

ПАОЛО БАЧИГАЛУПИ ВОДОСРЕЗ

Превод от английски: Елена Павлова, 2016

chitanka.info

На Анджула

ГЛАВА 1

Потта може да ти разкрие много.

Когато по четиринайсет часа на ден бяхти под жаркото слънце в лучената нива, превитата надве жена има по-различна пот от тази на мъжа, наближил пропускателен пункт в Мексико с молитва към Ла Санта Муерте^[1] точно тия federales^[2] да не си пълнят джобовете при враговете, от които бяга. Десетгодишно момче, втреничено в дулото на „Зиг зауер“, има пот, по-различна от тази на жена, която се влачи през пустинята и се моли на Девата скривалището с водата да се окаже точно там, където го показва дадената ѝ от койотите^[3] карта.

Потта е историята на едно тяло, състена в наниз скъпоценни камъни на челото и в солени петна по ризата. Разказва ти всичко за това как някои са се озовали на правилното място в грешния момент и дали ще доживеят да видят следващото утро.

Кацнал високо над централния сондаж на „Сайпръс 1“, Анхела Веласкес следеше как нагоре по „Каскейд трейл“ се мъкне Чарлз Бракстън. Потта по челото на адвоката му говореше, че някои далеч не са така важни, както си мислят.

Нека в кантората си Бракстън да се перчи и да крещи на секретарките си. Нека в съдебната зала горделиво да крачи като сериен убиец на лов за нови жертви. Но все едно колко се големее адвокатът, в края на деня задникът му пак принадлежи на Кейтрин Кейс — и когато тя ти рече бързичко да свършиш нещо, не просто се юрваш, *pendejo*^[4], а търчиш, докато ти гръмне сърцето и не можеш мръдна повече.

Пътеката се виеше около охладителния сондаж и нагоре по склона Бракстън беше принуден да се навежда под папратите и да се препъва покрай пълзящите бенгалски фикуси. Промъкваше се между групички туристи, позиращи за селфита пред преплитащите се водопади и висящите градини, които се спускаха по етажите на аркологията^[5]. Пробиваше си път нагоре, зачервен и каталясал. Покрай него се стрелкаха бегачи по шорти и потници с уши, задавени от музика и тътена на здравите си сърца.

Много може да се научи от потта на даден човек.

Тази на Бракстън говореше, че все още храни страх. И за Анхела това означаваше, че засега е благонадежден.

Адвокатът забеляза Анхела, кацнал на моста, обкراчил широката бездна на централния сондаж. Помаха му уморено и му даде знак да слезе и да го пресрещне. Усмихнат, Анхела му върна поздрава отвисоко и се престори, че не го е разбрал.

— Слез долу! — извика му Бракстън.

Анхела се усмихна и пак помаха.

Победен, адвокатът се прегърби и стисна зъби за последното изкачване към убежището на партньора си.

Анхела се облегна на перилата и се наслади на гледката. Отвисоко се процеждаше слънчева светлина, озаряваше бамбука и магнолиите, осветяваше тропическите птички и хвърляше по обраслите с мъх езерца слънчеви зайчета като от джобно огледалце.

Хората далеч отдолу бяха по-малки и от мравки. Изобщо не приличаха на живи — просто точиците на туристи, жители и персонала в казиното, досущ като в архитектурните модели на биотектите на „Сайпръс 1“: миниатюрни моделчета на хора, които пият миниатюрните си латета на миниатюрните тераски на миникафененца. Миниатюрни моделчета на дечица, преследващи пеперуди по пътеките, докато миниатюрни моделчета на играчи цепят и удвояват на миниатюрните моделчета на масите за блекджек в затънтените пещери на казината.

Бракстън тежко се изкачи по моста. Изпъшка:

— Защо не слезе долу? Казах ти да се смъкнеш!

Захвърли куфарчето си на дъските и се провеси на перилата.

— Какво ми носиш? — попита Анхела.

— Хартии — изхърри адвокатът и махна с изтощена ръка към „дипломата“ си. — За Карвър Сити. Току-що получихме решението на съдията. Смазахме ги.

— И?

Бракстън се опита да каже още нещо, но не успя да събере дъх за думите. Лицето му беше подпухнало и зачервено. Анхела се почуди да не вземе да получи сърдечен удар, а после се помъчи да реши точно колко би му пукало, ако наистина стане така.

Първата му среща с Бракстън се беше състояла в кабинета на адвоката в щаба на Водно стопанство на Южна Невада. Човекът разполагаше с изглед от пода до тавана към Карсън Крийк — риболовната река на „Сайпръс 1“ — в участъка, където тя шуртеше през различни етажи на аркологията, преди да я изпомпят обратно на горния край на системата, за да мине през нов пречиствателен цикъл. Голям и скъп прозорец към дъговите пъстърви и водната инфраструктура — и добро напомняне защо Бракстън повдига делата си от името на ВСЮН.

Тогава адвокатът се разпореждаше властно с трите си асистентки, по случайност и трите — хубавици, изловени още от колежа по право с обещания за разрешителни за постоянно пребиваване в „Сайпръс“, и говореше с Анхела, сякаш е второкласен посетител. Все едно е склонен да толерира поредния нищожен питбул на Кейтрин Кейс поне дотогава, докато продължава да оставя натръшкани подире си другите псета, по-големи от него.

На свой ред Анхела прекара срещата в опити да прецени как човек като Бракстън е станал толкова голям. Хората извън „Сайпръс“ не дебелееха като него. През целия си по-ранен живот питбулът не беше виждал подобно на Бракстън същество и откри, че е възхитен от него и обожават натрупаната плът на човек, който знае, че е в безопасност.

Ако краят на света настъпеше — както Кейтрин Кейс твърдеше, че ще стане — според Анхела от Бракстън щеше да излезе чудесно блюдо. И това на свой ред го улесняваше да подари живота на този рендежо от „Айви Лийг“, нищо че бърчеше нос срещу гангстерските татуировки на посетителя си и белега от ножа, цепнал бузата и гърлото му.

„Време е да си сменим ролите“ — помисли си Анхела, докато гледаше как от носа на Бракстън капе пот.

— Карвър Сити загуби обжалването — изпъшка адвокатът най-сетне. — Съдиите се канеха да се произнесат тази сутрин, но ние претоварихме графика на съдебните зали. Отложихме цялото дело до края на работния ден. Карвър Сити ще скача като хамстер в колело, за да попълни ново обжалване... — той вдигна куфарчето си и щракна закопчалката. — Няма да успеят.

Извади папка с лазерни холограми на документи.

— Това са ти съдебните заповеди. Имаш време до отварянето на съда утре, за да наложиш законните ни права. Щом Карвър Сити подаде обжалването, ситуацията се променя. Тогава като минимум ще те съдят за нанесени щети. Но до отварянето на съдебните зали утре ти просто защитаваш правото на частна собственост на гражданите на великия щат Невада.

Анхела разлисти документите.

— Това ли са всичките?

— Всичко, което ти трябва, стига да приключиш задачата тази нощ. Започне ли утрешният работен ден, връщаме се към мотаенето на дела и размяната на клюкарски сведения.

— И ще си се потил яката за нищо.

Бракстън ръгна Анхела с дебелия си пръст:

— Внимавай да не се случва!

Този намек за заплаха разсмя събеседника му.

— Вече съм си взел разрешителното за пребиваване, *sabrón*^[6]. Върви да си плашиш секретарките.

— Това, че си любимец на Кейс, не значи, че не мога да ти вгорча живота.

Анхела не вдигна очи от съдебните заповеди:

— Само защото си псе на Кейс, не значи, че не мога да те метна от този мост.

Печатите и гербовите марки изглеждаха наред.

— С какво държиш Кейс, че си толкова недостижим? — поинтересува се Бракстън.

— Има ми доверие.

Адвокатът се разсмя, изпълнен с недоверие. Докато прибираше и подреждаше холокопията, Анхела му каза:

— Хората като теб си записват всичко, понеже знаят, че всички са лъжци. Така си вадите хляба вие, адвокатите... — той плесна Бракстън по гърдите със снопа съдебни документи и се ухили. — И това е причината Кейс да ми вярва на мен и да се отнася с теб като с псе — ти си онзи, който си записва всичко.

Остави дебелака на моста сърдито да се цупи на гърба му.

Докато си проправяше път надолу по „Каскейд трейл“, Анхела извади мобилния си и позвъни.

Кейтрин Кейс вдигна на първото звънене, рязка и официална:

— Кейс слуша.

Лесно беше да си я представи: Кралицата на Колорадо, наведена над бюрото, а стените около нея от пода до тавана са покрити с карти на щата Невада и колорадския речен басейн, владенията ѝ — облечени от данни в реално време. Вените на всеки приток мигат в червено, кехлибарено или зелено според дебита от кубични футове^[7] в секунда. Над различни водосборни басейни в Скалистите планини проблясват числа в червено, кехлибар или зелено и проследяват колко снежна покривка остава и какви са отклоненията от нормата при топенето. Други числа отразяват дълбочината на водохранилищата и язовирите — от бента „Блу Меса“ на Гънисън до „Навахо“ на Сан Хуан и до насипа „Флейминг Гордж“^[8] на Грийн. А над тях витаят цените на спешните сделки^[9] по притоци и фючърсни оферти, скролвани през НАСДАК, както и налични на свободния пазар опции за покупка, ако на господарката ѝ се наложи да презареди дълбините на „Лейк Мийд“ — безпощадните цифри, които управляваха света на Кейс така неумолимо, както тя се разпореждаше в този на Анхела и Бракстън.

— Току-що приказвах с любимия ти адвокат — осведоми я Веласкес.

— Моля те, кажи ми, че не си го дразнил отново!

— Този *pendejo* е голям боклук.

— И ти не си цвете, да знаеш. Разполагаш ли с всичко необходимо?

— Е, Бракстън ми даде един куп отсечени дървета, това е ясно — Анхела размаха папката с документите от съда. — Не знаех, че още съществува толкова хартия.

— Държим да сме сигурни, че всички сме на една и съща страница — отвърна Кейс сухо.

— По-скоро на едни и същи петдесетина страници.

Кралицата на Колорадо се засмя:

— Това е първото правило на бюрокрацията — струва ли си едно съобщение да бъде пратено, значи си струва да се праща в три екземпляра.

Анхела излезе от „Каскейд трейл“ и се насочи надолу към асансьорите, които щяха да го изстрелят до централния паркинг. Каза:

— Смятам до час да съм във въздуха.

— Ще ви държа под око.

— Рутинна задача е, шефке. Тия хартии на Бракстън имат към сто различни подписа и твърдят, че мога да правя каквото си искам. Типичните заповеди за прекратяване на дейността — точно по старата школа. Обзалагам се, че „Камилите“ биха могли да се справят и сами. То си е същинска прехвалена пощенска услуга.

— Не — отсече Кейс сурово. — „То“ си е десет години менкане на шапките в съда и държа да приключи вече. Този път завинаги. Омръзна ми да раздавам разрешителни за живеене в „Сайпръс“ на племенниците на разни съдии само за да мога да продължа да обжалвам нещо, което ни принадлежи по право.

— Нямах грижи. Когато приключим, Карвър Сити няма да знае на кой свят е.

— Добре. Дръж ме в течение за края на операцията.

Тя затвори. Анхела хвана един експресен асансьор точно преди затварянето на вратите. Приблужи до стъклото, а кабината започна пропадането си в бездната. Ускоряваше главоломно през нивата на аркологията. Прелитаха край хора като мъгляви сенки — майки, бутащи двойни колички, почасови „приятелки“, цъфнали в обятията на уикенд приятелите си, туристи от цял свят, щракащи снимки и пращащи у дома съобщения, че са видели Висящите градини на Лас Вегас. Папрати, водопади и кафенета.

На развлекателните етажи беше време за смяна на крупиятата. В хотелите целодневните купонджии би трябвало тъкмо да се будят, да гаврътват първия си шот водка, да пръскат блясък по кожата си. Камериерки и сервитьори, пикола и готвачи, както и екипите по поддръжката би следвало да бачкат като хали в стремежа да задържат работните си места и в борбата да запазят разрешителните си за живеене в „Сайпръс“.

„Всички сте тук заради мен — помисли си Анхела. — Без мен до един щяхте да сте малки пустинни плевели без корен. Мънички тела от кост и кожа като хартия. Без зарове за хвърляне, без курви за купуване, без колички за бутане, без питие под ръка, без работа за вършене... Без мен сте нищо.“

Асансьорът стигна до дъното и звънна тихо. Вратите се отвориха пред автомобила на Анхела, марка „Тесла“, вече докаран от пиколото.

Половин час по-късно Анхела крачеше през нажежения плац на въздушна база „Мълрой“, от асфалта на вълни се вдигаше омара и

слънцето залязваше окървавено над Спринг Маунтийнс. Сто и двайсет градуса^[10] и светилото едва сега привършваше работния си ден. Прожекторите на базата грейнаха и прибавиха и своя дял към жегата.

— Документите ни в теб ли са? — надвика воя на „Апачите“ Рейес.

— Властите ще ни ближат пустинните задници! — размаха пачката хартии Анхела. — Поне през следващите четиринайсет часа, де.

Рейес едва-едва се усмихна в отговор, просто се обърна и се захвана да издава заповеди за излитането.

Полковникът беше едър и чернокож, служил в разузнавателните служби на морската пехота в Сирия и Венесуела, преди да влезе в топилнята в Сахел^[11] и после в Чиуауа и накрая да се намърда на сегашното си топло гнезденце при гвардейчетата от Невада.

Казваше, че щатът плащал по-добре.

Рейес махна на Анхела да се качи в командния хеликоптер. Около тях нападателните машини до една завъртаха перки, гълтайки синтетичното гориво с барели — Щатската гвардия на Невада, известна още като отряд „Камилите“, също и като „ония шибани партенки от Вегас“, зависи точно по чий задник в момента е било палнато снопчето ракети „Хадес“ — всички те се стягаха да наложат волята на Кейтрин Кейс върху враговете й.

Един от гвардейците метна на Анхела защитна жилетка. Той намъкна кевлара, докато Рейес се настани в командирското кресло и взе да издава заповеди. Веласкес включи военните очила и слушалката в интеркома на вертолета, така че да чува разговорите.

Летящата им крепост се юрна към небето. В очите на Анхела потече потокът данни от пилотското „оче“, военните графити шареха Лас Вегас с ярки настойчиви етикети: изчисления за мишените, съществени структури, маркери „свой/враг“, сведения за ракетите „Хадес“ и информация за 50-калибровите муниции за долната картечница, предупреждения за горивото, топлинни сигнали от земята...

Деветдесет и осем цяло и шест градуса^[12].

Човешки същества. Едни от най-хладните обекти наоколо. Всяко едно — маркирано, без да го знае.

Една девойка от отряда се приближи да провери дали Анхела е закопчан добре. Той се ухили, докато момичето проверяваше коланите му. Мургава, с черна коса и очи като въглени. Прочете името ѝ на табелката — Гупта.

— Мисля, че знам как да се закопчавам, а? — надвика Анхела рева на двигателите. — Навремето и с това съм се занимавал.

Гупта дори не се усмихна:

— Нарездане на мисис Кейс. Ще излезем големи глупаци, ако се разбием и ти останеш на място само защото не си си затегнал колана.

— Ако се разбием, всички остават на място.

Тя обаче пренебрегна възраженията му и все пак го провери. Рейес и отряд „Камили“ не оставяха нещата наполовина. С времето се бяха окичили със собствени елегантни ритуали, полирани до огледален блясък.

Гупта каза нещо в микрофончето си, а после се закопча на собствената си седалка зад паравана за картечницата на вертолета.

Стомахът на Анхела се обърна, когато леталото им се наклони странично, за да се присъедини към формацията на останалите летящи хищници. Обновяването на статуса се търкулна по военните му цайси, по-ярко от нощния пейзаж на Вегас:

ВСЮН 6602, излетял.

ВСЮН 6608, излетял.

ВСЮН 6606, излетял.

През полезрението му скролнаха още знаци и цифри. Дигитално потвърждение за почти невидимия стършелов орляк, изпълващ чернеещото небе и сега полетял на юг.

В слушалките изпука гласът на Рейес:

— Начало на операция „Медено езеро“.

Анхела се засмя:

— Кой измисли тази щуротия?

— Харесва ли ти?

— Обичам медовина^[13].

— Всички си падаме по нея.

А след това се понесоха на юг към въпросния бидон с медовина: двайсет и шест милиона квадратни акър-фута^[14] воден запас поначало, сега наполовина намалени благодарение на Сушавото татище. Оптимистично езеро, създадено в оптимистични времена, сега

спаружено и на всичкото отгоре пълно с тиня. Спасително въже, вечно под заплаха и винаги уязвимо, все на косъм да слезе под нивото на Помпа №3 — критичната венозна система, която поддържа сърцето на Лас Вегас в движение.

Под хеликоптера се разгръщаха светлините на централен Вегас — неонът на казината и аркологите „Сайпръс“. Хотели и тераси. Куполи и замъглени от конденза вертикални ферми, потънали в хидропонна зеленина и озарени от пълноспектърно осветление. Надраскани из пустинята геометрични шарки от светлина, до една — прихлупени от електронните графити на бойния език на отряд „Камили“.

През военните очила се процеждаха рекламни пана с обещания за представления и купони, питиета и пари и се превръщаха в точки за нападение и пробив. Плътно нагъчканите градски каньони, предназначени да насочват пустинните ветрове, ставаха на снайперистки алеи. Фосфоресциращата фотоволтаична боя по покривите предлагаше площадки за парашутисти. Аркологите „Сайпръс“ се обърнаха на зони за приоритетно нападение, подсигурили предимството на високия терен, понеже превземаха безапелационно хоризонта на Вегас и се извисяваха над всичко останало — по-големи и амбициозни от взетите накуп предишни експерименти на Греховния град в областта на фантастичното.

Вегас свърши с отсечена черна граница.

Бойният софтуер започна да маркира живи същества — студени участъци в тъмната горещина на хилядолетния околоградски скелет: безброй квадратни мили сгради, които не ставаха за друго, освен за дърва за горене и добив на медни жици, понеже Кейтрин Кейс беше решила, че вече не заслужават вода.

Мракът наредко бе перфориран от самотни лагерни огньове — фарове, маркиращи местоположението на прогонени тексасци и зонъри, които нямат достатъчно пари да се заселят в аркология „Сайпръс“ и нямат накъде другаде да бягат. Кралицата на Колорадо беше извадила докрай душата на тези предградия — първите ѝ гробища, сътворени за броени секунди, след като спря водата в тръбите им.

— Ако не могат да си охраняват проклетите водни запаси, да пият прахоляк! — беше отсякла Кейс.

Заради това жертвите още ѝ прашаха смъртни заплахи.

Хеликоптерите пресякоха последната буферна зона на разбитите предградия и излязоха над откритата пустиня. Първозданныят пейзаж, вехт като в Стария завет. Креозотни храсти^[15]. И трънлива и самотна късолистна юка^[16]. Туфи пустинна растителност, сухи петна, светли зърнисти пясъци, кварцов чакъл...

Пустинята вече беше напълно черна и се охлаждаше, след като острата като скалпел стъргалка на слънцето се беше вдигнала от земята. Там, долу, би трябвало да има животни. Почти безкосмести койоти. Гущери и змии. Бухали. Цял свят, който оживяваше само когато слънцето залезе. Цяла екосистема, изникваща от леговища изпод скали, юка и ларей.

Анхела гледаше малките термални маркери на оцелелите пустинни обитатели и се чудеше дали пустинята отвърща на погледа му — дали някой кльощав койот се визира нагоре към приглушения вой на прелитащите над него хеликоптери на „Камилите“ и се чуди какви ли са тези хвърковати хора.

Измина един час.

— Наближаваме — обади се Рейес и наруши покоя. Говореше почти с благоговение. Анхела се наведе напред и се взря.

— Ето я — обади се Гупта.

Черна панделка на река, виеща се през пустинята, врязана между назъбените планински вериги.

Сияйна лунна светлина се плискаше върху водата и я режеше на сребърни слитъци.

Река Колорадо.

Тя криволичеше като змия през светлия пустинен пейзаж. Калифорния още не беше вкарала този участък от течението в сламка, но щеше да го стори. Цялото това изпаряване — не бива да оставяме слънцето да краде водата. За момента обаче реката все още течеше на открито, разголена под небето и пред мрачните погледи на гвардейците.

Анхела надзърна към реката, удивен както винаги. Радиобръщолеването на екипажите заглъхна и всички се смълчаха при вида на толкова много вода.

Дори и силно смалена от сушата и оттоците, Колорадо пробуждаше благоговейна треска. Седем милиона квадратни акър-фута

годишно — вярно, от първоначални шестнайсет милиона... но при все това — толкова много вода, просто ей така плискаща се по земята...

„Нищо чудно, че индийците боготворят реките“, помисли си Анхела.

Във върховата си форма Колорадо бе достигала над хиляда мили^[17] дължина — от белоснежните Скалисти планини надолу през червените скални каньони в Юта и чак до синия Пасифик шуртяла бърза и без прегради. И откъдето минавала, животът процъфтявал.

Стигало фермерът да сложи тръба, строителят да изкопае кладенец до нея или собственик на казино да пусне помпа в реката, и човек можел да се опие от предлаганите от Колорадо възможности. И в 115-градусовата жег^[18] животът можел да процъфтява. В пустинята можел да се раззелени цял град. Реката била благословия, даденост като тази на Дева Мария.

Анхела се чудеше как ли е изглеждала реката по времето, когато все още течала свободна и бърза. В днешно време нивото ѝ беше ниско, а течението — лениво, спряно зад огромни язовирни стени. „Блу Меса“, „Флейминг Гордж“, „Мороу Пойнт“, „Солджър Крик“, „Навахо“, „Глен Каньон“, „Хувър“ и всички останали. И навсякъде, където стените задържаха реката и притоците ѝ, се образуваха езера, отразяващи пустинното небе и слънце. „Пауъл“. „Мийд“. „Хавасу“...

В днешно време до границите на Мексико не достигаше и капка вода, без значение колко оплаквания постъпваха по повод Спогодбата за река Колорадо^[19] и Речния законник^[20]. Децата в Картелните щати^[21] израстваха и умираха с мисълта, че Колорадо е просто легенда като *чупакабра*, за когото беше разказвала старата *abuela*^[22] на Анхела. По дяволите, че по-голямата част от Юта и Колорадо не успяваха да се доберат до водата, която изпълваше каньоните под хеликоптера на Анхела.

— Десет минути до контакт — обяви Рейес.

— Има ли вероятност за съпротива?

Полковникът поклати глава:

— Зонърите не държат кой знае каква защита. Повечето им отряди все още са на мисия в Арктика.

Това беше дело на Кейс, смазала лапите на глутница политици от Източния бряг, на които не им пукаше какво, мътните го взели, става от тази страна на Континенталната черта. Тя беше задавила онези

свинеглави копелета с курви и кокаин и с огромни шумолящи океани от супер-ПАК^[23] кинти, така че когато началник-щабовете^[24] откриха отчаяната си нужда да защитят петролопроводите на пясъчните си залежи на север, по съвпадение се оказа, че единствените, способни да свършат тази работа, са пустинните плъхове от Аризонската национална гвардия.

Анхела си спомни репортажите по новините, докато ги изпращаха — енергийните защитници вдигаха врява от всички фийдове. Беше му забавно да гледа как журнотата бият патриотичните барабани, за да си вдигат рейтинга. Да карат жителите на щатите пак да се чувстват като яката американска работа. Журнотата ги биваше поне за това. Даваха на американците шанс поне за секунда пак да се почувстват големите яки пичове.

Солидарност, бейби.

Двете дузини вертолети на „Камилите“ се спуснаха на косъм от черната вода в речния каньон. Щяха да се носят по криволиците, обградени от двете страни от стръмни скатове, и да следват течните завои на Колорадо до целта.

Анхела започваше да се хили под притока на познатата адреналинова вълна, която се надига, когато залозите са сложени на масата и на играчите им остава само да открият какво се спотайва в колодата на дилъра.

Притисна съдебните заповеди към гърдите си. Всичките тези печати и холограмни марки. Целият ритуал на съдебни дела и обжалвания, всичките — водещи до миг, когато най-накрая двете страни могат да си свалят ръкавиците.

Аризона така и нямаше да разбере какво ги е сполетяло.

Анхела се разсмя.

— Времената се менят!

Гупта му хвърли поглед през рамо от мястото си зад картечницата:

— Какво точно рече?

Тя беше млада, осъзна Анхела, също като него, когато Кейс го сложи в гвардията и му одобри веднъж завинаги щатското жителство. Беден и отчаян емигрант в търсене на начин — какъвто и да е — да остане от правилната страна на границата.

— На колко години си? — попита. — Дванайсет?

Тя го изгледа мръснишки и се съсредоточи отново върху системите си за прицел.

— На двайсет, старче.

— Не изгаднявай — той посочи надолу към Колорадо. — Твърде млада си да помниш как беше едно време. А беше така, че всички сяхахме на масата с банда адвокати и хартиите им, бюрократи с джобни протектори^[25]...

Той замълча, като си припомни онези първоначални дни, когато го раздаваше телохранил на Кейтрин Кейс при всичките ѝ срещи с разни плешиви бюрократи, градски водни мениджъри, Бюрото по мелиорациите^[26], Министерството на вътрешните работи. Всички те говореха за акър-футове, правилници и сътрудничество при напояването, водна ефикасност, рециклиране, водно банкиране, намаляване на изпаренията и покриване на речните легла, ликвидиране на тамарикса, китайската роза и върбите. На практика се опитваха да прередят шезлонгите на палубата на голям, стар „Титаник“. До един играеха играта по правилата, като вярваха, че има начин всички да бръкнат в меда — преструваха се, че ще могат да си сътрудничат и ще намерят заедно изход от ситуацията, ако просто здравата нахитреят по темата.

И накрая Калифорния скъса книжката с правилата и избра нова игра.

— Нещо важно ли казваше? — притисна го Гупта.

— Не — Анхела поклати глава. — Играта се промени, това е всичко. Кейс много я биваше в онази, старата игра... — той сграбчи седалката си за опора, понеже хеликоптерите изникнаха над ръба на каньона и се спуснаха стремглаво върху мишената си. — Но и в новата игра се справяме прилично.

В мрака пред тях сияеше целта — цял комплекс, кацнал самотно в пустинята.

— Ето го.

Светлините започнаха да гаснат.

— Знаят, че идваме — обади се Рейес и захвана да издава бойни команди.

Хеликоптерите се разгърнаха и си избраха удобни мишени още докато влизаха в обхват. Собствената им машина се гмурна по-ниско, подкрепена от чифт помощни дроне. Военните очила на Анхела му

показваха още една група хеликоптери право пред тях да разчиства въздушното пространство. Той стисна зъби, когато започнаха да се спускат и да се клатят, подбрали случайни траектории в очакване да видят дали от земята ще се опитат да ги подпалят.

На далечния хоризонт се виждаше оранжевото сияние на Карвър Сити. Къщи и офиси: ярки и озарени, халото на градската среда, засияло на фона на нощното небе. Всичките тези електрически лампи. Цялата тази енергия.

Всичкият този живот.

Гупта изстреля няколко откоса. Долу пламна нещо — същински фонтан от пламъци. Вертолетите се спуснаха над предната фасада на помпените и водопречиствателни инсталации. Навсякъде беше пълно с тръби и басейни.

Черните „Апачи“ накацах по покриви и паркинги, спуснаха се на асфалта и изплюха пехотинци. Един след друг хеликоптерите се приземяваха с бръмчене като гигантски, сияйни водни кончета. Въздушната вълна от перките вдигаше облаци кварцов пясък, който жулеше лицето на Анхела.

— Време е за шоу! — Рейес му махна.

Анхела провери за последно защитната си жилетка и щракна каишката на шлема под брадичката си.

Гупта го гледаше с усмивка.

— Искаш ли оръжие, старче?

— Защо ми е? — попита я той и скочи на земята. — Нали затова ви вода с мен?

Гвардейците се строиха около него. Отрядът им се втурна към главния вход на станцията.

Взеха да светват прожектори и работниците се заизсипваха навън, наясно какво се задава. „Камилите“ държаха пушките си вдигнати и готови за стрелба и не отлепяха поглед от мишените пред себе си. От интеркома на Гупта бълваха усиления от високоговорителите заповеди:

— Всички на земята. Долу! ЛЯГАЙТЕ!

Цивилните се проснаха на пясъка.

Анхела изтича покрай сгушена и ужасена жена и размаха документите си. Надвика воя на хеликоптерите:

— Да се навърта наоколо някой си Саймън Ю?

Жената беше твърде уплашена да говори. Пълничка, бяла и с кестенява коса.

Анхела се ухили:

— Хей, госпожо, просто доставям съдебна заповед!

— Вътре — изпъшка тя най-накрая.

— Благодаря — той я плесна по гърба. — Защо не изведеш всичките си колеги оттук? В случай че нещата станат напечени?

Заедно с войниците избиха вратите на водопречиствателната станция — настръхнал с оръжия клин с Анхела в сърцевината си. Цивилните се залепваха по стените, докато „Камилите“ газеха наред.

— Вегас е дошъл! — хилеше се Веласкес. — Хващайте се за палците, момчета и момичета!

Високоговорителите на Гупта давеха гласа му:

— *Вървете си! Всички! Имате трийсет минути да евакуирате инсталацията. След това сте в нарушение!*

Анхела и екипът му стигнаха до главните контролни зали — плоскоекранни компютри, следящи притока и качеството на водата, химическия ѝ състав, ефикасността на помпите — пълни с цяло стадо инженери по водата, които ги зяпаха като изненадани хофери^[27], докато се надигаха иззад работните си станции.

— Къде ви е началникът? — попита ги Анхела. — Търся някой си Саймън Ю.

Един от мъжете се изправи:

— Аз съм Ю.

Слаб и загорял, оплешивяващ. С праметнати кичури коса върху плешивото. По бузите му — стари белези от акне.

Докато „Камилите“ се разгръщаха и обезопасяваха контролната зала, Анхела му подхвърли документите:

— Затваряме ви.

Ю хвана тромаво папката.

— Няма да стане тая! Тече обжалване!

— Обжалвайте колкото си щете, но утре — отвърна Анхела. — Тази нощ имате заповед да затворите. Провери подписите.

— Снабдяваме сто хиляди души! Не можеш просто да им въртнеш кранчето.

— Съдиите твърдят, че имаме пълно право — отвърна Анхела. — Трябва да се радваш, че ви оставяме да задържите каквото вече сте

всмукали в тръбите си. Ако хората ти пестят, даже ще изкарат няколко дни на кофи, докато успеят да се разкарат.

Ю ровеше в документите.

— Но това решение е фарс! Работим по спирането му и ще бъде отменено. Това решение... та то се крепи на косъм. Утре няма да го има!

— Знаех си, че ще кажеш нещо такова. Проблемът е, че точно в момента не е утре. Днес си е. И днес съдиите твърдят, че трябва да спрете да крадете водата на щата Невада.

— Ще ви подведем под отговорност! — избълва Ю. Направи героичен опит да се вземе в ръце. — И двамата знаем колко е сериозна ситуацията. Каквото и да стане с Карвър Сити, на твой гръб ще е. Ние имаме камери навсякъде. Всичко ще се излъчва публично. Няма да искаш да ти виси над главата, когато утре решенията започнат да падат!

Анхела си каза, че оплешивяващият бюрократ му се нрави. Саймън Ю се беше *посветил* на работата си. Имаше аурата на онези правителствени типове, които се хващат на бачкане от желание да подобрят света. Истински слуга на народа от старата школа, посветен на старозаветната „полза за народа“.

И гледай докъде се е докарал — да убеждава Анхела. Играе си на „Нека се държим като възрастни хора и да не прибързваме“.

Много кофти, че играта, която се върти в момента, е друга.

— ... това ще ядоса много важни хора — продължаваше Ю. — Няма начин да ви се размине. Властите няма да допуснат да се случи такова нещо.

Беше малко като среща с динозавър, реши Анхела. Страшноичко за гледане, но всъщност как, по дяволите, е оцелял досега този тип?

— Важни хора ли? — усмихна се меко Анхела. — Да не си сключил сделка с Калифорния, за която да не знам? Водата ти да е станала тяхна, пък аз да не съм чул? Щото от моята позиция ти помпиш по някакво смотано младшо право^[28], което си купил втора ръка от фермер в западно Колорадо, и не са ти останали други карти да сложиш на масата. Тази вода отдавна трябваше да е наша. Така се казва в хартиите, дето ти ги дадох.

Ю нацупено изгледа Анхела изпод вежди. Той лекичко ръгна събеседника си в рамото:

— Хайде, де, Ю! Не провесвай чак толкова нос. И двамата сме в тази игра достатъчно отдавна да знаем, когато някой губи. Речният законник казва, че старшите права получават всичко. Младшите права ли? — Анхела сви рамене. — Тях не ги бива.

— Кого сте подкупили? — поинтересува се Ю. — Стивънс? Аройо?

— Има ли значение?

— Държиш животите на сто хиляди души!

— Значи не е трябвало да ги залагат на толкова скапани водни права, нали? — обади се Гупта от другата страна на контролната зала, където проверяваше мигащите лампички на мониторите на помпите.

Анхела прикри ухилването си, докато Ю я стрелваше с мръсен поглед.

— Военната ми дружка е права, Ю. Ето ти заповедта. Даваме ви още двацет и пет минути да се разкарате, а след това ще пусна няколко хадеса и хелфайъра върху тая сграда. Така че се махнете, преди да я подпалим.

— *Каните се да ни взривите?*

При тези думи няколко от гвардейците се разсмяха.

Гупта се обади:

— Видя ни да се задаваме с хеликоптерите, нали?

— Няма да се махна оттук — заяви студено Ю. — Може да ме убиете, ако щете. Да видим каква полза ще ви донесе това.

Анхела въздъхна:

— Знаех си, че ще ни окажеш съпротива.

Преди Ю да успее да отговори, той го сграбчи и го блъсна на пода. Заби коляно в гърба на бюрократа. Стисна му ръката и я изви.

— Разрушавате...

— Да, да, знам — Анхела изви и другата ръка на Ю зад гърба и му щракна белезниците. — Цял шибан град. Сто хиляди живота. Плюс нечие голф игрище. Но както ти сам отбеляза, мъртъвците усложняват положението, така че махаме оттук плешивия ти задник. Може да ни съдиш утре.

— Не може да постъпвате така! — извика Ю от пода, в който беше навряно лицето му.

Анхела коленичи до безпомощния инженер.

— Имам чувството, че го приемаш лично, Саймън. Но няма нищо подобно. Ние сме просто зъбни колелца в голямата стара машина, нали така? — той дръпна Ю да се изправи. — И твоите, и моите заповеди идват отвисоко. И двамата просто си вършим работата... — побутна го и го изтика през вратата. Обърна се да подвигне на Гупта: — Провери навсякъде и се увери, че вътре не е останал никой. Искам тази сграда да гори след десет минути!

Отвън Рейес стоеше в очакване до вратата на хеликоптера. Извика:

— Имаме входящи зонъри.

— Е, това не е на хубаво. На колко са оттук?

— Пет минути.

— Мамка му — Анхела демонстративно завъртя пръст. — Хайде, пали тогава! Взех онова, за което съм дошъл.

Перките на хеликоптерите оживяха с гневен писък. Воят им удави следващата реплика на Ю, но Анхела можеше да отгатне омразата му и само по изражението. Подвикна му:

— Не го приемай лично! След година ще те наемем във Вегас. Прекалено си добър да си губиш времето тук. Водното управление на Невада има нужда от добри хора като теб!

Анхела се опита да вкара Ю в хеликоптера, но той се съпротивляваше. Гледаше го изпод вежди, присвил очи заради вдигнатия прах. Гвардейците взеха да излитат — същинска божия чума с перки. Анхела дръпна Ю за втори път:

— Време е да тръгваме, старче.

— Я върви на майната си!

С внезапна и изненадваща сила Ю се откъсна от хватката на похитителя си и хукна обратно към водопречиствателната станция, препъваше се с все още оковани зад гърба ръце, но тичаше целеустремено към сградата, от която се спасяваха последните хора.

Анхела си размени измъчен поглед с Рейес.

Много отдадено на работата копеле. Чак до края чичко Моливко не си поплюваше...

— Трябва да тръгваме! — викна Рейес. — Ако зонърите докарат насам хеликоптерите си, ще стигнем до престрелка и тогава вече властите ще ни налязят като хлебарки. Има неща, за които няма да си

затворят очите, и едно от тях определено е междуцатска престрелка. Трябва да се махаме!

Анхела погледна към търчащия Ю:

— Дай ми само една минутка!

— Трийсет секунди!

Той с отвращение изгледа Рейес и се втурна след Ю.

Навсякъде около него хеликоптерите излитаха, издигайки се като листа под порива на горещите пустинни ветрове. Той препускаше през облаците прах, присвил очи срещу дразнещия ги пясък.

Догони Ю на вратата на сградата му.

— Ей, ама че си упорит. Признавам ти го.

— Пусни ме!

Вместо това Анхела го просна с все сила на земята. Падането изкара въздуха на Ю и похитителят се възползва от паузата, за да му закопчае белезници и на глезените.

— Остави ме на мира, чумата да те тръшне!

— По друго време просто бих те заклал като прасе и с това се свършва — изсумтя Анхела, докато с пожарникарска хватка премятасе Ю на гърба си. — Но тъй като правим всичко това законно и публично, нямам такава възможност. Но не ме притискай. Сериозно говоря!

С тези думи се затътри към единствения останал хеликоптер.

Последните работници от водопречиствателната станция на Карвър Сити търчаха към колите си и на скорост се отдалечаваха от помпения блок, вдигайки опашки от прахоляк. Плъхове, бягащи от потъващия кораб.

Рейес сърдито се взираше в Анхела:

— Побързай, мамка ти!

— Ето ме. Излитай!

Анхела метна Ю в машината. Излетяха, докато той още яздеше ската. Набра се вътре.

Гупта се беше върнала при оръжието си и вече откриваше огън, докато пътникът им още се закопчаваше. Военните му очила се озариха от огневи точки. Анхела надзърна през отворената врата, докато военноразузнавателният софтуер разделяше на порции водопречиствателната станция: филтриращи кули, помпи, енергийна станция, резервни генератори...

От дулата на хеликоптерите излетяха ракети — дъги от огън, беззвучни във въздуха и след това взривно шумни при заравянето във вътрешностите на водната инфраструктура на Карвър Сити.

В нощта избуяха огнени гъби, окъпаха пустинята в оранжево и озариха черните, зловещи силуети на хеликоптерите, които изстрелваха поредния откос.

Окован с белезници, Саймън Ю лежеше в краката на Анхела, безсилен да спре разрушението, и гледаше как светът му се взривява на облаци с форма на гъби.

В проблясващата светлина на експлозиите Анхела различи сълзи по лицето му. Бликащата от очите вода по свой начин беше също толкова издайническа, колкото и потта на човека: Саймън Ю скърбеше за сградата, която с все сили се бе мъчил да спаси. Яко праволинейно копеле, ясна работа. Може да не даваше вид, но щуракът се оказва корав пич.

Много жалко, че това не му помогна.

„Това е краят на света“, каза си Анхела, докато поредният облак ракети се устремяваше към водопречиствателната станция. „Това е проклетият край на света.“

А след това по петите на тази мисъл дойде друга, неканена: „Предполагам, че това ме прави Сатаната“.

[1] La Santa Muerte (исп.) — Света Смърт. — Б.пр. ↑

[2] Federales (исп.) — правителствени служители, най-често — служители на закона (полиция, жандармерия и др.). — Б.пр. ↑

[3] Койот — в двукраката си вариация — трафикант (често — на наркотици), контрабандист на хора през границата Мексико — САЩ; тук и по-нататък в книгата койотите прекарват хора през р. Колорадо. — Б.пр. ↑

[4] Pendejo (исп.) — идиот, тъпанар. — Б.пр. ↑

[5] Аркология — популярен в научната фантастика термин, създаден от архитекта Паоло Солери — съчетание на „архитектура“ и „екология“ с намек и за библейския Ноев ковчег, т.е. мащабна, затворена и самодостатъчна постройка с богата и удобна обитаема среда, която се постига посредством екологично равновесие и по биологичен, а не само механичен път. — Б.пр. ↑

[6] Cabrón (исп.): букв. — пръч, козел, прен. — копеле. — Б.пр. ↑

[7] Кубичен фут — американска мярка за дебит, равна на 28,3168 литра или 1/35 куб.м. — Б.пр. ↑

[8] И трите споменати язовира са създадени посредством завиряване в каньони по ждрелата на съответните реки и имат насипни стени. — Б.пр. ↑

[9] „Спешна сделка“ е вид инструмент за запълване на внезапно възникнала, непосредствена нужда; цените и обемите на допустимите спешни сделки най-често се контролират на правителствено ниво. — Б.пр. ↑

[10] 120F — приблизително 49°C. — Б.пр. ↑

[11] Сахел — пограничната зона на Сахара и Судан в Африка. — Б.пр. ↑

[12] 98,6F — 37°C. — Б.пр. ↑

[13] Игра на думи с името на „Лейк Мийд“ (Lake Mead) — язовирът е наречен на Елууд Мийд, управлявал „Болдър Каньон Проджект“ до 1936 г. Фамилията му се превежда като „медовина“. — Б.пр. ↑

[14] Акър-фут: американска мярка за дебит на вода, използвана за по-големи водоизточници; 1 акър-фут е равен на 1233 куб.м вода. Прието е, че един акър-фут е водата, необходима годишно на средностатистическо семейство. — Б.пр. ↑

[15] *Larrea tridentata*, тризъба ларея. — Б.пр. ↑

[16] *Yucca brevifolia*. — Б.пр. ↑

[17] Над 1600 км. — Б.пр. ↑

[18] 115F — 45°C. — Б.пр. ↑

[19] Спогодба за река Колорадо (Colorado River Compact) — споразумение от 1922 г., което разпределя между седем щата общо 15 милиона акър-фута (586 м³/сек дебит) от р. Колорадо. — Б.пр. ↑

[20] „Речният законник“ (The Law Of The River) — сборът споразумения, федерални закони, съдебни решения и постановления, договори и регулативни направления, според които се разпределя и стопанисва водата на р. Колорадо между седемте граничещи с нея щата и Мексико. — Б.пр. ↑

[21] Превзетото от наркокартелите Мексико. — Б.пр. ↑

[22] *Abuela* (исп.) — баба, старица. — Б.пр. ↑

[23] Super-PAC (от PAC — political activity committee) — относително нов тип „политически активистки клубове“, възникнали

след 2010 г. в САЩ, които събират неограничени суми от компании, съюзи, асоциации и индивиди с основна цел използването им за реклама/антиреклама на политически фигури. Традиционните ПАК имат право да даряват средства директно на политическите кандидати, докато супер-ПАК по закон нямат такова право. — Б.пр. ↑

[24] Има се предвид Комитетът на началник-щабовете, Joint Chiefs of Staff — орган за планиране и управление на военните сили на САЩ. — Б.пр. ↑

[25] Джобен протектор — пластмасово пликче с размера на джоб на риза, което предпазва от изтичане на мастило от поставените в джоба химикалки. Патентован в САЩ. — Б.пр. ↑

[26] Бюро по мелиорациите (Buro of Reclamations) — федерална агенция за управление на напояването и водните запаси. — Б.пр. ↑

[27] Хофер — подобен на къртица бозайник от род Geomys (гофърови), който си копае система от тунели и агресивно си я пази. — Б.пр. ↑

[28] В управлението на водните системи в САЩ (и особено в Колорадо и Калифорния) се прилага системата на правото по старшинство на придобиване, като старшинството се определя от датата на упражняване на съответното право, и старшите права действат в ущърб на младшите (по-късните). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Луси се събуди от потропването на дъжда. Нежно почукваща благословия. За първи път от над година тя напълно се отпусна.

Освобождаването на напрежението беше толкова внезапно, че за момент се почувства, все едно са я напълнили с хелий. Безтегловна. Тъгата и ужасът до капка се оттекоха от тялото ѝ — като кожата на змия, твърде сковаваща, овехтяла и суха, за да я задържа повече — и тя се възвиси.

Беше нова и чиста, по-лека от въздуха и хлипаше от изпълнелото я облекчение.

А след това се събуди напълно и прозорците на дома ѝ галеше не дъжд, а прах и тежестта на живота отново се стовари отгоре ѝ.

Луси полежа неподвижна в леглото, разтреперана от загубата на съня. Бършеше сълзите си.

По прозореца с равномерно скърцане ръмеше прахоляк.

Сънят ѝ се беше сторил толкова истински — дъждът се лее, въздухът е омекнал, ухаят цъфтящи цветя... Затворените ѝ пори и напуканата почва на пустинята се отварят широко, приветстват този дар — земята и тялото ѝ попиват чудото на водата, която пада от небето. Боговодие, както я бяха наричали едно време американските заселници, докато полека нахлували през прериите на Средния запад и след това навлезли в сухите земи отвъд Скалистите планини.

Боговодие.

Вода, която се сипе по свое собствено желание право от небето.

В съня на Луси дъждът беше нежен като целувка. Благословия и леещо се от небесата изкупление. А сега го нямаше. Устните ѝ бяха напукани и нацепени.

Луси изрита потните чаршафи и отиде да надзърне навън. Няколкото все още неразстреляни от бандите улични лампи сияеха като мъждиви луни, които се борят с червеникавата мъгла. Бурята се усилваше право пред очите ѝ — лампите изчезнаха в тъмното, оставиха на местата си светлите точки на въображаемо сияние върху

ретината. Светлината в света гаснеше. Луси си помисли, че е прочела този израз някъде — звучеше ѝ като вежди християнски слова. Може да беше от смъртта на Исус. Светлината гаснеше — завинаги.

„Исус си обира крушите и на негово място нахлува Ла Санта Муерте.“

Луси се върна в леглото и се изтегна на матрака, заслушана в шибащите нощта ветрове. Някъде навън куче виеше надеждата си за убежище. Може би някое улично псе. На сутринта щеше да е мъртво — поредната жертва на Сушавото татище.

Скимтене изпод леглото ѝ повтори молбите отвън: Съни, свит и разтреперан заради промените в атмосферното налягане.

Луси изпълзя отново от леглото и отиде да напълни паничка с вода от бидона си. Подсъзнателно провери нивото — още преди да види числата, знаеше, че разполага с почти двадесет галона, но все пак погледна по силата на навика малкото червено светодиодно екранче, което потвърждаваше водените в главата ѝ сметки.

Приклекна до леглото. Побутна паничката към кучето.

Нещастният Съни я изгледа от тъмното отдолу. Не искаше да излезе да пие.

Ако Луси беше суеверна, щеше да заподозре, че рошавата австралийска овчарка знае нещо, което не ѝ е известно. Че е доловила да витае някакво зло, да речем — крилете на дявола да пляскат в небесата.

Китайците вярваха, че животните са способни да предчувстват земетресения. Използвали са ги да предсказват катастрофи. Комунистите в стария Китай навремето евакуирали деветдесет хиляди души от Хайчен преди голямо земетресение — усетили го часове по-рано^[29]. Спасили много животи, понеже вярвали, че животните знаят неща, неизвестни за хората.

Един от биотектите в „Тайян^[30] Интернешънъл“ беше споделил този факт с Луси. Използва го като илюстрация за способността на Китай да вижда ясно света и да планира предварително. Та нали благодарение на нея Китай беше на гребена на вълната в сравнение с Америка с пречупения гръбнак, където беше пратен той.

Когато едно животно говори, от теб се очаква да се вслушаш в него.

Съни се гушеше под леглото с настръхнала козина и трепкаща кожа и скимтеше протяжно, тихичко и нещастно.

— Излизай, момче!

Той отказа да помръдне.

— Хайде. Бурята е навън. Не е тук.

Никакъв резултат.

Люси седна с кръстосани крака на плочките, с лице към Съни. Плочките поне бяха прохладни.

Защо просто не се преместеше да спи на пода? Защо изобщо се мъчеше да се занимава с леглото или чаршафи през лятото? Че и през пролетта и есента, ако става въпрос.

Люси се просна по корем на пръстените плочки и силно притисна към тях голата си кожа. Пресегна се под леглото към Съни. Зарови пръсти в козината му и замърмори:

— Всичко е наред. Шшт. Шшт! Наред е. Добре сме.

Постара се и тя да се отпусне, но собственото ѝ нервно потреперване отказваше да спре да шава под кожата ѝ. Неприятно гъделичкане.

Нищо чудно, че Съни се криеше под леглото.

Без значение колко пъти Луси се опитваше да се самоубеди, че кучето е лудо, собственият ѝ гущерски мозък вярваше, че то ѝ отправя предупреждение.

Навън имаше нещо — то беше тъмно и гладно и тя не можеше да се отърси от чувството, че тази твар съсредоточава вниманието си върху нея: върху тях двамата със Съни и техния малък остров на безопасността, претъпканото тухлено убежище, което тя наричаше дом.

Луси се изправи и провери резетата на вратата в „прашната“ стая.

„Параноясваш.“

Съни пак взе да скимти.

— Млъкни, момчето ми.

Тревожеше я дори собственият ѝ глас.

Обиколи още веднъж къщата, като проверяваше по ред прозорците, за да се увери, че са запечатани. Стресна се от собственото си отражение в кухненското прозорче.

„Не го ли затворих?“

Дръпна гватемалската черга от стъклото, като почти очакваше в мрака отвъд да изникне нечие лице. Беше суеверно и абсурдно да смята, че наистина е възможно някой да е излязъл наред бурята да я следи, но въпреки това отиде и си обу джинси, защото облечена се чувстваше по-добре. Поне психологически се смяташе за защитена, макар да се отказваше от съня за тази нощ. Нямаше начин да успее да заспи повторно. Не и с тази предизвикана от бурята тревожност, която прокарваше пръсти между плешките ѝ.

„Най-добре да поработя.“

Луси отвори компютъра си и сканира отпечатъците на пръстите си върху трапада. Вкара паролата си, докато вятърът продължаваше да се нахвърля върху къщата. Домашните батерии бяха паднали повече, отколкото ѝ се нравеше. Имаха двадесетгодишна гаранция, но Шарлийн все ѝ разправяше, че тя е за замазване на очите. Луси се надяваше бурята да отmine до сутринта, за да може да разтвори соларните панели и да вдигне отново заряда.

Съни пак заскимтя.

Луси не му обърна внимание и се логна в постоянните си тракери.

Беше публикувала нова статия с оригиналните снимки на Тимо, същински произведения на изкуството. Ако трябваше да бъде честна, всъщност снимките продаваха статията — пикап, пълен с багаж и потънал до каплите в прахоляк, опитващ да се измъкне от Финикс и провалящ се по всички параграфи. Най-новата вълна в колапсната фотография. Статията подскачаше насам-натам в нета, обрастваше със споделяния и събираше разглеждания и отзиви, но Луси се изненада, че не е привлякла вниманието, на което се надяваше.

Проучи фийда в търсене на причините нейният дял разглеждания да ѝ се изплъзне. Нещо се случваше при река Колорадо — пожар или бомбен взрив...

#CarverCity, #CoRiver, #BlackHelicopters...

Големите новинарски организации вече бяха захапали кокала. Луси си дръпна видео и получи воден мениджър, бълващ закани към Лас Вегас. Би го сметнала за откачалка, само че зад него имаше руини и гореше пожар, придаващ достоверност на идеята, че Лас Вегас наистина е влязъл с водосрезовеите си напред и набързо е кльцнал туй-онуй.

Оплешивяващият тип дърдореше как бил отвлечен от невадската гвардия и след това захвърлен в пустинята да се мъкне пеша към руините на собствената си пречиствателна станция.

— Кейтрин Кейс го направи! Тя напълно пренебрегна факта, че обжалваме! Имаме си права!

— Ще я съдите ли?

— Дяволски сте прав, че ще я съдим! Този път стигна твърде далеч.

И други сайтове почваха да осветяват историята. Местните станции и важните клечки в Аризона биеха тъпана на регионалния гняв и докато разпалваха местна омраза, генерираха хитове и рекламни кликове от снимките на бойното поле. Щяха да се посипят и още кликове, щом коментарите се раздуят и читателите пуснат историята в социалните си мрежи.

Луси маркира случката за собствените си тракери, но предвид бурята и разстоянието вече беше пропуснала възможността да набере точки или да стори друго, освен да краде хитове от останалите журнота.

Пъхна случката в своите фийдове просто за да увери читателите си, че е наясно с евисцерацията на Карвър Сити, и превключи към основните си източници — на лов за клюки в бурното море на социалните медии — за истории, които би могла да докопа първа и да обяви за свои.

Дузина нови коментари с хаштаг #PhoenixDowntheTubes:

Днес трябваше отново да опитаме, само дето пак има проклета буря. #Depressed #PhoenixDowntheTubes

Как да разбереш, че си свършен: пиеш собствената си пикня и си викаш, че е изворна вода. #PhoenixDowntheTubes #ClearsacLove

Успех! Заминаваме на север! #BCLottery
#Seeyoubitches

Хеликоптери в каньона. Някой знае ли кой хвърчи?
#CoRiver #BlackHelicopters

Още са ми пред вратата! Къде, по дяволите, е
кавалерията? @ PhoenixPD

Не ползвайте Шоце 66. #CaliMilitia #DronePack
#MM16

WTF? Кога затвори „Барът на Сам“? #Ineedadrink
#PhoenixDowntheTubes

Сн. ФИНИКС СЕ ВЪЗРАЖДА^[31] — рекламно пано,
налепено с чисторби. LOL. #PhoenixDowntheTubes.
#PhoenixArts #PhoenixRising

Луси от години се занимаваше със следене на жителите на Финикс, хаштаговете им и коментарите. Карта на имплозията на града в реално време. Виртуални отзвучи на физическата катастрофа.

В главата си виждаше Финикс като сифон, който всмуква всичко в себе си — сгради, животи, улици, история — всичко това се килва и се излива в зейналата паст на катастрофата — пясък, накривени кактуси, предградия... всичко отива в канала.

И ето я Луси, обикаля по ръба на дупката и документира.

Критиците ѝ твърдяха, че е поредният колапсен порнограф, и в лошите си дни тя беше съгласна с това твърдение: поредното журно, излязло на лов за сочни снимчици досущ като лешоядите, които връхлетяха върху Хюстън след онази категория 6^[32] или сензационните кадри от рухналия Детройт в пастта на природата. Но в други дни Луси имаше чувството, че не толкова еротизира смъртта на един град, колкото разравя зейналата под човечеството яма на бъдещето. Сякаш казва на всички: *Това сме ние. Така ще свършим накрая. Има само една врата за бягство и всички я използваме.*

Когато за първи път бе пристигнала в града като зелена репортерка, не го приемаше толкова лично. По онова време си правеше шегички за зонърите и се наслаждаваше на лесните статии и

депозитите в микросметката. Трупаше бързи пари от воайорски примамки за кликове.

#Clickbait
#CollapsePorn
#PhoenixDowntheTubes

Жителите на Финикс и предградията му бяха новите тексасци, горките пери-веселячести^[33] глупаци и Луси и колегите ѝ от CNN и „Синхуа“, „Киндъл пост“, агенция „Франс-прес“, и „Гугъл/Ню Йорк Таймс“ бяха повече от доволни да похапват от трупа. Страната беше проследила как се разпада Тексас, така че всички знаеха какъв е механизмът. Финикс беше Остин, но по-голям, по-страшен и по-цялостен.

Колапс 2,0: Отричане, Сгромолясване, Осъзнаване, Бежанци Луси просто присъстваше на мястото, за да стане отблизо и лично свидетел как зонърите се блъскат в стената. Аутопсия на трупа с микроскоп с голямо увеличение и студена „Дос еквис“^[34] в ръка.

#BetterThemThanUs.

След това обаче се срещна с някои от зонърите. Пусна корени в града. Помогна на приятеля си Тимо да изкорми дома си, да изтръгне от стените тръби и жици, все едно вади костите от труп.

Бяха изкъртили прозорците, като че ли изгребваха очни ябълки, накрая оставиха къщата да се вира сяк през улицата към също тъй безоки домове и Луси беше описала преживяването — семеен дом на три поколения, изгубил стойността си, понеже водата в предградията беше пресъхнала, и Финикс не можеше да си позволи да ги върже отново.

#CollapsePorn със сигурност, само дето сега Луси беше от актьорите наравно с Тимо и сестра му Ампаро и тригодишната му дъщеря, която плачеше до скъсване, докато възрастните разрушаваха единствения ѝ познат дом.

Съни отново заскимтя под леглото.

— Ще отmine — каза му отсъстващо Луси, а след това се зачуди дали казва истината.

Специалистите по климата разправяха, че скоро може да установят рекорд за прашни бури. Шейсет и пет записани досега и идваха още.

А какво щеше да стане, ако няма горна граница за бурите?

Метеоролозите до един приказваха така, сякаш е възможно да съществуват рекорди — и техните подобрители — и като че ли съществува някаква връзка, която са способни да извлекат. Климатичните сайтове използваха термина *суша*, но той намекваше, че *сушата* може да свърши; че е временно събитие, а не постоянното положение на нещата.

Но може би предстоеше една продължителна буря — постоянен вихър от прахоляк, дим от горски пожари и суша, а единственият подобрен рекорд щеше да бъде за продължителността по дни, в които човек изобщо може да види слънцето...

Включи се новинарска тревога, която засия на екрана на Люси. Скенерът ѝ също оживя с припукващи полицейски честоти. Нещо в тях ѝ се стори странно. Имаше го и на социалните ѝ фийдове.

Ченгета плъзнаха по @Хилтън6. Сигур има жертви.
#PhoenixDowntheTubes

Появяваха се и нови подробности.

Не ставаше дума за някоя проститутка или работничка от фотоволтаичния завод, изнасилена и захвърлена в пресъхнал плувен басейн. Беше важна клечка. Някой, когото дори полицията на Финикс не можеше да загърби.

Значим човек.

С въздишка Луси прати последен, изпълнен със завист поглед към Съни, все още заровен под леглото, и изключи компютъра си. Може и да не беше в състояние да стигне до Карвър Сити, но този случай беше твърде близо, за да му обърне гръб — въпреки бурята.

В „прашната“ стая си закопча антипраховата филтърна маска и пясъчните очила — модел „Дезърт Адвенчър Про II“, специален подарък от сестра ѝ Анна миналата година. Пое си за последно чист въздух, след което се измъкна навън в бурята с фотоапарата, грижливо увит в найлон.

Докато тичаше на сляпо към паркирания си пикап, пясъкът ѝ одра кожата до кръв. Помъчи се с бравата на вратата, присвила очи зад лупите на очилата, но накрая успя да я отвори. Тресна я зад гърба си и поседя свита, вслушана в туптенето на сърцето си, докато вятърът клатеше кабината.

Пясъкът стържеше по стъкло и метал.

Когато даде на контакт, в колата се завихри пясъчна омара — червен воал пред сиянието на лампичките на контролното табло. Луси запали двигателя, като се опитваше да си спомни кога за последно е сменяла филтрите на въздуховодите, и с надеждата, че няма да се задръсти и да загасне. Включи фаровете за буря и подкара, намирайки маршрута по пълните с дупки улици по-скоро по памет, отколкото благодарение на ниската видимост.

Беше почти невъзможно да се кара дори при условие, че големите фарове за бурно време грееха пред пикапа. Улицата отпред чезнеше в стена от кълбящ се прах. Луси подмина няколко други коли, спрени в очакване на края на бурята. Имаше и по-умни от нея хора.

Тя караше бавно, избираше по възможност второстепенните улици и се чудеше защо ли си дава труда, при условие че нямаше да направи хубави снимки в буря като тази — но все пак се чувстваше длъжна да продължава, въпреки че вятърът заплашваше да изтика форда ѝ от пътя. Тътреше се по шестлентовите булеварди на Финикс, по празни оптимистични кръстовища на автомобилната култура, сега толкова прашасала, че колите се движеха в колона по една между дюните, залепени за стоповете си, докато навигираха през останките на град, погълнат от пустинята.

Най-накрая зърна мътното примигване на предупредителните лампи на покрива на „Хилтън 6“ и още по-силните светлини на прожекторите на строящата се аркология „Тайян“ — полуживото чудовище, което се извисяваше над всичко друго в града.

В мъглата от вихрещ се прахоляк подпорите на „Тайян“ сияеха като призрачни кости на звяр.

Луси паркира пикапа до онова, което сметна за бордюр, и остави фаровете светнати, а аварийките — мигащи. Грабна челника си от жабката, след това се облегна на вратата и я отвори мъчително срещу напора на вятъра.

Докато напредваше в светлината на фаровете на колата, откри на пътя предупредително осветление. Последва линията примигващи магнезиеви лампи. Пред нея от мрака изникнаха човешки силуети. Мъже и жени в униформи размахваха усилено фенерчета с ярки лъчи. Полицейските коли примигваха с лампи в червено и синьо.

Луси се приближи, всяко вдишване и издишване отекваше силно в ушите ѝ, а маската върху лицето ѝ лепнеше от влагата в дробовете ѝ. Проправи си път покрай ченгета, които напразно се опитваха да овладеят местопрестъпление, което вятърът отнасяше.

По булеварда се смесваха кървави реки и прахоляк — минипустиня на убийство, засипвана от бурята, която я превръщаше в кал и я съсирваше.

Челният фенер на Луси освети чифт трупове. „Просто още няколко тела“, каза си тя, но след това лъчът докачи едно от лицата — почерняло от покрити с кръв натъртвания и почти засипано с пясък.

Тя зяпна.

Около нея гъмжеше от ченгета и техници, но и бездруго бурята им идваше в повече заради мъкната да гледат и дишат през правителствения си модел маски и филтри. Луси се приближи още повече в опит да си докаже, че кошмарите ѝ не са истински, не са озъбени и верни. Но нямаше как да сбърка жертвата, нищо че очите бяха избодени.

— О, Джейми! — прошепна. — Как попадна тук? Нечия ръка я стисна за рамото.

— Как попадна тук? — извика ченгето с глас, приглушен от летящия пясък и маската на филтъра.

Задърпа журналистката назад, без да чака отговор.

В първия момент Луси оказа съпротива, а след това се остави да я замъкнат зад предупредителната полицейска лента, която пляскаше и се ветрееше, докато ченгетата я размотаваха:

ВНИМАНИЕ — CUIDADO — 危險 — ВНИМАНИЕ
— CUIDADO — 危險 — ВНИМАНИЕ.

Предупреждение, каквото тя се беше опитвала да отправи на Джейми само преди няколко седмици точно тук, в бара на „Хилтън 6“, където де що има народ сега се тъпчеше с лепнати на стъклата лица, за да разгледат по-добре смъртта му навън, на обсипваната с пясък улица.

Той беше така дяволски уверен, че знае какво прави!

Бяха се видели да пийнат в бара на „Хилтън 6“: Луси, клеясала след седмица без душ, и Джейми — така лъснат, че направо светеше на бледата светлина. С поддържани нокти. Чиста руса коса, не мазна на кичури като нейната и без прахоляка от пустинята, дето се носи по тротоарите право зад издигащите се зад гърба им прозорци, които обхващаха цялата стена.

Джейми можеше да си позволи душ всеки път, когато му се прииска. Обичаше да се фука с това.

Барманът разтръскваше нещо студено и зелено в чаша за мартини, сребърният цвят на миксера — в рязък сблъсък с черепите по златните пръстени на кафявите му пръсти...

Черепите се набиваха в очите на Луси, понеже тя бе отклонила поглед от тях, за да пресрещне тъмнокафявия взор на бармана, наясно, че ако не беше лъскавото присъствие на Джейми, този тип щеше да я е изгонил отдавна. Дори хуманитарните работници се сещаха да се произтъркат, преди да слязат в бара да удавят преживелиците от изминалия ден. Луси досущ приличаше на тексаските бежанци отвън.

Джейми не спираше да говори:

— Така де, още през 1850-а Джон Уесли Пауъл^[35] е видял, че се задава. Не е да не сме били предупредени. Ако онзи мръсник е могъл да седи на бреговете на Колорадо преди сто и петдесет години и да знае, че водата няма да стигне за всички нужди, би трябвало и ние да сме се сетили.

— Тогава не е имало толкова хора.

Джейми я погледна, а сините му очи бяха ледени.

— Сега пак ще намалеят доста.

Зад тях ниското мърморене на разговори на хуманитарните работници и умиротворителите от ООН се смесваше със сюрреалистичните отгласи на финландската погребална музика. ААМР^[36]. Армията на спасението. Специалисти по засухата от Червения полумесец. Доктори без граници. Червен кръст. Имаше и всякакви други типове: китайски инвестиционни банкери от „Тайян“,

излезли от аркологията си да навестят бедняците. Мениджъри от „Халибъртън“ и „Ибис“, които проучваха водните резерви и се кълняха, че могат чрез фракинг да превърнат водните хоризонти в рогове на изобилието, стига само Финикс да кихне достатъчно кинти. Частни охранители на служба и в свободното им време. Наркодилъри от висшия ешелон. Няколко пери-веселяци с по-тлъсти портфейли, които беседват тихичко с койотите, дето ще ги прекарат през последните граници и ще ги отведат на север. Странна смес от пречупени души, кървящи сърца и хищници, които са се настанили в процепите в строшения свят. Човешки хоросан, запълващ пукнатините от катастрофата.

Джейми все едно прочете мислите на Луси.

— Всичките са лешояди. До един.

Тя отпи от бирата си. Притисна халбата до оцапаната си с прахоляк буза, наслаждаваше се на хладината.

— Преди няколко години щеше да твърдиш същото и за мен.

— Не — Джейми все още съзерцаваше лешоядите. — Твоето място беше тук. Ти си една от нас. Точно като всички други глупаци, които отказват да видят накъде се насочват нещата... — той вдигна за наздраве чашата си с водка.

— О, аз знам накъде вървят нещата.

— Тогава защо остана?

— Тук има повече живот.

При тези й думи Джейми се разсмя — пълното му с циничен хумор излайване разпука приглушения сумрак в бара и стресна посетителите, които само се преструваха, че разпускат.

— Хората живеят истински само когато са на път да умрат — каза той. — Преди това всичко е пепел по вятъра. Човек не оценява колко му е готино, докато наистина не нагази в лайната.

Помълчаха известно време, после той се обади:

— Знаехме, че светът се е запътил по дяволите, но просто стояхме и гледахме как се случва всичко това. За глупост с подобни размери сигурно се връчва някаква награда.

— Може да сме знаели, но не сме имали понятие как да повярваме — предположи Луси.

— Вяра — той изсумтя. — Мога да целуна хиляда кръста. Проклета вяра... — И след малко добави горчиво: — Вярата е за Бога.

Касае любовта. И доверието. *Вярвам*, че мога да ти се доверя. *Вярвам*, че ме обичаш... — той вдигна вежда. — *Вярвам*, че господ ни гледа отгоре и се къса от смях... — Отпи от водката си, стиснал столчето на чашата между пръстите си и я завъртя на бара, загледан как се кълбичкат маслинките вътре. — В случая никога не е ставало дума за вяра. Да не смяташ, че хора като Кейтрин Кейс там, горе, във Вегас, *вярват* в разни неща? За тях важното е да гледаш и да виждаш. Чисти данни. Човек не вярва в данните, подлага ги на тестове... — той направи гримаса. — Ако можех да определя точния момент на същинското ни прецакване, то това ще да е решението, че данните са нещо, което може да се ползва заедно с думи от рода на „*вярвам*“ и „*не вярвам*“.

Джейми махна към прашната улица зад прозорците — тексаски момичета чукалки страстно ръкомахаха на бавно отминаващите коли, калифорнийски купонджии копторджии и скъпари от аркологията подбиха най-отчаяните.

— Би трябвало да се занимаваме с тестване и потвърждения, а сме го обърнали на въпрос на вяра. Шибаните пери-веселяци се молят за дъжд... — той изсумтя. — Нищо чудно, че китайците ни ритат цялата страна като спукана топка... — Джейми помълча малко, после добави: — Писна ми да се преструвам, че имаме изход. Писна ми да съдя тлъсти водни кърлежи, задето помпят нашите подземни води, и ми писна да защитавам проклетите глупаци.

— По-добра идея ли имаш?

Приятелят ѝ изгледа Луси с блеснали сини очи.

— Определено.

Тя се засмя:

— Глупости. Затънал си в лайната като всички нас.

— Зонър до живот? Така ли смяташ?

— Ако аз съм такава, то ти със сигурност си същият.

Джейми погледна през рамо към другите маси и се приведе към Луси. Забележимо снижи глас:

— Наистина ли смяташ, че ще остана тук? Просто ще си бачкам за „Финикс Уотър“ или „Салт Ривър Проджект“ с надеждата, че те ще успеят да се погрижат за мен?

— Да не са ти предложили по-добра работа? ВСЮН или Сан Диего са ти направили оферта, а?

Джейми я погледна разочаровано.

— *Работа* ли? Да не смяташ, че просто си търся друга *работа*? Мислиш, че ще приема някаква пачка примерно от Калифорнийския департамент по природните изкопаеми? Смяташ, че ще ида да работя за правния отдел на някоя друга водна служба? Нямам намерение цял живот да местя хартии от пусто в празно.

— Нямах кой знае какъв избор. Не са много хората, които предлагат самолетни билети за извън Аризона.

— Знаеш ли, Луси, понякога си мисля, че си най-умният човек, когото познавам, а после изтърсваш нещо подобно и осъзнавам колко си тъпа всъщност. Мислиш на *дребно*.

— Да съм ти казвала някога, че много те бива да приказваш с хора? — попита Луси.

— Не.

— Хубаво, защото съм щяла да те излъжа.

Но тя не успя да отклони мисълта на Джейми. На лицето му грееше влудяващата усмивка на пророк, уверен в прозрението си за механизма на небесата, и това притесняваше Луси, макар че продължиха да пият и да си разменят дружелюбни обиди.

По същия начин като Джейми се усмихваха отчетата от перивеселяшките църковни шатри и на въпроса „защо“ отговаряха, че Господ ще им прати дъжд, макар че всички климатолози предсказваха по-малко, не повече валежи.

„Иде дъжд — казваха уверено отчетата. — Дъждът иде.“

Знаеха как работи вселената. Бяха отключили всички Божии тайни. А сега Джейми се хилеше по същия начин.

— С какво разполагаш? — попита предпазливо Луси.

— Как ще приемеш, ако ти кажа, че съм намерил начин да съсия Съглашението за река Колорадо?

— Ще отвърна, че това е балон с горещ въздух.

— Колко би платила да се озовеш на печелившата страна? — притисна я Джейми.

Луси се поколеба, поднесла бирата към устата си.

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно сериозно. Какво ще речеш да ти дам старшите права, които са годни да ги представиш и пред Върховния съд? Права, които може да разчиташ, че властите ще подкрепят. Не се ебавам. Няма

празни приказки и лъжи, нито дрязги дали Вегас е изпомпил еди-колко си вода, нито дали някой си фермер е отклонил незнаен брой кубици за нивата си. Без такива щуротии. Тези права са толкова яки, че с тях караш шибаните военни да накацат по всичките язовири на Колорадо и да внимават водата да се излива само към теб. Такива права ще ти дадат възможност да вършиш същото, което Калифорния причинява на градовете през цялото време... — Джейми я гледаше изпитателно. — Какво ще кажеш за това? Колко би платила?

— Ще кажа, че си се надрусал, и не бих ти платила и един китайски юан. Съжалявам, Джейми, познавам те. Ти си същият мръсник, който прави секс с мен, понеже искаше да провери дали жените стават за нещо.

Джейми се ухили, нетрепващ пред гнева на Луси:

— А какво ще правиш, ако ти казвам истината?

— Че си хетеро или за водните права?

— Онова беше просто експеримент.

— Такъв задник си!

Джейми обаче не искаше да смени темата:

— Питала ли си се някога как град като Лас Вегас — град, който би трябвало да е пресъхнал и да е отвят от вятъра още преди милион години — се справя така добре, а ние сме тези, дето пърхат наоколо като пиле с отрязана глава?

— Те са адски дисциплинирани за разлика от нас.

— О, да. Тези шибаняци знаят как да залагат, нали? Поглеждат си картите — шибаните им триста хиляди акър-фута от Колорадо — и знаят, че са преебани. Не се самозалъгват като нас. Не се опитват да блъфират, все едно имат нещо, което нямат.

— Какво общо има това с правата?

— Казвам просто, че всички играем една и съща игра... — Джейми започна да вади маслинките с клечката си и да ги яде. — Цял ден се занимавам с бумаги. Виждам играта. Копая залегналите в нея права. Записвам случващото се. Всички го правим. Без значение дали си Калифорния или Уайоминг. Невада или Колорадо. Всички виждаме с какво можем да се измъкнем — без властите да забележат и да ни обявят война. И ако имаш човек като Кейтрин Кейс да играе от твое име, справяш се добре. По-добре, отколкото политическите изроди, с които разполагаме тук, във всеки случай... — той спря да гризе

маслинките и озари Луси с преценяващ поглед. — Но какво ще си помислиш, ако ти кажа, че всички играят грешната игра?

— Ще кажа, че ми писна от увъртанията ти — отвърна Луси изнервена.

— Намерих коз — усмихна се Джейми и се облегна на стола с вид на доволна котка.

— Да знаеш, че звучиш като човек, който се опитва да продава имоти в Ню Орлиънс.

— Може би. Или пък ти си била затъкната в прахоляка толкова време, че не виждаш голямата картинка.

— А ти я виждаш.

Той отново озари събеседничката си с влудяваща усмивка:

— Вече да.

Само дето сега Джейми лежеше мъртъв в прахоляка с извадени от гнездата им очи и голямата картина, която си беше мислил, че вижда, я нямаше. Луси потърси друг начин да се върне до трупа му, но ченгетата наистина гаднееха в опитите си да държат настрани зяпачите, а и сега вече започваше да осъзнава точно в какво положение е изпаднала — здравият ѝ разум се връщаше твърде късно.

Трупът на Джейми нямаше значение. Единствено важни бяха живите — ченгетата, бавната колона от шофьори, които караха покрай ограничителните буйове. Приклекналите, ококорени зад маските си парамедици в очакване да им кажат, че могат да откарат труповете. Лицата от бара на „Хилтън 6“, притиснати към стъклото в наблюдение на случката.

Някъде сред тях вероятно имаше човек, който не гледаше убития, а Луси.

Тя започна полека да отстъпва. Наясно беше с този вид убийства. Беше ги виждала и преди. Важното беше затворената крива, която се разгръщаше в нещо по-голямо и по-ужасяващо.

Зачуди се дали вече са я забелязали, дали не е твърде късно да се спаси. Избяга от местопрестъплението, като се чудеше дали градът няма най-накрая да я повали и да я глътне точно както беше сдъвкал и приятеля ѝ.

„Кой ти стори това, Джейми?“ — запита се, докато бягаше. А след това си зададе по-важния въпрос: „И какво си им казал за мен?“.

[29] Става дума за земетресението от 4 февруари 1975 г. с магнитуд 7,3 по Рихтер; по онова време Хайчен е вече с едномилонно население. Предупреждението всъщност е дадено от официалните служби един ден предварително и това се води за първото официално предсказано по научен път земетресение в света. — Б.пр. ↑

[30] „Тайян“ (кит. 太阳) — слънце. — Б.пр. ↑

[31] Девизът е игра на думи: изписването на името на град Финикс и на птицата феникс на английски съвпадат (Phoenix), т.е. мотото може да се чете както като „ФИНИКС СЕ ВЪЗРАЖДА“, така и като „ФЕНИКС СЕ ИЗДИГА“ (а фениксът е и символ на неумиращата надежда и прераждането). — Б.пр. ↑

[32] Има се предвид 6-а категория ураган по скалата на Сафир — Симсън. — Б.пр. ↑

[33] Пери-веселяци (Merry Perry) — наречени са по името на бившия губернатор Рик Пери и неговото безгрижно отношение към засушаването в Тексас. — Б.пр. ↑

[34] Dos Equis — вид светло пиво, произвеждано от Cervecería Cuauhtémoc Moctezuma по лиценз на „Хайнекен“ в Монтерей, Мексико; знакова марка за испаноезичното население на САЩ. — Б.пр. ↑

[35] Американски геолог и пътешественик. — Б.пр. ↑

[36] Американска агенция за международно развитие (USAID) — координира невоенната хуманитарна помощ по света, често е обвинявана, че защитава политически интереси. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Назъбен разрез разцепваше предницата на водната помпа на Червения кръст/Китайската дружба — някакъв инструмент се бе зацепил в кожата ѝ, разравяйки въглеродната пластмаса, както плугът на татко ѝ навремето беше разрохквал пръстта на Сан Антонио, само дето браздата беше по-дълбока и по-сърдита.

Мария не беше сигурна кой е нападнал помпата или какво си е мислил, че ще постигне. Мама му да еба, че тая помпа беше *бронирана*. Тя беше виждала булдозер да отскача от циментовите ѝ пръстени. Един нещастник нищо нямаше да постигне. Глупаво беше някой да се опитва да я реже, ама все пак беше пробвал.

Цената грееше през надраната пластмаса:

6,95\$/литър — Y4/гон джин.

На китайски „гон джин“ означаваше литър^[37]. Y беше знакът за юан. Всички, които живеяха близо до аркологията „Тайян“, познаваха тази дума и банкнотите, понеже на работниците им плащаха в юани, а и китайците бяха построили и помпата. Щото такова, дружба, нъл' тый?

Мария учеше китайски. Можеше да брои до хиляда и дори да изписва йероглифите. *Ии, ер, сан, си, ву, лиу, чи, ба...* Заучаваше звученето. Учеше се колкото може по-бързо от еднократните таблетки, които китайците раздаваха на всички, проявили желание.

Цената на литър гореше в горещия мрак — синя и безразлична, размазана от врязания в нея човешки гняв, но достатъчно ясна.

6,95\$/литър

Всеки път, когато Мария погледнеше надраното лице на помпата, си мислеше, че се сеца кой го е сторил. *Dios mió*^[38], та тя беше този човек. Изпитваше гняв всеки път, щом погледнеше към студените сини цифри на помпата. Просто никога не бе имала късмета да се докопа до инструмент, с който има шанс да я нарани. Човек трябва да мъкне нещо специално, че да направи такъв разрез. Не чук. Не отвертка.

Може би от онези резачки „Йокохама“, които ползваха строителните бригади в „Тайян“ още когато баща ѝ работеше там.

— Те карат големите винкели да пускат вода — беше ѝ казал веднъж. — Превръщат стоманата в лава, *tiја*^[39]. Не можеш да повярваш даже ако стоиш точно до тях. Магия, *tiја*. Магия.

Беше ѝ показал специалните ръкавици, с които се пазеше да не си отреже пръст — бляскава тъкан, която му даваше секунда и половина, преди ръката му да изчезне в облаче дим.

Магия, беше казал. Голяма наука. На кого му пука каква е разликата? Китайците знаеха как да карат големите работи да се случват. Тези *cabrones* знаеха как да строят. Китайците имаха пари и можеха да боравят с магията — и бяха готови да обучат всекиго да ползва техниката им, стига да е готов да се поти на смени по 12 часа.

Всяка сутрин, щом слънцето започваше да изгаря небето в синьо, баща ѝ се прибираще при Мария и ѝ описваше чудните неща, които е видял предишната нощ, докато се е трудил на високото голо скеле на аркологията. Описваше масивните строителни принтери, които изливаха твърдите вещества в зададените им форми, писъка на инжекционните леярни и как сглобените части излитат с крана към небето.

Строителство по технология „всичко на място“.

Китайците разполагаха със силиконов фотоволтаик, който изливаха върху стените и прозорците, за да им генерират енергия. Плисваха го като боя и хайде готово, вече си напълно електрифициран. На „Тайян“ не му прилягаха постоянните токови удари, бичът на всичко живо във Финикс. Не, благодаря. Тези хора си правеха сами тока.

И даваха обяд на работниците си.

— Работя в небето — казваше бащата на Мария. — Вече всичко е наред, *tiја*. Ще се справим. И от сега нататък почваш да учиш китайски и няма просто да идем на север. Ще можем и да пресечем океана. Китайците, те *умеят* да строят. След тази работа ще можем да идем навсякъде.

Такава беше мечтата му. Татко ѝ се учеше как да прорязва абсолютно всичко и скоро щеше да е в състояние да пререже бариерите, които ги държаха в капана на Финикс. Щяха да си прорежат път до Вегас или до Калифорния, или до Канада. Да му се не види, че

те можеха да си прережат път през океана до Чунцин или Кунмин. Татко й щеше да работи по горен Меконг и на язовирните стени на Яндзъ, които държаха водата на китайците. Щеше да *строи*. С новите си умения можеше да прореже всичко — оградите, калифорнийските гвардейци и всичките глупави закони за щатски граничен контрол, които твърдяха, че трябва да си стоиш в зоната за бежанци и да пукнеш от глад, вместо да идеш там, където господ още лееше вода от небето.

— Резачките „Йокохама“ минават през *всичко* — казваше той и щракваше с пръсти. — Като през масло.

Така че може би именно „Йокохама“ бяха ползвали върху помпата на Червения кръст. Но дори този инструмент не беше донесъл на нападателя и глътка.

Човек може и да е способен да си прореже пътя до Китай, но не и до чаша студена вода във Финикс.

Мария се чудеше каква ли цена е докарала непознатия до нападение над помпата.

Десет долара за литър?

Двадесет?

Или може и да си е била просто 6,95\$ точно като сега, но за тези хора 6,95\$ изглеждаше като първата полицейска палка в зъбите за онези от Финикс — факт, който просто не можеха да преглътнат. Може би хората от едно време не са знаели, че 6,95\$ ще е най-доброто, което ще докопат от тук нататък и до края на света. Не са знаели, че трябва да си броят благословиите, вместо да се мъчат да режат помпата.

— Защо сме дошли? — попита Сара за пети или шести път.

— Имам предчувствие — заяви Мария. Приятелката й изпъшка с отвращение:

— Ами хубаво, де, ама съм уморена.

Тя се изкашля в шепа. Бурята снощи беше оплескала гърдите й повече от обикновено — прашинките се заравяха дълбоко в задънените разклонения на дробовете й. Отново кашляше кръв и слюз. Все по-често кръвта беше нещо общо помежду им, за което никога не споменаваха.

— Искам да видя дали ще стане нещо — промърмори Мария, без да отклонява очи от екранчето с цената.

— Да не е същото като оня път, когато сънува пожара и човека, който излиза от пламъците, без да се изгори? Като Исус, дето ходел по водата, само че по огън? Ти ми каза, че и онова ще се случи.

Мария не се хвана на въдицата. Понякога имаше сънища, това е всичко. Майка ѝ навремето ги наричаше „благословии“. Шепотът на Господ. Отзвукът от крилете на светци и ангели. Но едни бяха плашещи, други — безсмислени, а някои ставаха ясни едва по-късно като онзи път, когато беше сънувала баща си да лети и беше помислила, че сънят е хубав и е за измъкването им от Финикс, а едва после се оказа, че е кошмар.

— Искаш да провериш какво ще стане — промърмори недоволно Сара.

Сянката ѝ мърдаше в мрака, Сара се опитваше да намери някакъв участък на цимента, който да не е погълнал жегата на деня. Накрая се отказа и седна на каручката, изблъсквайки встрани пластмасовите бутилки, които Мария беше довякла. Те издрънкаха кухо една в друга.

— Значи, се налага да не си доспя, понеже на теб ти се мотае с тексасците.

— Ти си тексаска — възрази Мария.

— Не ми ги разправяй тия, момиче. Тези ми ти shagua pendejos дори не знаят как се къпе човек — Сара изплю нещо черно на цимента, докато гледаше как шават близките бежанци. — Надушвам ги чак оттук.

— Ти също не знаеше как се ползват гъба и кофа, докато не ти показах.

— Е, да, но се научих. Тези типове са мръсни — заяви Сара. — Просто шепа мръсни шибани тексасци, които нищо не знаят. А аз не съм пери-веселячка.

В определен смисъл беше вярно. Сара се учеше как да премахне далаския си акцент, чистеше се от тексаския си говор и тексаския прах, търкаше ли, търкаше колкото издържаше на остъргването бледата ѝ бяла кожа. На Мария не ѝ стигаше дух да ѝ каже, че все едно какво прави Сара, тексаската в нея се вижда от цяла миля. Просто не си струваше караницата.

Но беше вярно, че тексасците около помпата смърдяха. Воняха на страх и застояла пот, която се е спекла и засъхнала. Лъхаха на чисторбена пластмаса и пикня. Смърдяха един на друг от лежане,

наблъскани като сардини в шперплатовите гета, които вдигаха наблизодведнага щом Червеният кръст забиеше хуманитарна помпа в земята.

Бордеите около „дружеската“ помпа бяха оазис на живот и оживление в смазаната от сушата пустош на предградията на Финикс. Тук, сред макменшъните^[40] и търговските комплекси, бежанците задръстваха паркингите и улиците с молитвените си шатри. Тук бяха вдигнали дървени кръстове и се молеха за спасение. Тук лепяха номерата, имената и снимките на любимите си, изгубени по окървавените пътища по време на бягството от Тексас. Тук четяха брошури, раздавани от улични хлапета, наети от професионалните койоти, които да разнесат словото:

ГАРАНТИРАНО ВЛИЗАНЕ!

ТРИ ОПИТА за КАЛИФОРНИЯ

Или ВРЪЩАМЕ ПАРИТЕ!

В ЦЕНАТА ВЛИЗА ВСИЧКО:

Камион до границата. Салове и лодки.

Автобус или камион до Сан Диего или Лос Анджелис.

ВКЛЮЧЕНА ХРАНА!

Тук, близо до хуманитарната помпа, имаше живот: денонощно горяха огньове, вдигнати от изкорубените трупове на петстайни къщи. Палатките на Червения кръст стояха, провиснали под тежестта на натрупания от отминалата буря прах. Доктори и доброволци с филтриращи маски, носени заради прахоляка и гъбичната долинна треска, се грижеха за проснатите на леглата им бежанци и се навеждаха над бебета с напукани от пясъка устни и пъхнати в изпосталелите телца венозни системи.

— За какво е цялата работа, момиче? — попита отново Сара. — Кажи ми защо съм тук, когато би трябвало да съм с клиент. Трябва да печеля, ако ще плащам рентата на Ветеринаря...

— Шшшт — Мария махна на приятелката си да понижи глас. — За цената на водата става дума.

— Е? Тя никога не се променя.

— Според мен се променя понякога.

— Нивгаш не съм я виждала.

Сара отново се опита да си намери по-удобна поза и минижупът ѝ зашумоля. Мария различаваше тъмния ѝ силует под слабата синкава светлина на екранчето с цената на помпата: сиянието на стъкленото украшение на стомаха ѝ, стегнатата малка къса ризка, предназначена да демонстрира формата на гърдите ѝ на фона на гладкия корем. Въплътена мечта за младо тяло. Всяка част от облеклото ѝ бе опит да накара Финикс да забележи присъствието ѝ.

„Е, всички се опитваме — помисли си Мария. — Всички се стараем да се справим!“

Сара отново се размърда, изблъсквайки настрана бутилките от „Пюър лайф“ и „Софтуотър“, „Аква азул“ и „Ароухед“. Едно шише падна от количката и отскочи по прашния цимент с кухо пукане. Сара се пресегна да го вземе. Отбеляза:

— Знаеш ли, че във Вегас може да си вземеш вода безплатно.

— *Фанпи* — Мария използва китайската дума, която беше научила от строителните работници, колеги на баща ѝ.

Глупости.

— За теб *фанпи*, *лоса*^[41]. Вярно е. Оставят те да си гребнеш направо от фонтаните пред казината. Толкова много вода имат.

Мария се опитваше да държи под око помпата и цената ѝ.

— Правят го само за Четвърти юли. Един вид патриотично дело.

— Неее. „Беладжио“ по всяко време ти дава право на чаша. Всеки може да иде да си налее вода. Няма да те изгонят... — Сара чукна по количката с празната бутилка от „Аквафина“ — кухо, глухо тупване. — Ще видиш. Когато се докопам до Вегас, ще видиш ти.

— Щото твойт човек мисли да те вземе, като си тръгне — каза Мария, без да си дава труд да скрие скептицизма си.

— Точно така — отвърна приятелката ѝ. — Ще вземе и теб, ако ходиш с него на купони. Ще ни вземе и двете. Човекът обича да

купонясва. Трябва само да си мила с него... — тя се поколеба, после добави: — Знаеш, че ще ти позволя и ти да си му приятелка. Нямам против да делим.

— Знам, че нямаш.

— Той е от свестните типове — настоя Сара. — Дори не иска гадни работи. Не е като калитата по баровете. И има такъв хубав апартамент в „Тайян“! Няма да повярваш колко добре изглежда Финикс, когато имаш свестни въздушни филтри и си на високо. Баровете живеят добре.

— Той е баровец само за днес.

Сара поклати глава:

— За цял живот, момиче. Дори ако компанията му не го прати после във Вегас, както разправя, този човек е завинаги скъпар.

Тя продължи нататък да хвали романтичното в скъпарския живот на любимеца си и перспективите си след напускането на Финикс, но Мария я изключи от мислите си.

Знаеше защо Сара смята, че във Вегас има безплатна вода. И тя беше гледала същото предаване. „Холивуд лайфстайлс“ даваше Тау Окс и Мария изглежда серията от прага на един от баровете, където Сара се опитваше да накара мъжете да ѝ купуват питиета.

Звездата от „Неустрашим“ спря пред една от онези лъскавки вегаски аркологии в направо леденяшка тесла. Камерата следеше Тау Окс, но щом видя фонтана, Мария изгуби интерес към актьора.

Беше голяма работа и пръскаше вода право във въздуха. Танцуващи водни струи. Капки като диаманти под слънцето. И малки дечица си плискаха лицата с нея. Просто я хабяха.

Беше като фонтаните, които си набеляза в аркологията „Тайян“, но без охраната, която да ги пази от теб. И се намираше *на открито*. Те просто оставяха водата да се изпари. Освобождаваха я.

Когато Мария видя този фонтан да блика под небето, най-накрая разбра защо баща ѝ се опитваше да ги закара във Вегас. Защо беше толкова убеден, че точно в този град си струва да отидат.

Само дето планът му не проработи. С една идея бяха закъснели с измъкването от Тексас и след това Хартата за щатска независимост и суверенитет вдигна стени, които не можеха да преминат. До един щатите осъзнаха, че ще загаят, ако допуснат бежанците просто да ги залепят.

— Това е само временно, *miја* — беше казал татко ѝ. — Няма да си остане така.

Само че по това време Мария беше спряла да вярва чак толкова на всичко казано от татко. Той беше стар човек, осъзна тя. *Viejo*, нали така? Живееше според древна карта на свят, който вече не съществуваше.

В главата на татко нещата изглеждаха по един начин, но опитът на Мария подсказваше, че изобщо не са такива. Той все повтаряше, че това е Америка, а в Америка най-важното е свободата и да правиш каквото искаш, само че в разпадащата се Америка, която прекосиха, по телените огради на Ню Мексико имаше разпънати за предупреждение тексасци и тя съвсем определено не беше същата, която бащата на момичето носеше в главата си.

Очите му бяха стари. *Ojos viejos*. Баща ѝ не виждаше дори онова, което беше право пред очите му. Хората не започваха да се връщат по домовете си, както беше казал, че ще стане. Не получаваха възможност да живеят в родния си град, както той беше заявил. И никога повече не виждаш училищните си приятели, както той обеща. Майка ти не присъстваше на твоята *quinceañera*^[42], както беше се заклел. Нищо не ставаше така, както той го мислеше.

В един момент Мария осъзна, че думите на баща ѝ са като праха. Не го поправяше всеки път, когато той грешеше, понеже ѝ беше ясно, че му е гадно, задето бърка практически за всичко.

Сара изсумтя нетърпеливо.

— Колко още трябва да чакаме?

— Ти най-добре знаеш — опита се да я умилостиви Мария. — Твоят скъпар ми каза за това.

Но Сара я беше грижа само да държи ръцете на скъпаря върху тялото си и да се старае купонджийските му планове да са винаги свързани с нея.

Мария, от друга страна, го слушаше какво ѝ говори.

— Цената е пазарна — беше обяснил скъпарят. — Ако не беше така, Финикс никога нямаше да разреши тези червенокръстки помпи и тексасците щяха да гълтат праха на Междущатска 10 и да измират в Чандлър.

Той си сипваше *habanero salsa*^[43] върху *cochinita pibil*^[44] — ястие, за което твърдеше, че не било мексиканско, а юкатанско, което според

него оправдаваше факта, че харчи за едно хапване в ресторанта повече, отколкото Мария и Сара плащаха за седмичния си наем.

— Пазарните цени държат всичко под контрол.

Беше стигнал до темата за червенокръстките помпи, понеже говореха за пери-веселящите и всичките религиозни дрънкулки, които продаваха в библейските си шатри. А след това Мария спомена нещо за това как пери-веселящите са си вдигнали шатрите точно до хуманитарните помпи, понеже могат да използват водата за примамка за народа, за да слуша молитвите им.

Сара я беше изгледала гадно, задето напомня на човека, че и те живеят някъде близо до хуманитарните помпи, но скъпарят беше наострил уши при споменаването на водата.

— Тези помпи и цените са вероятно единственото разумно нещо, което Финикс е направил за водата си — заяви той. — Малко късничко, но нали знаеш — по-добре късно, отколкото никога... — той смигна на момичето. — Пък и така, де, това дава на пери-веселящите нов метод за набор на поборници.

Той желаше Мария. Личеше си по обнадеждения начин, по който не откъсваше поглед от тялото ѝ, и по това, че едва обръщаше внимание на Сара. Но беше любезен с нея. Поне полагаше усилие да се опита да я впечатли с всичките си гийковски познания по хидрология, дори когато обикаляше около въпроса дали има начин да купи Мария.

— Просто трябва да се срещнеш с нас — беше ѝ казала Сара. — Усмивай се на каквото там бръцолови в момента. Накарай го да се чувства важен човек. Той е... какво да ти кажа, мисли само за вода и такива лайна. Обича да дърдори за сондърско оборудване и за подземни води. Просто го слушай и се дръж така, все едно ти пука.

За изненада на Мария обаче наистина ѝ беше интересно. И колкото повече приказваше скъпарят, толкова по-очевидно ставаше, че хора като него виждат света през очи, по-различни от тези на баща ѝ.

Бащата на Мария виждаше света замъглено, но за този хидролог той беше кристално прозрачен.

Майкъл Ратан — старши хидролог в „Ибис“ ООД — живееше високо в аркологията „Тайян“ и разбираше какво се случва със света. Говореше езика на акър-футовете вода, кубични футове в секунда дебитен приток и дълбочина на снежната покривка. Говореше за реки и водни хоризонти. И понеже виждаше света в истинския му вид и го

приемаше, вместо да живее в отрицание, никога не се оставяше да бъде заслепен.

Каза на Мария как дълбоко под повърхността Земята задържала стотици милиони галони вода. Древна вода, която се е просмукала надолу при топенето на ледниците. Описа на момичето този свят и с ръкомахане очерта геоложките пластове и варовиковите формации, а междувременно разказваше за звуковите сондажи на „Халибъртън“, а също и за водоносните хоризонти.

Водоносни хоризонти.

Цели огромни подземни езера. Разбира се, вече бяха изпомпени почти до сухо, но навремето там, долу, е имало огромни количества вода.

— Не е като някога — беше казал хидрологът, — но ако сондираш достатъчно надълбоко и проведеш правилен фракинг, може да се добереш до сериозен резултат. Ще си бликне чудесна вода — той сви рамене. — Поне на повечето места все още има по някой хоризонт, който можеш да отвориш и да изкараш вода оттам. Тук обаче е по-сложно. Най-вече защото разполагаш с празни водни хоризонти, които Аризона пълни с вода от ЦАП.

— ЦАП ли?

— Централноаризонски проект — той се ухили пред незнанието ѝ. — Ама наистина ли не си го чувала?

Сара скрита Мария под масата, но Ратан избута настрани винените чаши и сложи таблета си на плота.

— Добре. Ето. Виж.

Отвори една карта на Аризона и зуумна върху Финикс. Посочи тънка синя черта, която се увиваше около северния край на града, и я проследи на запад през пустинята.

В контраст с буците на редуващите се хълмове и върхове около Финикс синята черта беше права като линейка. Завиваше на няколко места, но беше прокарана по земята, все едно някой е резнал пустинята с макетно ножче.

Когато Ратан зуумна, Мария различи бледожълтото на пустинята и черните каменисти хълмове. Няколко самотни сагуари^[45], хвърлящи сенки, и след това връхлетяха върху изумрудена река от вода, течаща по облицован с цимент канал.

Ратан скролна картата по-нататък на запад, следвайки правата като черта изкуствена река, докато не стигна до голямо водохранилище в синьо, блеснало под пустинното слънце.

Нарече го „Хавасу“.

Именно в това езеро се вливаше криволичеща синя чертичка: *река Колорадо*.

— ЦАП е аризонската венозна система — обясни Ратан. — Изпомпва вода от река Колорадо и я докарва на триста мили през пустинята — чак до Финикс. Изчерпени са почти всички останали източници, от които градът тегли вода. Резервоарът „Рузвелт“ е почти пресъхнал. Реките Верде и Салт са практически сезонни. Водоносните хоризонти наоколо са изпомпени до един. Но Финикс все още има сърцебиене благодарение на ЦАП.

Той смали картата, за да покаже отново дължината на канала — тънка чертица, която пресичаше цялата тази пустиня. Пръстът му се залюля над нея.

— Нали виждаш колко е тънка тази линия? И какво разстояние изминава водата? А и тя идва от река, която искат да използват още много хора. Калифорния също си тегли от язовира „Хавасу“. Пък и Кейтрин Кейс горе в Невада никак не обича да пуска вода надолу към него, понеже ѝ трябва, за да пълни собствения си язовир, „Мийд“. И не забравяй всичките онези луди още по-нагоре по течението на Колорадо — в Уайоминг и Юта, които все повтарят, че въобще няма да пускат нищо надолу до другите щати. Обичат да казват, че водата е тяхна. Планините са техни. Топящият се сняг е техен... — той почука отново по тънката синя линия на ЦАП. — Има ужасно много хора, които се карат за ужасно малко вода. И това е изключително уязвима линия. Веднъж бомбардираха ЦАП и за малко да унищожат Финикс... — Майкъл се облегна удобно и се ухили. — И затова в града наемат хора като мен. Финикс се нуждае от резерви. Какво ще стане, ако някой пак ги нападне? Пшшт! — той махна пренебрежително с ръка. — Край, свършени са. Но ако аз намеря свестен воден хоризонт? Финикс става златен. Може дори да започне отново да се разраства.

— А ще намериш ли нещо? — попита Мария.

Ратан се разсмя:

— Вероятно не. Но стига да са достатъчно жадни, хората се хващат за всеки мираж, който според тях има шанс да ги спаси. Така че

излизам с картите си и със сондажните екипи и се правя на зает, разправям на хората къде да дупчат дупки в пустинята, а Финикс продължава да се надява, че ще се върнем с някакъв чудовищен пакет водни хоризонти, та да спрат да се притесняват как висят на шията на Колорадо, и няма вече да заничат през рамо към Вегас и Калифорния. Ако намеря някакъв нов магически източник на вода, ще бъдат спасени. Предполагам, че може и това да се случи. Чувал съм за чудеса. Пери-веселящите определено вярват в тях. Исус е ходел по вода, та е възможно и водни хоризонти да е правел.

При тези си думи мъжът се разсмя, но после Мария сънуваше водни хоризонти.

В сънищата ѝ те винаги представляваха езера — дълбоко под земята, по-студени и по-примамливи от всяко изоставено мазе, огромни пещери, пълни с вода. Понякога сънуваше, че гребе в лодка през тези влажни катедрални пространства със сталактити, фосфоресциращи над главата ѝ като боята за тяло, с която Сара се рисуваше, когато отиваше на лов за клиенти в танцовите клубове на Златната миля. Таванът на пещерата светеше и Мария се носеше през тъмната огледална вода, слушаше как се сипят капките, прокарваше пръсти в меката прохладна течност...

Понякога сънуваше, че семейството ѝ е в лодката с нея, случваше се дори баща ѝ да гребе и да ги води към Китай.

Сега обаче Мария седеше в тъмнината до оазиса на помпата на Червения кръст/Китайската дружба и чакаше да узнае дали може да вижда света така ясно като хидролога на Сара. И ако приятелката ѝ не разбираше — е, Мария щеше да се опита и на нея да ѝ помогне да си прочисти очите.

— Става дума за пазарната цена, момиче. Цената на помпата ей там е свързана изцяло с това колко вода има отдолу. Когато нивото спадне, цената се покачва, така че хората да намалят потреблението и да не помпят толкова много. Когато водният хоризонт се напълни, цената се понижава, понеже не е толкова страшно да не свърши. А понякога големите вертикални ферми, дето китайците правят, спират да помпят вода, за да може да се оттекат за жътва. И го правят всички наведнъж, така че подлъгват датчиците за нивото на водата. Карат ги да мислят, че има достатъчно вода за всички, така че понякога цената...

Синьото сияние на помпата примигна и падна на 6,66\$. Върна се на 6,95\$.

Пак примигна. 6,20\$. А след това обратно на 6,95\$.

— Видя ли това? — попита Мария.

Сара изненадано си пое дъх:

— Уха.

— Ти стой при количката — Мария се примъкна по-близо до помпата. Беше късно. Никой друг не гледаше насам. Засега никой не беше забелязал. Тя не искаше да обръщат внимание. Не искаше никой да види какво се кани да направи.

Цената падна на шест долара, след това се вдигна малко, понеже нечий автоматични помпи вкараха нареждания за водата, която се плискаше в дълбините точно под краката ѝ. Но всеки път цената видимо слизаше по-надолу, преди да се върне нагоре.

Мария пхна ръка в сутиена си и извади оттам пачката потни банкноти, които пазеше на сигурно до кожата си.

Дигиталното екранче на помпата примигна, а цените се сменяха.

6,95\$... 6,90\$... 6,50\$.

Цената падаше — Мария беше сигурна. Местните фермери все още теглеха вода за капково поливане, понеже получаваха субсидирани цени. Но големите китайски вертикали внезапно бяха спрели да помпят — точно както твърдеше хидрологът — и се подготвяха за жътвата, която се повтаряше само няколко пъти в годината.

А ето я и нея, застанала до помпата и вгледана в числата.

5,95\$. 6,05\$.

Цената определено падаше.

Мария чакаше, а сърцето ѝ тупкаше все по-бързо. Около нея тълпата започна да забелязва промяната и се примъкна по-наблизо. 6,15\$. Местните се затичаха, видели най-накрая какво става. Слухът се разнесе из шатрите на пери-веселящите и извади народа изпод блесналите свещи на олтара на Санта Муерте — трупаха се зяпачи, но Мария вече беше заела челното място.

Държеше бутилките под ръка. Правилно беше отгатнала. Пазарната цена падаше като спускащ се от небесата ангел, за да я целуне по черната коса и да ѝ вдъхне надежда.

Свободно падане.

5,85\$.

4,70\$.

4,60\$.

Мария никога досега не беше виждала по-ниска цена. Започна да пъха банкноти в слота, заключвайки цените още докато падаха. Нямаше значение. След няколко секунди щяха да се включат и големите момчета. Автоматичните системи щяха да доловят спадането и да започнат да помпят. Тя продължи да пъха банкноти. Беше почти все едно си купуваше бъдеще.

Използва всичката си наличност, а цената още падаше.

— Имаш ли пари? — извика на Сара вече без да ѝ пука дали някой знае какво прави. Не я беше грижа. Просто искаше да се възползва от възможността.

— Сериозно ли?

— Ще ти ги върна!

И други се тълпяха да зяпат цената, а след това се юрнаха да разкажат и на другарите си за чудотворния спад. Около другите помпи започваше да се трупa народ.

— Побързай! — от разочарование Мария почти крещеше. Печалбата щеше да е огромна. А тя се намираше тук в идеалния момент.

— А какво ще правим, ако цената не се покачи?

— Ще се качи. Ще се качи!

Сара колебливо ѝ връчи двайсетачка.

— Това ми е наемът.

— Малки банкноти ми трябва. Не големи! Не те пускат да купуваш с големи!

Сара извади още кеш — изрови от сутиена си парите от чукането.

В старите дни, беше казал хидрологът, човек можел просто да пъхне една цяла стотачка в машината и да си тръгне с всичките галони закуп. Но в горния край на системата някой бюрократ с остър молив пресметнал какво става, и сега можеше да се купува само на петдоларови наддавания. Така че Мария тълпеше петарки, без да отлепя очи от цената, заключвайки галони. Всяко захранване — ново гарантирано количество. 2,44\$. Никога не беше виждала такава ниска цена. Пъхаше банкнотите с възможно най-висока скорост.

Машината се задръсти. Противеше се на опитите ѝ да вкара още пари. Наоколо вече се трупаха много хора и на свой ред тъпчеха банкнотите си в помпите, но нейната беше засякла. Мария изруга и удари помпата. Беше купила вода за петдесет долара и с парите на Сара имаха за над осемдесет. А сега какво? Всички други маркучи бяха в употреба.

Мария се предаде и започна да налива. Цената вече се вдигаше. Автоматичните домашни системи на богатите се събуждаха, хващаха падането на цената и започваха да помпят галони в цистерните. Или може би аркологията „Тайян“ се включваше в играта, ускорявайки покупките при пресмятането, че сега си струва да се насмучеш. Числата премигваха: 2,90\$... 3,10\$... 4,50\$... 4,45\$...

5,50\$.

6,50\$.

7,05\$.

7,10\$.

Редът — възстановен.

Мария извлачи плискащите се бутилки до червената количка и ги метна в нея. Водата на стойност петдесет долара току-що бе станала сто и двайсет и веднага щом я извлече от оазиса...

— Колко взехме?

Мария се боеше да каже, толкова хубаво ѝ беше. Само да успееш да замъкне водата в центъра на града и да я закара до строителната площадка на „Тайян“ — хората там копнееха за студена чаша. И имаха пари. Мястото ѝ беше познато от времето, когато баща ѝ работеше на високото скеле — всичките онези бригади, които излизаха от смяна. И тя щеше да е там и да ги чака. Да им предложи облекчение в жегата. На работниците не им беше позволено да си наливат на строежа, така че, ако искаха да пият вода на работа, или трябваше да идат да се наредят на „приятелска“ помпа и да платят обичайната цена, или можеха да се спрат при Мария и да получат вода, която им е подръка.

— Двеста — каза момичето. — По времето, когато успеем да откараме всичката тази вода, ще е поне двеста.

— За мен колко ще има?

— Деветдесет.

Мария беше наясно, че Сара е впечатлена. Не спря да дърдори през целия път към дома, замислена за дела си и възбудена, че е изкарала тридневната си надница само като се е помъкнала с приятелката си в тъмното.

— Ти си също като моя скъпар — заяви Сара. — Чаткаш я тая работа с водата.

— Не съм такъв играч.

Но дълбоко в себе си Мария се чувстваше поласкана от комплиментата.

Скъпарят на Сара виждаше света ясно.

А сега и тя умееше същото.

[37] Всъщност „гонджин“ (кит. 公斤) означава килограм. — Б.пр.

↑

[38] Dios Mió (исп.) — Боже мой. — Б.пр. ↑

[39] Miја (исп.) — съкратено от Mi hiја (исп.), дъще. — Б.пр. ↑

[40] Подигравателен термин за къщи в предградията, които са твърде разхищаващо големи за класата на обитателите си и не пасват на дизайна на квартала. — Б.пр. ↑

[41] Loca/лосо (исп.) — луд, шашав. — Б.пр. ↑

[42] Празник за пълнолетието, в Латинска Америка се празнува на петнадесетия рожден ден на момичето. — Б.пр. ↑

[43] Лют сос с многозначителното название „кучешки нос“ и славата, че прочиствал синусите. — Б.пр. ↑

[44] Ястие от свинско месо, мариновано в цитрусов сок, подправено с ачиоте (анато) и запечено в бананови листа (или фолио). — Б.пр. ↑

[45] Сагуара (*Carnegiea gigantea*) — вид гигантски кактус с ядливи плодове. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Антуражът на Кейтрин Кейс от черни „Ескалейд“^[46] хрущеше по строшени стъкла и парчета гипсокартон, оставяйки тебеширени следи.

Предната кола изпълваше огледалото за задно виждане на Анхела — стоманената ѝ решетка му се хилеше. Беше матовочерно чудовище, клекнало под тежестта на бомбоустойчивата броня, огледалните бронирани прозорци и високоефективните батерии. Нямаше логa, които да идентифицират Водната служба на Южна Невада. Черно и анонимно. Въпреки заслепяващия блясък на обедното слънце над Вегас фотоволтаичната кожа на водещия „Ескалейд“ едва блещукаше.

Изотзад наизлязоха още няколко коли и затвориха улицата.

Охранителните отряди на ВСЮН излязоха от колите и се разпръснаха, нахълтваха в прашасалите изоставени къщи и проучваха преките. Наемниците бяха хора на „СюисЕкзек“, въоръжени с М-16-ки, защитни жилетки и непрозрачни очила.

Анхела наклони огледалото и се загледа в патрулите, които като призраци обикаляха обградилите алеята руини. Позна няколко души. Чиселм и Собел. Ортис. Дело на тръгнали на зле патриотични воини. Военни отпадъци, изхвърлени от Министерството по въпросите на ветераните и без обещаните им пенсии. Добре се справяха на новата си въртележка.

Собел се появи на един плосък покрив отпред, проучвайки хоризонта за снайперисти. Анхела си го спомни да лочи бира в един стриптийз клуб дълбоко под казината на „Сайпръс 1“, докато над него се върти едно момиче.

— Получавам пет пъти повече, отколкото в армията! — беше надвикал басовия тътен Собел. — И изобщо не излизам по задачи от страната! Плюс че не ме целят дронове от три мили височина! Казвам ти, Веласкес, това е проклета златна мина! Минаваш на частно и копаяш съкровище!

— Лесна работа ли е? — беше се поинтересувал Анхела.

— Тая щуротия? Мамка му, не. Последният път, когато беше толкова зле... беше май при президента Сапиенса в Мексико сити точно след като се изрепчи едновременно на онези от Синалоа^[47] и на Картелните щати и се опита да действа сам.

— И как мина?

Собел забели очи и придърпа момичето в скута си:

— Е, аз се измъкнах жив.

Анхела чакаше търпеливо. Екипите на ВСЮН си знаеха работата. Леден въздух изпълваше теслата, по соларната кожа на колата се стичаше ток. Още една двойка премина покрай затъмнените прозорци на теслата — Ортис и жена, която Анхела не позна, внимателно се промъкваша покрай натрошено на парчета триетажно блокче, разритвайки нахвърляните празни чисторби. Тухлените стени на сградата бяха надраскани с избелени от слънцето обиди и рисунки на Кейтрин Кейс, които демонстрираха къде може да си го завре, ако смята, че ще накара хората да се махнат оттук.

Най-хитрата беше стилизиран ковчег с надпис „Кутия за Кейс“. Останалите не бяха толкова готини.

ПИЙ--КНЯ--ИБ--А ВОД--ЧКА

Надрасканите със спрей обиди и сексуални заплахи прекъсваха под дълбоките дракотини по фасадите, където грабители бяха смъкнали старите охладители и бяха насекли стените, за да измъкнат окабеляването и медните водни тръби. Масовите потреби, превърнати в масов боклук.

За Анхела беше поразително колко сходно изглеждат различните градове, след като са загубили водата си. Нямаше значение дали са в горната част на река Колорадо, или в долната. Все едно дали иде реч за Лас Вегас или Финикс, Тъксън или Гранд Джънкшън, Моуаб или Делта. В крайна сметка всичко беше еднакво: ослепели светофари се люлеят по пълните с търкалящите се топки тръни улици, търговските центрове са притъмнели и са с високо ехо и строшени витрини, голф игрищата са покрити с пясък и са обрасли с мъртви, изсъхнали дървета.

Точно в този момент Карвър Сити се беше запътил към същата ситуация като на руините тук — просто поредната жертва на острия, ясен взор на Кейтрин Кейс и още по-острите ѝ водосрези. Ортиз изникна върху триетажното блокче и надникна надолу към улицата. Зад него се виждаха неравните форми на най-новото начинание на Кейтрин Кейс — „Сайпръс 3“, гордо вирнал глава в задименото синьо на небето — бъдещето, арогантно грейнало над старите руини на Лас Вегас.

Слънчевите панели на аркологията потрепваха, проследяваха светилото и засенчваха стените ѝ, контролираха температурата, докато смучеха топлина и светлина. Зад „Сайпръс 3“ се виждаха сестрите му 1 и 2, а на запад от тях основите на „Сайпръс 4“ си личаха по щръкналите дантелени кули на строителните кранове, живописно увити в банери с 远大集团, провиснали по хълбоците им в червено и златно.

Дори от две мили разстояние Анхела разчиташе ясно китайските йероглифи. Юан Да Джи Туан. Не се справяше кой знае колко добре с китайския, но тези думи му бяха познати. „Широката група“, корава строителна фирма от Чанша. Вършеха всичко необходимо за съпруга на Кейс и групировката му за недвижими имоти.

Китайците знаеха как се правят тия шибантии, така заяви Кейс. Знаеха как да направят едно съвместно сдружение печелившо за всички. Беше лесно да се продават места в новите екземпляри от аркологичната ѝ концепция при вече готови и пуснати в действие три комплекса. Започнатият „Сайпръс 4“ вече беше разпродаден на зелено, а „Сайпръс 5“ беше стигнал дъските на проектантите.

Анхела още си спомняше колко силно го беше впечатлила дамата от агенцията за недвижими имоти, докато обикаляха централните атриуми на „Сайпръс 1“. Бяха заобиколени от водопади и увивни растения, но мацката не спря да чука на таблета си и му показваше схеми, обясняваше му колко са сигурни рециклиращите системи, и описваше как „Сайпръс“ може да кара на собствената си вода до три месеца накуп, без нито един път да се наложи да черпи от Колорадо. Опитваше се да му обясни нещо, което Анхела лично беше помогнал да се роди.

Хората наричаха Кейтрин Кейс убиец, понеже водосрезите ѝ режеха адски безмилостно по Колорадо, но когато вдъхна уханието на

евкалипт и орлови нокти в „Сайпръс“, Анхела осъзна, че всички грешат.

Навън имаше само пустиня и смърт. Но вътре, сред джунглата от зеленина и декоративни езерца, кипеше живот и Кейтрин Кейс беше светица, която предлагаше спасение на вярващите в нея, докато ги напътстваше към убежището във вътрешността на технологичните чудеса, които бе съзряла.

Ортис отново подмина теслата на Анхела, надникна вътре и се убеди, че той е самичък в колата. Още няколко войници на „СюисЕкзек“ заеха позиции в началото на улицата.

Най-накрая и личният „Ескалейд“ на Кейс изпъзля в уличката и Кралицата на Колорадо стъпи навън. Стройна и руса, с опъната по бедрата пола. Високите ѝ токове тракаха по строшените стъкла. Тънко кръстче. Болеро в тъмносиньо върху златното сияние на блузата ѝ. Мазки грим правеха очите и големи и тъмни. В пържещата горещина под слънцето тази жена изглеждаше твърде малка и деликатна, за да бъде движещата сила, която превръщаше градовете в облаци прах.

Анхела все още си спомняше как стои пред нея в балистична броня, докато тя обявяваше, че ще среже гърлото на точно това предградие. Едно от първите ѝ завоевания. Все още чуваше гневния ропот на тълпата и помнеше как военните му цайси се бяха озарили с физиономиите на активистите и дъга от оценки на степента на заплахата при разпознаване на обектите, както и алгоритми за търсене на вдигнати огнестрелни оръжия, които да му подсказват, че е време да гризне куршума в името на кралицата си...

Каква шибана задача.

Какво шибано предложение.

— Искаш ли да останеш? — това го попита тя, когато се срещнаха за първи път.

Беше още преди обучението. Преди Анхела да има лична карта или разрешително за живеене в „Сайпръс“. Преди щатската гвардия. Тогава той не беше дори законно човек. Спомняше си горещината и страха зад решетките. Амониевата смрад на използваните прекалено много пъти чисторби. Трийсет души, натъпкани в една затворническа килия. Всичките — джебчии, чекиджии, бандити и престъпници, които не са проявили здравия разум да си вадят хляба така, както Вегас е поискал от тях. А сега Вегас се канеше да ги натъпче в

осемнайсетколесни камиони и да ги откара на юг. Който доживееше до границата, оцеляваше. Който се опържеше, беше добре препечен.

Уличните банди му викаха „боклукчийския камион“.

Не бива да ви спипат, homes. Със сигурност ще ви тикнат в боклукчийския камион.

Кейтрин Кейс и тогава носеше скъпи обувки — деликатни сандали с каишки и високи токове, които тракаха по напукания бетон в затвора и остро подчертаваха по-тежките стъпки на гвардейския ѝ ескорт, обут в ботуши. Анхела си спомняше токчетата ѝ заради това, че бяха донесли промяна в рутината на килиите и го бяха накарали да надникне между решетките. Помнеше как зяпаше странната, прилична на кукла жена, и си мислеше, че ако успее да вкопчи пръсти във врата ѝ, всичкото злато и диаманти по нея ще го направят един прилично богат cabron. Помнеше как тя отвърна на огледа му с настоятелни и очаровани сини очи, сякаш той беше животно в зоопарка, а тя го изучаваше. Спомняше си свършената ѝ концентрация и как му се стори, че е тръгнала да търси нещо, и колко му се щеше да ѝ посегне и да ѝ даде урок.

А след това тя го изненада до дън душа. Сам-сама посегна през решетките да погали влагата по челото му. Просто си пхна вътре ръката въпреки предупредителното изсъскване на телохранителите си.

— Искаш ли да останеш? — попита и сините ѝ очи бяха спокойни и лишени от страх.

И Анхела кимна, доловил откритата се възможност.

Телохранителите го извадиха от килията и го заведоха в стая без прозорци. Накараха го да чака в горещината, докато онази кукла дойде.

— Чух, че си бил прострелван — започна тя, когато най-сетне седна срещу него.

Анхела я изгледа спокойно и вдигна ризата си — възпаление на мачовщината — да ѝ покаже неравните белези.

— Няколко пъти.

— Това е добре. Работата, която съм ти намислила, може да включва още.

— Че що да искам да ме гръмнат заради теб?

— По принцип, защото плащам по-добре — тя се усмихна леко.

— А и ще ти дам свята балистична броня. С малко късмет може дори да оцелееш.

— Не се боя да умра.

Анхела се усмихваше, като се сетеше за онзи път. Не се беше страхувал. Нито да умре в боклукчийския камион на Вегас, нито от Кейтрин Кейс. От толкова дълго време гледаше смъртта си в лицето, че тя се беше превърнала в най-добрата му приятелка. Тази скъпарска кукличка беше едното нищо. На гърба си Анхела имаше татуирана Ла Санта Муерте. Беше заложил живота си в ръцете на Кльошавата дама. Смъртта му беше най-добрата мацка. Но попита:

— Защо аз?

— Пасваш на профил, който ще ми върши работа. Агресивен си, но имаш достатъчен контрол върху импулсите. Интелигентен си. Гъвкав си в променящи се обстоятелства. Внимателен си... — тя го погледна в очите. — Не вреди, че освен това си и призрак. Не разполагаме с никакви документи за теб. Имаме няколко пръстови отпечатъка от юношески затвор в Ел Пасо, но онова е място... — тя сви рамене. — Долу, в Мексико, може и да има следи от теб, но тук си призрак. А за мен призраците са полезни.

— И какво трябва да ти свърши един призрак?

Тя се усмихна и при тези му думи:

— Как се справяш с рязането на гърла?

Имаше и други новобранци, но с времето повечето се бяха изпарили. Някои изчезнаха веднага — отпаднаха от тренировъчните лагери на щатската гвардия и полицейските обучения. Други си бяха тръгнали сами. Трети не издържаха на все по-сложните изисквания на Кейс.

Когато тя го нае първоначално, Анхела си беше помислил, че ѝ трябва стрелец. Но тя го беше накарала да се научи как се прави какво ли не — от изчитане на законен договор до залагане на силни експлозиви. Много хора отпаднаха. Анхела процъфтяваше.

И в замяна Кралицата на Колорадо го удостои с рицарска титла. Даде му разрешително за живеене в „Сайпръс 1“. Засипа го с шофьорски книжки и банкови сметки, значки и униформи. Първо влезе в отряд „Камилите“, но имаше и други — и не всичките бяха в нейна власт. Колорадски щатски патрул. Аризонска служба за криминални разследвания. Националната гвардия на Юта. Бюро мелиорации. Полицейски отдел — Финикс. Поземлената служба. ФБР. Самоличности и коли, униформи и значки — идваха и си отиваха в

зависимост къде Кралицата имаше нужда от водосрез. Анхела приемаше ролите си с лекотата на хамелеон и променяше цвета си така, че да пасва на всяка нова задача, сменяше самоличностите си с такава лекота, с каквато змията си сваля кожата.

Онзи човек от затворническата килия бе съществувал преди много, много кожи.

Вратата на теслата се отвори и вътре нахлу горещ полъх. Ортис безразлично задържа вратата на шефката си. Кейс се настани на седалката на пътника и прибра вътре елегантните си крака. Кимна на телохранителя. Вратата цъкна и отрязва светлината и горещината. Възцари се електрическа прохлада.

— Силна параноя? — попита Анхела във внезапната тишина.

Кейс сви рамене и каза:

— Пак има много заплахи. На финалния етап на Източния тръбопровод сме.

— Мислех, че са го спрели?

— Рейес най-накрая успя да прогони фермерите, които стреляха по бригадите на изкопа. Вече разполагаме с дронове, които патрулират по цялото трасе от двеста и петдесет мили, така че ако някой приближи този тръбопровод, можем да му стоварим на главата преизподнята с все адския огън^[48]. Бреговите хребети^[49] всеки момент ще пресъхнат, както си трябва.

Анхела забелязваше следи от остаряване само когато Кейс се усмихваше. Каквито и холивудски процедури да правеше тя, работеха. Само в ъгълчетата на очите ѝ имаше едва забележими бръчици, нищо друго. Тя постоянно изглеждаше като излязла от списание. Дрехите ѝ винаги бяха идеални. Гримът ѝ, данните ѝ, плановите ѝ — винаги перфектно анализирани и подредени. Кейс обичаше подробностите, всички — без да подбира. Намираще общи черти, напасваше ги заедно и след това ги обръщаше така, че да извлече полза.

— Значи, сега са ти вдигнали мерника — заключи Анхела.

— „Оценка на заплахата“ следи към половин дузина ядра. Ортис твърди, че няколко му се струват вероятни... — тя въртна глава към графитите по стените, заобикалящи колата. — Донякъде всичко това те кара да съжаляваш за едно време, когато всичко, което ми правеха, бяха позиви и фотошоп на лицето ми върху порно.

— И все пак — продължи Анхела — това си е доста охрана заради някакви ядосани фермери.

— Ортис постоянно ми напомня, че един куршум стига. А и след като не могат да свалят дрон, мислят си, че е по-лесно да се пробват с мен.

— Лоша новина за тях.

Кейс се засмя:

— Ако не се опитвах да ми издухат мозъка, може би наистина щях да ги съжаля. Всичките тези... трескави хора, пълни с тяхната... — тя поспря, търсейки правилната дума — вяра. Тяхната вяра — кимна, спряла се на дума, която ѝ харесва. — И сега смятат, че понеже имат вяра, могат да пожелаят светът да стане такъв, какъвто на тях им се иска. Съвсем невинни са, ако се замислиш.

Всички тези момченца и момиченца, които си играят из пустинята с пушките си и се преструват на борци за свобода. Такива невинни малки дечица.

— Малки дечица с огнестрелно оръжие.

— Опитът ми показва, че децата с пушки най-често прострелват себе си... — тя смени темата. — Разкажи ми за Карвър Сити.

— Лесна работа — Анхела сви рамене. — Ю се опита да се върне обратно. Искаше да се самоубие. Но го измъкнах.

— Омекваш.

— Нали точно ти се оплакваш от делата за смърт по небрежност.

— Трябва да се свържем с Ю. Винаги ми е харесвала себеотдайността му. Да видим дали би искал да работи от тази страна на реката.

— Споменах му да си държи очите отворени за оферта, когато го изхвърлих от хеликоптера.

— Изобщо не е трябвало да го пускаш. В момента го дават по всички новини и дърдори за водосрезите на Лас Вегас.

— Сериозно ли? Малко шибано градче като това е отразено по новините?

— Журнотата обичат истории за черни хеликоптери.

— Искаш ли да натисна този-онзи? Да разкарам историята?

— Не — Кейс поклати глава. — Вниманието на журнотата е устойчиво колкото на комар. Утре ще преследват суперторнадо в Чикаго или някой пробив на морската стена в Маями. Ще си кротуваме

и всички ще забравят, че се е случило такова нещо. Дори ако след няколко години Карвър Сити спечели дело за щети, той вече няма да съществува като град. Понеже важното е, че диша пясъка и ние им взехме водата.

— Защо тогава не ми изглеждаш доволна? — попита Анхела. — Карвър Сити е свършен. Продължаваме нататък. Да резнем нещо друго, нали така?

— За нещастие, не е толкова просто... — Кейс сбърчи вежди. — Оказа се, че е имал инвеститори, които проверките на Бракстън не са извадили на бял свят. Някакъв проект за екоразвитие наемал водните права на Карвър Сити. Аркология, която да се изхранва от земята. Вертикална ферма, интегрирани жилища, осемдесет и пет процента рециклиране на водата — нещо като версия на „Сайпръс“, но с по-нисък наем. Излиза, че там са инвестирали доста хора.

— Хора, а?

— Хора с връзки — уточни Кейс. — Сенатор от Далечния изток. Няколко щатски представители.

Каза го с такъв тон, че Анхела изненадано се обърна. Да попита:

— Щатски представители ли? Имаш предвид от *Невада*, така ли? Наши хора?

— Монтоя, Клейг, Туан, Ласал...

Анхела не успя да потисне смеха си:

— Какво, по дяволите, са си мислели?

— Очевидно са смятали, че знаят каква е позицията относно Карвър Сити.

— Проклет да съм! — Анхела поклати глава. — Нищо чудно, че Ю изглеждаше толкова изненадан. Копелето си е мислило, че си е купило застраховки от чисто злато. Държал е наши хора в джоба си. Докато бях долу с него, все повтаряше, че ще разстроя влиятелни хора.

— Напоследък всички се подсигурият двойно — каза Кейс. — Губернаторът ми се обади веднага след като падна пречиствателната станция на Карвър Сити.

— И той ли е бил замесен?

— Божичко, не. Но търсеше сведения, опитваше се да разбере дали планираме и други удари.

— Къде е инвестирал?

— Кой знае, да му се не види? Твърде хитър е да спомене нещо по телефон, който може да се записва.

— Но още те подкрепя, нали?

— Е, няма да събере гласове, ако Вегас пресъхне. Така че, докато продължавам да му доставям водата, Водната служба на Южна Невада разполага с картбланш. Можем да събираме данъци, да строим...

— ... и да режем.

— И да планираме икономическото бъдеще на Невада — завърши Кейс вместо Анхела. — Но все пак всеки път, когато се обърна, се натъквам на някой... задник... който си подсигурява залозите. Знаеш ли, че реално съществуват букмейкъри, които събират залози кой град ще загуби правата си следващия път?

— И какви са залозите?

Шефката му го изглежда саркастично:

— Опитвам се да не проверявам. И бездруго покрай всичките „Сайпръс“ си имам достатъчно съдебни дела за конфликт на интереси.

— Да, но аз бих могъл да изкарам сериозни пари.

— При последната ми проверка не умираше от бедност — Кейс присви очи срещу мъртвото предградие. — Навремето си мислех, че мога да вярвам поне на собствените си хора. Сега или гледам през рамо за някой убиец с пушка, или се разправям с чиновник от пощенската станция, който продава стратегията ни за развитие на водата в замяна на разрешително за живеене в Лос Анджелис. Човек вече не може да има доверие никому.

— Бракстън е изпуснал онези щатски представители, нали така?

— Е, и?

— Просто твърдя, че обикновено не пропуска нищо — Анхела сви рамене. — Или поне нямаше такъв навик.

Кейс го изглежда остро:

— И?

— Просто казвам, че досега не е имал навика да се издънва.

— Христе. И ти ме мислиш за параноичка.

— Както ти каза, и един куршум стига.

— Бракстън не ни е издънил — Кейс изглежда предупредително Анхела. — И нямам нужда главният ми водосрез да враждува с шефа на правния ми отдел.

— Няма проблем — той се ухили и вдигна ръце. — Стига Брактън да не ми диша във врата, и аз няма да дишам в неговия.

Кейс изсумтя раздразнено.

— Тази работа беше лесна навремето.

— Преди мен е било.

— Не чак толкова отдавна. Едно време нещата стояха така, че ако си успял да се споразумееш за водообменен проект със Сан Диего и джойнтвенчър за обезсолителна станция, изглеждаш като гений. А днес? — Кейтрин поклати глава. — Елис казва, че Калифорния е пуснала гвардията по цялото течение на реката нагоре в Уайоминг и Колорадо. Видял е хеликоптерите им по горното поречие на Грийн Ривър и Ямпа.

Анхела я погледна изненадан:

— Не знаех, че Елис работи толкова нагоре по реката.

— Опитваме се да установим кой притежава старшите права там. В случай че трябва да започнем да правим нови оферти за изкупуване... — Кейс направи гримаса. — И Калифорния вече е там, граби правата за Горния басейн преди нас. Смятахме, че предоговарянето за водните трансфери със Съглашението ще работи в наша полза. Но сега ме плаши до смърт. Играем си на гоненица. Като нищо ще се окаже, че накрая Калифорния просто притежава Колорадо или Уайоминг нацяло. Те ще пхнат долното течение на реката в сламка, ще си присвоят спестяванията от изпаренията и ще изкупят Горно Колорадо.

— Правилата се променят — кимна Анхела.

— А може и никога да не е имало правила. Може просто всички да караме на привички. Неща, които правим, без дори да знаем защо... — Кейс се засмя. — Знаеш ли, че дъщеря ми още казва Клетвата за вярност? Имам три различни опълчения, пратени да ловят зонъри и тексасци, които пресичат границата ни, а Джеси все още слага длан на гърдите си и казва Клетвата! Да се чудиш и маеш. Всеки отделен щат си има собствени гранични патрули, а детето ми още се нарича американка...

Анхела сви рамене.

— Така и не я схванах тази работа с патриотизма.

— Не — засмя се Кейс, — не би и могъл. Някои от нас обаче вярваха в нея. Сега само размахваме американското знаме, та властите

да не ни нападнат, задето набираме опълчения.

— Държави... — Анхела замлъкна, замислен за собственото си детство в Мексико, преди Картелните щати. — Те идват и си отиват.

— А най-често не сме подготвени за идването им — додаде Кейс. — Има теория, че ако не разполагаме с правилните думи в речниците си, дори не можем да видим неща, които са право пред очите ни. Ако не можем точно да опишем реалността си, не сме в състояние да я видим. А не обратното. Така че някой споменава думи като Мексико или Съединени щати и може би това ни пречи дори да видим какво ни е пред носовите. Собствените ни думи ни вадят очите.

— Само дето ти винаги виждаш какво се задава — отвърна Анхела.

— Е, имам чувството, че летя на сляпо... — Тя взе да брои точки на пръстите си: — Снеготопенето в Скалистите планини — там като нищо ще е нула. Това никой не го е планирал... — Един пръст. — Прашни бури и горски пожари, които ужасно се ебават със слънчевите ни батерии. И това никой не го е планирал... — Втори пръст. — Всичкият този прахоляк ускорява снеготопенето, така че дори ако годината е добра, всичко се стапя твърде бързо или пък се изпарява. Това никой не го е планирал... — Трети пръст. — Хидроцентралите — Кейс се засмя. — Те са аут освен през пролетта, понеже не може да се натрупа достатъчно вода в резервоарите... — Пети пръст. — И накрая ето ти я Калифорния с всичките тези претенции за реката.

Тя гледаше отворената си длан, все едно може да отгатне бъдещето по нея.

— В момента Елис е по Гънисън, прави оферти и се боя, че и там е прекалено закъснял. Сякаш не успяваме да хванем влака. Все някой е на крачка пред нас. Някой, който вижда по-ясно нещата. Някой, който разполага с по-добри думи да опише накъде сме тръгнали.

— Сигурна ли си, че не искаш да проуча Бракстън?

— Остави Бракстън на мира. Вече съм му закачила опашка.

Анхела се засмя:

— Знаех си. И ти не го харесваш.

— Не е въпрос на харесване — въпрос на доверие е. И си прав, той нямаше навика да се дъни... — Кейс замлъчча. — Имам обаче нещо друго, което искам да проучиш. Долу във Финикс.

— Искаш да срежа ЦАП? Този път завинаги?

— Не — тя поклати яростно глава. — Подобно нещо няма да ни се размине втори път. Не и без законови основания. Властите сега го следят с дроне и последното, което ни трябва, е армията да застане на страната на Аризона. Не. Искам да идеш във Финикс и да подушиш наоколо от мое име. Май нещо е тръгнало накриво и не успявам да го видя ясно.

— Какво да...

— Ако знаех какво е, нямаше да те пращам долу. Имам чувството, че не знам пълната история. От Калифорния също се носи тихо бръмчене. Ядосани са от нещо.

— Кой бръмчи?

Тя вдигна вежда срещу нещо:

— Нека държим информацията раздробена на части, става ли? Просто подуши наоколо. Искам още чифт очи долу. Независим чифт очи.

— Кой държи Финикс?

— Гусман.

— Хулио?

— Да.

— Добър е.

— Е, сега е направо умрял от страх и моли да го извадят оттам. Все повтаря, че е загубил хората си. Държи се като Пилеца при падащото небе^[50].

— Навремето беше добър.

— Може би съм го оставила твърде дълго там, долу. Очакваше се Финикс да побърза и да умре, така че го оставих там. Вместо това градът продължава да се държи за ръба. Нали знаеш, че дори строят там аркология? Част от нея вече е готова и работи.

— Малко е късно за това.

— Пари от китайска слънчева енергия и наркодолари. Очевидно с такава комбинация никога не е късно.

— Водата има навика да тече към парите.

— Е, Картелните щати и китайските енергийни разработчици заедно...

— Това са много пари.

— Почти изглежда, че Финикс отново може да влезе в играта. Преди няколко седмици Хулио ми разправяше, че е напил нещо

голямо, и след това внезапно ситуацията се скофти и той започна да се паникьосва и да моли да се върне от другата страна на реката. Искам да разровиш случилото се и да видиш какво е накарало Хулио толкова да се разтревожи, че да почне да се плаши от собствената си сянка. В момента няма много хора, на които да имам доверие, а това... — Кейс замълча. — Просто ми се струва погрешно. Искам да ми докладваш пряко. Не минавай през каналите на ВСЮН.

— Не искаш губернаторът да ти наднича над рамото?

Кейс въздъхна с отвращение:

— Нали знаеш, едно време наистина се доверявахме на собствените си хора.

Поговориха си още няколко минути за дреболии, но Анхела беше наясно, че Кейс вече е преминала към следващия проблем. Беше получил задача — беше напаснат в нейната мозайка на света и сега неспокойният ѝ ум пристъпи към други данни и следващи проблеми. Минута по-късно тя му пожела късмет и излезе от теслата.

Антуражът ѝ от бронирани джипове прегази натрошените стъкла и остави Анхела да се взира самичък в разрушеното предградие, което Кейс бе създала с един замах на химикалката.

[46] Модел високопроходим пикап „Кадилак“. — Б.пр. ↑

[47] Щат в Мексико, известен с наркокартела, който се отъждествява със същото име. — Б.пр. ↑

[48] Игра на думи с имената на ракетите „Хадес“ и „Хелфайър“. — Б.пр. ↑

[49] Окръг в близост до Сиера Невада, част от Големия басейн. — Б.пр. ↑

[50] Приказката за Пиленцето касае масовата истерия. Листо пада на опашката на Пиленцето и то хуква с викове, че небето пада и всички трябва да се спасяват. Всява паника сред горските животни и накрая Лисугерът ги изяжда. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Някакъв пикап бръмчеше в уличката зад къщата на Луси — хищно дизелово ръмжене. Вече десет минути боботеше отвън и явно не се канеше да си ходи.

— Слушаш ли ме изобщо? — попита Анна.

Сестрата на Луси я гледаше от компютърния екран със смес от разочарование и мъчително състрадание. Иззад нея, през заемащите цялата стена прозорци, нахлуваше хладната, сива светлина на Ванкувър.

— Да искаш да се махнеш, не е лошо нещо.

Пикапът не се канеше да се маха. Двигателят изрева и разтърси прозорците на Луси, преди да утихне отново до басово тътнене.

Журната преглътна желанието си да излезе отвън и да се скара с тези задници.

— ... все казваш, че е ужасно — продължаваше Анна. — Няма нужда да доказваш никому нищо. Остана там по-дълго от всеки друг изпращан на това място журналист. Победи ги всички. Така че си върви.

— Не е толкова просто.

— Напротив, просто е. Поне за теб. Ти имаш жителство в Ню Ингленд. Вероятно си една от последните там, долу, която може просто да си излезе от зоната. Но продължаваш да стоиш по неизвестна причина. Татко казва, че напираш да те убият.

— Нищо подобно. Честна дума.

— Обаче те е страх.

— Не ме е страх.

— Тогава защо ми се обаждаш?

Сега вече Анна я приклещи натясно. Луси не беше от онези, който звънят на другите — това винаги е било ролята на сестра й. Анна, чиято задача е да поддържа връзката. Анна, която все още пази маниерите си от Източния бряг и всяка година продължава да праща физически коледни картички — в истински плик, от истинска хартия,

изрязана с истински ножици и с помощта на сладките ѝ истински дечица. Изящни картинки на снежинки и вечнозелени дървета, съпроводени с опаковани с червена панделка кутии, съдържащи резервни микрофилтри за антипраховата маска на Луси. Можеше да разчиташ на Анна, че ще ти подаде ръка. Ще запази връзката. Ще съчувства.

— Луси?

На прозорците на Анна нямаше нито една решетка, осъзна Луси. Стъклата ѝ бяха наръсени от дъжд, градината отвън беше изумруденозелена и нямаше нито една преграда, която да пази семейството на Анна.

— Положението просто е... тежко в момента — каза накрая Луси.

За нея самата това беше закодирано „Някой е извадил очите на приятеля ми и го е захвърлил наред Златната миля“, но сестра ѝ не можеше да дешифрира тези думи, което вероятно беше най-добре и за двете.

Навън пикапът отново форсира двигателя си.

— Какъв е този звук? — попита Анна.

— Джип някакъв.

— Кой, да му се не види, прави все още такива чудовища?

Луси се насили да се разсмее:

— Това е част от културата.

Извън екрана Стейси и Ант се кикотеха, играеха с лего, програмираха някакво свое творение да гони котката из къщата. Луси потисна почти всеобхватната нужда да се пресегне и да докосне екрана. Каза:

— Нямам намерение да се местя. Просто исках да се чуем. Това е всичко.

— Виж, мамо! — изписка Стейси. — Сърдитко Пит гризва дръвчето!

Последва смях.

Анна се обърна да каже на децата си да пазят тишина, но дори Луси можеше да отгатне, че не го казва сериозно.

За няколко секунди смехът на Стейси и Ант заглъхна до шепот, след това избухна отново. Луси мерна за момент котката, която препускаше на гърба на построения от двамата всъдеход. Стейси си

беше сложила на главата каска за ръгби и Ант май носеше маската на luchador^[51], която Луси му подари при последното си гостуване.

Беше сюрреалистично — двете им реалности, разделени от тънкия слой на компютърния екран и толкова близо една до друга, че Луси си представяше как с чук в ръка би могла да строши разстоянието помежду им и да премине през отвора към онова зелено и безопасно местенце.

Анна отново заговори сериозно:

— Какво всъщност става там, долу?

— Аз... — Луси смени темата. — Просто ми липсваше.

Харесва ми да виждам място, където децата не се страхуват.

Да види Стейси и Ант живи и здрави, ѝ напомни за първия труп, който беше отразила — на момиче, не много по-голямо от Стейси. Хубава латиноамериканка, същинска счупена марионетка, просната гола на дъното на плувен басейн. Луси още си спомняше как Рей Торес стои до нея, смуче от цигарата си и ѝ разправя: „Няма смисъл да пишеш за труповете“.

Спомняше си го като доброто старо ченге с добрата стара каубойска шапка и тесни избелели ливайски. Голяма тока на колана и лъснати сиви каубойски ботуши. Беше ѝ се ухилил иззад черните си, огледални ченгеджийски цайси, които превъртаха приложението за разпознаване на лица дори по време на разговора им. Беше казал също: „За мършоядите в този град има предостатъчно други теми“.

Няколко медтехника и ченгета бяха слезли долу в пълния с прах плувен басейн при момичето, щъкаха около трупа и се опитваха да извлекат някакъв смисъл от случката.

Когато Луси не му обърна внимание, Торес опита отново:

— Това не е от нещата, за които би трябвало да пише хубавко момиче от Кънектикът като теб.

— Не ми нареждай какво да правя — отвърна му тя.

Поне така си спомняше случката сега. Спомняше си, че се е държала кораво и се е опънала на покровителстващото я ченге. Определено си спомняше, че Торес е килнал в отговор каубойската си шапка и се е отдалечил да се присъедини към другите ченгета и парамедици около линейката.

Момичето беше изхвърлено като отпадък. Не беше дори прекрачило в сериозните дебри на тийнейджърската възраст, а ето го

мъртво на дъното на мръсна тюркоазна дупка, по-синя от небето над главите им.

Долу при нея бяха слизали и диви кучета, бяха я мъкнали напред-назад, бяха ръфали вътрешностите ѝ, оставяйки следа от кървава кал, преди да избягат при пристигането на техниците на местопрестъплението. Кръвта на момичето беше съсирена. Драскотините на коленете ѝ — черни от кръв и сиви от прах. Младо момиче с подстригана като на фея черна коса и сребърни обечки във формата на сърчица — можеше да е всякоя, само дето беше станала никоя.

Торес и приятелчетата му се шегуваха един с друг и от време на време поглеждаха в посока на Луси, докато дърпаха от цигарите си. Разправяха си разни неща на испански, които тя не можеше да разбере. По онова време испанският ѝ беше смотан. Тя се насили да остане на ръба на басейна и да гледа надолу към строшените ръце и крака на момичето по-дълго, отколкото ѝ се искаше — усещаше, че мъжете я наблюдават, и се опитваше да докаже, че погледът на Торес не я плаши.

А след това полицаят се върна и отново килна каубойската си шапка в нейна посока:

— Сериозно го казвам. Не пиши за трупове. Те все създават повече неприятности, отколкото си струват.

— Ами тя? — беше попитала Луси. — Не заслужава ли да бъде запомнена?

— Тя? Вече не ѝ пука. Да му се не види, като нищо даже се радва, че вече не е тук. Като нищо се радва, че е намерила начин да се измъкне от това проклето място.

— Дори няма да се опитате да разследвате, така ли?

Каубоят се засмя:

— Какво да разследваме? Поредната мъртва тексаска? — той поклати глава. — Мамка му. Че целият град е заподозрян. На кой му липсват тези хора?

— Отвращаваш ме.

— Хей! — Торес я хвана за ръката. — Не се шегувам за трупове. Ако искаш да правиш кариера в окървавените вестничоци^[52], ще наринеш предостатъчно. Но някои мъртъвци... —

той въртна глава към момичето на дъното на празния басейн — не си струват да се пениш.

— Какво ѝ е толкова специалното на тази девойка?

— Виж какво ще ти предложи. Ще те свържа с редактора на „Рио де сангре“^[53]. Защо не им хвърляш всичките трупове? Мога даже да ти дам изключителните права за отразяването на историите, ако искаш. След това момиче имам двама cholobis, хвърлени в Марикопа от движеща се кола. Плюс още петима плувци, до които трябва да се добера веднага щом партньорът ми се върне.

— Плувци? — повтори след него Луси.

Торес се разсмя, смутен:

— Дявол го взел, момиче. Още си мокра... — и се отдалечи, клатейки глава и ухилен до уши. — Мокра и мека.

По онова време Луси не знаеше колко е лесно да напишеш грешното нещо. Колко е лесно да свършиш отпуснат върху волана с куршум в главата.

Тогаваш беше също толкова мокра и мека, както и Анна сега.

— Знаеш, че си добре дошла да поживееш с нас — каза сестра ѝ. — Арвинд може да го уреди през Националната програма за професионалисти. Ще дойдеш по покана от университета. С препоръките ти ще си направо готова за виза. А Стейси и Ант ще се радват да си при нас.

— Там има мухъл — постара се Луси да обърне нещата от смешната им страна. — Дори белътото ти мухлясва. Чела съм проучвания, които доказват колко е вредно за здравето.

— Давай по-сериозно, Луси. Липсваш ми. Липсваш на децата. Там си сама. А и тук има готини мъже.

— Готини канадски мъже.

— Арвинд е готин канадски мъж.

Луси безпомощно погледна сестра си. Нямаше готов отговор. Анна отвърна на погледа ѝ, също толкова безпомощна — цяла лекция се съдържаше във всичките онези неща, които отчаяно ѝ се искаше да каже, но не смееше.

Ти си луда.

Държиш се глупаво.

Никога не съм виждала доброволни самоубийци. Нормалните хора не правят такива неща. Всичко това го преглъщаше, понеже каква

полза би имало да се скарат?

Колкото и да ѝ се искаше на Луси да пропадне през огледалото и да се присъедини към света на сестра си, не искаше да го заразява с всичкото онова, което вече гореше в нея. Искаше, не, нуждаеше се от стъклото помежду им, така че то да защитава Анна, Арвинд и децата. То означаваше, че все още съществува място, където бъдещето не се разпада на парчета.

Най-накрая Анна отстъпи и се насили за усмивка:

— Не спирай да говориш с мен просто защото съм ти трън в задника. Знаеш, че те обичам.

— Бия те само защото те обичам.

— Точно така — усмивката на Анна грееше с всичко онова, което не си беше позволила да каже, а след това се извърна от камерата. — Стейси! Ант! Елате да поговорите с леля Луси. Нали ми разправяте цяла седмица, че искате да се чуете с нея, и ето че тя ни се обади!

Хлапетата се появиха на екрана, очарователни както винаги, и Луси си помисли, че ако изобщо си струва да имаш деца, то Стейси и Ант са същинска радост за душата. А след това намина и Арвинд, усмихна ѝ се, тъмната му кожа беше в силен контраст с бледата му съпруга, и после забърса децата да си мият ръцете и да сядат да обядват.

Анна се пресегна и докосна екрана. Каза:

— Тревожа се. Това е всичко. Просто се безпокоя.

— Знам — каза Луси. — И аз те обичам.

Взеха си довиждане и прекъснаха връзката, а Луси остана да се визира в тъмния екран и да си мисли за всички предупреждения, грижи и съвети, които хората преглъщаха, понеже прекомерно се страхуваха да не скъсат връзката дори когато виждат, че е надвиснала катастрофа.

Просто се тревожа.

— И аз се тревожа — промърмори Луси. Истината, която не можеше да каже на Анна.

Отвън в уличката пикапът отново форсира. Раздразнена, Луси се изправи и взе пистолета си.

— Добре, задник такъв. Да видим какъв коз имаш.

При внезапното размърдване на господарката си Съни размаха обнадеждено опашка.

— На място! — нареди му тя. Дръпна резетата, вкара патрон, пое си дълбоко дъх и отвори рязко вратата.

Слънцето приличаше безмилостно, докато крачеше по двора. Точно зад телената ѝ ограда беше спрял бръмчащ пикап. Яркочервена боя, масивни надградени гуми, затъмнени прозорци.

Луси не виждаше шофьора през стъклото, но знаеше, че я гледа. С отпуснат до бедрото пистолет, готова да го вдигне и като се питаше дали в купето някой вече не е насочил оръжие към нея, тя се чудеше и дали не би трябвало направо да стреля...

— Какво искаш? — извика, щом се приближи сърдито. — Какво правиш тук, мамка му?

Пикапът форсира здраво. Гумите му плюха чакъл и той потегли, стрелна се по уличката и остави подире си вихри от прахоляк и изхвърлени чисторби.

Луси се взираше след оттеглящия се противник с разтуптяно сърце. Прахолякът лениво и полека се зарея към нея. Тя се изкашля и избърса потта с опакото на дланта си. Прииска ѝ се да беше записала номера на колата.

Да не полудявам?

Или някой я дебнеше, или току-що се беше канила да гръмне някое невинно хлапе, понеже започваше да откача от параноя. И в двата случая беше ходеща трагедия. Практически можеше да чуе и Рей Торес, и Анна — и двамата ѝ крещяха да бяга, все едно я гонят дяволите от ада.

Цял хор сплитаци се гласове, побран вътре в главата ѝ.

Съни се разлая от вътрешността на къщата, раздразнен, че е изоставен. Луси отиде да му отвори вратата. Кучето изхвърча с подскоци като радостна топка с дрънчащи медальони и изплезен розов език.

Изприпка до пикапа на стопанката си и спря в обнадеждено очакване да му отворят вратата.

— Христе. Ще престанеш ли поне ти?

Съни пъхтеше радостно. Луси затъкна пистолета си отзад в джинсите и му каза:

— Няма да се возим.

Кучето я изглежда отвратено.

— Какво? — попита го тя. — Ако искаш да се прибираш вътре — добре. Или пък остани отвън. Аз ще си лягам. Няма да се возим.

Съни изпълзя под пикапа и се плъосна там. Луси взе метлата за прах. Кучето я наблюдаваше с обвинителен поглед.

— Един дол дренки сте с Анна — промърмори тя.

Започна да замита варовиковите плочи на площадката, да прогонва светлите дюни, които се бяха натрупали в купчини около ъглите на къщата. Обгърнаха я облаци прах, те я караха да кашля и киха. Почти можеше да чуе как Анна ѝ се кара, задето се отнася твърде небрежно с дробовете си.

В началото Луси с религиозен фанатизъм ползваше антипраховата си маска и сменяше филтрите, трепереше над защитата на дробовете си от дима на пожарите и праха и долинната треска. Но след известно време ѝ стана трудно да се впечатлява изобщо от невидимите, разнасяни по въздуха спори *Coccidioides*.

Спомняше си как, при първоначалното ѝ пристигане във Финикс, лъскавата антипрахова маска се клатушкеше на врата ѝ. Идваше право от журналистическия колеж, готова да изкопае първата си голяма статия.

Христе, каква мокрица беше тогава!

След като почисти площадката, Луси опря стълба на къщата и се изкатери горе.

От плоската шир на покрива пред нея се разгръщаше Финикс: светофари и предградия, обвито в прахоляк ято ниски къщурки и изоставени фамилни къщи, разсипани през плоската пустиня. „Меса“, „Темпе“, „Чандлър“, „Джилбърт“, „Скотсдейл“ — останки от градско море, заляло откритата долина и пълнило я с къщи и прави като стрели булеварди, докато прибоят му не започнал да ближе подножията на обсипаните със сагуари планини по края.

Слънцето грееше, горещо и неумолимо, втренчено надолу през калния воал от наситнена пръст, вдигната от градското движение. Дори в ясен ден като този небето изглеждаше чисто синьо само право над главата.

Луси избърса кална пот от челото си и се запита дали изобщо все още помни какво е това истинско синьо.

Възможно беше да се визира в небето и да го нарича синьо, сиво или кафеникаво, а то изобщо да не е такъв цвят. Тук прахолякът

неизменно замъгляваше въздуха, а ако не беше той, тогава се включваше сивият дим от калифорнийските горски пожари.

Може би Луси беше забравила синия цвят и той съществуваше само във въображението ѝ. Възможно беше да е седяла във Финикс толкова време, че да си измисля имена за всякакви неща, които вече не съществуват.

Синьо. Сиво. Ясно. Облачно. Живот. Смърт. Безопасност.

Би могла да нарича небето „синьо“ и то може би беше такова. Би могла да нарича живота си „безопасен“ и може би щеше да оцелее. Но всъщност нищо подобно не съществуваше вече. Синьото беше същият мираж като Рей Торес и покровителствената му усмивка. Във Финикс нищо не траеше дълго.

Луси се хвана за работа — да изрине праха, натрупан от бурята върху колекторите, и да разголи под слънцето черните силиконови повърхности на „Дженеръл Илектрик“ и „Хайер“. Плю на стъклото и изтърка ямките и драскотините до кално чисто — търка ги по-дълго от необходимото, наясно, че се втелява, но въпреки това не спираше, понеже е по-лесно да почисти къщата, отколкото да се изправи лице в лице с онова, което беше видяла снощи, и да мисли какво значи то за нея днес.

— Защо се обаждаш? — беше попитала Анна.

Понеже извадиха очите на един приятел и се боя, че сега е мой ред.

Не можеше да изтрие от главата си спомена за Джейми. Разчекнат труп, проснат право пред „Хилтън 6“. Имаше снимки във фотоапарата си. Дори не беше осъзнала, че ги е натракала, докато беше на местопрестъплението. Чист рефлекс.

Първата почти ѝ дойде в повече. Луси избута фотоапарата настрани, смазана от онова, което беше запечатала, но снимките все пак си стояха там. Внезапният край на историята, която Джейми се опитваше да си напише.

Спомняше си го как седи в „Хилтън 6“. Излъскан и самоуверен, казва:

— Възнамерявам да стана на проклета шибана риба, Луси. Възнамерявам да имам плувен басейн и момчешки играчки от стена до стена и когато ми подпечатат калифорнийската виза, никога няма да се върна насам.

Картографията на неговия живот.

Джейми беше твърде умен, за да остане заклещен. И твърде умен, за да остане жив.

Луси си го спомняше и в нощта на сделката. Тресяха го нерви. Приглаждаше самото си. Оправяше си вратовръзката. Беше трезвен като сълза, но трепереше от притеснение. Спомняше си го и седнал в спретнатия си едностаен апартамент, беше я довел да отрази момента.

— Няма да е зле да ми позволиш да дойда с теб — каза тя.

— Харесвам те, Луси, но не чак толкова. Ти си получаваеш изключителните права, *след* като си прибера парите.

— Страхуваш се, че ще ти открадна победата — обвини го тя и това го накара да я изгледа сърдито.

— Ти ли? Не — той поклати глава. — Всеки друг във вселената — да. Но не и ти.

Тя си го спомняше как си завързва вратовръзката до безкрай — нещо, което Джейми по принцип правеше, без дори да се замисли, и което така го беше изнервило сега, че накрая Луси стана да му помогне.

— Благодаря на господ за криптовалутите — сподели той. — Не бих могъл да спретна такава сделка по-рано. Не и без да задействам алармите. Вероятно би трябвало, когато всичко приключи, да поднеса дар на светеца, патрон на „Биткойн“ и „КриптГолд“.

— Можеш и просто да използваш нормален кеш — каза Луси.

Това накара Джейми да се засмее.

— Да не смяташ, че сделката е от този тип? — попита той. — От онези, в които излизам от хотелска стая с няколко куфара, пълни с хубавичко пресовани сто доларови банкноти? Момиче... — той поклати глава. — Много на дребно мислиш.

— Колко голяма е тази работа?

Джейми се ухили:

— Ти колко би платила да поддържаш един град жив? Или цял щат? Колко би платила да спасиш селското стопанство в Импириъл Вали да не се превърне в прашна купа?

— Милиони? — предположи Луси.

Това накара Джейми отново да се разсмее:

— Ето затова, Луси, си знам, че никога няма да ме предадеш. Мислиш на дребно.

Ръмженето на двигател прекъсна мислите на Луси. Беше същият пикап. С хищнически незаглушения двигател. Тя извади пистолета си.

Долу в двора Съни се разлая. Разтърча се напред-назад по протежение на телената ограда, докато червеният пикап се спускаше по уличката. Колата забави скорост — лъскаво червено чудовище, което наблюдаваше Съни, къщата и собственичката ѝ.

Акула, обикаляща за плячка.

Луси приклепна и се прицели. Джафкането на Съни не спираше — беше полудял. Журната се притесни, че той ще прескочи оградата и ще хукне след пикапа.

Автомобилът обаче полека ги подмина. Не спря. Просто продължи нататък.

Луси се изправи и го проследи как се смаява по улицата и подминава бежанския лагер в далечния край на квартала.

Зачуди се дали не е трябвало да стреля.

Шумът от двигателя заглъхна. Съни спря да джафка и се оттегли на сянка на верандата с особено самодоволен вид. Луси продължи да чака и да се вслушва, но пикапът не направи втора обиколка. Урокът обаче беше напълно ясен. Не можеше да стои парализирана до безкрайност. Или трябваше да вземе решение какво ще прави, или някой друг щеше да го вземе вместо нея.

Луси се спусна от покрива и отърси прахоляка от дрехите си. Прокара пръсти през косата си и изтупа козината на Съни. Пусна го вътре, като свали дрехите си в „прашната“ стая и внимателно остави останките от бурята извън дома си.

Кучето я наблюдаваше очаквателно, докато тя си слагаше домашните дрехи и седнаше пред компютъра.

Първите почуквания по клавишите бяха колебливи. Думи в зародиш. Щрихи, разказ. А след това последва водопад от букви — Луси вече ги набираще по-бързо, пръстите ѝ се движеха ритмично, очертаваха контурите на статията ѝ... Всички думи, които се беше съдържала да напише в течение на над десетилетие, понеже се страхуваше. Думите и обвиненията се изливаха от нея и върху страницата и описваха формата на водовъртежа, който ги поглъщаше всички.

Писа за труповете. Писа за Рей Торес и плувкинята, от която преди толкова години беше прогонил Луси. Писа как е свършил той,

превит над волана на пикапа си, след като го бяха гръмнали. Човек, който знае твърде много неща за твърде много хора, а знае и къде са заровени трупове. Писа за Джейми и за ненужния труп, в който се беше превърнал. Описа го като личност — като индивид с все недостатъците му, луд и изгарящ от страст. Натопорчен, гневен и брилянтен. Описа го като човек, който може да оживее отвъд мечтите и амбициите си — човек, който нямаше да бъде изтрит от картата на света въпреки опитите на убийците да му унищожат лицето.

Когато Луси свърши, публикува думите си с една-единствена снимка на затрупаната с прах верига хълмове, представлявала неин приятел. Надгробен камък. Маркер. Шанс за Джейми да се превърне в нещо повече от поредната паднала тухла в срутването на Финикс.

Тя се изправи, протегна се и слезе долу да си вземе бира от малкото си хладилниче. Излезе на верандата отвън и повика Съни да дойде с нея. Изненада се да открие, че слънцето вече залязва. Беше изписала целия ден. Каза си наздраве с кървавочервената огнена топка, която залязваше над кварталите на Финикс. Пи за Джейми.

Не пиши за труповете. Не е безопасно.

— Може пък да не искам да съм в безопасност?

Ставаше й хубаво да го каже на глас. Не искаше безопасност. Искаше истината. Поне веднъж искаше истината.

Нищо не трае вечно, тогава защо да се опитва да се бори с вятърни мелници? Финикс щеше да падне — така неотвратимо, както бяха паднали Ню Орлиънс и Маями. Точно както бяха паднали Хюстън, Сан Антонио и Остин. И точно както брегът на Джърси беше потънал завинаги под водата.

Светът умираше. Градовете се разпадаха или потъваха, или изгаряха и това просто продължаваше в кръговрат. Равновесието се изместваше. Цели градове губеха баланса си, когато земята, на която бяха стояли тъй отдавна, се надигаше изпод тях и ги събаряше право на колективните им задници.

Може би просто щеше да продължава в този дух.

Може би нямаше да има край.

Тогава защо да бяга? Ако целият свят гори, защо не се изправиш лице в лице с него с бира в ръка, без страх. Поне веднъж — безстрашна.

Луси мина на текила. Пиеше в мрака, благодарна за нощта и прохладните сто градуса^[54], които донесе тя.

Нямаше намерение да се заключва в скривалище и нямаше да избяга. Щеше да остане тук, да се чувства удобно сред дима и прахоляка, жегата и смъртта.

Тя беше част от Финикс — също като Джейми и Торес.

Беше си у дома.

Нямаше да избяга.

[51] Лучадор — участник в луча либре, разновидност на кеча, разпространена в Латинска Америка и Япония (типичен лучадор е — или поне е бил — Еди Гереро); лучадорите задължително носят маски и свалянето им е знак за позор. — Б.пр. ↑

[52] Названието идва от името на песента на Pomo for Pyros „Blood rag“; има се предвид жълтата, скандална преса, но свързана изцяло със страдания и мъртъвци. — Б.пр. ↑

[53] Rio de Sangre (исп.) — Кървава река. — Б.пр. ↑

[54] 100F-38°C. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Сутринта за Мария настъпи с гурелясали очи, пълен с дим въздух и стърженето на сухата кашлица на Сара.

Лъчите на пустинното слънце нахлуваха в здрача в мазето и озаряваха лениви топчици прах, циментови подове, пукнати пластмасови тръби за вода и канал над главата им. Артериите и вените на къща, умряла преди години.

Мария нямаше нужда да поглежда телефона на Сара, за да разбере, че се е успала. Отдавна трябваше да е будна и да е излязла. Време беше да продава вода.

Няколкото ѝ дрешки висяха на гвоздеи до горничките и очертаващите дупето шорти, които Сара ползваше на работа. Изотгоре внимателно я гледаше онази плюшена жаба, която приятелката ѝ беше извадила от изоставена къща и беше дала на Мария точно след смъртта на баща ѝ. На циментовия перваз лежеше розовата пластмасова четка за коса, която двете си деляха, внимателно подредена до износените им четки за зъби, стари барети и няколко тампона, които Сара пазеше за случаите, когато се наложи да работи по време на цикъл.

Останалите им дрехи бяха затворени в издраскан, розов и блестящ куфар на колелца, много от парцалките идваха от Тами Бейлис — преди със семейството ѝ да тръгнат на север. Момичето беше техен размер и им даде куфара, както си беше пълен с дрехи, преди баща ѝ да успее да ги продаде.

— Просто ги вземете — беше прошепнало в мрака.

На следващия ден изчезна заедно с останалите от семейството си.

Мария прерови куфара и намери дрехи, които бяха отчасти чисти. Имаше дни, когато със Сара ги простираха и ги изтупваха с тупалки, за да изкарат праха и мръсотията. Друг път приятелката ѝ успяваше да вкара бельото им в хотелите, където работеше, и понякога переше това-онова, когато мъжете я пускаха да си вземе душ.

Мария надяна шорти и тениска на „Неустрашим“, като загърби спомена за майка си, която переше дрехите в машина и ги оставяше сгънати на леглото ѝ.

Изкачи стълбите и отключи вратата на мазето. Очите ѝ се насълзиха от внезапната ярка светлина. Навън димът беше гъст — кафява омара в безоблачното небе. Мирис на пепел задръстваше въздуха. Явно вятърът духаше откъм Калифорния и горящите Сиери. Мария изчака, надничайки внимателно през вратата.

Хората още не се бяха размърдали. Само тук-там по някой с работно място и ранна смяна: тексасци с достатъчно късмет да получат работа в аркологията „Тайян“ като баща ѝ — хора, които се справяха с прокарване на тръби или можеха да ползват индустриални резачки, или имаха опит с отглеждането на водорасли. Семейство Нгуен бяха станали — Мария надуши варящите се в супа нудъли. Димът от горящите цепеници се виеше сив над оградата в съседство — неподвижен в спокойния въздух в предградието. Стори ѝ се безопасно. Добър момент да се разщъкат.

Мария затвори отново вратата и се спусна по стълбите да приклепне до Сара.

— Хайде — каза ѝ. — Трябва да тръгваме. Трябва да закараме всичката тази вода до сергията на Тууми.

Сара простена:

— Защо не го направиш ти?

— Ако си искаш парите, трябва да се изпотиш за тях.

— Тази водна шашма е твоя, не моя. Аз съм само инвеститор.

— Така ли? Я ми дай чаршафа си — Мария го издърпа от тялото на Сара, разкривайки бледа плът и червени найлонови гащички, каквито се харесваха на мъжете.

Момичето се сви и плътно подви кокалестите си крака, на бедрата си имаше пръстени от загоряла плът.

— Стига, де, Мария, защо трябва да си такава? Дай ми поне време да се събудя.

Мария я сръга в ребрата:

— Ударът е само наполовина завършен, момиче. Хайде. Трябва да обърнем водата ни в пари. Не може просто да си я пазим. А и ми трябваш да я закараме.

Говореше с колкото може по-заповеден тон, като се преструваше, че има план и държи нещата под контрол. Но се притесняваше дори само да гледа водата, която бяха изкарали. Да знае колко дни живот би спечелила. Наясно беше, че мнозина ще имат желание просто да ѝ я отнемат. Задължително беше да превърне тази вода в кеш. Компактна хартия, която може да пъхне в сутиена си и да се надява да опази.

— Лешоядите са будни, момиче. Трябва да свършим тази работа веднага. Докато всички спят. Преди Тууми да тръгне на работа. Тууми е билетчето ни към свободата.

Сара седна, дръпна си обратно чаршафа и го метна над главата си.

— Ама аз спях!

Напомняше на Мария котенцето, което беше намерила да мяука в една смачкана кофа за боклук. То си нямаше майка вероятно защото някой игленик я беше хванал и сготвил, и ето ти го малкото котенце, свито и молещо за нещо, което никога нямаше да получи.

Мария беше погалила мъничката твар, наясно с нуждата ѝ — копнеж за мляко, което никога нямаше да дойде, отчаяното желание някой да се върне и да се погрижи за теб — но не може просто да си лежиш и да се надяваш да те спасят.

Сара обаче... Сара се държеше като корава, но отвътре беше мека. Дори когато си продаваше задника, очакваше някой да се грижи за нея. Продължаваше да си мисли, че на света му пука за евтиния ѝ живот.

Сара. Котенцето. Бащата на Мария. Всичките бяха еднакви.

Мария сръга здравата Сара.

— Хайде, де!

Приятелката ѝ седна с разрошена руса коса и присвити очи.

— Станах, станах!

Разкашля се. Спазмите я разтърсваха. Изкашляше дима и сушата, настанили се в гърдите ѝ през нощта. Пресегна се към едната бутилка с вода.

— Пиеш нашите пари — напомни ѝ Мария.

Сара я изгледа мръснишки:

— Моите пари, имаш предвид.

Мария направи гримаса, след това грабна чисторбата им и се изкатери по стълбите на мазето.

На задимената утринна светлина прекоси обсипаната с червен чакъл околност, джапанките я шляпаха по петите до мястото, където баща ѝ беше изкопал отходна яма в задната барака на къщата. Наричаше я „външен кенеф“ — нещо, което да цивилизова живота им, така че да не се налага да дрискат на открито като всички останали тексасци, които не са могли навреме да си хванат камиона.

Мария затвори вратата и праметна жица върху гвоздей, за да я заключи. Приклекна над ямата, сбърчила нос при миризмата, отвори чисторбата и се изпишка в нея. Когато свърши, повеси мехура на един гвоздей и си довърши работата, като се избърса с неравни парчета вестник, които със Сара бяха накъсали от „Рио де сангре“. Вдигна си шортите и излезе забързано, понесла полупълната чисторба, довольна, че отново е на открито и диша задимения въздух.

— Готова ли си с наема ми?

Мария изписка и подскочи, като почти изпусна чисторбата, докато падаше.

Един от биячите на Ветеринаря се беше облегнал на тоалетната, отчасти скрит от вратата. Деймиън. Гъсти руси расти и лениво око, което гледаше криво на света, лице с костни и сребърни пиърсинги и бяла кожа, изпечена и загоряла и изгаряла отново толкова пъти, че сега представляваше шарен юрган от тъмно златистокафяво и препечено от слънцето червено.

Мария го изглежда изпод вежди:

— Стресна ме.

Напуканите устни на Деймиън се цепнаха в лукава усмивка. Гордееше се със себе си.

— Аууу, няма защо да се плашиш от мен, момиченце. Нямаш нищо, което да ми трябва — освен наема... — той поспря. — Е? В теб ли е?

Мария се изправи на крака, внимателно стиснала неразлятата чисторба. Плашещо беше да го завари застанал така — зловещо напомняне, че само защото Нгуен не са вдигнали тревога, това не значи, че тя е в безопасност.

Бащата на Мария може и да им беше помагал — когато г-жа Нгуен беше със септична бременност, я закара до шатрата на Червения кръст в багажника на пикапа си, но това не означаваше, че дължат

нещо на момичето. Не и ако заради това трябваше да се изпречат пред човек, способен да им унищожи семейството.

— Не ме издебвай така — заяви Мария. — Не ми харесва.

Деймиън само се изсмя:

— Бедната малка tejana^[55] не обича да ѝ излизат откъм гърба... — той закричи към нея. — Наречи го безплатен урок, putita^[56]. Много хора дебнат по-добре и нараняват по-зле от мен... — той се изкиска под нос. — Плувните басейни са пълни с мацки като теб. Безплатен съвет? Мисли като заек и си отваряй ушите, преди да се подадеш от дупката, ясно?

Защо ли му имаше доверие, зачуди се Мария. Не беше като да ѝ е приятел. Нямаше съмнение, че ако не се справя с наема, ще я изхвърли или ще ѝ източи кръвта и ще я продаде на черния пазар, или пък ще ѝ продаде задника, за да си изкара квотата за Ветеринаря.

Но все пак, когато напоследък се молеше за защита, твърде често в мислите ѝ се появяваше лицето на Деймиън. Той не ѝ беше приятел, но и не мразеше тексасците. От каквато и болест да страдеше, тя не се подхранваше от такива като Мария. Която беше готова да приеме всичко, до което може да се докопа.

— Парите ми в теб ли са? — попита той.

Мария се поколеба.

— Все още имам време до довечера.

— Предполагам, това значи, че ги нямаш?

Когато тя не отговори, Деймиън се изсмя:

— Смяташ, че ще си събереш наема в следващите дванайсет часа? Да не си тръгнала да продаваш твоето малко стегнато culo^[57], без да ми кажеш?

Мария се поколеба:

— Нямам го кеш. Имам вода. Един куп литри. Докато не ги продам, наемът ми е във вода.

Деймиън се ухили подигравателно.

— О, да. Чух, че някакви малки putas са направили удар на хуманитарната помпа. Напълнили си цяла червена количка с вода от Червения кръст. Трябва да ти взема такса само задето си я докарала.

— Трябва да я продам, ако си искаш наема.

— Може да ти взема наема във вода, да ти спестя усилието.

— Тази вода ли? — тя му протегна чисторбата, пълна с тъмножълта пикня.

Деймиън се разсмя:

— Не пия тази гадост. Това е за тексасци.

— Става си просто вода, щом я прецедя.

— Продължавай да си го повтаряш.

„Той просто ме изпитва“ — каза си Мария. Но въпреки това се страхуваше. Деймиън наистина можеше да ѝ вземе всичката вода, ако си го науми. Цялата вода, която беше спечелила толкова евтино и се очакваше да продаде толкова скъпо... Заяви:

— Ако ми платиш каквото ще дадат в „Тайян“, може да я вземеш още сега.

— А какво ще ти платят в „Тайян“? — изсмя се той. — Наистина ли смяташ, че може да се пазариш с мен?

Тя се поколеба, опитвайки се да оцени заплахата му. Трябва да беше дошъл, защото е чул за водата. Но ако му я продадеше, просто щеше да си върне парите, отново да е разорена, вместо да спечели нещо.

Той я гледаше с лека усмивка.

— Моля те — каза му Мария. — Просто ме остави да я продам. Ще ти платя веднага щом се прибера. Знаеш, че ще изкарам повече при „Тайян“. Работниците имат кеш и не са против да го харчат. Ще ти дам процент.

— Процент, а? — Той прикри очи от слънцето, което се издигаше и си прогаряше път през дима и прахоляка на утрото. — Дай да си помисля за това... голяма работа, а? Сума пари за изкарване, сума питиета за поднасяне... — той се ухили. — Ами хубаво, де. Щом искаш да се потиш, върви си изпълни ролята.

— Благодаря.

— Винаги казвам, че съм разумен човек. Но ако наистина искаш да изкараш пари, би трябвало да работиш за мен. Ще ти боядисаме косата руса и мога да те уредя при китайските строители. Ще ти купуват времето без проблем. Или пък да те прекарам покрай червенокръстките шатри, да те запозная с този-онзи. Да си срещнем хубав човешки доктор... — той се усмихна. — Всяко момиче иска да се омъжи за доктор, нали?

— Стига вече — каза Мария.

— Не се цупи, момиче. Върви продавай водата при „Тайян“, щом това искаш. Но най-добре първо да се разплатиш с Естебан и да се убедиш, че си дала процента на Ветеринаря... — той вдигна вежда. — Тъкмо в момента е в къщата на шефа.

— Не мога ли да ти платя на теб?

— Търговците не са ми по специалността. Ако ти взема парите... Естебан не те познава. Ако му кажа, че някаква си теяна май продава вода, а той не знае коя, няма да знае и дали си платила. Най-добре му ги занеси лично. Не ми трябва тоя шибаняк да ми блъска по кофата. И без него си имам достатъчно неприятности.

Сара излезе по стълбите от мазето.

— О. Здравсти, Деймиън!

Деймиън се усмихна:

— Точно тази гюера^[58], за която си мислех, а? Хубава нощ ли изкара? Как ми е наемът?

Сара се поколеба и стрелна с поглед Мария.

— Аз...

Деймиън изсумтя с погнуса.

— Дявол го взел, Мария. И парите на моето момиче ли си наблъскала в това, а? По-лоша си от сводник — да ѝ взимаш така наличните.

— Нали имаме вода — възрази Мария. — Ще си получиш и твоите пари.

— Имате наем за плащане, това имате. Плюс процента ѝ за мен. Така че побързай, мамицата ти, и върви се продавай! — той махна към улиците. — И помни, тук аз съм добрият. Ако ми се наложи да викам подкрепление, ще свършиш на някой от купоните на Ветеринаря, а ти със сигурност не го искаш!

Мария буквално видя тръпката на страха, обгърнал Сара при споменаването на купоните на Ветеринаря.

— Още не сме закъснели — каза момичето накрая.

— Продължавай все така. Няма да ти хареса как си взима лихвата Ветеринаря от тексаски чукалки като вас двете... — Деймиън се обърна да си тръгне, но после подметна през рамо. — И наистина да платиш таксата на Естебан! Убеди се, че си получила разрешението му, преди да ходиш да проявяваш предприемчивост. Това не ми е по специалността!

Мария отклони очи, без да казва нищо, но Деймиън видя изражението ѝ.

— Слушай ме внимателно, момиче. Ветеринаря ще ти закове малките цицета за стената, ако те хване да търгуваш без разрешение!

— Знам.

— Знаеш — направи гримаса Деймиън. — Много ясно, че знаеш. Точно затова си такава потайна. Запомни следното: ако аз съм ти хвърлил око, значи и други хора също са те набелязали, да знаеш. Ако момчетата на Ветеринаря те хванат около оная аркология да търгуваш без такса, ще ти разширят красивата усмивка с няколко рибарски кукички и нож. Не се шегувам. А си прекалено хубава да те накълцат по такъв начин.

Сара подръпна Мария за рамото:

— Знаем, Деймиън. Ще си получат дела.

— И аз си искам моя, да знаеш.

Мария понечи да възрази, но Сара я стисна за ръката така здраво, че имаше чувството, че ще ѝ се счупят пръстите.

— И твоя ще си получиш.

Когато Деймиън си тръгна, Мария избухна:

— Какви ги вършиш? Знаеш ли колко голям ще стане процентът?

Сара дори не повиши глас:

— Въпреки това ще изкараш достатъчно. Хайде, да вървим. Трябва да платим на Естебан и да закараме тази количка при Тууми, преди народът да се е събудил.

— Но...

Сара само я изгледа:

— Така стоят нещата, момиче. Няма смисъл да се съпротивляваш. Не бива да се косиш как е устроен светът. А сега да идем да си платим таксата и да ти изкараме пари!

Говореше тихо и мило и подканваше Мария да осъзнае, че колкото и да мяука, никой няма да се смили да ѝ даде и капка мляко.

[55] Tejana (исп.) — тексаска. — Б.пр. ↑

[56] Putita (исп.) — женка, путка. — Б.пр. ↑

[57] culo (исп.) — дупе. — Б.пр. ↑

[58] Güera (исп.) — мексикански жаргон за белокожо или светлокосо момиче. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Анхела летеше на юг — сокол на лов.

Мохаве се ширеше гола и открита — изпечена, остъргана от вятъра кора от оксидиран чакъл и бледа глина, с крусти от креозотови храсти и криви юки. Сто и двацет градуса^[59] на сянка и жегата се вихреше от асфалта в блещукащ мираж. Слънцето вършееше по небето и единственото движение по междуцатската беше хвърлящата отражения тесла на Анхела.

И преди тук се простираха отчайващи земи, и сега си бяха отчаяни. Анхела винаги беше харесвал пустинята заради липсата на илюзии. Тук растенията разперваха корени нашироко и плитко, зажаднели за всяка капка. Соковете им кристализираха в твърд шеллак, борейки се да запазят от изпарение всяка молекула влага. Листата се виреха към непрощаващото небе, оформени така, че да уловят и канализират всяка рядка капка, която може да се случи да капне върху им.

Благодарение на центрофужната помпа райони като Невада, Канзас, Оклахома и Тексас в течение на векове се бяха замятали с одеждите на плодородието, маскираха се като зелени и цветущи, докато копаеха ледникова вода от водни хоризонти на по десет хиляди години. Играеха си на „облечени в зелено“ и се преструваха, че това ще продължава вечно. Помпеха Ледниковата епоха и я разливаха върху пръстта и за известно време превърнаха сухите си земи в цветущ рай. Памук, жито, царевица, соя — огромни зелени ниви, и всичко това благодарение на боднатите от куцо и сакато помпи. Тези райони бяха мечтали да са по-различни от истинската си същност. Бяха хранили амбиции. И когато водата свърши, рухнаха отново, осъзнали твърде късно, че възходът им е бил на заем и няма да им отпуснат нов.

Пустинята беше различна. От едно време е била изсушена и дива. Винаги е дебнела следващата си глътка. Пустинята никога не се самозабравя.

Оскъдният зимен дъжд винаги е бил единственото, което поддържа юката и креозота в цвят. Където имаше друг живот, той се гушеше по бреговете на няколкото мизерни реки, които се осмеляваха да нахлуят в горещите земи и не течаха надалече.

Пустинята никога не приемаше водата за даденост.

Анхела настъпи газта на теслата. Колата му приседна ниско върху асфалта и се ускори, литнала през най-истинското място, което той някога беше виждал.

Врязваше се през полицейските пунктове, като излъчваше разрешителните си напред по радиото. Гвардейците от Невада стояха наредени в защитни жилетки и му махаха. Над главата му кръжаха дроневи, невидими в пълното с дим и синева небе.

От време на време Анхела съзираше следи от опълченията: слънчево зайче от мощни оптики, които следяха летящата по празната магистрала кола. Мормоните и фермерите от Северна Невада изпълняваха доброволни смени: из щата набираха членове „Мародерите от Южната граница“, „Пустинните кучета“ и половин дузина други — втората армия на Кейтрин Кейс, до един — изпълняващи задълженията си да сдържат напора на бежанците, та да не наводнят крехката им обетована земя.

Анхела подозираше, че познава част от хората, прикрити зад каменистите хребети. Спомняше си закоравелите им от омраза лица и смъртоносния блясък в очите им. По едно време беше симпатизирал на безнадеждната им омраза. Той беше най-лошият им кошмар: водосрез от Вегас, седнал в собствените им гостни и им прави предложения, на които не могат да откажат. Дяволът в черно, предлагащ кървава сделка за тяхното спасение. Беше присядал на изтъркани дивани и продънени кресла. Беше се облягал на перилата на лющещи се веранди и бе стоял в горещата вътрешност на конюшни винаги с едно и също предложение. Беше говорил тихо, заговорнически, докато излагаше подробностите, които биха ги спасили от ада, който Кейтрин Кейс се мъчеше да създаде за тях, докато тръбопроводните ѝ проекти изпомпваха водата им.

Предложението беше просто: работа, пари, вода — живот. Спри да стреляш по Вегас и започни да целиш зонърите. За местните се разкриваха определени възможности, ако се поставеха на услугите на Водната служба на Южна Невада. Можеха дори да се поразраснат с

дружеско разклонение към тръбите от Източния басейн. Кейс щеше да ги остави да пият. Дори щеше да им даде да капнат някоя капка върху нивите си. Анхела минаваше от къща на къща и от град на град, предлагайки последна възможност за измъкване от бездната.

И както Кейс беше предсказала, фермерите се бяха хванали за спасителното въже с две ръце.

По границата изникнаха опълчения, кацнали на рамото на Колорадо и втречени отвъд реката към Аризона и Юта. По междушатските се появиха предупредителни скалпове. Цели колони зонъри и пери-веселяци бяха изпроводени обратно надолу в реката и им беше наредено да плуват до другия бряг. Някои дори успяха.

Сенаторите у дома, на изток, настояваха Невада да сложи край на незаконното си опълчение и губернатор Андрюс добросъвестно прати гвардейците да изловят бандитите. Парадираше с театрални арести пред камерите и нареди провинили се граждански защитници в съда. И веднага щом камерите угаснаха, белезниците бяха свалени и опълченците на Кейтрин Кейс се върнаха на постовете си по реката.

Анхела пресече границата при язовира „Мийд“. Пръстените на басейна на водохранилището изпъкнаха ясно на фона на светлите пустинни камъни. Едно време, много преди Веласкес да постъпи на работа, язовирът бе побирал толкова вода, която за малко да срути стената „Хувър“. Бил е пълен. Сега лодките лежаха като счупени играчки по калните брегове на водохранилището, а гвардейци и дронове бръмчаха над стената на постоянна стража над смаления воден резервоар на Вегас.

Претърсваха всяка кола, тръгнала да пресече моста, прекрачил каньона на Колорадо. Напоследък не допускаха близо до язовирната стена нищо, което не е било преровено милион и един пъти.

Вместо да мине през проверката, Анхела остави колата си на границата, връчи я на служител на ВСЮН и извървя моста с останалите пешеходци. Заедно с всички други туристи надничаше над перилата към блесналите сини води на „Мийд“. Спасителното въже на Лас Вегас. Част от езерото беше покрито с полузавършена ефирна постройка — покрив от въглеродни нишки, който в крайна сметка щеше да закрие целия басейн. Най-новият мегапроект на ВСЮН, опит да се намали изпарението.

От другата страна на реката Анхела премина през граничните служби на Аризона, като се остави да го претърсят най-старателно. Не обърна внимание на гневните физиономии на аризонския граничен патрул и позволи да го обискират и да преровят фалшивите му документи.

Граничарите накараха кучетата си да го подушат и го претърсиха още веднъж, но накрая го пропуснаха да мине. Граничната служба си е гранична служба и в крайна сметка зонърите все пак искаха хората да посещават техния отишъл по дяволите щат. Да си харчат парите тук и да им връщат мъничко от онова, което бяха загубили.

Анхела мина през последната проверка и законно стъпи на аризонска почва. Бежанците бяха разпънали шатрите си на насипите над брега. Хора, решили да си пробват късмета при среднощно пресичане на реката, за да се наврат право в ръцете на други хора, мобилизирани от Анхела да ги спрат.

Ритуалът беше еженощен. Тексасци, мексиканци и зонъри се юрваха в реката. Някои успяваха да преминат. Повечето — не. Лагери като този имаше навсякъде нагоре и надолу по течението, от „Мийд“ чак до „Хавасу“ и още по-нататък.

„Пюър лайф“, „Аквафина“ и „КемълБек“ бяха вдигнали хуманитарни шатри. Правеха си хубави рекламни снимки как се грижат за бежанците.

Покупката ви ни помага да облекчим удара на климатичните промени върху уязвимите хора по цял свят.

Анхела се запиля сред хуманитарните начинания, докато не намери молитвена шатра, пълна с пери-веселящи. Пъхна се вътре.

Имаше опашка — хората си признаваха греховете и купуваха поклоннически амулети. Докарваха се до трескава лудост, докато се молеха за поне малко късмет при опита да прекосят реката — и това пред онзи същия господ, който ги зачукваше със суша.

Някакъв тип се приближи до Анхела и му предложи пери-веселяшки амулет.

— Божия марка, сър?

Анхела пусна доларова монета в кафената чаша на мъжа. Той му връчи ключодържател с амулет за опрощение. И продължи нататък.

Анхела излезе от молитвената палатка.

Навън до магистралата друга яркожълта тесла сияеше на слънцето в търпеливо очакване на пристигането му. Вратите ѝ се отвориха.

Той се качи и провери съдържанието на колата. „Зиг зауер“ в жабката под седалката заедно с три пълнителя с патрони. Зареди пистолета и го върна обратно на място. Провери си документите. Няколко аризонски шофьорски книжки със снимката му на тях. Матео Боливар. Симон Еспера. В комплект с тях вървяха значки. Полицейско управление — Финикс. Аризонски отдел за криминални разследвания. ФБР. Различни юрисдикции за различни удобни моменти. В багажника следваше да има и съответните униформи. Костюми и вратовръзки. Якета и джинси. Вероятно и цяла униформа на щатски рейнджър. ВСЮН обръщаха внимание на детайлите.

Анхела приключи с преравянето на самоличностите и пхна Боливар в портфейла си. Запаля колата. Високоэффективните филтри се включиха, доловили прах във вътрешността на кабината, и бързо прецедиха въздуха. Гарантирано отърваване от всякакви инфекции. Хантавирусите, долинната треска и даже обикновената настинка нямаха шанс.

Докато кабината изстиваше, Анхела се обади на ВСЮН и потвърди по шифрованата линия, че се е сдобил с колата и тръгва към Финикс. Потегли.

Няколко минути по-късно позвъни Кейс.

— Да? — поде Анхела, озадачен, докато я пускаше на линия.

Студеният, течен глас на шефката му се присъедини към него в почти тихата кабина на теслата. Тя попита:

— Мина ли границата?

— Е, наоколо, докдето поглед стига, е пълно с хуманитарни шатри и току-що подминах преобърнат джони-камион, за който се кълна, че видях да го крадат хлапета; значи, да, струва ми се, че съм вече в Аризона... — той се засмя. — Единственото подобно място на света може да е Тексас.

— Радвам се, че работата ти те развлича, ангелче.

— Не Анхел — той погледна към личната карта, която беше метнал на седалката до себе си. — Днес съм Матео.

— По-добре, отколкото да те карам отново да се преструваш на индиец.

— Хиндито ми го бива.

Анхела се вряза между дълга колона коли с вързани на покривите багажи и ускори, качвайки се на отбивката за източната лента.

Лентите на запад бяха задръстени от движението, но почти никой не пътуваше в неговата посока.

— Хъм — обади се той. — Май на никого не му се ходи във Финикс.

Кейс се разсмя. Анхела ускори и литна през плоската жълта пустиня. Жегата надипляше хоризонта. Блеснали като коледна украса, захвърлени чисторби осейваха юката и креозота. Изпитите бежанци от Аризона, Тексас и Мексико обръщаха гръб, когато колата изсвирваше с гуми покрай тях и ги засипваше с облаци прах.

— Предполагам, не се обаждаш просто защото ти липсвам?

— Искях да те разпитам за Елис — отвърна Кейс. — Работил си с него преди няколко години.

— Ами да. Създавахме „Мародерите от Южна Невада“. И миналата година с онези „Самоански мормони“. Тогава много се изкефих.

— Някога да ти е казвал, че се чувства недоволен?

Анхела префуча покрай молитвен кръг на пери-веселяци — хората стояха със сведени глави и молеха господ за безопасно прехвърляне на север.

— Дявол да го вземе, много пери-веселяци има тук — коментира той.

— Като хлебарките са. Човек не може да ги мачка достатъчно бързо. А сега спри да увърташ и ми разкажи за Елис.

— Няма нищо за разказване. Стори ми се свестен — Анхела поспря за момент. — Чакай. Питаш ме дали е лоялен? Дали не би прескочил в Кали примерно?

Покрай него прелетяха палатки с логата на Червения кръст и Армията на спасението. До тях имаше проснати тела в чували — дълги редици от хора, чието пътешествие беше свършило. Безброй трупове, очакващи гвардията да ги погребее.

— Елис трябваше да се обади — обясни Кейс. — А не съм се чувала с него. Смяташ ли, че би могъл да прибере пачка и да изчезне?

Анхела подсвирна:

— Не ми звучи типично за него. Той е послушко от църковния хор. Държи да си спазва думата, да е добър човек, такива работи. Защо? Какво толкова става?

— Започвам да виждам общата картина — обясни Кейс. — И да стигам до разни изводи. Пази се там, долу, във Финикс.

— Добре съм си.

— Хулио почва да откача, а сега и Елис изчезна.

— Може да е съвпадение.

— Не работя със съвпадения.

— Така е — съгласи се Анхела, като си припомни разговорите си с Елис.

Те двамата ношуваха под звездите — избягваха мотелите, така че никой да не може да ги проследи, докато работеха по реката. Изграждаха опълчения.

Кейс каза още нещо, но гласът ѝ изпука и изчезна.

— Я повтори?

Още едно изпукване по радиото.

Анхела забеляза кафяво петно на хоризонта.

— Слушай, прекъсваш ми. Мисля, че буря току-що глътна мобилната ти кула. Ще трябва да те набера по-късно.

Единствен отговор си останаха смущенията.

Той се взираше в петното. Определено се приближаваше. Бушуваше високо. Изпълваше хоризонта. Юрнало се беше срещу него.

Анхела здраво напъна теслата, без да му пука колко батерия хаби — втурна се по магистралата, надбягвайки се с бурята. Покрай него се носеха хуманитарни станции и командни центрове на щатската гвардия. Бурята продължаваше да приижда. Стена от прах, висока една миля, се стоварваше върху всичко по пътя си.

Спря на първата отбивка за камиони, която му попадна, и плати допълнително, за да зареди теслата в защитния навес с ламаринени стени, вече пълен с други коли.

В ресторанта народът похапваше бургери и избягваше да наднича навън, понеже прозорците се тресяха от изблиците на вятъра. Щом слънчевите панели потънаха в прах, някой запали биодизелов генератор. Въздушните филтри пышкаха и съскаха.

Навън паркира воден камион с надпис „ПРЕСКЪТ СПРИНГС“. Шофьорът закачи тръба за цистерната на спирката — мрачна сянка,

клекнала на фона на кълбящите се червени валма. Кафето в чашата на Анхела имаше минерален слой на повърхността. Минна вода — в няколко различни смисъла.

Бурята се усили. Денят се превърна в нощ. Пясък и ситни камъчета блъскаха по прозорците и ги разтърсваха. Разговорите бяха приглушени и накъсани, потиснати от бушуващата отвън стихия.

Промърморените притеснения на пътниците подсказаха на Анхела всичко, което имаше нужда да знае за тях. Повечето бяха от Финикс и се опитваха да стигнат някъде другаде. Неколцина разполагаха с разрешителни, с които щяха да влязат в Невада или пък в Калифорния, други можеха да идат чак в Канада. Всички страдаха по това, което оставяха зад гърба си. И отчаяно копнееха онова, което ги очакваше, да се окаже по-добро.

Каскада от електронни извънявания сигнализира, че бурята отслабва — пакетите с данни най-сетне успяха да се промъкнат през облаците прах и да стигнат до телефоните на собствениците си.

Посетителите замърмориха с облекчение, че бурята не се беше оказала голяма. Заусмихваха се един на друг и се чувстваха късметлии, докато сервитьорките им оправяха сметките.

Анхела пробва отново да се обади на Кейс, но улучи гласова поща. Натоварена дама, заета с големи работи.

В укритието за коли той възможно най-добре изтупа въздушните филтри на теслата и избърса праха, процедил се в сградата с ламаринени стени.

Няколко минути по-късно отново летеше през Аризона, следвайки скритите под прашни преспи смътни очертания на междуцатската магистрала, и вдигаше подире си петльова опашка от прах.

[59] 120F — приблизително 49°C. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

— Два кинта — черпакът, един юан — чашата!

Или „бързо чуване, бързи кинти“, както обичаше да казва Сара.

Мария беше във вихъра си, продаваше черпаци, докато до нея се пържеха *pirusas*^[60] и олиото на скарата на Тууми цвърчеше. Пари си разменяха собствениците — потни потъмнели пачки дребни китайски банкноти, които тя пъхаше в сутиена си. Наля от бутилка „Аквафина“ в чашата на строителния работник, без да откъсва очи от нивото на водата. Беше специалист по оценката на обема течности. По-добра от всеки един барман в ледените клубчета, където действаше Сара.

Тууми стърчеше зад печката си „Коулмън“ и се потеше. В равномерен поток смъкваше от скарата *pirusas* и ги увиваше в страници от „Рио де сангре“. Ярките снимки на убийства веднага попиваха мазното още докато раздаваше храната на чакащите на опашката му клиенти.

Тууми. Едър, чернокож и плешив като яйце. С пот по челото, втрепен в скарата, скрит под сянката на голям червено-бял чадър, който си отиваше с червеното и бялото на престилката му. Едър, силен тип, който може да си защити бизнеса — кула от сила, която засенчваше и Мария, докато сипваше вода.

— Два кинта — черпакът, един юан — чашата — каза тя на следващия клиент. Евтина вода, станала скъпа просто посредством преместването ѝ от червенокръстката помпа до този пращен тротоар край строителното скеле на аркологията „Тайян“.

Мария изпразни бутилката „Аквафина“ в чашата на друг работник и я метна в количката си. Повече от половината беше отишла, а обедът на втората смяна още дори не беше започнал. Тя си тананикаше, докато работеше, събираше числата. Пресмяташе наема и храната. Парите за Деймиън. Пари, за да плати на койота, който гарантираше, че ще я прекара през границата.

Тууми погледна към следващия клиент с усмивка:

— Имам с мръвка и *queso*^[61], с боб и *queso* или просто с *queso*...

— Чаша или черпак? — попита Мария.

Над мястото им висеше гъст дим. Много хора носеха филтърни маски. Богатите имаха „Ралф Лорен“ и „ИаЯн“. Бедните — „Американ Ийгъл“ и „Уолмарт“. Мария се зачуди дали да не похарчи част от спестяванията си за една такава. Имитациите не бяха много скъпи и може би дробовете щяха да спрат да я болят толкова много. Сигурно си струваше да вземе и една за Сара. Току-виж помогнало на кашлицата ѝ.

Видимостта беше паднала до четвърт миля. Скелетът на полупостроената аркология до тях се губеше в сивата мъгла, поясите на завършената кула, фотоволтаичните панели и стъклени повърхности изчезваха в небесната смес от дим, мъгла и горещина. Сара се кълнеше, че от горните етажи се вижда целият град. Днес, предположи Мария, дори богатите скъпари там, високо горе, се взираха в същия дим и сивота, както и тя гледаше долу в прахоляка.

Опашката си оставаше стабилно от по шест-седем души, всички в очакване да дадат поръчките си. Тууми имаше най-доброто място. Беше достатъчно близо до „Тайян“, че да прилапва работниците между смените. Плюс че прибираще и част от скъпарите, които харесваха уличната храна и се измъкваха от завършените части на „Тайян“. Най-доброто от двата свята.

Мария наля поредната чаша, докато Тууми изпълняваше поръчката на китайски бригадир.

— Ни яо шенма?

Бригадирът се усмихна на китайския на Тууми, но отговори на английски:

— Месо. Без queso.

Тууми също превключи на английски. Каквото желае клиентът. Това му беше мантрата. Беше готов да продава ripusas на английски, испански или китайски. Харесваше му да казва, че ако от космоса се спусне и кацне кораб с клингонци, и този език ще научи. Тууми превръщаше хората в редовни клиенти. Пържеше ripusas и сгъваше идеални оригамни салфетки от вестниците си — елегантни и стилни — после пъхаше готовите ripusas в малките им хартиени пакетчета, пълни с убийствата на деня, и ги връчваше с апломб.

— Усмивка и стил, Мария — обичаше да казва. — Усмивка и стил. Няколко мили думи на родния език на клиента, хубава храна без

изключения и винаги да си на мястото си. Без изключения. И си в бизнеса.

Няколко мили думи.

След смъртта на баща ѝ именно това беше довело Мария при него.

Тя беше похарчила почти свършилите си пари за една рипуса, както баща ѝ я черпеше, когато беше на обедна смяна. Копнееше отчаяно за спомена и утехата на големия чернокож тип с червено-бялата престилка и милите думи. Лице, което ѝ беше познато и по някаква причина му вярваше.

И Тууми, вместо да ѝ вземе парите, ѝ даде изгорялата рипуса, която иначе щеше да получи Спайк — пършиво улично псе, което се моташе около строителната площадка. Изгладняла, Мария беше погълнала на една хапка храната. А сега продаваше до него вода и той я наричаше негова краличка.

— Ще станеш същинска Кейтрин Кейс — така ѝ каза, когато за първи път му предложи да продава вода до него и да делят печалбата в отговор на възможността и тя да спечели някоя стотинка. Щеше да се занимава с купуването и домъкването, а на него нямаше да му се налага да го прави, но все пак щеше да получава дял.

Краличка. Миниатюрна Кейтрин Кейс. Тууми можеше да я нарича, както си пожелае, поне докато ѝ предоставяше място да си продава водата достатъчно близо до „Тайян“.

Локация. Локация. Локация.

Аркологията „Тайян“ определено беше идеалното място. Части от нея вече бяха обитаеми. Хората живеяха в апартаменти с тройни филтри. Чист въздух, идеално пречистена вода, техни собствени ферми, всичко необходимо за живеене, ако ще право под носа им Финикс да иде по дяволите.

Сара го беше описала на Мария — фонтаните и водопадите. Навсякъде — пълно с растения. Въздух, който никога не мирише на дим или изгорели газове. По мнението на Мария — същинска изгубена райска градина. Беше почти толкова трудно да попаднеш в „Тайян“, колкото и да стигнеш Калифорния. Охрана, магнитни карти, отпечатъци от пръсти. За да влезеш вътре, ти трябва приятели.

Димът и прахолякът на строежа Мария познаваше и разбираше; подплатената климатизирана вътрешност на скъпарския начин на

живот, в която, за да попадне, Сара си продаваше задника — това беше все едно друга планета.

Мария отвори поредната бутилка и погледна опашката. Ако нещата продължаваха в този дух, след час-два щеше да е свършила водата и да има повече налични в джоба, отколкото от година насам. Чудесна вноска към купуването на по-добър живот. Печалбата беше дори по-добра, отколкото очакваше. Сара щеше да бъде впечатлена.

— Чаша или черпак? — попита тя следващия клиент.

От другата страна на улицата група тексасци се качваха на автобуси. Една камара обнадежден народ, който по принцип се навърташе около строителната площадка.

— Къде отиват? — попита тя Тууми.

Той вдигна очи от своите *purusas*.

— Електричарите са това. Събират всеки, способен да върти метла.

— Защо са им?

— Слънчевите ниви на запад са се задръстили от бурята. Така че разполагат с цели квадратни мили фотоволтаици, които не стават за нищо, освен да пазят сянка на пустинята. Не могат да извличат сока на панелите си изпод шест инча прахоляк... — той се разсмя. — Май за първи път виждам всички да се кефят, че наоколо се въртят банда останали без работа тексасци.

— Може би трябва да ида да продавам там — промърмори Мария под нос.

Тууми се разхили. Сръга я с лакът:

— Краличката е станала твърде важна да работи с Тууми, а?

Мария нямаше против сръгването. Тууми беше готин. Дори когато я подкачаше, беше ясно, че няма наум нищо лошо.

Подкокоросвана от Сара, тя се беше опитала да го целуне. Сара твърдеше, че трябва да покаже колко е благодарна, да привърже човека към себе си здраво. Да се превърне в негова жена. И за секунда Тууми я беше допуснал да го стори. Устните му върху нейните смучеха лакомо, преди нежно да я отблъсне.

— Не мисли, че не съм поласкан — каза.

— Какво не е наред тогава?

— Не така трябва да стоят нещата за теб.

— А как да бъдат? — не го разбра Мария.

Тууми въздъхна:

— Почва се с любов, не с нужда.

Мария го беше зяпнала, объркана, опитваше се да разбере каква по форма чест го ръководи. Какво не беше направила, както трябва? Опитваше се да проумее къде ѝ е мястото в матрицата от двойки, които варираха от Сара, която си продаваше кокалестия задник, облечена в къси шортички и бюстие, и чак до някакъв романтичен идеал, който Тууми явно си носеше в главата и който казваше, че не бива да пипаш момиче, ако не си влюбен в него.

В крайна сметка нямаше значение. Мария беше направила предложение и той беше отказал, което беше почти толкова добро, колкото да е негово момиче. Може би дори по-добро.

— Ако му се ще само да гледа, то ти предстои лесна работа, момиче — беше казала Сара. — Дай му да зяпа колкото си ще. И ще ти е верен до живот.

Първата обедна смяна приключи и опашката им намаля.

Мария преброи все още пълните бутилки в количката си. Тууми изправи гръб.

— Дявол го взел, пък аз си мислех, че да строиш къщи е лоша работа!

— Всичката работа е лоша, докато не намериш по-гадна — каза Мария.

Тууми се засмя:

— Сигурно е така.

— Как тъй не си се върнал в строителството?

— Напоследък всичко е по договор с аркологията „Тайян“. Вече не се търсят много обикновени строители.

— Татко работеше за „Тайян“. Това само го уби.

— Е, няма гаранция. Но все пак трябва да се гордееш с него. Трябва доста да го е бивало, за да го наемат китайците. Тяхното строителство е сложно. Не е като да сглобиш два винкела и да лепнеш гипсокартон отгоре. Там вътре е пълно с тилапии, охлюви и водопади и всичко е свързано. Сложна, чувствителна работа.

— Не мисля, че татко се е занимавал с това.

— Е, поне беше турил пръст на пулса, ако не друго — отвърна Тууми замечтано. — Да работиш по нещо такова, значи да строиш бъдещето. Хората, които го правят... трябва да сглобиш всичките тези

модели: софтуер, водни потоци и население. Да пресметнеш как да уравниш всички заводи и животни, как да чистиш отпадъците и да ги превръщаш в тор, която може да се ползва за оранжерии, как да пречистваш и водата. Прекарваш надолу през филтрите мръсна вода, тя минава през гъби и тръстики, тече в басейнчета с лилии, шаранови ферми и охлювни лехи и по времето, когато стигне до другия край, тази вода е по-чиста, отколкото онова, което изпомпват изпод земята. Природата върши цялата работа, всичките малки разнообразни животинки действат заедно като зъбни колелца в двигател. Специален модел. Цял голям жив двигател.

— И как така не работиш там, като знаеш толкова много?

— Да му се не види, пробвах се в „Тайян“, когато започнаха. Смятах, че имам шанс. Те бяха принудени да наемат местни, за да получат строителните си разрешителни от града и щата. Измислих как да си хвърля шапката в пръстена. Така де, знам как се строи, нали, мамка му?

— Но не те взеха?

— О, чумата да ги тръшне, не ме взеха. Те правят всичко различно. Големите части до една се изработват предварително. Правят ги на място, сглобяват ги на място. Дяволски бързо е, но не е строителство, както го разбираме ние. По-скоро е като... работа в завод. И освен това има много сложна биологична дейност... — той сви рамене. — Не се притесних особено по онова време. Все още за всички имаше от другата строителна работа. По онова време все още се разраствахме. Разбира се, след това ЦАП гръмна и всички къщи, които бях тръгнал да правя, станаха скапана инвестиция... — Той погледна към „Тайян“, части от който вече сияеха обитатели. — Те са единствените хора, които не се безпокоят за ЦАП. Онези от „Тайян“ просто си включиха рециклирането и си задържаха всичката вода вътре. Това място се нуждае само от някоя и друга капка допълнително. Ако вярвах в конспирации, щях да кажа, че не Вегас или Калифорния са саботирали ЦАП. Бил е „Тайян“. Просто за да резне кранчето на всички останали. Внезапно скъпите им апартаменти и пентхауси взеха да изглеждат наистина евтини, докато всички останали се въртяха като пилета без глави и се опитваха да намерят кухненска мивка, която пуска по малко вода... — Тууми прикри очи, втренчен в аркологията. — Не бих имал против, ако бяха изчакали

поне да продам първите си десет образцови къщи. Можех да си купя място в Калифорния, лесно при това, ако бях успял да продам онези къщи.

— Можеше, щеше, трябваше — изреди Мария.

Тууми се ухили:

— Днес си цинична!

Тя сви рамене, размърда крака и се вгледа в джапанките си.

— Просто не мога да си представя как така богатите хора винаги се измъкват без проблем, а бедните никога не получават нищо.

— Смяташ ли, че е така? — Тууми се разсмя. — Краличке моя, аз бях богат. Докарвах си без проблем към шестцифрени суми. Добре се справях. Строях къщи, имах план... — той сви рамене. — Просто заложих грешно, това е всичко. Смятах, че ще продължим, както бяхме тръгнали.

Мария обмисли думите му и оцени смисъла. Тууми се беше излъгал точно като баща ѝ. Някак си не бяха успели да видят нещо, което е ясно като бял ден и ги връхлита право в лицата.

Някой беше гръмнал ЦАП и с това беше съсипал Тууми. Но китайците са били подготвени. Имали са план. Гледали са напред към онова, което може да се скапе. Целият „Тайян“ е бил планиран за катастрофа.

Докато всички останали са търчали като пилета с отрязани глави, „Тайян“ просто си е включил рециклиращите системи и е продължил да си цъка.

Някои хора се справяха добре на този свят. Някои хора знаеха къде и на какво да зложат.

Е, и как се залага правилно?

Тууми я изненада с думите:

— Дявол го взел, ако зная. Не мисля, че е възможно.

— Не знаех, че съм го казала на глас.

— Може пък да ти чувам мислите.

Мария се ухили:

— „Тайян“ обаче се справя добре. Видели са какво се задава, Вегас също. Имат си аркологии.

— Градът на греха, а? — ухили се и Тууми. — Когато чува, че сме се запътили към ада, онези типове вдигнаха купон. Те бяха готови

за ад, понеже оттам са излезли. За хората на Кейтрин Кейс това е като завръщане у дома.

Мария погледна към „Тайян“:

— Ще ми се да беше за мен.

— И на мен, момиче. И на мен.

Поседяха смълчани за малко, вгледани в работниците от аркологията — няколко бригади яздеха открити асансьори към небето, а жълтите им каски блестяха и изчезваха в облаците дим високо горе.

— На няколко къщи от мен се е настанила глутница койоти — каза Тууми, сменяйки темата.

Мария наостри уши.

— Прекарват ли хора през границата?

— Не — готвачът се разсмя. — Не са този вид койоти. Имам предвид животните, момиче. Нали ги знаеш, със зъби и опашки? Дето приличат на кучета?

Мария се опита да скрие разочарованието си.

— О!

— Нова глутница е.

— Откъде знаеш, че са нови?

— Познавам си квартала, предполагам. Човек научава кой кой е. Койотите доста си приличат с пери-веселящите. В началото всички тексасци ти се струват еднакви... — той я тупна по рамото. — Но после започваш да различаваш индивидите. Този например има сиви връхчета на ушите. На онзи опашката е по-пухкава. Научаваш се да ги познаваш.

— Имаш ли представа откъде взимат вода?

— Не знам. Може би тази в кръвта им стига. А може нечий тръби да текат.

Мария изсумтя.

— Така или иначе, те надушват вода. Животните са по-добри за тия работи, отколкото ние. Човешките същества, ние в сравнение с койота сме глупаци.

Пак помълчаха известно време, почиваха и се готвеха за слизането на следващата смяна строители. Районът около строежа си имаше собствени ритми и на Мария ѝ се струваха привычни, напомняха ѝ за времето, когато баща ѝ работеше на високото скеле.

Китайските шефове подвикваха на бригадите си на смес от китайски, испански и английски, с която се вършеха нещата във Финикс, когато работиш на високото. Няколко зонъри в каубойски шапки влачеха крадени намотки електрически кабел и се мъчеха да ги продадат.

Хората се редяха пред обществените тоалетни, които „Тайян“ беше монтирал около ъглите на аркологията, за да подобри общественото здраве. Тууми беше казал на Мария, че после комплексът изпомпва суровите канални отпадъци вътре в сградата и там минават през големи метанови компостинг-системи. Хитреци бяха китайците. Никога не хабяха нищо. Извличаха газовете, дестилираха водата и превръщаха останалото в торове за странните растения, които растяха вътре в сградата и се развиваха в дървета.

Същата работа като джони-камионите, които караха из града. Китайците бяха умни. Винаги вкарваха разни неща в аркологията. Никога не изкарваха нищо. Бяха специалисти по събиране на торовете, от които се нуждаеха.

Слънцето напичаше. Втората обедна смяна започна. Мария отново се захвана да продава вода.

Чашка или черпак? Чаша или гребка? Чашка или черпак?

Пари във всяка капка.

Приблужи се голям пикап с вътрешно горене. Готино черно чудовище, хибриден форд, снабден с възлести гуми, високи почти колкото Мария. Веднага щом от него наизлязоха хора, тя ги позна. Бабанките на Ветеринаря — Като и Естебан, които се хилеха, докато пресичаха улицата към нея и Тууми. Готвачът си беше подготвил парите още преди да пристигнат и ги връчи, както си обръщаше поредната раруса. Естебан ги взе и ги преброи през палец бързо и опитно. Погледът му се стовари върху количката на Мария.

Стомахът ѝ се сви, когато осъзна колко е била глупава. Беше оставила твърде много бутилки в количката. Половината вече бяха продадени, изпразнени в чашите на работниците. А тя си стоеше като идиотка. Беше глупачка да не се сети как богатството ѝ ще привлече внимание.

Естебан кимна на Тууми:

— Дай ми три със свинско и сирене.

Като искаше с боб и сирене. Тууми се захвана да пържи. Като погледна към Мария и сръга Естебан.

— Водното маце се справя добре.

— Пачка трупа — съгласи се Естебан.

— Искате ли вода? — попита Мария, като се престори, че не знае какво си мислят. Опитваше се да не мисли за парите в сутиена си, пожелаваше си двамата cholobis да я оставят на мира, просто да се държат като всеки друг ден. Да ѝ позволят да се разтвори в нищото. Просто поредното незначително парче тексаски прахоляк, по случайност издухано в града.

— Май ти се пише да плащаш такса — каза Като на Мария.

Тя преглътна:

— Вече му платих такса — каза и махна с ръка към Естебан, — преди да дойда тук.

— Нънам. Чини ми се, че си си основала цяла водна банка тука. Строиш си един вид малка течна империя. Купуваш, продаваш, търгуваш... Бая солидно ми се струва, маце.

— Не е кой знае какво.

— Не се подценявай, Тексас. Според мен се справяш наистина добре.

— Вече си платих таксата.

Като погледна ухилен към Естебан:

— Аха, така ли... Обзалагам се, че Естебан не ти е предложил такса за такъв голям бизнес. Когато намина, си е мислил, че може да потъргуваш малко както нашия добър Тууми. Човек на народа и върши работа за народа, нали така? — Той се захвана да брой бутилките. — Ти обаче май се занимаваш с друго. Та понеже съм ти приятел, а и съм дружка на Естебан и обичам да гледам как хората преуспяват, ще бъда наистина добър и ще ти дам шанс да оправиш нещата. Ще те оставя да си помислиш колко ли може да ни дължиш. Ще ти дам възможност да оправиш сметките с човека, който те пуска да продаваш на земя, дето не е твоя.

Тууми запази подозрително мълчание по време на разговора. Едрият мъж се взираше право в своите ripusas, които се пържеха на скарата. Мазнината цвърчеше. Зад него тихо изсъскваха електрическите коли.

Мария знаеше, че има и други клиенти, които мълчаливо чакаха зад двамата cholobis. Групичка смазани тексасци и зонъри от предградията и всички ги гледаха безмълвно. Няколко китайски бригадири стояха встрани от опашката и наблюдаваха замислено, коментирайки един с друг на собствения си език. Държаха се встрани от чуждестранния сблъсък.

— Е, какво да бъде, Тексас?

Мария потисна огромното си желание да плисне водата си в лицето на Като. Вместо това бръкна в сутиена си и извади пачка потни банкноти. Взе да отделя кинти в зелено и юани в червено. Като протегна очаквателно ръка. Взе цялата пачка, както тя се мъчеше да я брои. Врътна глава към опашката клиенти:

— Ще изкараш още.

— Но аз вече си платих таксата! — прошепна Мария.

Като взе своите rupusas, увити в „кървавия“ таблоид, и прибра и половин бутилка вода за себе си.

— Вече си платила, така е.

Естебан само сви рамене и побутна шапката си. Докато вървяха обратно към камиона, Като му подаде току-що заграбената пачка и двамата се разсмяха, докато се качваха вътре. Мария виждаше ясно как Като отпива от водата й. Той й вдигна наздравица, докато потегляха.

— Опитваш се да ме убиеш ли? — прошепна ядно Тууми.

— Току-що ми взеха наема! Все още трябва да кихна на Деймиън за наема.

Тя огледа водата си, опитвайки се да сглоби новата сметка в главата си. Пресмяташе колко дължи на Сара и колко — за наем. Доплака й се. Цялото планиране, сдобиването със сведения за вертикалните ферми — всичко се свеждаше до нищо. Може би по-малко от нищо, ако Сара не пожелаеше да раздели с нея загубата.

Тууми поклати глава:

— Куражлия си, малката. Признавам ти го. Така да се опъваш на убийците. Ама ако я караш по същия начин, ще станеш на храна за хиените на Ветеринаря, а ще завлечеш и мен, да знаеш.

— Платих си таксата.

— Мамка му. Платила била! — Тууми приклепна и я обърна, за да го погледне в очите. — Нека ти обясня нещо. Естебан, той бачка за Ветеринаря и прави каквото оня му каже. Докато Ветеринаря е доволен

от него, Естебан може да си разиграва коня. Шефът му не се меси. Стига момчето да убива когото Ветеринаря иска, и да не му бърка в пачката, на началството не му пука.

— Нали изкарвам пари и за него?

— Изкарвала пари! — изпръхтя Тууми. — Ами добре, Ветеринаря може да глоби Естебан. Да му каже: „Ей, мацката, дето разкарва вода в оная ми ти червена количица, к’во стана с нея?“ А Естебан пита: „Коя, оная кльощава кучка тејана? Изчуках я и после я дадох и на приятелчетата за купона — и те я чукаха, докато ръцете и краката ѝ изпаднаха, а накрая я гръмнаха в главата и я пуснаха да плува. Що питаш?“. И Ветеринаря, той ще щракне с пръсти при тая реплика, понеже си малката му водопродавачка, дето се трудела и си плащала таксата като добро малко тексаско лайненце. И знаеш ли какво? Естебан може да го глобят двеста кинта, понеже за Ветеринаря горе-долу толкова струваш. Може би. Ако наистина те цени. Ако изобщо има идея, че съществуващ... — Тууми поклати глава. — Мамка му. Приятелката ти, дето хвърчи по баровете, и тя е същият заменим боклук, но поне смъртта ѝ би струвала нещо. Ветеринаря несъмнено ѝ хвърля по някое око. Задникът ѝ поне изкарва пари. Мамка му. Колкото повече си мисля за това, толкова повече ми се струва, че Ветеринаря дори няма да глоби Естебан, дето те е ликвидирал... — той сграбчи Мария за ръката с много сериозно изражение. — Трябва да разбереш, момиче. Ако продължаваш да се кахъриш за правилно и грешно, ще се споминеш точно като татко си. И той обичаше да са му прегледни нещата. Все повтаряше как Върховният съд ще разреши отново междуцатските пътувания. Пениш се за правилното и грешното, но само ти си знаеш кое какво е. Правилата са такива, каквито едрите риби казват, че са. Причината да плащаш такса е, за да забравят да те убият днес. Това си купуваш с таксата. Разбра ли?

Толкова силно я стискаше за рамото, че Мария предположи, че ще ѝ остане синина.

— Боли ме.

Тууми разхлаби хватката си, но свирепата му гримаса не омекна.

— Ти си една малка мишчица в голямата стара пустиня — каза той. — Бих си помислил, че вече си го разбрала. Има ястреби и бухали, койоти и змии и всички те искат само да те хапнат. Тъй че ми направи

услуга, когато се звериш на момчета като Като и Естебан. Спомни си, че си мишчица. Свий се и гледай да не те забелязват. Забравиш ли го и за секунда, ще те изядат от върха на нослето, та чак до кранчето на опашката и дори няма да забележат, че са те глътнали. Даже няма да се оригнат. Няма да им призлее. Ти си просто хапка по пътя към каквото там е истинската им вечеря. Разбра ли?

Изчака Мария да кимне и едва тогава най-сетне гримасата му омекна.

— Добре! — чукна я нежно по брадичката и се изправи. — А сега, хайде. Да видим колко ще успеем да продадем преди края на обедната смяна. Все още имаме клиенти! — Той се обърна към следващия човек на опашката с такъв вид, сякаш целият разговор не се е случил и изобщо не е бил адски бесен на Мария. — Имам свинско, имам боб, имам сиренце. Какво да слагам във вашата? — и гладко допълни, поглеждайки многозначително момичето: — Искате ли вода с поръчката?

Мария се захвана отново да налива вода в поднесените ѝ чаши и канчета.

Знаеше, че Тууми е прав. Знаеше, че не е трябвало да се опъва. Също като хиените на Ветеринаря, Естебан и Като нямаха каишки. Ако им се отвореше възможност, щяха да я глътнат. Тогава защо не бе имала достатъчно здрав разум да си затвори устата?

— Виждаш ли — каза Тууми и ѝ се усмихна. — Все още имаш стока за продан. Водно момиче точно като мини Кейтрин Кейс.

Мария му се намръщи:

— Ако бях като тази дама, нямаше да допускам задниците да ми крадат водата. Щях да им резна гърлата, да им прецедея кръвта през чисторби и да продам и тази вода.

Тууми спря да се усмихна.

Тя продължи да налива на клиентите, събирайки парите наум, и се опитваше да измисли как да обясни на Сара, че е изгубила наема им и нейната инвестиция.

В главата си имаше карта как се предполага да работи светът и беше сгрешила — точно толкова, колкото и тате с идеята, че Щатите няма да вдигнат блокади по пътищата, и хората като Тууми, които си бяха представяли, че ще строят завинаги.

Естебан и Като бяха грейнали неоновы знаци, които й подсказваха точно колко малко разбира за функционирането на света си.

Мария продължи да налива вода, но все едно как стъкмываше печалбата си, нямаше да й стигне.

[60] Pupusa (исп.) — традиционна салвадорска тортиля от царевично брашно; плънката се слага преди изпичането, което е основната разлика с останалите латиноамерикански блюда от този тип. — Б.пр. ↑

[61] Queso (исп.) — сирене. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Лагерни огньове блестяха в мрака отвъд прозорците на колата на Анхела — първите издайнически следи на Финикс. Тъмната зона на града гъмжеше от бежанци и рециклиращи „предприятия“. Самият град се самопоглъщаше, хранейки се с тлъстините от по-доброто време.

Пред него: стоповете на сгъстяващия се трафик, евтини електрически скутери, които хвърчат около черните силуети на пикапите на „Флекс фюъл“ и джипове „Тесла Мачете“. От облаците прах по междущатската магистрала изникваха сенки.

Призрачни образи: шибана от вятъра жена, яхнала задницата на скутер, обгърнала с ръце кръста на мъжа си, очите и устата ѝ — здраво стиснати срещу прахоляка. Друг скутер, влаещ петгалонова туба с вода, вързана с ластици за бърнджи, шофьорът — присвит над дръжките на кормилото с лице, скрито изцяло зад яркосиня филтърна маска „Спаркъл пони“.

Движението става все по-натоварено. Животът приижда. Глави и лица, скрити под шалове и маски за защита от прахоляка. Светят фарове — ярки тунели в мъглата. Човешки силуети покрай пътя изриват останките на отминалата буря от колите. Невидими мравчици, които трескаво се трудят.

Асфалтът стана неравен. Анхела намали скорост, за да прекара ниската кола над неравностите. Пластове прахоляк, наложени един върху друг, върху трети. В теслата студеният климатик помпеше с равномерно съскане през хепа филтрите. Анхела беше скрит от външния свят в какавида. Сини и червени отблясъци от таблото. Тихо дърдорене от радиото:

— *KFYU*^[62] слуша.

— *Знаеш ли на какво мяза това всъщност? На Помпей. Когато приключи, ще сме покрити с петдесет фута дебел прахоляк.*

— *Дааа, бе. Следващото обаждане...*

Фаровете на Анхела осветиха силует, застанал между мантинелите на магистралата, с глава, окована в очила и филтърна маска, и с очи, блеснали като на насекомо под светлината на фаровете. Нямо чудовище, необяснимо и изчезнало в мрака.

— *Викам да пратим войниците си до Колорадо. Така, де, те прибират нашата вода. Би трябвало да идем дотам и да отворим изовирните стени и да си докараме проклетата вода тук, долу...*

Тъмната зона свърши. В един момент Финикс беше мъртъв и черен, в следващия градът оживя и засия с неон и се напълни с народ. Все едно някой беше обиколил града по краищата да изгори и почерни зоната с огнехвъргачки и да остави само неоновата жарава в сърцевината — жив град, разцъфнал от пепелта на предградията.

— *Ако не хабяхме толкова вода за земеделие, щяхме да сме си добре. Отрежете и останалите ферми. Не ми пука колко старши права имат. Те са онези, дето хабят...*

— *По повод казаното от последния идиот. Ако отрежем фермите, получаваме прашни бури. Проста работа. Откъде, по дяволите, си мисли, че идва прахолякът...*

Зонърите се сочеха един друг с пръст, но никой не забелязваше гредата в собственото си око. Кейс казваше, че така можеш да разпознаеш дали човекът е от Аризона. Местните никога не признаваха проблемите за собствено дело. Това много ѝ харесваше. Улесняваше изкормването им.

— *Хохокам^[63] са точно под нас. Стъпваме по гробовете им. Те също са свършили водата. И ги виж сега. Изчезнали. Знаете ли какво означава „хохокам“? „Всичко е използвано“. След сто години хората дори няма да ни помнят. Няма да помнят какво е представлявал Финикс.*

Още фарове. Задръствания. Барове и оръжейни магазини. Купонджийки за продан по уличните ъгли, тексаски бежанци в търсене на работни места. Почистващи машини по улиците — всмукваха прахоляка и го отнасяха един господ знае къде. Частни охранители в черно защитно облекло — стояха пред някакъв клуб. Агенции за коли втора ръка и търговски центрове. Спонсорирани от града джоникамиони, които мъкнат пикня и лайна към последните водопречиствателни инсталации и се опитват да намалят процента на заболяемостта при липсващата канализация.

А над всичко това грееше билборд с най-новата кампания на Бюрото за развитие на Финикс: снимка на огнена птица, разперила криле зад колаж на смеещи се деца, соларни ниви и аркологията „Тайян“.

„ФИНИКС. ВЪЗРАЖДА СЕ.“

Под билборда отряд охранители ескортираше към черен микробус с ниско окачване мъже със сака и вратовръзки и жени с рокли с презрамки. Телохранителите носеха балистични жилетки „Калвин Клайн“, прахови маски „Лили Леи“ и М-16-ки. Мода по финиксийски.

Следващият билборд се плъзна покрай Анхел с наръфано лице: „K\$И ЗА ВКЪЩИ!“. Купчини червени стотарки юани се трупаха по ръба на рекламата. В недалечното минало е имало и осветление, но изглежда, крадците бяха отмъкнали неоновите тръби, които е трябвало да осветяват кеша.

Следваше го още един билборд.

„ИБИС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ. ХИДРОЛОГИЯ.
СОНДАЖИ.

ПРОУЧВАНИЯ — ПОДСИГУРЕТЕ БЪДЕЩЕТО СИ
ДНЕС.“

Навътре в града. Повече живот. Бежанци, приклепнали на кръстовищата и загледани в подминаващите коли. Картони с надраскани съобщения с молби за работа или пари, прием на монети от калифорнийци, които са се прехвърлили през границата, за да играят на каквито там игрички си играят богатшите, когато един град рухва пред очите им.

— Това е само естествен цикъл. Пак ще стане влажно. Преди десет хиляди години тук е имало джунгла.

— Свежа новина за предишния задник. Никога не е било влажно. Дори когато имаме плувни басейни, пак нямаше вода.

Теслата на Анхела се промъкваше през тълпите, премина и по Златната миля — пореден опит на Бюрото за развитие на Финикс да привлече туризма: тъжен и орфан мини-Вегас, мъничък в сравнение с оригинала.

Пред колата сияеха сложните чупки на аркологията „Тайян“ — опит за повторение на магията, която Кейс беше изпълнила на север със своите проекти „Сайпръс“. Чуждестранна собственост, построена с пари от китайските слънчеви инвестиции и вероятно с по-добри шансове за оцеляване от всичко, което местните създаваха.

Градът изглеждаше по-зле, отколкото при последното идване на Анхела насам. Повече съсипани, покрити с прахоляк магазини. Повече натрошени стъкла. Повече изоставени търговски центрове и хипермаркети: „Петсмайт“, „Партис-ту-Гоу“, „Уолмарт“, клон на „Форд“ — всичките празни, със строшени витрини и изкормени. Жени по ъглите. Момчета в тесни панталонки махат на колите по кръстовищата, навеждат се и правят каквото е нужно, за да изкарат малко пари, да си купят малко вода, да продължат нататък още един ден.

Анхела предположи, че стига да му се иска, всеки от видените ще се качи при него за единия обяд, баня и може би шанс да си изпере дрехите в банята в хотела.

Десет долара? Двайсет с бакшиша?

Пред него сияеше червеното лого на „Хилтън 6“ — високо като фар, грейнал смътно през мъглата; зов, идещ от камара кули и офиси, които все още функционираха наред имплозията. Спасително хълмче в случай на апокалипсис. Място за бягство, когато катастрофата започне да ти се плиска на прага.

Анхела влезе в локалното на хотела. Теслата се пъкна през завесата от изстрелван от дюзи въздух, предназначен да пази от прах посетителите. Той връчи на пиколото ключа си и мина през вратата.

Блъсна го полъх климатизиран въздух — ледена стена, толкова чиста и студена, че за малко да остане без дъх. Наложил си да продължи да върви, да каталогизира лицата на мъжете и жените около себе си. Работници от хуманитарните агенции, сондьори, позамогнали се

гранични контрактори — все усмихнати мъже и жени, които просперираха в сърцето на катастрофата.

Вътрешността на „Хилтън 6“ тънеше в почти благоговейна тишина. Приглушено потракване на високи токчета. Италиански кожени обувки. Ниското пулсиране на музика, разнасящо се от бара от отсрещната страна на атриума.

Но дори тук апокалипсисът взимаше дан. След последното посещение на Анхела бяха изключили централния фонтан. Някой беше тикнал в сухото му басейнче плюшена камила.

На врата ѝ висеше табелка:

„ПРЕДПОЧИТАМ ДА ПИЯ ТЕКИЛА“.

След като показва фалшивите си лична и кредитна карта, Анхела се озова в стаята си — барикадирана от външния свят с овлажнители и хепа филтри и изпълнена с аргон изолационна дограма.

Огледа града катастрофа, докато местните новини дърдореха по телевизора. По-голямата част от градския център още стоеше непокътната — „ФИНИКС СЕ ВЪЗРАЖДА“ в опит да се самоизлъже. Но след последното му посещение в града от другата страна на улицата беше угаснала цяла офис кула. Някоя компания за недвижими имоти просто се беше отказала да се мъчи да осигури нужното количество обитатели, беше ѝ писнало да плаща за отопление, охлаждане и полицейска защита, които щяха да я спасят от изкормване.

В тъмната кула Анхела съзря потайното сияние на няколко алпинистки фенерчета — хора, които се трудеха във вътрешността на сградата в търсене на подходящи за смъкване суровини. Плъховете на апокалипсиса, гризящи червата на гордостта на строителството.

Анхела отключи телефона си и прокара пръст по екрана за втори път и отвори интерфейса на използваната от ВСЮН скрита и шифрована операционна система WatDev. Прати съобщение за пристигането си.

Зад него телевизорът превключи на националните новини. Няколко луди колорадски фермери се качили на стената „Блу Меса“ с

огнестрелно оръжие и заплашвали да сторят каквото там колорадските фермери правят, когато късметът им обърне гръб.

Анхела смени канала.

— „Рио де сангре“ твърди, че труповете може да са над сто...

Новинарските „кукички“ изглеждаха притеснително и обещаващо. Снимки на куп тела, намерени в пустинята.

— Сега чух, че били над двеста...

В кадър — щатско ченге с каубойска шапка и значка на колана:

— В момента знаем само, че са били екип от съпруг и съпруга. Не знаем на колко хора са обещали да ги прекарат през границата... — той сви безпомощно рамене. — Все още копаям.

Някой почука.

Анхела си извади зига и пристъпи зад вратата. Отключи и отвори. Не влезе никой.

Той отстъпи назад в очакване. Най-сетне в стаята се пъкна мъж с леко шкембе, но кльощави крака и ръце. Изглеждаше остарял, откакто Анхела го беше виждал за последно: Хулио, също с оръжие в ръка.

— Бум — прошепна Анхела.

Хулио се стресна, после се усмихна широко. Свали оръжието и раменете му провиснаха от облекчение. Възкликна:

— Дявол го взел, есе^[64], радвам се да те видя! Дявол го взел! — пъкна пистолета обратно в самото си и затвори вратата. Сграбчи Анхела в меча прегръдка. — *Дявол го взел*, само колко се радвам да те видя.

— Чух, че било кофти — каза Анхела, когато се разделиха.

Хулио изпъшка:

— Това място... — той поклати глава. — Знаеш, че беше лесно, като работехме заедно, нали? — махна към госта си. — Така, де, виж се само. Наръгаха те във врата, но поне знаеше кой точно фермер сме вбесили. А тук, долу? Нищо подобно. Тук, долу, ти прерязват гърлото, щото някой смята, че на токата на колана ти е „Самотната звезда“^[65]. Напълно случайна работа, казвам ти.

— Като чух, че са те пратили тук, долу, реших, че я караш леко и полека!

— Нещата не се изчерпват с тексаски курви и твърда валута. Така, де, ясно е, че Финикс е направо цъфте, ако си имаш апартаментче в „Тайян“. Сецаш се — приятно бълбукащо фонтанче, до което да си

пиеш еспресото, куп китайски секретарки да обикалят наоколо по късите си полички... — домакинът поклати глава. — Но навън в тъмната зона? В предградията? Че този град е шибана каша! Всеки път, когато изляза да проверя някое от нашите скривалища, си мисля, че ще ми вкарат едно photo^[66] отзад в тила!

— Финикс не се възражда, както разправят, а?

Хулио го стрелна с мрачен поглед. Отиде до минибара и се зае да рови в него.

— Финикс по-скоро пропада в канала. Този град се върти около проклетия сифон. Ако всичко това не беше такава шибана издънка, всъщност бих благодарил на Вос, че дава на Кейс причина да ме изтегли оттатък реката.

— Вос?

— Восович. Александър Восович. Един зонър, когото ползвах. Копелето разрита целия кошер с все пчелите.

— А ти какво го караше да прави?

Хулио се върна от минибара с една „Корона“.

— Обичайните неща — той притисна бутилката към шията си, наслаждавайки се на хладината. — Беше идеален, понеже го раздаваше инженер-хидролог в „Салт Ривър Проджект“. Така че го накарах да завързва приятелства. Да раздава пари, когато хората имат нужда от помощ със сметките си от игрите в Златната миля, такива работи. Понякога ме свързваше с по някой нов приятел, който си е хванал. Имахме хора в ЦАП, във „Финикс Уотър“. В Бюрото по мелиорациите. Но ти казвам, нищо от тази мрежа не си струваше да умреш... — Хулио спря да ползва бутилката вместо торбичка с лед. Взе да я размахва. — Така, де, вярно, че Вос изрови за стратегията на „Салт Ривър“ да изкупи някои от фермерите им. Или че следеше колко плаща Аризона, за да осмуче водните права на някои от индианските племена. Такива работи. Но след това се натъкна на нещо друго... — той коленичи и отново взе да рови в хладилника. Наизважда бутилки „Файв стар“, „Янджин“ и „Корона“. — Едно типче във „Финикс Уотър“ почна да го лови на въдицата си. Казваше, че има нещо, което Вос може да поиска да купи. Нещо ценно.

— И кой е бил това?

Хулио се надигна иззад туловището на хладилника с гримаса:

— Вос беше потаен. Казваше, че бил адвокат от „Уотър“. Не искаше да ми сподели повече подробности.

— И ти го остави да се измъкне с това оправдание?

— Просто прецених, че този рендејо иска да ме изцеди. Да добави брокерска комисиона, нещо такова. Зонърите винаги търсят да докопат предимство. Такава им е шибаната култура тук, долу. Корумпирани до мозъка на костите си.

— И какво се продаваше?

— Може и нищо да не е било. Мен ли питаш? Започвам да си мисля, че просто аризонското контраразузнаване е искало да ни изпързали. Цялата работа ми изглежда като капан... — Хулио измъкна кутийка „Текате“^[67]. Отвори я. Отпи със затворени очи. Изпъшка. — Дявол да го вземе, хубаво нещо. Прекараш ли достатъчно време в тъмната зона, почваш да си мислиш, че студеното питие е шибан мираж! — погледна през рамо към Анхела. — Искаш ли и ти една?

— Не, добре съм си.

— Сигурен ли си? — Хулио въртна глава към хладилника. — Има още една вътре. И след това остават само „Корона“ и китайските боклуци.

— Смяташ ли, че твоята дружка Восович те е предал?

Хулио изглежда Анхела изпод вежди:

— Е, откакто гледах видеото му от моргата, съм почти сигурен, че все нещо е предал.

— И смяташ, че си уязвим?

— Ако беше някой друг, нямаше да се притеснявам — Хулио сви рамене. — Повечето хора, които ползвам, държа на една ръка разстояние. Анонимни пратки. Шифровани скрити имейли. Такива разни хубавини. Но Вос? Мамка му... — той поклати глава. — Работехме заедно има-няма десетина години.

— Значи си компрометиран.

— Със сигурност са разпитвали Вос. Шибанякът изглеждаше като някой от онези зонъри, дето вашите „Пустинни псета“ подреждат по реката като предупреждение. Шибан хамбургер. Разприказвал се е и ако са му задавали правилните въпроси, не само аз съм на мушката. Помагаше ми да набирам хора, разбираш ли?

— За колко души говорим?

— Колко са уязвими ли? Поне дваисет. Плюс всеки, който той може да е ползвал, но да не съм плащал аз за него. Жал ми става за онзи, който наследи тоя лайновалей. Копелето ще се къпе в отходната яма с години.

— И сега какво, просто се махаш?

Хулио изгледа Анхела изпод вежди:

— Ченгетата идентифицираха човека ми по *пломбите*. Иначе изобщо нямаше и да науча за смъртта му. Името му излезе на душачките, които сме инсталирали на сървърите на полицията във Финикс. Няколкото зъба са горе-долу всичко, останало от Вос... — той отпи отново от кутийката с бира. — Това място изкарва наяве най-лошото от хората.

— Някакъв шанс твой тип Восович да е бил забъркан в още нещо? — поинтересува се Анхела. — Наркотици? Картелните щати настъпват. Може да няма общо с твоята работа.

— Знам само, че не залагам на простотии, които не знам — Хулио многозначително махна към госта си с бирата. — И това, приятелю, е причината още да съм жив в тая игра.

— Някой друг да е идвал насам? Нещо да се е размърдало? Някакви признаци кой го е осветкал?

— Нъц, човече — Хулио отпи отново. — Тихо е като шибана миша дупка. Не се чува нищо. Моят човек беше на първа страница на кървавите вестничоци, работата имаше вид на каца с лайна, а всичко тъне в шибана тишина. Направо ми изкарва ангелите... — домакинът прекъсна, втренчил поглед в телевизора. — Виждаш ли тия лайна?

Той отиде и включи звука.

Телевизорът продължаваше да показва кадри за двойката трафиканти, арестувани в къщата си в предградията — странен замък, обграден от огради с бодлива тел, със собствени генератори и цистерни. Интериорно видео на луксозния живот, който си живееше семейната двойка, която примамвала отчаяни тексасци и зонъри да избягат на север.

— Това са шибилион трупове — заяви Хулио — дори за тази адска дупка. Яко са дръпнали късата клечка в *lotería*^[68]. Мислех си, че аз залагам на едро, когато слагам триста юана срещу сто и петдесет трупа на седмица. Сега ми се ще да бях дигнал още.

— Виждал ли си го вече? — притисна го Анхела.

— Кого, Вос?

— Така, де, Восович — кимна Веласкес изнервен. — Твоят човек хамбургер.

— Имаш предвид да го видя като да го *навестя*? В плът и кръв?

— Аха.

Хулио отклони очи от телевизора:

— Видях го в полицейския сървър. По-отблизо не ща и да ми пада.

— Страх ли те е?

— Мамка му, да, страх ме е. Защо според теб съм се изнесъл от чудното си апартаментче в „Тайян“ посред нощ? Ако някой е изцедил до такава степен Вос, един господ знае мен как ще ме изцедят... — той млъкна, защото видя изражението на лицето на Анхела. — Оф, мамка му... — и взе да клати глава. — Сериозно ли искаш да го видиш?

— Трябва да сме внимателни.

Хулио направи гримаса.

— Умните хора си прекарват времето по-далеч от моргата, просто те предупреждавам.

— Гадно ли е там, долу, а?

— Много лоша работа е — изсумтя Хулио. — Така, де, Финикс е варварска дупка, но такова нещо не съм виждал.

— Измъкна се от Хуарес.

Хулио гаврътна остатъка от бирата си и смачка кутийката.

— Точно това ми вади ангелите, брато. Вече съм се спасявал от един апокалипсис. Не ми трябва втори.

[62] KFYI — радиостанция с „най-доверените новини във Финикс“; аббревиатурата е съкращение от *Kindly For Your Information* (любезно (предлагаме) на вашето внимание). — Б.пр. ↑

[63] Доколумбова историческа култура; хохокамите са строили скални жилища и са се занимавали активно със земеделие, известни са с примитивните си (но напредничави за времето) напоителни системи. Явяват се предни на няколко местни индиански племенни групи от културната група Пуебло, включително акимело'одхам, наричани още „пима“, коренните жители на района около Финикс. — Б.пр. ↑

[64] Ese (исп.) — човече, пич. — Б.пр. ↑

[65] „Самотната звезда“ (Lone Star) — флагът на Тексас, символизира солидарността на тексасците с борбата за независимост на Мексико, а днес е символ на независимия дух на щата. — Б.пр. ↑

[66] Plomo (исп.) — олово; прен. — куршум. — Б.пр. ↑

[67] Една от марките на Cervecería Cuauhtémoc Moctezuma. — Б.пр. ↑

[68] Lotería (исп) — лотария; също и залаганията на черно за вероятността от различни събития, които са много популярни в латиноамериканските държави (и не само). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Луси си проправи път през шарената тълпа около моргата. Крещящи парамедици и полицаи, агенти на ФБР и щатски рейнджъри. Истеричните семейства на жертвите, персонал от моргата и съдебни лекари.

Изглежда, общината във Финикс беше извикала всичките си служители извънредно, за да може да обработи трупове, с които бяха пълни коридорите. Тела имаше натрупани на колички и изсипани направо пред моргата. Където и да надникнеше Луси, все на трулове се натъкваше. По коридорите бляскаха светкавици — журнотата се трудеха за кървавите таблоиди и ловяха на лента хаоса.

Изля се нов товар с трулове, докараха ги на носилки и избутаха Луси встрани. Тя протегна ръка към стената над изсъхнал труп, едва покрит с чаршаф. Смрадта на гниещо месо кипеше и се смесваше с потта и вонята на парамедиците. Журната се пребори с надигащото се гадене.

— Луси!

Викът отекна над общата глъчка.

Тимо — кльошав и ухилен — й махна, както си проправяше път през тълпите, стиснал фотоапарата си. Познато лице. Приятелска физиономия.

Тимо беше един от местните, които я взеха под крилото си след пристигането ѝ във Финикс. Рей Торес ги запозна, когато Луси попита как си въртят бизнеса кървавите таблоиди, и двамата с Тимо сключиха предпазливо трудово сътрудничество, което с времето прерасна в нещо повече.

Сега, щом Луси имаше задача за статия и се нуждаеше от изумително изпълнени снимки, привличаше Тимо към проекта. Той пък я викаше, когато имаше изключителни творения на изкуството с нужда от думи и достъп до списанията с големите имена и новинарските потоци.

Симбиоза.

Приятелство.

Късче стабилна скала в плаващите пясъци на множеството катастрофи във Финикс.

Тимо се връза между хлипащите семейства на жертвите и стисна Луси за ръката, завличайки я по-навътре в хаоса.

— Не знаех, че ще отразяваш това! Последния път, като говорихме, каза, че си приключила с гоненето на трупове!

— Какво, по дяволите, става? — извика тя.

— Не знаеш ли? Намерили са половината Тексас заровен наред пустинята. Телата просто продължават да прииждат.

Фотографът ѝ показва апарата си, избутваше настрани амулета на Ла Санта Муерте, който закриваше екранчето, и ровеше през кадрите, докато народът се блъскаше около тях.

— Само погледни тези бебчета!

Снимки на изравянето на телата — труп след труп, след труп...

— Койотите са взимали парите на хората и просто са ги погребвали наред пустинята — обясни Тимо. — Никой не знае колко души ще намерят.

Луси погледна шокирана към заобикалящия ги хаос.

— Нямах представа, че е толкова голямо.

— Така си е, нали? А го помислих за добро още когато ме светнаха за него! Това чудо става вирално — изкефи се Тимо. — Половината свят праща журнота да го отразяват и аз държа всичките най-хубави снимки. Платих за ексклузивните права при ваденето. Ченгетата не пускат никой друг освен мен. Ла Санта Муерте ми се отплаща здравата тази година... — и целуна амулета си. — Кльоцавата дама се грижи за своите хора! — той сръчка Луси. — Е? Искаш ли дял? Имам снимки.

— Така ми се струва и на мен.

— Сериозно говоря, скъпа. Телефонът ми не спира да звъни, сега съм супер секси за всички от големите, но ти давам първото право. Нямам намерение да натикам всичките тези на някой влажен задник, дето току-що е скокнал от самолета. Първа подборна — само за местните!

— Благодаря. Ще ти кажа, ако реша.

— Какво има? Нещо друго ли ти трябва тук?

— Не бери грижа. Лично е.

— Добре — Тимо я погледна със съмнение. — Но ми се обади за снимките. Имаме неща, които никой друг няма да докопа със седмици! — Той повиши глас, понеже ги разделиха прииждащите нови парамедици, които разгонваха тълпата и тикаха колички с пресни трупове: — Можем да гръмнем тази новина!

— Не бери грижа. Ще ти се обадя.

— Не се бави!

Луси махна в потвърждение и се натисна в тълпата, като следваше парамедиците. Намери си полицай.

— Знаете ли къде е Кристин Ма?

— По каква работа я търсите?

— Трябва да идентифицирам един човек — излъга журната. — Кристина ми се обади.

Ченгето се огледа притеснено:

— По-добре се върнете. Това чудо е същинска катастрофа!

— Не се тревожете — тя си проправи път покрай него. — Ще я намеря.

Ченгето дори не я чу. Вече криволичеше през тълпата с вик:

— Господине! Господине! Не може да пипате уликите! — Някакъв стар тексасец виеше и прегръщаше труп с кора от прахоляк.

Луси си проправи път по-навътре по коридора и в студената зона на моргата. Тук имаше още трупове. Заемаха всеки сантиметър. Откри съдебната патоложка и ѝ махна.

Кристин Ма ръкомахаше сурово на някакъв парамедик:

— Нямам място за тях — казваше. — Не знам кой идиот е разрешил да бъдат преместени всичките тези трупове! Трябвало е да ги оставят на място в изкопа!

— Е, не можем да ги върнем — отвърщаше парамедикът, — не и ако някой не ни плати за обратния път.

— Ама аз не съм разрешила докарването!

— Както казах, ще ги върнем, ако си платите.

— Дявол да го вземе, кой командва тук?

Никой — осъзна Луси. — *Никой не отговаря за операцията.*

Втръчана в труповете и полуделия персонал от Спешното, тя имаше чувството, че целият свят се срутва около нея. В началото се случваше бавно, но сега падаше бързо. Твърде бързо, за да се освободи човек от руините. На Луси ѝ беше трудно да нареди в главата си

количеството жертви, които виждаше. Беше писала достатъчно статии за населението по време на криза и знаеше, че бежанците са стотици хиляди, но все пак как може само една двойка хищни трафиканти на хора да успее да докопа толкова много в ръчичките си?

Въпреки статистиките за хора, прогонени от многото торнада, ураганите и залетите брегови линии, тези купчини трупове, опитали да си купят път на север към земи с вода, работни места и надежда, удряха Луси още по-жестоко. Всеки път, когато си кажеше, че е тотално закоравяла към човешкото страдание, нещо подобно ѝ подкосяваше краката и се оказваше по-голямо и по-страховито от предишния път.

Обгърната от хаоса, тя притисна ръце към гърдите си и потисна полазилата я тръпка.

Продължава да се влошава все повече.

Кристин все още крещеше на парамедиците да връщат телата, но те вече се отдалечаваха.

Все едно цунами се беше изляло в моргата и бе оставило трупове вместо клонак, струпани на купчини по всички маси и складирани по подовете.

Христие, тя на практика можеше да напише статия на момента. Тимо беше прав — това беше голяма история. Може би щеше да успее да продаде извънредните права на „Фокс“ и CNN. И „Гугъл/ Нью Йорк Таймс“. Като допълни с хитовете от личния си фийд и #PhoenixDowntheTubes плюс директна и-пуб в „Киндъл Поуст“...

Ако си изиграеше добре картите, може би дори щеше да сключи сделка за книга. Не се сдържа и пресметна всички потенциални опции за приходи. Можеше да продаде историята по шест различни начина и пак да ѝ останат няколко в резерва...

Тимо щракаше побеснялата Кристин — още прясно месо за кървавките вестничоци. Мерна Луси и ѝ показва вдигнатия си палец.

— Казват, че ще бъде рекорд!

Разбира се, че беше рекорд. Нищо по-малко нямаше да доведе всичко, що е журналист, обратно във Финикс. Хората знаеха, че градът умира, но бавната смърт не привлича внимание. От друга страна, рекордно масово убийство, от което на всички шефове на американски пресбюра им течаха лигите и новинарските екипи търсеха трескаво места в следващия самолет...

Това събитие можеше месеци наред да поддържа пълна паничката на двама им с Тимо.

Фотографът щракаше усърдно. Луси гледаше, впечатлена колко гладко се намърдва той в най-ужасните и интимни мигове на човешкия живот. Ето го приклепнал заедно с потънали в мъката си родители, пратили дъщеря си на север към по-добър живот, а след миг се е пхнал в средата на борбата между поредните парамедици, които стоварваха трупове, и Кристин, която се сражаваше да овладее поне донякъде ситуацията.

Никой не обръщаше внимание на Тимо. Той идваше така познат, че практически беше станал част от семейството. Щракаше безкрай. Беше като живак. Но тази нощ направените от него снимки щяха да се въртят из целия интернет и беше ред на Анна да се обади и отново да умолява Луси да се прибере на север. Да я умолява да премисли нуждата да си играе на воайор в усиливащото се все повече течение на този водовъртеж.

Притеснявам се — беше казала Анна. — Това е всичко. Просто се притеснявам.

Е, това щеше да я накара да се притеснява още повече. Не беше нещо, което Луси можеше да отпише просто като склонност на медиите към сензации. Беше твърде голямо. Труповете бяха прекалено много. Толкова ужасно беше, че дори Анна, на сигурно и спокойно място в пищния зелен Ванкувър, не можеше да не го усети.

Истински апокалипсис. Светът, след като всички правила са спрели да съществуват.

И не беше ли това причината Джейми да реши, че трябва да рискува всичко? Да се докопа до дела си от хубавини, преди светът да отиде по дяволите? Живееше в кошмар и искаше да избяга от него. Всички го искаха.

Тимо се намърда до Луси и отби влакчето на мисълта ѝ.

— Сериозно, какво търсиш? — попита той. — Може да успее да ти помогна.

— Просто чаках Кристин.

Тимо изсумтя.

— Върни се догодина! — вдигна фотоапарата си. — Виж само това... — той ѝ показва снимка с гниещи трупове. — Цели семейства са прибрали. Така, де, тези хора са платили цяло състояние да идат в

Калифорния и са свършили по този начин. Все трябва да успееш да го използваш, нали? Човешката нишка? Някаква разплакваща статия? — той превърта още снимки. — Имам и кадри отблизо. Виж само — още си личи къде е била сватбената халка.

Вкараха поредния труп.

— Хей, момчета, чакайте за секунда!

Тимо накара парамедиците да спрат за момент, докато дръпне ципа на торбата с жертвата и щракне със светкавицата. Поредната снимка с изгнил труп. Дълга коса, но Луси не беше сигурна мъж или жена е.

— Супер. Благодаря! — той дръпна обратно ципа и сръчка партньорката си, понеже тя се обръщаше встрани.

— Ще ми се обадиш, нали?

— Естествено, Тимо. Ти си първи в списъка, ако ще правя статия!

— Не чакай много дълго! Хората не обичат катастрофата им да е на повече от седмица! Трябва да изцедим това до капка, докато прегледите на страниците са се покачили!

Тя го тупна по рамото и успя да привлече вниманието на Кристин, която се връщаше от битката си с парамедиците.

— Луси! — възкликна тя. — И ти ли си дошла заради тази работа?

— Не... — Луси се поколеба, но се гмурна в дълбокото. — Искях да видя Джейми. Джеймс Сандерсън.

— Онзи от водното управление? Адвокатът?

— Аха.

— Да не пишеш статия за него? — Кристин я погледна загрижено.

— Не. Просто проучвам случая — Луси се насили да се засмее. — Не съм луда.

Кристин прехапа устни и се загледа в натрупаните тела. Очите ѝ бяха обградени с тъмни като синини кръгове и хлътнаха от изтощение.

— Нямам представа къде е закаран... — тя извади таблета си и порови в него. Намръщи се. Вдигна очи. — Сигурна ли си, че искаш да видиш това?

Луси почти се изсмя на притеснението ѝ. Те бяха заобиколени от разлагащи се трупове, ежеминутно пристигаха още, а съдебната

патоложка се притесняваше да ѝ покаже още един мъртвец.

— Всичко е наред.

Кристин сви рамене и поведе Луси към друга стая.

— Извадил е късмет. Постъпи, преди да ни свършат леглата... —
тя отиде до една количка. — Готови сме да го изпроводим обаче.
Нямаме пространство да държим всичките тук. Прекалено са много.

Това беше статията, осъзна Луси.

Това беше ъгълът, под който да сервира случката на купувачите
от големите медии: не че има хиляди съзливии истории, които Тимо
може да документира, а че Кристин Ма може да бъде пречупена.

Когато Луси първоначално пристигна във Финикс, беше толкова
поражена от раздробения град, че няколко нощи поред ѝ се струваше,
че полудява. Но когато срещна Кристин, осъзна, че може да понесе
всичко. На Кристин ужасиите никога не ѝ идваха в повече. Тя
управляваше моргата си, както бе управлявала бойния си медицински
отряд в Арктика. Никога не ѝ идваше нанагорно. Никога не се
притесняваше. Никога не се пречупваше.

Сега обаче напрежението я беше превърнало в същински скелет.

— Мисля, че това е той... — патоложката се поколеба,
подръпвайки с пръсти петносания чаршаф. Предупреди: — Бил е
измъчван.

Луси я погледна раздражено.

— Мога да се справя.

Грешеше.

Екзекуторите на Джейми бяха гравирали цял разказ в съсипаната
му плът и в студа на моргата, без приглушаващия воал на бясната буря
и надраната ѝ филтърна маска, преживяното от него изпъкваше,
интимно и отвратително. Безкрайно по-страховито, отколкото Луси си
спомняше.

Тя преглътна с усилие, бореше се да задържи изражението си
неутрално.

Кристин ѝ посочи с облечената си в ръкавица ръка:

— Електрически изгаряния по гениталиите. В тялото е
инжектиран адреналин. Признаци от травма на ануса. Изнасилване със
затъпен предмет. Вероятно някаква пръчка.

— Полицейска палка? — предположи Луси.

Кристин схвана същността на мисълта ѝ още при задаването на въпроса — ококорване на очите и бързо наложена безизразност. Потайно погледна към ченгетата, които се въртяха от другата страна на стаята с нов порой от трупове, и изгледа строго Луси, задето е казала на глас онова, което всички си шепнеха — че ченгетата на Финикс са биячи под наем. Промърмори:

— Може да е било и някаква билиардна щека... — и продължи нататък: — Вероятно е бил убиван няколко пъти, а после възкресяван. Адреналинът в кръвоносната система подсказва ревивификация. Очите са премахнати преди настъпването на смъртта. От другите телесни части само дланите и стъпалата са отрязани тогава. Отстраняването на краката и останалите щети са нанесени след смъртта му. Има следи от правени опити за турникет на крайниците и допълнително удължаване на живота.

Луси се насили да диша бавно и да поема информацията заедно с подаването ѝ. Имаше чувството, че стаята се люлее под краката ѝ. Стисна количката, за да запази равновесие. Кристин беше напълно безстрастна, докато описваше етапите на обезобразяването на Джейми. Но за него самия преживяването не е било безстрастно. Навярно е плакал и се е давил, и е пищял, и се е молил със стичащи се по лицето сопполи. Сълзи и лиги. Гласът му сигурно е прегракнал от крясъците...

Луси се наведе по-близо, втренчена в обезобразеното му лице.

Беше си отхапал езика.

По зъбите му още имаше кръв.

Тя се изправи, борейки се с напъните за повръщане. Известно време мъчителите трябва да са полагали дяволски усилия, но накрая негодниците са изгубили способността да влияят на Джейми. И това сигурно ги е ядосало, понеже го бяха върнали от местенцето му в рая или ада, за да си пробват още веднъж силите срещу него.

И после още няколко пъти.

Кристин можеше да изброи етапите от разчленяването на Джейми, но с това дори не начеваше да описва ужаса, който е преживял, докато похитителите му са го разрязвали на части. Боже, какъв глупак беше Джейми! Толкова самодоволен и с такива грандиозни кроежи. И всичките му идеи как да се самонаправи богат и да се измъкне с парите...

— Вещите му тук ли са? — попита Луси.

Медичката я изгледа продължително.

— Да. Не е бил обран.

— Може ли да ги видя?

Кристин се поколеба.

— Познаваше го, нали?

Луси кимна:

— Да.

— Личи си — патоложката въздъхна. — Сложи си ръкавици.

Журната я послуша и Кристин я остави да прерови торбата с вещите на Джейми. Окървавените му дрехи. Портфейлът му. Тя го отвори и го разгърна. Намери кредитни карти, няколко юана. Касови бележки и квитанции. Разгледа ги. Имаше няколко от будки за закуски, от онзи тип квитанции, писани на ръка, каквито раздаваха перивеселяшките продавачи на чигото^[69]. Джейми винаги се грижеше работните му разходи да се възстановяват, но това беше прекалено. Няколко визитки. „Салт Ривър Проджект“. Бюро по индианските въпроси. Бюро по мелиорациите. Въплъщението на труда му.

Докато разглеждаше кредитните му карти, Луси се натъкна на нащракана на парче анон-карта. Златна, ламинирана, с надраскано като с кръв лого: Апокалипсис сега!

Луси обърна картичката. Беше от онзи тип, при който се съхраняват пари. Пускаш парите в нея посредством „Биткойн“ или друга криптовалута, след това ги използваш без страх, че ще те проследят. Хубав метод, ако не искаш да оставяш финансова следа. Освен това — готин и ако някой друг нарива пари в картата. Лесен и анонимен начин да ти плащат.

Замислено чукна ръба на златното чудо в дланта си. Тази карта я притесняваше. Не подходдаше на Джейми. Той беше по-изискан потребител.

— Кофти начин за умиране — каза някой зад гърба й.

При тази реплика Луси подскочи и напъха бележките и картата обратно в портфейла на Джейми. Зад гърба й стояха двама детективи в цивилно облекло. Латиноамериканци със затъкнати в коланите палци и свалени ципове на якетата, така че да се виждат оръжията и значките им.

Единият беше нисък, с наченки на шкембе, подрязана брадичка и многозначителна усмивчица. Другият беше висок. Сериозен, ъгловат и

суров. И двамата гледаха Джейми.

— Дявол го взел — обади се този с брадичката, — изглежда, все едно някой от доста време е точил зъби копелето да страда здравата!

— Мога ли да съм полезна с нещо? — попита остро Кристин.

— Отдел „Криминални разследвания“ — по-високият ѝ показва значката си и се присъедини към партньора си в огледа, като се наведе да проучи отблизо лицето на Джейми. — Бая е страдал. Явно си е отхапал езика... — Окъпа Луси с леден поглед. — Това неговите вещи ли са?

Преди дори да му отговори, той измъкна портфейла на Джейми от ръката ѝ.

— Наоколо е пълно с труповете на койтоотите убийци — многозначително се обади Кристин.

Сериозното ченге се изправи и каза:

— Не търся стари тела от изкопа. Трябват ми готини, преснички. Като това... — той се вгледа в трупа на Джейми. — Той има ли си име?

— Джеймс Сандерсън — каза Кристин.

— Хъм — ченгето сви рамене. — Не е този, който ми трябва. Търсим някой си на име Восович... — доби замислен вид. — Този тук обаче е направо черешката на тортата.

На Луси не ѝ харесваше начинът, по който се държаха ченгетата, нито как стрелкаха погледи между трупа на Джейми, Кристин и нея.

По-ниското ченге с брадичката имаше следи от нещо като татуировка на змия, която се спускаше по опакото на дланта му. Високият беше с белег на лицето и шията си — блед, неравен хребет от плът, все едно някой го е наръгал с бутилка в гърлото и после я е теглил надолу до гърдите му. Ниският ровеше в портфейла на Джейми, а Кристин ги поведе към друго тяло и дръпна чаршафа от него.

— Този ли е вашият човек? — попита тя.

Луси ги последва с любопитство. Ченгето с усмивчицата и брадичката още държеше нещата на Джейми. Ужасно ѝ се искаше да прегледа отново квитанциите и клубната карта — но забрави за всичко това веднага щом видя другия труп. Двата бяха свързани. Двата трупа бяха като огледални отражения един на друг въпреки различията в понесените мъчения.

— Я виж това — възкликна нисичкият. — Восбургер. Чиуауански апокалипсис, версия 3.0. Ха сега ми кажи, че не сме наред

ада!

По-високият изсумтя:

— Определено го е настъпил Съдният ден... — той въртна глава към трупа на Джейми. — И си има близначе.

— Сигурно е просто съвпадение — пошегува се този с брадичката.

— Чувал съм, че имало и такова чудо.

И двамата се усмихнаха, вече втренчили погледи в Луси.

— Познаваш ли този? — попита ченгето с белега. Сочеше към новия труп — онзи, когото бяха нарекли Восович.

Съсипаното тяло на мъртвеца дотолкова напомняше това на Джейми, че връзката не би могла да бъде пропусната и от най-тъпото ченге.

Луси поклати глава:

— Никога не съм го виждала.

Ченгето с белега посочи Джейми:

— А този? Приятел ли ти беше? — Взе портфейла от ръката на партньора си и извади шофьорската книжка отвътре. — Кой е бил Джеймс Сандерсън?

— Излиза, че е бил дребна писарушка във „Финикс Уотър“ — обади се нисичкият. — Или поне така се казва във визитката му.

— Вярно ли е? — обърна се високият към Луси. — С това ли се е занимавал Сандерсън? Вода? Законови вратички?

На Луси не ѝ харесваше как я гледа ченгето. Привидно се държеше безразлично, но въпросът му беше многозначителен. А тъмните му очи я приковаваха.

— Дявол ме взел, ако знам! — тя се престори, че не проявява интерес. — За мен е просто плувец... — и махна с палец към Тимо, който щракаше усърдно снимки. — Работим за „Рио де сангре“. Реших, че трупа̀т може да е достатъчно готин, та да стане за корица.

— Ха. Пък не ми заприлича на лешояд! — белязаното ченге кимна към Джейми и новото тяло. — Виждала ли си напоследък други такива жертви? След мъчения като техните? Плувци може би? Или окачени по надлезите, нещо такова?

Луси сви рамене.

— Нарковците правят такива работи понякога... — тя остави разговора да продължи, като се престори на отегчена, и използва

всички способности, които Рей Торес ѝ беше показал за отклоняване на вниманието на ченгетата. — Тимо ей там има цял каталог със снимки, ако искате да погледнете. Сигурно разполага с нещо подобно.

— Обзалагам се, че разполага — ченгето се обърна и подвижна на Кристин, която беше отишла да надзирава продължаващия хаос. — Хей! Този тип тук има ли някакви лични вещи?

— Може и да има — подвижна в отговор Кристин. — Ако ги намерите, ваши са си.

— Ако ги намерите... — изсумтя нисичкият, оглеждайки хаоса. Замъкна се обратно до трупа на Джейми.

Луси се опитваше да види връзката между двете ченгета и дали има начин да измъкне нещо от тях. „Восович“ — беше казало ченгето. Много ѝ се щеше да го накара да ѝ покаже как се пише името, така че да започне да копае. Беше сигурна, че ще ѝ разкаже подробности за смъртта на Джейми. Поне този път убийството нямаше да си остане загадка.

Неканен, в мислите ѝ изплува образът на Рей Торес, размахващ предупредително пръст. „Не пиши за труповете.“

— Имате ли улики? — попита тя ченгетата.

Двамата се спогледаха.

— Лоши типове са го сторили — каза онзи с брадичката. — Наистина лоши типове.

— Мога ли да ви цитирам? — веднага го притисна Луси.

— Разбира се. Непременно! — белязаният я гледаше по начин, от който внезапно я завладя безпокойство. Очите ѝ бяха привлечени към белега, минаващ по врата и челюстта му и изчезващ под ризата — наръбена резка в твърдия махагон на кожата му. Вълниста наръбана плът. Грозно насилие.

— Разкажи ми пак за този човек — каза той, почуквайки количката, на която лежеше Джейми. — Какъв каза, че ти е интересът към него?

— Аз... — Луси се стегна. — Както казах. Просто търся нещо по-кръваво. За вестничиците.

— Аха — кимна той. — За таблоидите.

Луси внезапно изпита неловкото усещане, че го е срещала и преди.

От очите му идва — каза си. Заради наситената бдителност. Тъмни и корави. Очи, които са видели твърде много ужасии и не хранят илюзии. Виждаше нещата по същия начин като нея.

Устата ѝ пресъхна.

Тито понякога споменаваше за хора, които ти ходят по гроба. Ако внимаващ, кълнеш се той, може да усетиш крилата на смъртта да пляскат над главата ти и в този момент трябва да хукнеш към най-близкия олтар на Санта Муерте и да ѝ поднесеш шибано голям дар. Ако си бърз, Кльоцавата дама може да ти даде защитата си — стига да те харесва. И ако даровете ти са били подходящи.

Луси се беше изсмяла на това зонърско суеверие. Но сега внезапно повярва в него.

Този човек беше самата смърт.

— Не чух как се казваш — рече той.

Луси преглътна. Не искаше да му казва името си. Копнееше да се слее със стените. Умираще си да избяга.

— Сигурен съм, че си имаш име — притисна я той с усмивка.

Беше наклонил глава и я изучаваше. Като гарван, оглеждащ леш. Очите му я разкостваха на място. Кълвяха кожата и плътта, мускулите и сухожилията. Разпъваха я. Глупава идея беше да дойде да види Джейми, осъзна тя. Глупаво беше дори да си помисли да отразява смъртта на приятеля си.

— Ти не си ченге.

Истината ѝ избоде очите веднага щом я произнесе на глас. Той носеше значка, но не беше ченге.

Тънката му усмивчица потвърди предположението ѝ още докато той казваше:

— Не съм ли? Така ли мислиш?

Тя се зачуди дали това е мъжът, който е измъчвал Джейми. Дали ги е оставил в моргата заедно с другия труп, за да я привлече. Бандитите *cholobis* понякога използваша такъв номер. Убиваха някого и после чакаха приятелите на жертвата да се съберат, за да утрепят и тях. Хитър номер. Любим на мнозина. Начин да изцедиш още смърт от мишената си, все едно последните капки сок от сух лайм.

Луси отстъпи крачка назад, но ченгето я хвана за ръката. Заби пръсти в кожата ѝ. Придърпа я плътно и сведе ниско глава. Устните му докоснаха ухото ѝ.

— Не мисля, че изобщо ми се представи!

Журната преглътна и се огледа за помощ в моргата. Кристин не се виждаше никъде. Тимо също. Тя откопча пръстите на нападателя си и се насили да го изгледа гневно:

— Надскачаш си задълженията!

— Така ли мислиш?

— Назад, иначе ще ти докарам всичките истински ченгета на главата!

Предположи, че има петдесет на петдесет шанс да убеди присъстващите, че той е измамник. Ако в стаята присъстваше Кристин, щеше да е различно.

Луси отново огледа помещението в търсене на съдебната патоложка — къде се беше запиляла?

Типът с брадичката и татуировката на ръката се домъкна насам.

— Намери ли нещо? — той посегна към колана си и откачи белезниците. — Има ли улики за нас?

Белязаният хвърли поглед на спътника си, после се обърна към Луси.

За нейна изненада взе, че я пусна.

— Не — отвърна. — Нищо и никакво. Просто мацка от окървавената преса, която нищо не знае... — погледна я с блеснало в тъмните очи предупреждение. — Журнотата от кървавата преса все нищо не знаят, нали така?

На Луси ѝ потрябва секунда да се вземе в ръце.

— Ми да — прошепна.

— Хайде, изчезвай — той въртна глава към вратата. — Махай се. Ходи да търсиш леш някъде другаде.

Луси не зачака белязаният да се повтори. Избяга.

[69] Churro (исп.) — шприцовани пържени закуски (пръчици от тесто), понякога със сладък пълнеж или с крем. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Анхела проследи излизането на журната от вестничоците.

Нещо в нея не му харесваше, но не му хареса и начинът, по който Хулио се вторачи в разговора им. При него имаше значителен шанс всеки, когото разпита, да свърши с оскубана перушина. Така че Анхела я пусна да си ходи. А сега съжаляваше за това.

„Размеквам се.“

— Хей! — Хулио го стисна за лакътя. — Имаме си компания, cabrón.

Няколко души си проправяха път през тълпата и се бутаха в парамедиците, пред които размахваха значките си. Щатски ченгета, ако се съди по вида им.

— Познаваш ли ги?

— Калита — Хулио се извърна, без да спира да ги следи. Промърмори: — Ако ми видят задника, ще ме познаят със сигурност. Финикс е твърде малък град за тая гадост.

Анхела ги огледа внимателно. Реши, че наистина съответстват на ролята си. Кейтрин Кейс набираше хората си от затвори и сред най-изпадналите, а Калифорния си имаше свои процедури и харчеше далеч по-огромния си паричен басейн по по-други начини. Двойката, която си проправяше път между количките, беше със спретнатия вид на богати станфордски дипломанти. Без видими татуировки. Идеални прически. Истински бюрократични ракети.

— Сигурен ли си, че са калита? Може да са истински полицаи.

Хулио сръга Анхела нетърпеливо:

— По дяволите, ясно е, че съм сигурен. Имам камери в „Ибис“, тези типове постоянно влизат и излизат от щаба.

— Тази компания спокойно може да служи за посолство на Кали. Хулио вече оглеждаше изходите.

— Знаех си, че не трябва да се съгласявам да идвам насам заедно с теб.

— Я се успокой, есе. Да видим какво ще направят. Може да позяпаме нещо интересно.

— Върви на майната си с всичките тия щуротии за есе — лицето на Хулио беше изкривено от страх. — Обзалагам се, че тези копелета имат значки, които наистина съществуват. Ако пожелаят, могат истински да ни арестуват. Да се хванат да ни проверят задниците от и до. Това ли искаш?

— Сериозно ли говориш? Могат да правят такива работи?

— Калитата ни изпреварват с много. Тук, долу, си в глутницата с големите кучета, есе — наблегна на обръщението Хулио подигравателно. Дръпна ръкава на Анхела. — Хайде да тръгваме, става ли?

Анхела реши, че другарчето му се е смахнало.

Едно време застаналият до него човек беше готов да остави фермер да си пъхне пушката в устата му и нямаше да мигне. Просто щеше да каже на човечеца с пушкалото, че Вегас му дърпа водното килимче и да си го цунка за сбогом. Грам шибан страх нямаше. Хулио просто щеше да поднесе документите и да чака да му издухат мозъка през тила.

Сега двама калита караха горкото копеле да се кълчи като трепетлика.

— Прави каквото ти отърва на теб — отсече Анхела. — Аз лично мисля да се помотая. Да видя какво са намислили дружките ни.

Хулио се поколеба, очевидно разкъсван между желанието си да избяга и копнежа си да запази уважението на Анхела.

— Твоето погребение си е — промърмори и си тръгна, като пъргаво се промъкваше през тълпата, и се изниза от местопрестъплението.

Анхела продължи да се върти около труповете, от време на време вдигаше по някой чаршаф с преструвката, че се занимава с официална работа, докато държи под око калитата, които обикаляха на свой ред мъртъвците.

Въпреки казаното от Хулио те дяволски силно му напомняха истински ченгета. Разумно предположение беше, че ще се включат и криминалистите, предвид че тексасците бяха натрупани в моргата като дървесни трупи. Дори Аризона трябваше да се загрижи от време на

време, ако ще и само за да покаже на туристите, че щатът сериозно се е захванал да става следващият образец за етническо прочистване.

Фотографът от кървавите таблоиди още щракаше снимки, а светкавицата му мигаше като бомба. Анхела гледаше как типът работи с телата — гъвкаво и професионално. Присъствието му напомняше за журналистката, която беше избягала. В нея имаше нещо странно.

Защо я пуснах?

Като все още държеше под око калитата, Анхела пристъпи да застане до фотографа. Той се опитваше да направи снимка на един труп, беше вдигнал чаршафа от количка, докато снимаше с една ръка.

Водосрезът подхвана чаршафа и му помогна.

— Изглежда, бизнесът върви добре!

Фотографът кимна на Анхела с благодарност. Поигра си с настройките на апарата.

— О, човече. Да не повярваш направо! — вгледа се през обектива. — Може ли да го вдигнеш малко по-високо? Благодаря... — защрака. — Искам да хвана венците с липсващите й зъби. Извадили са всичкото злато, но...

Анхела покорно придърпа чаршафа в желаното положение.

— Слушай — рече, — имаше една приятелка тук. Работи за кървавата преса заедно с теб.

— Кой? Луси ли имаш предвид? — фотографът щракна още една поза. Отстъпи и обмисли ъгъла. — Тя не е баш по кървищата. Има даже няколко „Пулицър“.

— Сериозно? — Анхела се ухапа отзад, задето я пусна. — Е, трябваше да се сетя, че е добра. Задаваше умни въпроси, нали знаеш?

— Аха — фотографът кимна, все още съсредоточен върху снимките.

— Щеше ми се да я снабдя с малко допълнителни сведения, но...

— Анхела махна към хаоса около тях. — Забравих да ѝ запиша името и телефона с всичката тази дандания наоколо.

— Просто я пусни в Гугъл. Луси Монро — фотографът изреди телефонния номер по памет, без да спира да щрака с апарата. — Може ли да го вдигнеш още малко?

Откъм коридора се надигна нова глъчка. И двамата се обърнаха в очакване на приливна вълна изкопани трупове, но се оказаха семействата им — една камара народ, и то не само тексасци. Местни,

както изглеждаше. Цяла дъга различни цветове на кожата. Черни и бели, кафяви и жълтури. Всички — сплотени от загубата си, всички — напирани покрай ченгетата, които губеха контрол върху положението, в тълпата дърдореха на испански, английски и с даласки акцент и в мига на скръбта езиците им ужасно си приличаха.

— О, човече, това ще е направо черешката на тортата! — възкликна фотографът. Развихри се, както подобава. Анхела се отдръпна до стената, без да изтърва от поглед калитата, които обикаляха добросъвестно.

Луси Монро. Дадже няколко „Пулицър“.

Калитата спряха при трупа на Джеймс Сандерсън и се обърнаха към китаяката, която ръководеше моргата. Двама спретнати мъжаги, които правеха абсолютно същото нещо, което бяха свършили Анхела и Хулио преди малко.

„Работата става интересна.“

Съдебната лекарка жестикулираше и спореше с калитата. Те ѝ показаха значки и ето че тя се обърна, цялото ѝ поведение се промени, докато оглеждаше хаоса...

Вдигна ръка и им показва Анхела.

„Много благодаря, госпожо!“

Той се ухили, килна към калитата въображаема каубойска шапка и оформи с устни в тяхна посока:

— Твърде бавни!

Разбира се, те се хванаха за пищаците, но дотогава Анхела се беше гмурнал сред тълпата от страдащи семейства.

Докато отстъпваше, привично катурна количка с трупове на два реда и те се изтъркаляха зад гърба му.

Калитата се плъснаха право в хаоса, а семействата направо откачиха, като видяха милите си роднини захвърлени на земята. Юрнаха се след „ченгетата“ с кръвожадни отмъстителни викове.

Анхела сграбчи най-близкото истинско ченге и му показва значката си:

— Разкарай тези идиоти оттук! Това е местопрестъпление, дявол го взел!

Продължи да се движи и да се плъзга през тълпата, преди калитата да успеят да се измъкнат от побеснелите семейства и охраната.

Добри бяха. Един от тях успя да мине покрай ченгетата.

Анхела продължи да цепи тълпата, като се бореше с прииждащия поток трупове, семейства и парамедици. На минаване дръпна чаршафа от един труп, разголи поредния мъртъв тексасец, след това сви наляво в странична зала.

Калито зави зад ъгъла, плътно по петите на Анхела. Той метна чаршафа от количката върху главата на преследвача си. Онзи писна, но водосрезът го дръпна и заби лакът в носа му. Щом калито вдигна пистолета си, той го сграбчи за ръката и го фрасна в стената. Изби оръжието от хватката му. Обърна жертвата си, хвана я в клинч и тръгна да я влачи по коридора.

Пленникът му продължаваше да се бори и да крещи през приглушаващия го чаршаф.

— Полиция! — викна Анхела на ококорените зяпачи.

Пак удари мъжа и го стисна изотзад през врата. Няколко секунди по-късно пленникът му омекна.

Анхела го обърна и му сложи белезниците заради тълпата зяпачи, после го издърпа по-нататък по коридора и извън хаоса.

Пъхна го под една количка и прерови значките и портфейла му, след това уви чаршафа около него. Върна се в основния коридор в търсене на следи от партньора му.

Другият кали още се занимаваше с ченгетата и семействата, всички се сочеха един друг, вбесени, че нечие хлапе се е разпаднало по време на бъркотията.

Анхела присви глава и се промъкна през стоманените врати навън под жегата и глъчката на ченгетата, линейките и тексаските бежанци. Яркото аризонско слънце напичаше и правеше асфалта на лепило. Анхела си проправи път през пресата донякъде в очакване на преследване, но не забеляза такова.

Намери Хулио на паркинга. Изглеждаше така, все едно ще се опикае от нерви.

— Прав беше — каза му Анхела и му метна портфейла, докато се качваше в пикапа. — Калита са.

Хулио притисна летящата чантичка към гърдите си.

— Chinga tu madre^[70]. Нали ти го казах!

— Право на Восович и онзи другия мъртвак се лепнаха.

— Фантастично. Ти си истински Шерлок Холмс — Хулио запали пикапа си и пусна климатика на макс. — А сега може ли да си обираме крушите оттук, а?

— Аха, да се махаме — Анхела си закопча колана. — Смятам, че е време да проверим онази журналистка.

— Мацето от окървавените вестничоци?

— Явно не е само по опляканите с кръвчица вестничета. Истинско журно е. Почти съм сигурен, че знае защо другият мъртвак е накълцан като Вос.

— Водният адвокат?

— Аха. Тъй като на адвокатата му липсва език, да видим дали тя ще приказва с нейния, дето си е на място.

— Първо трябва да я намерим.

Анхела се разсмя, докато Хулио се изтегляше от полицейския паркинг.

— Журнотата лесно се намират. Обичат вниманието.

Хулио заобиколи няколкото преспи от прах, избутани настрани от екипите по почистване на улиците. Насочиха се към центъра, а пикапът подскачаше по напукания асфалт на шосето.

— Не са като нас — заяви той.

— Не... — Анхела гледаше как изкорубеният град минава покрай прозореца му. — Журнотата... те все едно имат желание да се самоубият.

Хулио смени лентите и изстреля пикапа покрай двойка на скутер. Праховите маски и каски обхващаха целите им глави и ги превръщаха в същински войници от „Фолаут 9“.

— Там имаше дяволски много трупове — отбеляза Хулио.

— Е, и?

— Май ще взема да заложа малко пари на loteria. Далече са от приключване на разкопките.

— Така ли си прекарваш времето тук, долу?

— Не се подигравай. Печалбите са големи. Криптовалута, така че никой не може да я проследи. Свободни от данъци пари. Е? — Хулио изчака с очаквателно изражение.

— Е какво?

— Е, искаш ли да сме партньори в залога? Трябва да имаше поне стотина трупа в моргата — плюс обичайния мъртвалеж навсякъде из

града. Така, де, имаме шанс наистина да нацелим числата.

— Майка ти не те ли е учила, че няма безплатен обяд?

— Мамка му — разсмя се Хулио. — Тук наоколо всичко се плаща от тексасците.

[70] Chinga tu madre! (исп.) — Мамицата ти да ***! — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Мария чу хиените далеч преди да ги види. Смахът им се надигаше и отекваше в гълчава над изоставения квартал в предградията.

Ветеринаря си беше присвоил цялото каре и го беше превърнал в личен охраняем комплекс — около тухлените къщи с испански керемидени покриви имаше опъната двойна бариера от телена мрежа, увенчана с намотки бодлива тел.

Ще умра — помисли си момичето. Но въпреки това продължи да крачи, а глъчката на хиените се превърна в хор.

Животинският смях се сдоби и със зверски лица. Сюрреалистични скокливи чудовища зад телената мрежа, които тичаха в ничията земя между двете огради. Гледаха девойката, провикваха се, оголваха зъби — целите сплътена козина и люлеещи се глави — скачаха покрай нея и се придържаха на едно ниво, докато напредваше по улицата.

Когато седнаха със Сара след катастрофалния ѝ ден, стиснали спечелените от нея юани и долари, Мария си помисли дали да не избяга. Парите бяха същинска подигравка. Твърде малко за собствените ѝ нужди, да не говорим за Сара. Миниатюрна жалка купчина кеш, сложена на пълните им с пясък чаршафи.

— Можем да избягаме — предложи накрая Сара.

Да, но не можеха. Не и наистина. Ако Сара не работеше на Златната миля, все едно беше мъртва. А ако Мария не можеше да продава вода до „Тайян“, тя също щеше да умре. Живееха във време назаем.

— Ще говоря с Деймиън — заяви Мария. — Да видим дали няма да ни отпусне отсрочка.

— Не мога да ида там... — Сара не я гледаше в очите, докато го казваше, а почесваше глезена си на мястото, където каишките на сандалите ѝ с високи токове се бяха врязали в загорялата кожа. — Аз...

— Няма нужда да участваш. Аз ще говоря с него — каза Мария.

— Не мога... — Сара млъкна. — Той им отваря оградата нощем. Виждала съм ги. Отваря ги и ги оставя да обикалят из къщите... — тя потрепери. — Не мога да ида там.

— Вече ми разказа — отвърна Мария.

Само дето не беше. Не и с думи във всеки случай.

Вместо това Сара се беше върнала от нощния купон на Ветеринаря и се беше сгушила в Мария, треперейки в омотаните им чаршафи, макар че в мазето беше горещо като във фурна. Момиче, което беше отишло на купона с най-хубавата си дреха — елегантна черна рокля, прелестна и скъпа, купена ѝ от скъпар, отнасял се с нея като с принцеса. Беше отишла на онзи купон с надеждата да срещне хора, които са дупе и гащи с Ветеринаря. С надежда да намери златния си билет. После същото това момиче се беше прибрало с препъване след изгрев и се беше сгушило в Мария, сякаш тя може да я защити от онова, което беше видяла.

— Не можеха да тичат достатъчно бързо — не спираше да повтаря Сара.

По-късно Мария чу от други свидетели, че хиените са били пуснати в ограждението и че бяха загинали доня Аройо и русият ѝ приятел Франц. Хиените ги догонили и ги изяли — ленив и лесен лов, понеже хиените бяха свикнали на по-трудни преследвания, а не просто да разкъсат на парчета двойка тъпи зонъри, решили, че могат да крадат от Ветеринаря.

Но хиените плашеха Мария дори и когато не беше чувала разказите за случката. В жълтите им очи сякаш блестяха древни знания, все едно спомените им за глад, суша и оцеляване бяха много по-значими от тези на момичето. Струваше ѝ се, че докато я следват, казват, че скоро ще е мъртва, но те ще са си тук завинаги.

Ръмженето се усилваше, понеже я надушиха още хиени. Изникваха от изкормените къщи, които Ветеринаря им беше отпуснал, джафкаха и квичаха, смееха се и се кикотеха. Събираха се. И след това се юрнаха покрай момичето право към някакво ново развлечение.

Мария се обърна да огледа главния вход на имението. Отвъд железните решетки мъж с бяла коса мятеше окървавени парчета месо над участъка, който използваша хиените. Зверовете се трупаха и се зъбеха един на друг, кикотеха се и търчаха, подскачаха да хванат

парчетата разкъсана плът, които прелитаха над мрежата и бодливата тел.

Бяха големи чудовища — и над дузина. Имаше достатъчно високи да застанат лице в лице с Мария. Прашни, диви и бързи, те се хвърляха да докопат някое парче и после отстъпваха да се наведат и да хапнат, обикаляха напред-назад зад мрежата нащрек и възбудени, напълно съсредоточени върху Ветеринаря, който им хвърли още месо.

Животните се надигаха и скачаха.

На Мария ѝ се искаше да вкара в някаква позната категория движенията на хиените. Да каже, че скачаха като кучета или се навеждаха като котки. Да ги сравни с нещо, което да съответства на собствения ѝ опит, само че те сами по себе си образуваха отделна категория.

Поредното парче окървавено месо се превъртя над намотките на телта. Една хиена се изправи на задни крака. Щракнаха челюсти. В тази паст можеше спокойно да влезе главата на Мария.

Ветеринаря се засмя на хитрия номер на животното, а ръцете му бяха окървавени до лактите. Групичка от хората му пушеха цигари и си предаваха кутията, хвърляха по едно око на улицата, докато хиените джафкаха и просека от господаря си по още някое парче. Естебан беше сред групата. Забеляза Мария, ухили се и подвикна на Деймиън:

— Йо. Малката водна риха е тук.

Зад тях Ветеринаря извади нещо твърдо от кофата си. Човешка ръка. Хиените ѝ се нахвърлиха с кикот и щракащи челюсти.

Деймиън се запъти към портата.

— Мислех си, че си избягала през границата с всичките пари.

Въпреки че се канеше да покаже смирение, Мария се озъби:

— Питай Естебан за парите. Той взе всичко. Ето го, там стои.

— И какво очакваш, да ти го доведе? Да поседнем и да изпушим лулата на мира? Да обсъдим ситуацията като малки деца в училище?

Деймиън ѝ се усмихваше подигравателно... не беше дори изненадан, че не ѝ стигат пари. *Знаеше*, че не ѝ стигат.

Беше се уговорил с Естебан. Беше имал *намерение* да не ѝ стигнат.

— Вече си взехте парите.

Деймиън се хилеше открито, наслаждаваше се на цялата ситуация.

— Да се оплачеш ли искаш? — той въртна глава към Ветеринаря, който хвърляше поредните парчета месо на любимците си зад оградата. — Ето ти го бюро „Оплаквания“.

Мария го изгледа злостно. Всичко беше наредено срещу нея. Всичко беше срещу нея! Не се предполагаше да печели пари. Не се очакваше да се измъкне оттук. Двете със Сара би трябвало да продължат да се потят, да се чукат и да умират, докато от тях не остане нищо. А после?

После момчетата ще си вземат още тексасци и ще повторят операцията.

Видя света ясно. Най-накрая осъзна, че го вижда ясно. Нищо чудно, че тате упорито се преструваше.

— Хей! — извика. — Мистър Ветеринаря! — И взе да размахва ръце. — Мистър Ветеринаря!

Белокосият мъж я чу да го вика и се обърна.

Деймиън застина. Местеше поглед от Мария към Ветеринаря и обратно, сгърчил лице в школувана стегната и недоволна усмивка.

— Нямах си представа в каква гадост се забъркваш.

Ветеринаря остави кофата си и махна на няколко от своите *cholos* да я отнесат. Те му връчиха парцал и той отсъстващо избърса просмуканите си с кръв ръце, докато се приближаваше.

Мария се постара да прикрие страха си, а Ветеринаря дойде до портата и надникна през решетките.

— Какво си имаме тук? — попита.

— Нищо особено — отвърна Деймиън. — Момиче, което закъснява с наема.

Погледът на Ветеринаря се премести от него към Мария:

— И какво общо има това с мен?

Той избърса още малко кръв от ръцете и лактите си. По парцала имаше тлъстини, парченца месо и гъста, мазна кръв.

— Бях си събрала наема. Продавам вода край „Тайян“ — обясни Мария. — Бях си събрала наема и те ми взеха парите. Той накара Естебан да ги вземе.

— И заради това идваш при мен — Ветеринаря се усмихна. — Не познавам особено много хора, които биха решили да дойдат право при мен.

Беше с масивно телосложение. Същински бик с едри рамене, щръкнала побеляла коса и сини очи. Светлосин взор, студен и безличен като небето по обед. Със зеници като топлийки. Той се взираше в Мария през оградата и я оглеждаше със същия глад като хиените си. Лакома твар, която обмисляше откъде е най-добре да я почне, ако се докопа до отсрещната страна на оградата.

Мария внезапно разбра грешката си. Ветеринаря изобщо не беше човек. Беше съвсем друг звяр. Демон, изкатерил се от дълбините на земята. Някаква твар, която само плюскаше и плюскаше, и сега демонът я беше забелязал. Облизваше устните си. Оградата не представляваше никакво сериозно препятствие. Можеше да се пресегне и просто да си я вземе.

— Ела насам.

Протегна се окървавена ръка с разтворена петносана длан, с присвити очаквателно пръсти. Помаха ѝ.

— Дай да те разгледам!

За неин ужас Мария се хвана, че изпълнява нареждането на окървавените му пръсти.

Той я погали по бузата и я стисна под брадичката.

— Как се казваш?

— Мария.

Той я придърпа още по-близо и присвитите му очи блеснаха. Животински и гладни.

— Какво виждам тук? — промърмори белокосият бандит. Изглеждаше очарован, докато въртеше лицето ѝ насам-натам с лепкавата си от кръвта ръка. — Какво виждам?

— Не мога да печеля, ако той все ми взима парите — прошепна Мария, а белокосият продължаваше да я стиска за брадичката. Имаше чувството, че се намира извън тялото си и наблюдава отстрани.

— Мария — прошепна Ветеринаря. — Мария... Не съм глупак. Да не смяташ, че съм глупак?

— Не — тя едва успя да извади думата от устата си.

— Тогава защо идваш при мен и ми разправяш неща, които вече знам? — хватката му се стегна и я стисна като менгеме. — Да не смяташ, че не знам всичко, което се случва във владенията ми, Мария? Смяташ ли, че процъфтявам, защото не виждам добре? — той пак я погали по бузата и прокара пръсти надолу по лицето ѝ. — Знам, че

продаваш вода до „Тайян“. Знам, че искаш да печелиш повече. Знам всичко за теб. Имам си видения, да знаеш. Ла Санта Муерте ми шепне в ухото и тя каза, че ще дойдеш. Кльошавата дама те харесва с малката ти червена количка... — дивите му сини очи огледаха прашните околности. — Но не возиш количката си. А те видях с пълна с бутилки количка, които блестяха на слънцето. Сега обаче само теб виждам. Виденията си имат вариации, както разбрах. Смяташ ли, че това е вярно, а?

Мария преглътна. Кимна.

— Защо тогава не работиш за мен, Мария?

— Искам просто да си продавам вода.

— Деймиън може да те сложи на хубави места, Мария. С голям трафик. Лесни пари. Или пък може да пренасяш пратки за мен. Ти си по-умна от онази твоя приятелка, която се крие. Мога да използвам момиче като теб. Ще имаш привилегии. Може да живееш по-близо до хуманитарната помпа. Да спестиш пари за който. Няма начин да стигнеш на север, ако настояваш да печелиш на дребно. Големите пари те вкарват в играта. Големите пари пресичат границите.

— Просто си продавам водата.

— Не си на свободна практика, нали? — очите топлийки я изучаваха. — Може да криеш кеш, който е трябвало да дадеш на нашия приятел Деймиън?

Мария преглътна, ужасена, че някак си той знае, че онзи път е ходила със Сара и се е срещнала със скъпаря. Че е вечеряла с него и го е слушала да разказва истории за водни хоризонти и пари.

— Не съм глупачка — каза.

— Не бих търсил глупаво момиче. Само умните си мислят, че могат да ми спретнат номер... — същата празна усмивка. — Само умните смятат, че могат да си издълбаят собствени малки ниши в нашето малко семейство тук, долу. В нашата екосистема... — той стрелна хиените с поглед. — Единствено те са тези, които знаят, че могат да се справят добре и извън оградката си — пак върна поглед върху Мария. — Те копнеят да получат свободата си. Да ловуват и да тичат. От тяхна гледна точка ние сме смешни, меки и объркани твари и за тях представляваме истинска възможност. Не сме еволюирали колкото тях. Не сме адаптирани за тежката система „яж или бъди

изяден“, която е закалила вида им. Само ги погледни... — той извърна лицето на момичето, за да види то как хиените ги зяпат и двамата.

Мария преглътна.

Ветеринаря се усмихна.

— Виждаш го, нали? И двамата ни бива да виждаме разни неща, така смятам.

Хиените изучаваха Мария с жълтите си пронизващи очи и тя разбра, че Ветеринаря е прав. Виждаше как работят древните им мозъци. Направо можеше да ги чуе как мечтаят за великолепно натъпкване, стига само Ветеринаря да им позволи да идат на лов зад оградата.

„Това е техният свят“ — осъзна Мария. Унищожените предградия на Финикс бяха обетованата им земя. Хиените не се бояха от липсата на вода. Просто чакаха зад оградите момента, когато ще наследят земята.

„Не сме като теб, сестро. Не ни трябва вода. Само кръв ни е нужна.“

— Ако ги пусна на свобода, според мен ще си живеят чудесно — заяви Ветеринаря. — Не мислиш ли? Може и да го сторя някой ден и целият град ще стане тяхно царство.

Той пусна Мария.

— Имаш един допълнителен ден — каза и се извърна. — Ще платиш на Деймиън каквото му дължиш.

— Но парите вече са в него.

— Санта Муерте казва, че не трябва да ти вдигам купон — сподели Ветеринаря. — Но не е казала, че трябва да спирам бизнеса... — погледна многозначително към подчинения си. — Деймиън няма да се меси повече, ако събереш дължимото... — и съсредоточи върху Мария погледа си, налудничав като на всяка друга хиена. — Плати му. Иначе следващия път, като се върнеш, ще бъдеш издокарана в купонджийска рокля!

Мария отстъпи назад и избърса лицето си. Размаза нещо мокро и когато дръпна ръка от бузата си, тя беше почервеняла.

— Чу шефа — подсмихна се Деймиън. — По-добре се захващай да печелиш. И не забравяй, че и приятелката ти ми дължи пари.

Мария се извърна. Опита се да не мисли за кръвта по кожата си и откъде е дошла.

„Това е просто вода — каза си. — Просто червена вода.“

Хиените вървяха редом с нея, докато се отдалечаваше от оградения имение на Ветеринаря, хилеха се и раздрънкаха мрежата и с всяка крачка ѝ напомняха, че гледана през техните очи, не е нищо повече от плячка.

ГЛАВА 13

Анхела изрита ботушите си върху мекото легло в „Хилтън 6“, облегна се на пухкавите възглавници и настрои телевизора на новия епизод на „Неустрашим“.

Намести таблета в скута си и пусна търсене на журналистката, която беше оставил да избяга. Приятелят ѝ Тимо се оказа прав — не беше трудно да я намери.

Луси Монро, звезда на разобличителната журналистика, и в момента се занимаваше с разобличаване на скандал.

„ВОДЕН АДВОКАТ ОТ ФИНИКС УБИТ“

„ВОДНИЯТ АДВОКАТ ИЗМЪЧВАН ДНИ НАРЕД
ПРЕДИ СМЪРТТА СИ“

Да, тя го беше излъгала. Паничката ѝ не се пълнеше от трупните таблоиди. Луси беше много по-луда от обикновените събирачи на трупове и трябваше да ѝ го признае, жената имаше топки. Или яйчници, както обичаше да казва Кейтрин Кейс всеки път, когато Анхела изръсваше нещо, което според нея лъхаше твърде много на мачовщина.

Топки, яйчници или просто липса на здрав разум, но Луси се беше нахвърлила срещу всичките сериозни играчи в Долния басейн, като предизвикваше Калифорния, Лас Вегас и Кейтрин Кейс... Предизвикваше „Финикс Уотър“ и „Салт Ривър Проджект“. Както се беше разхвърчала, Анхела почти очакваше да види и собственото си име.

Някой беше разфасовал като прасе адвокат на „Финикс Уотър“ и всички се преструваха, че това не се е случило. И ето че Луси Монро разритваше всички мравуняци по света с надежда да размърда нещата,

сипеше обвинения навсякъде и беше получила „без коментар“ от страна на полицейското управление на Финикс и главния прокурор.

Анхела прецени, че дамата няма да остане много дълго на този свят при скоростта, с която беше излетяла. Все някой най-накрая щеше да се раздразни и да я приспи завинаги.

По телевизията Тау Окс тъкмо напълни с куршуми няколко cholois, които тероризираха тексаски бежанци, и сега беше наврял пистолет в устата на някакъв рус тип и настояваше да получи отговори за Изгорелия.

Анхела харесваше героя му от „Неустрашим“: Релик Джоунс, бивш морски пехотинец, върнал се от службата си в Арктика у дома на тексаския бряг само за да открие, че семейството му е изчезнало по време на ураган.

В първия сезон Релик Джоунс прекара доста време в опити да открие съпругата и децата си в противоураганните куполи на Федералната агенция за извънредни ситуации в Южен Тексас, разравяше човешките отпадъци и заблатените брегове около Залива и се сблъскваше с цунамита и един куп торнада. Сега вече беше на път и в търсене.

И дявол го взел, ако Тау Окс не знаеше как да си изиграе ролята.

Тау познаваше загубата и идеално се въплъщаваше в Релик. Преди „Неустрашим“ копелето беше на пълната нула. Стана голяма звезда в няколко екшън филма и ром-коми и после изчезна. Затъна в кока и мехурчета^[71], твърдеше се, че е бил и жиголо, а след това изцяло изпадна от таблоидите. На хората спря да им пука за него. Пълно беше с други звезди, които си прецакват живота по-успешно и по-живописно. Тау Окс беше свършен.

След това, ей тъй от нищото, се беше измъкнал от канала за тази роля. Сега беше на средна възраст и доста закоравял. Не хубавото момченце от миналото. Копелето беше изкарало достатъчно време в месомелачката, за да те накара наистина да вярваш, че е тексасец.

Казанчето в тоалетната избълбука. Хулио излезе от банята. Закопчаваше си колана.

— Все още ли гледаш тая гадост?

— Харесва ми — обясни Анхела. — Копелето има душа... — Тау Окс имаше белези. Беше преживял проблеми. Опита се да обясни: — Има дълбочина.

Не бяха много актьорите, които изглеждаха реални за Анхела, и беше ясно като бял ден, че никой от играчите не познаваше света, в който действаше той, но Тау Окс... Когато играеше тексасец, човек усещаше искреност. И Анхела беше минал през месомелачката. Когато Кейтрин Кейс го извади от ада, имаше нужда от прераждане и тя му го даде.

Втори шанс. Може би точно това му харесваше на тоя cabron.

— Какво разправят за онази мацка от моргата? — попита Хулио.

— Е, определено не е „кървава“ вестникарка. Истинска журналистика прави — обясни Анхела. — Има доста статии.

Не каза, че му се струва особено позната. Когато я беше видял в моргата, усети как го разтърсва светкавицата на разпознаването, и което беше по-притеснително, тя го накара да я пусне, когато всъщност трябваше да я сграбчи и да се опита да я разпита по-подробно. Като същински глупак я беше оставил да си отиде, а сега се налагаше да я докопва отново.

Срамна работа.

— В тлъстите издания е. „Гугъл/Ню Йорк Таймс“. ВВС. „Киндъл Поуст“. „Нешънъл джио“. „Гардиън“. Разни зелени боклуци. „Хай каунти нюз“. Други такива. Пише много за това как Финикс сдъвква хората. Има си и хаштагове. Публикува много във #PhoenixDowntheTubes. Пада си един вид негова кралица.

— Тя прави #PhoenixDowntheTubes? — Хулио за момент се заинтригува. — Този е от доста яките. Малко като #BodyLotty. Чел ли си някога #BodyLotty? Направо луда работа. По-добро дори от вестничетата с кръвчицата.

На екрана на телевизора Тау Окс тегли куршума на последния гангстер. Приглушен гръм. Кръв по прахоляка.

— Бая трупове има за описване — отбеляза Анхела.

— Повярвай ми — отвърна Хулио, — това ще излезе по-голямо и от Ню Орлиънс... — той вдигна телефона си. — Лоша новина за loteria обаче. Мисля, че изкарахме петстотин юана за „над сто и петдесет“, но още нямам потвърждение. А сега онези нещастници не щат да обявяват бройката. Сърдят се, че не били сигурни как трябва да ги броят, докато копаят нови от пустинята... — той недоволно погледна екрана на телефона си. — Става ти ясно, че е време да се махаш отнякъде, когато дори проклетата loteria не бачка... — пхна

устройството в джоба си. — Майната му. Да имаш нужда от нещо друго, преди да хукна на север?

— Прегледа ли нещата на другия тип?

— Аха — Хулио отиде до мястото, където беше захвърлил всичко, конфискувано от торбичките с вещите на трупове. — Тук няма нищо... — той се ухили и вдигна една златна карта. — Освен ако не искаш да влезеш в „Апокалипсис сега!“ и да провериш колко анонимен кеш е спестило нашето мъртво хлапе. Може да стигне за купон.

— Ще се въздържа.

Хулио го погледна притеснено:

— Ако се каниш да стоиш някакво време тук, по-добре се научи как да си прекарваш качествено. Тексаските чукалки, те за един душ са готови на почти всичко.

— Да си чувал за Луси Монро? — Анхела вдигна таблета си и показва на Хулио снимката.

— Така ли се казва журното ти? — партньорът му прибра клубната карта.

— Изписала е един тон за този Джеймс Сандерсън, дето е очушкан с Вос.

— Пише сензационни дивотии за окървавената преса, не се съмнявам.

— Не — Анхела поклати глава. — Не хапе по наркотата и изтезанията изобщо. Направо на водата е отишла. Това хлапе Сандерсън определено е било във „Финикс Уотър“. Някакъв техен адвокат.

— Като Бракстън?

— Надали е бил толкова важен, не мисля. По-скоро е ръчкал хартийките. От онези типове, дето ровят в общинските архиви за документите, които Бракстън ползва по време на дело... — Анхела се намръщи. — Сандерсън плюс твой човек Восович. Няма начин две напълцани еднакво тела да са съвпадение. Не и с тези калита, дето налазиха трупове.

Той обърна таблета си, за да види Хулио онзи от „Финикс Уотър“ — истинска снимка, която нямаше общо с деформираното лице от моргата.

— Познаваш ли го? Дали Восович не го е държал на каишка? Мислех си, че може би твоят човек го е ползвал за разузнаване или нещо подобно.

Хулио проучи снимката и поклати глава.

— Сигурен съм, че никога не съм виждал този тип. Но както казах, Вос през последните няколко седмици се държеше много потайно. Не спираше да ми повтаря, че е напилал нещо, което струва големи пари. Но не искаше да издаде подробности — той огледа пак снимката. — Просто смятах, че момчето намира за допълнителни кинти... — изсмя се. — Толкова бях ядосан, че се намърдва за голяма печалба, а аз съм заседнал тук и се гърбя на заплата за Кейс. А сега той е мъртъв, а аз тръгвам за Вегас. Как ти се струва иронията в случая?

— Лайната са иронични определено.

Хулио многозначително изглежда Анхела.

— Ако си умен, ще се махнеш оттук заедно с мен.

— Работата още не е свършена.

— Дявол го взел. Работата — Хулио изсумтя раздражено. — Не мисли, че ще ти се отдаде възможност да извъртиш някой екшън в стил Релик Джоунс. Дошъл си и си подушил наоколо. Готов съм да се закълна пред всекиго... — той посочи към вратата. — Така че хайде да се махаме и двамата. Кейс няма да ни проверява домашното, я. Отиваме си вкъщи и ѝ казваме, че каквото и да е убило Восович, е било мираж. Минало — погребано. И не свършваме под формата на восбургери.

Анхела вдигна очи от поредната статия на Луси Монро — жлъчни хиляда думи по повод случвалото се в полицейския участък във Финикс и по-точно за ченге, гризнало куршума преди няколко години. Жената си беше истинска хладнокръвна разобличителка.

— Къде отидоха твоите *guevos*? — попита Анхела. — Едно време имаше топки. Топки като за голям дърт бик, колкото юмука ми на размер. *Que malo*, кофти работа. Какво, мамка му, е станало с теб?

— Прекалено много време прекарах в тази каца с лайна, ето това стана. Ако постоиш достатъчно дълго тук, долу, и ти ще се заразиш. Хората тук, те умират без шибани причини. Казвам ти, това не ти е никакъв шибан епичен сериал с Тау Окс. Тук *cholobis* шибат тексасците, та да си вдигнат имиджа. Пери-веселящите ги бесят на надлезите. Малките дечица гризват дръвцето, понеже някой си

изтървал нервите след буря. Днес си купуваш бутилка текила в тъмната зона, утре някакъв изгорял от слънцето десетгодишен тексаски пънкар ти пръска мозъка до най-близкия банкомат. Пълна лудница е тук. Дори кореняците зонъри вдигат белия флаг. Виждам го през цялото време в данните си. Политиците си прибират подкупите, за да могат да си позволят хубава виличка в Калифорния. Използват ченгетата да откарат журнотата в пустинята, когато започват да задават въпроси. Сериозно говоря, половината щатски депутати имат „ваканционни“ домове във Ванкувър или Сиатъл и се грижат да си осигурят специални визи за пътуване, та да могат да се разкарат от щата. Този град се разпада по шевовете, хората започват да му гложат костите и ти се опитваш, разбираш ли, да изнамериш причините за поредния труп от многото.

— Два трупа всъщност.

— Оф, chingada... — Хулио поклати глава. — Не. Няма значение. Десет към едно, че Вос и твоят Джей-Джей Самсонайт или какъвто, майната му, беше, са нахранили някакви cholobis по клубовете и просто са им видели сметката. Тук, долу, въобще не става дума за топки. Просто си е адска дупка за евтини дроги от Хуарес^[72], евтини тексаски задници и евтини ирански куршуми.

— Хулио, когото познавах, щеше да го нарече рай.

Хулио направи гримаса:

— Подиграваш се, понеже още не си попадал в престрелка между аризонското опълчение и онези откачалки пери-веселящите. След това и ти ще гледаш различно на нещата.

Анхела вдигна ръце в знак, че се предава.

— Не те съдя!

Хулио се изсмя цинично:

— Да бе, мамка ти, хич... — пак си погледна телефона и го пхна в джоба си. — О, и между другото? Да ти го нашибам, ако смяташ, че ме е грижа какво си мислиш за мен.

— Така било, значи? Нищо ли не си ми приготвил за довиждане? Целувчица за сбогом? Някакви други сведения, които трябва да знам?

— Ами че да. Всякакви лайна имам. Имам хубави седмични доклади кого са повишили във „Финикс Уотър“. Декларации за предшестваци водни права ми излизат и от ушите. Имам доклади за плановете за обезсоляване и химическо филтриране на градското

водохранилище, което си е шибано нарко бълнуване. Имам доклади, че „Кока-кола“ се кани да се оттегли от чисто новия си бутилиращ завод, понеже е по-евтино да праща от Кали, и няма значение какви пари им тика Финикс, за да останат. Имам и доклади колко надълбоко е потънала към момента река Верде. Имам флашки, пълни с неща за теб, и мога да ти кажа, че нищо от снесеното от Вос не си е струвало да умре за него. Всичко това са бюрократични щуротии.

— Значи, не смяташ, че водните права, които е издирвал, са истински?

— Смятам, че хич и не ми пука. Това място е мъртво и се махам оттук. Единствената причина да остана толкова дълго, е, понеже си ми приятел.

— Ами да — кимна Анхела. — Схванах вече.

Чувстваше се остарял, като гледаше Хулио толкова променен спрямо онова, което познаваше от едно време. Бяха работили заедно надолу по Пекос и по Ред ривър в Оклахома. Бяха заедно и в Арканзас, за да се уверят, че източните градове по Колорадо ще си трупат сланинка и няма да се пробват отново върху водата от другата страна на планините, от която зависеше Вегас. Доста бяха поработили заедно. Но сега Хулио се държеше като пребито псе, което си умира да се свие или да избяга.

Анхела реши, че не съжалява, задето той си тръгва.

След заминаването на Хулио отново отвори таблета си и се върна към журното, все още опитвайки се да напица пулса ѝ. Като всички амбициозни журналисти тя дори беше написала няколко книги.

Първата не беше нищо специално. Типично колабиращо порно — проследяване на разпада на един квартал. Пресъхването на кладенците и отказът на Финикс да прокара водоснабдяване, което да ги издържа. После взривяват ЦАП и водата в целия град спира за известно време, това хвърля всички в паника, а Луси Монро е била на правилното място да документира случващото се.

Анхела беше виждал предостатъчно журнота да вършат подобна работа; лесно е да подхранваш интереса на външните хора към колабиращ град. Евтин начин да цедиш сълзи. Мастурбационен материал за първолаци.

Единствената разлика между Финикс и дузина умиращи градове в Тексас и Алабама, а и всеки един крайбрежен град по света беше, че

Финикс бе получил удари не само от промените в климата, прашните бури и сушата, но и от град съперник.

Анхела се наслаждаваше как пръстът на Луси прекарва доста време, насочен към Вегас. Кейтрин Кейс си имаше място в президиума заедно с ВМЮН и подозрителните обстоятелства около бомбардировката на ЦАП.

Не беше особено задълбочен труд. Доста хора правеха профили на Кейс. Кралицата на Западната пустиня, Кралицата на река Колорадо, такива работи. И много хора забелязваха, че когато ЦАП изгърмя, Лас Вегас незабавно спря да излива вода от „Мийд“, поддържайки нивото на язовира точно над тръба №3.

Анхела беше доволен, че Луси е схванала всяко малко парченце от тайния му свят правилно, но колабиращото порно вървеше по петак за кило, честно казано.

Втората книга обаче... Тя беше нещо съвсем различно. Втората книга беше задълбочена.

Убийствена книга. Книга труп.

С години след цедилката за сълзи Луси не беше писала нищо и се беше променила като автор. Това беше Финикс, за когото на всички е спряло да им пука. Ето ви го града, където процентът на убийствата доближава нивото на раждаемост в Картелните щати. Ето ви го града, където хората просто се предават и продават децата си. Имплозионно порно на съвсем различно ниво и поне доколкото Анхела можеше да определи, Луси беше затънала до шия в него.

Преди това бе стояла отстрани и бе описвала нещата. Сега всичко идваше лично. Беше по-скоро дневник, който е водила нощно време. Горчиво. Сурово. Разголено и интимно. Пълно с лудост, мъка и разочарование. Такъв тип дневник, какъвто човек на неравния ръб на здравия разум държи и пише между смените на „Текате“ и текила.

Тя се давеше. Анхела го виждаше в страниците. Беше се внедрила толкова дълбоко, че градът я теглеше към дъното. Хулио беше достатъчно умен да се измъкне и да не умре за Финикс, но тази журно...

Анхела имаше чувството, че ще последва историите си право до дълбините на ада.

А сега се беше съсредоточила върху Джейми Сандерсън. От статиите, които пишеше, изглеждаше, че водният адвокат е нещото,

над което е решила да окаже последен отпор.

Анхела проучи снимките ѝ.

Набраздена, изсушена от слънцето кожа, подивели светлосиви очи. Беше минала в лагера на местните. По неопределим начин се беше превърнала в чиста зоньрка. Беше започнала да полудява. Изгубена беше в некартографираните територии. Точно това му направи впечатление, когато я срещна в моргата — тя го гледаше и той усети незабавно връзка помежду им. Човек, който е видял твърде много. Точно като него.

Беше я познал.

И тя също го беше познала.

Анхела се изправи и отиде до прозореца, за да погледне към умиращия град. Гледаше тълпите и клубовете по имитацията на улица във Вегас. Хората се преструваха, че си живеят живота. Щъкаха наоколо и мечтаеха за бъдеще, което вече им се беше изплъзнало от ръцете.

Над тях грееше поредният билборд на Търговската камара: „ФИНИКС. ВЪЗРАЖДА СЕ“.

При написването на първата си книга Луси Монро едва бе осъзнавала какво представлява Финикс — или какво е Вегас и какво е това загуба. Сега вече знаеше. И позна и него.

— А ако тя те е познала — промърмори Анхела, — значи, има прилична вероятност да знае още един куп неща.

[71] Жаргонно название на наркотика мефедрон (4-метилметкатиндн, 4-ММС), известен още и като „бяла магия“. — Б.пр.

↑

[72] Става дума за картела „Хуарес“, основан в едноименния град в Мексико. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Според Луси златната анон-карта от портфейла на Джейми изпъкваше като светец фар. Джейми обичаше купоните, но не ходеше на Златната миля. Той не би бръкнал в бордей като „Апокалипсис сега!“ дори с десетфутова пръчка. Обичаше джаз и сумрачно осветени момчешки барове, не натруфения блясък и шум на хазарта и клубната сцена на Златната миля. И определено не такива кичозни постмодернистични клишета като знаменития „Апокалипсис сега!“.

Онова беше типът клуб, където калитата и скъпарите подбираха отчаяни тексаски момичета. Джейми никога не би слязъл толкова ниско.

— Има проклета удивителна в името — беше се оплакал веднъж.

— Може да е сложена за ирония? — предположи Луси.

— Не. Такива работи се раждат, когато данъчните облекчения на Финикс се чукат с наркодолари.

Бяха се разхождали една вечер по Златната миля, заобикаляха тексаски проститутки и дебнеха за някого, който би продал на Джейми малко мехурчета.

— И не че ще намериш това като официално становище — добави той. — Но позицията на Водното бюро е, че икономическото развитие е нужно и че развлекателна индустрия, която привлича външни долари, е приоритет за преразпределението на водата. Така че, мамка ти, не ме цитирай.

Златната миля беше опитът на Финикс да построи Лас Вегас на юг от реката. Да изцеди част от мангизите на хазартния капитал и да удари по противника така, както Вегас беше ударил по ЦАП.

Планът доведе до незначителен резултат, но въпреки провала на Финикс да изсмуче хазартните долари на града съперник все пак отвори барове, ресторанти, казина и клубове и към града потече прилична печалба — скъпарите обичаха да се измъкват от „Тайян“ и калитата — да прескачат границата през уикенда. На чужденците им

харесваха туристическата обиколка в апокалипсиса денем и купоните до безсъзнание нощем.

Места като „Апокалипсис сега!“ просперираха.

— Може би трябва да ползваме удивителни и в Борда по развитието — отбеляза мрачно Джейми. — ФИНИКС! ВЪЗРАЖДА СЕ!

Така че за Луси, докато ровеше в моргата из последните вещи на Джейми, анон-картата изпъкваше като някоя от кошмарните неоновии реклами на Борда за развитие — цялата нашарена с удивителни и въпросителни.

Тя паркира пикапа си и грабна маската. Вятърът отново се усиливаше тази вечер. Не ѝ се струваше, че се задава нова прашна буря, но по-добре перо в ръцете, отколкото птичка в небето.

На вратата на клуба бичеврати типове с прахови маски на „Келвин Клайн“, модели „Балистик“ и „Апокалипсис“, размахваха металотърсачи над мъжете и жените на опашката, докато вятърът риташе на минивихрушки около тях пясъка от уличното платно. Охраната притискаше пръсти към слушалките си, вслушваше се в нарежданията и присвиваше очи срещу летящия прахоляк. Момичета в плътно прилепнали рокли стояха на пръсти, шепнеха обещания и предлагаха подкупи, за да минат покрай кадифените въжета, а богати скъпари и калита щурмуваха вратите на клуба само с платежоспособността на шитите си по поръчка костюми.

Веднага щом охраната забеляза Луси обаче, включи на турбоскорост и я изрита. Всичко — от износената ѝ прахова маска до джинсите и тениската им подсказваше, че не ѝ е тук мястото.

Зад клуба тя откри хора, по-дружелюбни към парите в брой и към празните приказки. Накрая се озова в задната уличка да дърпа от електронна цигара, овкусена с допълнителен пълнител с хашиш, и да си говори с една барманка по време на почивката ѝ, докато се мръщи срещу пясъчните дяволи, които танцуваха по уличката.

За изненада на Луси барманката разпозна снимката на Джейми, макар и да направи гримаса.

— Ами да. Кисне тук през цялото време — каза. Дръпна си от цигарата и алената лампичка на върха ѝ светна ярко.

— Сигурна ли си?

Момичето издиша полека.

— Току-що ти го казах, нали? Скръндзав с бакшиша, като се има предвид с кого движи.

Типично за Джейми.

— И с кого движи?

— Със скъпари най-вече. Хора от „Тайян“ — момичето сви рамене. — Дадоновци.

— Дадоновци ли?

— Туй не си ли го чувала? — барманката се разсмя. — Нали се сещаш — да дон. „Вкарай в дупката“, ясно? — тя направи съответния жест с пръсти. — Китайски израз... — Озадаченото изражение на Луси я накара отчаяно да завърти очи. — Е, стига, де. Така викат тексаските чуалки на китайските важни клечки. Горедолу единствената дума на мандарин, която момичетата знаят. Тъй че ето ти ги всичките тези мацки чуалки да повтарят „да дон, да дон“ на китайските скъпари. Направо да ти призлее. Даже не успяват да докарат правилната интонация.

— Такива момичета ли имате вътре?

Барманката поклати яростно глава:

— Онези боклуци ли? Няма начин. Те работят на улицата. Пускаме само тези, които знаят как да се държат прилично. Но те всичките се опитват да си продупчат билетчето за скъпарския етаж... — тя въртна глава на север и към увенчания с кули и кранове хоризонт. — „Тайян“, бейби. Толкова близко до небесата, колкото можеш да се озовеш, ако си заседнал в ада.

— Значи си виждала Джейми с момичета? — озадачи се Луси.

— Не — барманката разгледа снимката. — Този тип, неговата игра е друга. Навърташе се със скъпарите. Те са хората с момичетата... — издиша сладка пара. — Твоето хлапе, той беше странен. В началото си мислех, че движи със скъпарите и се мъчи да лепне някой от тях, макар че тук почти няма гейове. Не е по техен вкус. Но изглеждаше нахъсан по такъв начин, разбираш ли? Все едно е изгладнял някой да му хвърли огризки. Не докосваше момичетата. Но продължаваше да се навърта около скъпарите.

— И с какви скъпари се навърташе?

— Предимно изселници. Сещаш се — корпоративни кредитни карти и бонуси за издръжливост, такива работи. Китайски слънчари.

Калита. Наркохлапета от Хуарес и Картелите... — тя сви рамене. — Всеки, който има пари.

— А някакви имена знаеш ли?

Барманката поклати глава:

— Не.

— Мога да платя.

Барманката се замисли за момент, но пак поклати глава:

— Държа си на работата.

— Наистина мога да платя.

Момичето отново си дръпна от пълнителя. Издиша парата.

— Виж. Ако искаш, вътре има един от тях. Скъпар, който таман спретва купона. Момчето ти много висеше с него. Мога да ти го покажа. Но нищо повече. Имена не споделям.

— Колко искаш?

— Мамка му? От теб? Имаш ли петдесетачка?

Накрая Луси се озова на ръба на мрака във вътрешността на клуба, загледана в мръсните танци на скъпаря с чифт тексаски чукалки: едната — руса, другата — латиноамериканка, като и двете не изглеждаха достатъчно големи да правят това, което вършеха.

Какъвто и да беше човекът, на Луси ѝ изглеждаше като всички останали богати задници.

— Сигурна ли си, че този е бил с Джейми? — надвика тя глъчката на бара.

Барманката вдигна очи от приготвянето на червено „Негрони“:

— О, да. Много пъти. Мъжът плаща сметките. Големи бакшиши... — и се чукна по слепоочието. — Помня момчетата, които плащат.

— Щедър е, а? — попита Луси, загледана в мъжа.

— О, ми че да — барманката се ухили. — „Ибис“ не слагат никакви ограничения на служебния харч. Видиш ли синьо и бяло, ясно, че парите ще текат.

— „Ибис“ ли? — веднага врътна глава Луси. — „Ибис“ ли каза?

— Ми да. Голяма компания. Навсякъде им виждаш билбордовете. „Фракинг за бъдещето“ и такива ми ти работи — барманката разклати в шейкъра текила и коантро. — Все се хвали как пробиват някакви нови кладенци, дето ще направят Финикс зелен... —

тя се разсмя. — Всички знаем, че това са глупости на търкалета, но корпоративните карти на „Ибис“ до една харчат много.

— Благодаря — кимна Луси. Плъзна една петдесетачка по бара. — Страшно много ми помогна!

Барманката погледна към банкнотата, все едно беше кучешко лайно. Попита:

— Имаш ли юани?

Луси се срещна с Тимо на покрива на „Сид’с“, баш на средата на старото Сонора Блуум Истейтс — предградие, което отдавна беше обърнало корема, оставяйки недостроени къщи да осейват прахоляка, а „Сид’с“ стърчеше като фар на сред разрухата. Постоянните клиенти се редуваха да стрелят по прерийните кучета, като си предаваха по редицата един стар 22-калибров пищак и крещяха радостно, когато ковнеха някое от животните в сгъстяващия се здрач. Луси се покатери по стълбата, гушнала две „Дос Еквис“, и даде едната на Тимо.

— Хайде, де, Тимо, помогни ми.

Телефонът му звънна. Още преди той да отговори, тя вече чуваше как сестра му Ампаро почва да му се кара.

— Да ти помогна ли? — намръщи се недоверчиво Тимо, когато затвори. — И как да стане тая работа, а? Затънал съм до уши в снимки на мъртви тексасци. Обаче все още ми трябват думички. Ще вършим ли тая работа заедно, или как? Приятелят на Ампаро пак я е зарязал, така че храня всички с парите си. Имам си отговорности.

— Просто не искам да се занимавам вече с това колабиращо порно — обясни Луси.

— Бая му се радваше, когато ти плащаше сметките.

— Добре. Добре. Ще гледам да спретнем няколко бързи статии... — тя зачака. — Но имам и нещо друго. По-голямо.

— Ще печели ли награди? — заинтересува се той въпреки намеренията си.

— Няма гаранция... — но тя остави кукичката да се люлее и той сам да си представи каква печалба може да му донесе една наистина голяма история.

— С какво разполагаш?

— С името на един тип. Майкъл Ратан. Работи за „Ибис“.

— Мъртъв ли е?

Луси се разсмя:

— Не. Но мисля, че работи за Калифорния. Доста време рових във всичките им корпоративни бази данни в търсене на снимки и мисля, че това е нашият човек... — тя му показва снимка на телефона си. — Почти сигурна съм, че е скъпар, но не успях да се докопам до никаква друга информация за него. Не намерих дори служебен адрес. Нито домашен в „Тайян“. Чудя се дали някои от приятелите ти няма да успеят да го проследят.

— С какво друго за него разполагаш?

— Не е много. Работи за „Проучвания Ибис“. Това го потвърдих, но само защото техният корпоративен говорител е обявил преместването. Ратан е пратен тук като главен хидролог за проекта „Верде Аквифайър“. Сеизмични интерпретации, първични хидро...

— Аха, да. Хубаво. И какво още?

— Горедолу това е всичко. Досието му е закрито за обществен достъп и частните ми проучвания дори не го показват в Аризона. Изкарват го, че все още е в Сан Диего.

— Е то, ако е богат, става по-трудно, много ясно. Тези хора си плащат, за да си държат личния живот за лична употреба.

— Мога да вложа малко пари в тази работа.

— Така ли? — наостри уши Тимо. — Някой ни спонсорира, а? Може да се свърши едно-друго с поети разходи.

Луси поклати глава:

— Не, нищо подобно, по-добре не се развихряй. Просто се водя по нюх. Така че парата идва от джоба ми... — тя отпи от бирата си. Пушката изтрещя, а едно от прерийните кучета се претърколи в прахоляка и застина.

— Хм... — нацупи се Тимо. — Е, ако си готова да кихнеш предварително, имам една дама, която се занимава с архива на комуналните услуги в „Тайян“. Ако твоя тип Ратан има сметка на свое име, а не на компанията, може да го изкараме по този начин.

— Колко време ще отнеме?

Той се намръщи:

— Е, трябва да я нахраня и напоя...

Луси отвори банковата си сметка и вкара сума.

— Мога да ти дам триста юана, ако си способен да го направиш бързичко.

Тимо се ухили и извади собствения си телефон. Чукна го в нейния и прехвърли парите.

— Явно с това ще се занимавам тази вечер.

ГЛАВА 15

— Сигурна ли си, че ще свърши работа? — надвика тътена на музиката Мария.

Тя подръпна подгъва на поличката си. Чувстваше се ужасно разголена във взетата назаем рокля. Едва ѝ покриваше задника. Сара я погледна окуражително и извика нещо, което потъна в шумотевицата в „Апокалипсис сега!“, след което издърпа Мария по-навътре в тълпата. Лицата на танцьорите проблясваха в поредица от сенки и цветни пулсации — кухи черепи, кървави петна, ледени скули. Замайващо тежки ритми и натиск на тела.

Мария се остави да я водят. Това беше светът на Сара — тя почти не го разбираше. Всичко беше ново и смазващо — басовият ритъм, тълпата, допирът на кожа върху кожа, роклята ѝ, разголеното ѝ тяло. Чувстваше се свръх нащрек за всичко. За плътта. За дъха. За ококорените очи. Зъбите на хората бяха сини под ултравиолетовите светлини...

Сара порови в чантичката си и натика нещо в ръката на Мария.

— Вземи го! — надвика глъчката.

Мария вдигна миниатюрната тубичка, донякъде на вид като течните сълзи, с които хората си прочистват очите, когато пясъкът във въздуха стане съвсем зле.

— Какво е това?

— Мехурчета.

Мария поклати глава и ѝ го върна:

— Не го искам.

Сара сви рамене и изцеди тубичката в собствения си нос. Стисна и вдиша. Изпъшка и се хвана за рамото на Мария, вкопчи здраво пръсти, щом дрогата подежда.

Тръсна глава, смееше се и се клатеше. Ноктите ѝ се врязаха в кожата на другото момиче. Олюля се с блеснали очи и надзърна към приятелката си изпод буйния си бретон.

— Сигурна ли си? — закачи я. — Така става по-лесно. Превръща преживяването в забавление.

Мария се поколеба.

— Добре, де.

Сара се ухили доволна и извади нова пипетка от чантата си.

— Не се бой! Хубаво е!

А след това гушна главата на Мария в сгъвката на ръката си и пъхна тубичката в ноздрата ѝ.

Евтин пластмасов полъх с дъх на винил.

— Давай!

Мария вдиша и Сара изстиска дозата. В синусите на приятелката ѝ бликнаха мехурчета. Тя се дръпна и запримигва с насълзени очи. Горещо, а сетне студено, болезнено като усаби право зад очните ѝ кухини, а после още по-силно... Олюля се.

Сара я взе в обятията си, докато се тресеше.

— Полека, момиче. Кротко!

Но нямаше как да е кротка. Мария имаше чувството, че кожата ѝ е покрита с милион виещи се змии — микроскопични, гърчещи се по тялото ѝ. Увиваха се, плъзгаха се, чертаеха шарки, които пулсираха и се гърчеха в синхрон с биенето на сърцето ѝ, блискането на кръвта ѝ, ритъма на музиката в клуба. Дрогата беше музика, която туптеше през нея, изпълваше я, разтягаше я и я размазваше — и след това разцъфна в бесен живот.

Внезапно Мария можеше да усети всичко. Разсмя се, изненадана. Тялото ѝ беше живо. За първи път наистина беше жива! Взря се ококорена в Сара.

— Това е страхотно!

Приятелката ѝ се засмя на изумлението ѝ.

Мария усещаше *всичко*. Всяка пулсация на светлината. Всяко гръмване на басите. Всяка гънка на прилепналата по тялото ѝ рокля, но ако преди ѝ се беше струвала странна, тясна и твърде разкриваща, сега беше чувствена. Когато помръдваше, роклята беше като милувка. Всичко беше като милувки. Ръката на Сара на кръста ѝ беше хем за облягане, хем за вкусане, хем за увиване...

Мария се пресегна и погали бузата на приятелката си, очарована от допира на кожата на момичето под пръстите си. Можеше с дни да гали тази мека кожа и пак да не загуби интерес.

— Хубаво е — каза с изумление.

Сара не изчака Мария да се нарадва на еуфорията. Сграбчи я за ръката и я задърпа по-навътре в тълпата.

Натискът на телата вече не ѝ се струваше клаустрофобичен или натрапчив. Беше по-скоро като площадка за игри. Мария се пресягаше да докосва хората, докато минава. Прокара ръка по гърба на копринената риза на един мъж. По бедрото на жена. Възползваше се от възможностите да се притиска до всекиго, когото подминаваха, и усещаше как ръцете им се докосват до тялото ѝ. Всеки допир я изпълваше с вълна мехурчета. Осъзна, че е възбудена. Отчаяно се беше надървила. Чувстваше се като изгладняло животно, подкарвано изцяло от първичните си пориви, зажадняло за докосване и секс.

Някаква част от нея се притесняваше и ужасяваше от онова, което дрогата ѝ причиняваше. Тя изобщо не беше такава! Не правеше такива неща! Но на останалата част не ѝ пукаше. Остави се да я погълне алчната наслада на танцъорите и светлините, ръцете и телата...

— *Ще тръгнеш ли най-сетне?*

Сара все още я дърпаше за ръката. Мария се чувстваше прекалено добре, за да спори. Остави се да я отведат, пресягаше се към още хора на минаване. Обичаше ги всичките. Ръцете ѝ върху нейното тяло я разсмиваха.

Сара внезапно пусна ръката на Мария. Тя се обърна, объркана.

Приятелката ѝ се беше вкопчила в един мъж и го целуваше: онзи, който ѝ беше разказал за водните хоризонти — Ратан, хидролога. Онзи, който ги желаше и двете и за когото Сара смяташе, че ще я вземе на север, когато си тръгне. Първопричината изобщо да дойдат тук...

Мария изгуби интерес. Музиката беше твърде хубава. Диджеят миксираше „Лос Сангре“ върху „Деди Деди“ и тълпата се беше побъркала. Нека Сара си върши нейната работа. Мария танцуваше в екстаз. За първи път в живота си се чувстваше свободна. Не ѝ пукаше за нищо. Не се боеше от нищо.

Може би утре нямаше да успеят да платят наема и щяха да умрат. Може би това щеше да е последното хубаво нещо, което ѝ се случва. Утрешният ден беше пълен с прахоляк, нужда и молба към Тууми за милост и заем, който вероятно не беше в състояние да даде, но тази нощ тя танцуваше мръсно с мъж, после с жена, а после сама, като на

воля плъзгаше ръце нагоре-надолу по бедрата си, а ритъмът отекваше в нея при всяко движение. Стискаше тъканта на роклята си в юмруци и обожаваше как тя гъделичка дланите ѝ, докато се люлее под напора на музиката. Звукът вече не беше силен. Беше вътре в нея. Тя се движеше с песента, с ритъма и пулса ѝ. Още едно сърце, което я заливаше с живот.

Мария мерна Сара с нейния мъж, двамата я наблюдаваха. Сара изглеждаше безкрайно по-възрастна с минижупа си, високите токове и грима. Същия като онзи, който беше помогнала на Мария да сложи на собственото си лице, като я разхубави, за да може да спечели обратно всичко, което беше загубила заради шегата с водната схема.

Сара ѝ махна.

Мария протегна ръка към нейния човек. Флиртуваше. Харесваше ѝ как се чувства, когато му подаде длан, сякаш очакваше той да я целуне. Харесваше ѝ как той я хвана за ръката и не я пусна. Харесваше ѝ как Сара се наведе плътно и горещият ѝ дъх лъхна в ухото ѝ.

— Съгласен е — каза Сара. — Ще си плати. Искате да купонясва.

— Колко?

— Повече от достатъчно. Искате голямо яко парти!

Сара придърпа Мария към себе си. Затанцуваха заедно. Мехурчетата гъмжаха по кожата на Мария и преливаха. Мъжът махна на една сервитьорка с високи токове, тесни шорти и изкусно накъсана блуза. Тя донесе текила. И тримата пиха шотове. Сара имаше още мехурчета в чантата си.

Мария не възрази, когато Ратан поднесе тубичка към носа ѝ. Краката ѝ омекнаха, но той я задържа в обятията си. Надървеният му член се притисна плътно към корема ѝ, ръчкаше я, настояваше за своето. За обещание. Мария му се усмихна, прираствана към докосването, към въздействието на прегръдката му върху нея. Нищо чудно, че Сара се занимаваше с това. Мария летеше. Пълна с живот. Досега беше мъртва — вероятно бе стояла мъртва целия си живот — но сега беше жива.

Танцуваха заедно за Ратан, само двете, плътно прегърнати. Устните на Сара бяха върху нейните и Мария се изненада, че няма нищо против. Езикът на приятелката ѝ — влажен, странен и горещ, докосна алчно устата ѝ. Момичето я остави да се отвори. Отвърна на целувката на Сара и мехурчетата се надигнаха в нея.

Ратан се приближи изотзад и се притисна към задника ѝ. Мария простена помежду им като пълнеж на сандвич в обятията им и ритъма, телата им се притискаха към нея, горещи и бързи. Ръцете на мъжа се плъзнаха по тялото ѝ в търсене на гърдите. Мария не се притесняваше, че хората ги гледат. Не се притесняваше, че е на показ.

Отново целуваше Сара, целуваше я силно, натискаше се в устата ѝ, копнееше за устните ѝ. В нея се разрастваше глад, толкова силна нужда, че не я разбираше, не разбираше нищо друго, освен че е изгладняла за Сара и за целувката ѝ.

Напуснаха клуба и се изсипаха в горещата, задимена нощ. Около тях се кълбяха ароматът на далечни горски пожари и прахоляк от мъртви ферми.

От мъглата изникна младеж в бяла престилка с пиърсинг в черно и кост на носа. Взе да вика такси. Натъпкаха се в колата — вързоп от смях и крайници, който се понесе през улиците и през задимения мрак.

Мария беше сигурна само, че се радва, че е намерила тази дрога и това усещане и че Сара е тук. Радваше се, че Сара отново я прегръща и я придърпва към себе си, че смъква презрамките на опънатата ѝ рокля и отново разголява гърдите ѝ.

Изви се с желанието да усети устните на Сара върху своите и отчаяна да стори същото, да разголи малките гърди на приятелката си, да погълне онези розови зърна, така различни от нейните, отчаяна и гладна за вкуса на плътта на Сара.

Ратан можеше да прави каквото си ще, стига Мария да имаше Сара. Сара беше важна. Само тя. Ръката на Сара се плъзна между бедрата на момичето. Мария отвори крака, закопняла за ласката.

Ето.

Мария усети как очите ѝ се ококорват като луната, втречени в полуделите сини очи на Сара. Беше повече от наелектризиращо. Имаше чувството, че едновременно и лети, и пада.

Внезапно се ужаси от глада си. Почти не забеляза, че са излезли от колата, че минават през охрана и обезопасени асансьори, че и тримата се издигат в небето. Мария искаше само да докосва Сара. Искеше бълбукащата мощ на наркотика и допирът до приятелката ѝ да продължават завинаги. Беше ужасена, че ще изчезнат. Че мигът ще свърши и ще я остави изгладняла, сама и лишена от Сара.

Леглото на Ратан беше достатъчно голямо за всички им. Докато се събличаше, Мария откри, че тялото ѝ е хлъзгаво и лепне от пот и жажда. Отново падна в обятията на Сара. Усети ръцете на Ратан на бедрата си и члена му, притиснат силно към задничето ѝ; усети го да ръчка между краката ѝ с пръсти, натискаше се, буташе навътре, после още по-навътре. Заболя я.

За миг тя се опита да се бори, но той не я пусна, а после дланите на Сара обгърнаха лицето ѝ и тя придърпа Мария към себе си с разбиране в очите.

Придърпа я и зацелува устните ѝ, бузите, клепачите и ѝ шепнеше в ухото, докато мъжът блъскаше ли, блъскаше.

Прошепнатите успокоения на Сара съвпадаха с ритъма му.

— *Ще плати, ще плати, ще плати.*

ГЛАВА 16

Къщата на Луси Монро беше едноетажна и с ниска стреха. Дебели тухлени стени и лични соларни панели, здраво приковани към покрива, досущ пациенти на лудница с опасност за бягство. Старовремски „еко“ дизайн с веранда, засенчена с навес от хвойнови трупи, защитени от провиснал синьо-зелен гумиран брезент с такъв вид, сякаш е откраднат от стар Комиккон по времето, когато Финикс все още е успявал да провежда истински фестивали.

Под странен ъгъл в предния двор беше паркиран очукан форд с ръждиви джанти и надградени гуми — зверски пикап с вид, все едно е изкарал към милион мили в пустинята и все още гори от желание с бой да си пробие път навън от ада.

Няколко кокошки се пръснаха с кудкудякане пред теслата на Анхела, когато той паркира. Слезе и се облегна на колата. Повечето имоти в съседство с дома на журналистката бяха защитени със стени от циментови блокчета, които криеха от чужди погледи каквото се намираше зад тях.

Малко по-нататък по улицата му се стори, че забелязва бежански лагер — колиби от тенекия и шперплат и палатки „Келти“. Зачуди се дали пък някой е успял да прокара сонда до стара водоснабдителна тръба. Наблизо нямаше хуманитарни помпи, така че беше странно да има лагер. Кейс никога не би допуснала такова нещо във Вегас. Не може да оставяш хората да точат вода, ако не си плащат за нея. Още една причина Финикс да умира.

Анхела си сложи слънчевите очила и зачака.

Както прецени, ако Луси беше вътре, щеше да го наблюдава и да се опитва да реши какво да прави. Да го познае и вероятно да не ѝ хареса. Така че чакаше, даваше ѝ време да свикне с идеята, че си има посетител. Беше играл ролята на нежелан гост достатъчно пъти, та да е развил ритуали за процедурата. Беше превърнал в своя специалност доставянето на лоши новини на хора, на които предстои да изгубят

водата си. Да се изправиш срещу неприемането, винаги беше опасен бизнес.

Анхела по навик взе да проучва покривите наоколо в търсене на камери и снайперисти, но нищо не му се наби в очите.

Под пикапа на Луси с изплезен розов език се въргаляше черно-сивкав помияр — мелез с австралийска овчарка. Изглеждаше твърде прегрял, за да му пука за нашественика. Едно пиле взе да кълве право пред носа на кучето. То дори не си даде труда да джафне.

Анхела реши, че е отпуснал на Луси Монро достатъчно време. Отвори вратата на дворчето и изстърга с нея натрупан прахоляк. Кучето наостри уши — не към Анхела, а защото едновременно се отвори и вратата на къщата.

Журната излезе отвътре — сянка, използваща изпод брезентовия навес под горещото слънце — и се спря спокойно, предизвикателно, пъхнала ръце в задните си джобове. Сурово каза:

— Какво правиш тук?

Когато я беше видял в моргата, му се стори различна. Беше издокарана с цел да получи уважение от ченгетата и медиците. Професионална. Сега носеше прилепнали избелели джинси, които очертаваха бедрата ѝ, и тениска с обло деколте, провиснала свободно над малките ѝ гърди. Домашни дрехи, все едно я е заварил да си върши домакинската работа.

— Надявах се да поговорим — отвърна Анхела.

Тя въртна глава към колата му:

— Знаех си, че не си ченге.

— Не.

— Но се преструваш на такова.

Беше враждебно настроена, но въпреки това според Анхела си беше същата като предния път. Може да носеше различни дрехи, но очите ѝ бяха същите. Сиви очи, видели твърде много — и узнали твърде много.

Според него очите ѝ бяха като открити езера, каквито се срещат в дълбоките сенки на варовиков каньон. Спасение и упокой наведнъж. Студени води, които, когато коленичиш да отпиеш, ти показват собственото ти лице да те зяпа от дълбините. Пълно освобождаване. Място, където без съжаления може да се удавиш.

— Според мен предишния път не започнахме добре — каза Анхела.

— Мислиш ли?

Журналистката извади ръце от задните си джобове. В едната ѝ длан матово блестеше пистолет. Черен, малко по-голям от дланта ѝ. Кажи-речи само пълнител и късата муцуна на дуло, но въпреки това смъртоносен.

— Мисля, че знам за теб всичко, което имам нужда да знам.

— Стига, де! — Анхела вдигна ръце. — Не ме разбра правилно. Просто искам да поговорим.

— Както си говорил и с Джейми ли? С електрод в задника и малко ток по него? — тя вдигна пистолета.

Анхела се озова втренчен право в малката черна дупчица на дулото.

— Бъркаш ме с някого.

— Съмнявам се.

Тя се бои, осъзна той.

Пистолетът може да беше стабилен, но дамата беше ужасена. Дистанцираният хлад в изражението ѝ... тя си мислеше, че вече е мъртва.

Дяволите да го вземат. Тя смята, че оказва последен отпор.

— Не си търся неприятности.

Анхела отстъпи и седна на ниска тухлена стена, съзнателно търсейки да намали напрежението. Представяше се като възможно най-пасивен и безопасен.

— Никой не си ги търси — отвърна Луси. Присви очи по протежение на дулото. — Имаш пет секунди да си тръгнеш и се постарай никога повече да не те виждам. Трябва да се радваш, че не си вече мъртъв.

— Просто искам да поговорим.

— Пет.

Убиването не ѝ идваше отвътре, каза си Анхела. Просто беше прекрачила през ръба. Беше минала покрай правилно и грешно. И преди се беше натъквал на това изражение. Знаеше какво представлява отчаянието. И той беше минал през същото.

— Слушай...

— Четири.

Беше го виждал у тексаски бежанци, когато ги спипваха бандитите в Ню Мексико по време на дългата разходка от Тексас. Беше го виждал у наркомулета, които са били толкова насилвани, че са се предали напълно и искат просто да наранят някого в отговор, преди да умрат. Беше го виждал у невадските фермери, решени да защитават напоителните си канали, когато ВСЮН идваше да им въртне кранчето.

Луси не беше човек, който живее за едното убийство. Но пък, от друга страна, когато хората изгубят надежда, понякога изгубват и човечността си. Отчаяните хора правят отчаяни неща, превръщат се в носители на неочаквана трагедия.

— Не искаш да правиш това...

— Три!

— Хайде, де! — възрази Анхела. — Няма нужда да става така! Просто искам да поговорим!

Вече планираше как да се приближи бързо. Можеше да се обърне. Да поеме изстрела в балистичното си яке. И да продължи нататък. Можеше да я свали. Щеше да е на косъм, но определено можеше да я свали.

— Ако просто ме изслушаш...

— Две!

Той пребори инстинктите си и разпери широко ръце. Балистичното му яке се разтвори и го направи още по-уязвим.

— Не съм убил приятеля ти! Причината да съм тук е, че искаш да знаеш същото, което и аз. Просто искам да поговорим! — той затвори очи и се стегна да посрещне куршума с широко разтворени ръце като разпънат на кръст.

Ето го, идва.

Анхела затаи дъх, изпълнен с ненавист, че се е поставил в това положение, и с копнеж просто да я беше свалил, вместо мъчително да се моли да е разчел правилно жената. *Исусе, Мария, Санта Муерте...*

Не отекнаха изстрели.

Анхела леко надзърна през стиснатите си клепачи.

Луси все още държеше пистолета прицелен в него, но не стреляше.

Той пробва да й пусне усмивка.

— Свършихме ли с оръжието? Може ли да поговорим вече?

— Кой си ти, ама наистина? — попита го тя.

— Просто човек, който иска да говори с журното, което разхвърля всичките хаштагове за убийство, вода и Финикс. #PhoenixDowntheTubes, нали така? Здравата го пришпорваш — Анхела позволи да проличи част от колебанието му, понеже искаше тя да чувства, че има власт, да ѝ даде усещането, че държи контрола.

Тя наистина го държи, тъп pendejo — обади се циничен глас в главата му. — *Ще те просне с куршум в окото, ако поне малко от малко я бива да стреля.*

Анхела я натисна:

— Не става дума само за накълцания ти приятел, нали? Тук, долу, се случва нещо друго, което не мирише на добре, и двамата го знаем. Надявам се да ми дадеш някои насоки. Това е всичко. Просто искам да поговорим.

— Да не мислиш, че ми пука какво искаш? Някакъв задник, който се преструва, че е ченге? Какво те кара да си мислиш, че ще ти помогна?

— Може да се спазарим — постара се да я успокои Анхела. — Да си помогнем един на друг. Нямаше да ми тикаш пистолет в лицето, ако не се страхуваше от нещо, нали? Но се кълна, че не съм онзи, от когото трябва да се пазиш. Може да си помогнем един на друг.

Луси се изсмя горчиво:

— Да не съм луда да ти се доверя.

— Дойдох с мир.

— Доста по-мирнен ще си, ако ти вкарам някой куршум.

— От труп нищо не можеш да научиш.

— Мога да те гръмна в коленете — предложи тя. — Да видим колко ще се усмихваш, след като ти заминат коленните капачки.

— Можеш. Но не мисля, че ще го направиш. Виж, срещал съм такива хора и не смятам, че и ти си от тях. Тази игра се играе по друг начин.

— Ти обаче си точно такъв. Нали? Точно такъв тип си.

Анхела сви рамене:

— Не твърдя, че съм светец. Просто казвам, че споделяме взаимен интерес.

— Наистина би трябвало да те гръмна.

— Не. Не искаш да бъдеш от хората, които убиват хладнокръвно. Повярвай ми!

За изненада на Анхела раменете на Луси се отпуснаха и тя свали пистолета.

— Вече нямам представа какъв човек съм — каза тя и за момент изглеждаше толкова изтощена и изгубила надежда, че сякаш беше на хиляда години.

— Смяташ, че някой идва да те ликвидира — уточни той.

Тя се засмя сухо:

— Човек не може да пише за труповете и да очаква да живее дълго. Не и тук... — обърна се и закричи към къщата си. Когато стигна верандата, погледна през рамо. Нетърпеливо махна с пистолета.

— Е? Идваш ли? Нали много държиш да си говорим?

Анхела не можа да сдържи усмивката си. Беше съвсем прав каква е тя. Познаваше я. Беше я разпознал от пръв поглед.

Може би я беше познавал винаги.

Последва Луси в къщата. Когато подмина кучето ѝ, все още пъхтящо под пикапа, Анхела му се усмихна.

— Познавам я — каза му.

Хареса му как звучи, като го каже на глас.

В отговор кучето се прозя и се търкулна на хълбок, напълно невпечатлено.

Отвътре домът на Луси се оказа спретнат, оскъдно обзаведен и прохладен. Теракотени плочки по пода, гватемалски ръчно тъкани завеси, някакви грънци на навахите по полиците. Познатата шарения на югозападния кич.

На грубо одяланата дървена маса журната беше оставила таблет и клавиатура, затворени в противоударен калъф военен клас. Беше от този тип, дето дори и Анхела да ги запрати в стената, пак да не се счупят.

На масата до компютъра, в купчинка прах и пясък, бяха захвърлени изцапана филтърна маска REI^[73] и очила, сякаш Луси беше влязла твърде забързана дори да ги изтърси, преди да се хване за работа, понеже ужасно е искала да се добере до компютъра си.

Полици с книги. Снимки. На някои от тях имаше пози, съвсем очевидно заснети от нея. Прозорци към колабирането. Семейство, което напуска Тексас в пикап — гмеж от момченца и момиченца,

отвсякъде стърчат пушки и ловни карабини и всички са седнали върху семейната тристагалонова водна цистерна. Размахват щатския флаг подире си. Това накара Анхела да се зачуди колко ли далеч са стигнали с такова провокативно поведение.

Още снимки: молитвена шатра, пълна с пери-веселяци на колене, молят се господ да ги спаси и се удрят по гърбовете със стебла трънливо окотилъ^[74]; по магистралата се е устремила заслепяваща от слънцето верига коли, заобиколени от червената варовикова пустинна шир под пържещото синьо пустинно небе — може би тексасци, тръгнали към Ню Мексико да пресичат под охрана. Несъмнено беше стара картинка. Сега Националната гвардия държеше хората по местата им. Не им помагаше да идат, накъдето са тръгнали.

Една рамка изпъкваше, понеже въртеше бавно пози на деца и някакво зелено място. Снимки, на които хората се усмихваха и кожата им беше мека от влагата.

— Това семейството ти ли е? — попита Анхела.

Луси се поколеба за момент:

— На сестра ми.

Жена с бледа кожа, положила глава на рамото на тъмнокож мъж, който на Анхела му се стори или от Близкия изток, или индиец.

Жената имаше същото лице като Луси, но ѝ липсваше коравата дълбина на очите ѝ. Журната бе минала през заешката дупка на страданията и се беше върнала белязана, но непречупена. Тази друга жена, бледа версия на Луси, щеше да се счупи лесно, помисли си Анхела. Личеше си дори на снимката. Сестрата на Луси беше от хората, които лесно се пречупват.

— Зелено изглежда — обади се Анхела.

— Ванкувър.

— Чувал съм, че по онези ширини бельото мухлясва.

Луси се засмя тихо:

— Така викам и аз, но Анна продължава да го отрича.

Книги на една от полиците — малка колекция заглавия. Исак Динесен^[75] с кожена подвързия. „Алиса в страната на чудесата“, старо илюстрировано издание. Неща, които човек показва на посетителите, за да видят колко е умен. Аксесоари на самоидентификацията. С изключение на една от книгите — издание на „Кадилачена пустиня“^[76], старо. Той посегна към него.

— Не пипай — обади се Луси. — Подписано първо издание е.

Анхела се подсмихна:

— Естествено... — и после добави. — Шефката ми кара всичките си нови кадри да четат тази книга. Харесва ѝ да знаем, че сегашната каша не е случайност. Били сме тръгнали право към ада и нищо не сме правели по въпроса.

— Джейми обичаше да казва същото.

— Водният адвокат? Приятелят ти?

— А твоята шефка Кейтрин Кейс ли е?

Анхела се ухили:

— Може и да е.

Облегна се на барплота ѝ. Мълчанието помежду им се проточи.

— Вода искаш ли? — попита Луси.

— Ако се чувстваш добронамерена домакиня...

Тя го изглежда така, сякаш му казваше, че не е сигурна дали е добронамерена, или все пак иска да му пусне един куршум, но взе чаша и я обърна над кранчето на филтърната си урна. Дигиталният дисплей оживя, щом в чашата потече вода.

28,6 галона... 28,5 галона.

Анхела забеляза, че Луси пълни чашата с една ръка. Не отлепяше очи от него и не беше оставила пистолета си. Но поне вече не се целеше в госта си. Реши, че това вероятно е максималната отстъпка, която ще получи от нея днес.

— Преди си внимавала повече какви ги пишеш — отбеляза.

Луси го погледна намусено, щом свърши да пълни чашата, и му я подаде.

— Сега и критик ли стана?

Анхела взе водата и я вдигна за поздравница, но не отпи.

— Нали знаеш, че ловците на тамарикси от едно време винаги споделяли вода, ако се случело да се срещнат из Колорадо?

— Чувала съм нещо такова.

— Съперничели си да убиват всичко, което смучело допълнително вода от реката. Тамарикси, магнолии, миризливи върби^[77], всякакви такива. Било е преди Калифорния да напъха такава голяма част от реката в сламка, тъй че съперничеството е било свирепост. Колкото повече разчиствали, толкова повече вода получавали

като награда. Така че си разменяли вода при всяка среща. Само по малко. Манерка срещу манерка. И след това пиели заедно.

— Ритуал.

— Точно. Един вид напомняне. Начин да държат под око представата, че всички участват заедно в това нещо, дори и да се бият за някакви огризки... — Анхела изчака секунда. — Ще пиеш ли с мен?

Тя го огледа и накрая поклати глава.

— Не сме толкова близки.

— Както желаете — той все пак отново вдигна чашата за на здраве. Дар на живота от нейната ръка. Отпи. — Загубата на приятеля ти Джейми явно те кара да поемаш известни рискове. Сега налиташ на сенки и смяташ, че дяволът идва да те прибере. Защо тогава промени поведението си?

Луси отклони очи и запримигва бързо. Мъчеше се да си придаде твърдост.

— Не мога да повярвам, че ми пука. Беше такъв задник!

— Ами?

— Беше... надут като балон — тя поспря в търсене на думи. — Харесваше му да изглежда добре. Харесваше му да си мисли, че е по-добър от всички останали. И му допадаше да го доказва.

— И това е причината сега да е мъртъв.

— Опитах се да го предупредя.

— В какво се беше забъркал? — попита Анхела.

— Защо ти не ми кажеш?

Ето я пак тази твърдост, под която се крие уязвимост, но нямаше да спечели от нея. Сега Луси го гледаше с онези сиви като чипове за покер очи и каквато и мека част да имаше в нея, беше заключена в дълбините.

— Предполагам, че е било свързано с водните права — каза Анхела. Занесе чашата си с вода до удароустойчивия компютър. Отпи. — Нещо голямо. Ценно... — огледа уреда и ръбовете му.

— Заключен е — каза му Луси.

— Нямам намерение да шпионирам.

— Глупости. А твоето приятелче Восович защо е бил убит? — попита тя. — За кого е работил?

— Ако разполагаш с името му, значи вече знаеш за кого е работил.

Журната го изгледа раздразнено:

— Документите му твърдят, че е работил за „Салт Ривър Проджект“. Но това са очевидни глупости. Може и да е взимал заплата оттам, но мисля, че е бил агент на съвсем друга организация.

— Звучи доста изсмукано от пръстите.

— Агентурата ли? — Луси се засмя. — Лос Анджелис пресушил Оуън Вали през трийсетте години на двасти век и дори по онова време е имало работещи за тях агенти. Струвало си е да се прави тогава, несъмнено си струва да се прави и сега.

— Ти си експертът.

Анхела се върна при плота. Остави чашата си на плочките. Забеляза чантата на домакията си заедно с извадени ключове и телефон. Чанта от пурпурна кожа с изключително много сребърни шевове.

— Хубава играчка — каза и я докосна.

— Не отговори на въпроса ми.

— Все пак е много хубава.

— Това е „Салина“ — обясни Луси. — Но не ми приличаш на моден маниак.

— Придържам се най-вече към балистичната линия на „Калвин Клайн“ — Анхела пипна якето си. — Върши си работата, нали се сещаш?

Луси му се стори разочарована.

— Джейми се оправяше с дрехите. Той ми купи и тази чанта. Никога не ми е стигало време за такива неща, но той винаги се опитваше да ме избара... — тя сви рамене. — Все това повтаряше: „Малко фаца ти трябва, момиче. Малко фаца ти трябва“.

— Всички искат да са офацани — съгласи се Анхела и посегна към телефона ѝ.

Луси го измъкна от ръцете му.

— Все още не си отговорил на въпроса ми — отиде да седне на дивана и остави пистолета до себе си. Скръсти крака.

Анхела внезапно видя формите ѝ в цялост. Реши, че тя определено го пали. Харесваха му краката ѝ, хълбоците, задника. Харесваше му погледът в тези ми ти сиви очи. Харесваше му, че тя не желае да допусне да се плаши от него или да се примирява с всякакви глупости и че е готова да рискува нещо, за да научи каквото желае.

— Е — притисна го Луси, — кой беше дружката ти в моргата?

— Сериозно? — Анхела си намери стол и го придърпа така, че да седне срещу нея. — Прекалено си умна, за да се налага да задаваш този въпрос.

Тя го погледна раздразнено.

— Не играя игрички на гадаене.

— Ами недей тогава.

Луси се намръщи, докато го изучаваше.

— Вегас — отсече. — Ти си водосрез и работиш за Кейтрин Кейс. Един от нейните си.

Анхела се засмя.

— Мислех, че ще кажеш 007.

— Не ми изглеждаш достатъчно умен за 007 — отвърна тя. — Достатъчно голямо прасе си, ако съдим по това как ми гледаш задника, но не си достатъчно умен.

Анхела се облегна удобно и прикри, че го е заболяло.

— Водосрезите не съществуват — отбеляза. — Това е просто слух, който хората разнасят. Мит е, ясно? Като чупакабра^[78]. Нещо измислено, та да си имат хората Торбалан да отнесе вината, щом положението се скофти. Кейтрин Кейс не държи водосрези. Тя просто има достатъчно хора, които решават проблеми. Има адвокати, доносници и рейнджъри — това да. Но водосрези? — Анхела сви рамене. — Не е съвсем вярно.

Луси остро се засмя:

— Значи си няма хора, които да инфилтрират водните стопанства на другите градове?

— Не.

— И няма служители, които карат фермерите да изчезват посред нощ, когато не искат да си продадат водните права?

— Не.

— И няма хора, които организират и въоръжават опълченията по южната граница на Невада, за да нападат тези от Аризона, Тексас и Ню Мексико, ако се опитваме да пресечем Колорадо и да идем в щата ви.

Анхела не можа да не се подсмихне леко:

— Виж как бързо схващаш.

— Освен това не са ваши и черните хеликоптери, които гръмнаха водопречиствателната станция на Карвър Сити, нали?

— А, не. Това определено е наше дело. Онази вода беше наша.

— Значи ти си от Невада. Работиш за Кейтрин Кейс.

Той сви рамене.

— Не се измъквай. Знаех си, че не си Калифорния. Онези типове обичат деловите костюми.

— Други хора са — отвърна Анхела. — И костюмите им обаче са от балистичната линия.

Луси му се усмихна напрегнато:

— Защо тогава не вземеш да ми разкажеш какво е правел с Джейми твоят приятел, дето не е водосрез, та и двамата да предизвикат смъртта си.

— Обзалагам се, че и това го знаеш. Премисли го добре. Разстели го за оглед.

— Сериозно ли? Мислиш ли, че можеш така да ме работиш? Всеки път, когато отгатна нещо за теб, ти се опитваш да го използваш, за да ми задаваш въпроси? Не — журната поклати глава. — Няма да те пусна в къщата си и да позволя да ме цедиш така. Или си отваряш устата да говорим, или си заминаваш.

— Или какво — ще ме гръмнеш?

— Хайде да видим!

Анхела вдигна ръце като знак на извинение:

— Ами задай си въпросите.

— Не се ли уморяваш да разрушаваш всичко?

— Да го разрушавам ли? — той се засмя. — Не си върша така работата. Не си схванала добре.

— Така ли мислиш? Където и да идеш, хората страдат... — тя махна с ръка към решетките на прозорците. — Не се ли засрамваш от онова, което сте сторили тук, във Финикс? Спираш ли поне да помислиш за това?

— Така го казваш, сякаш притежавам магически сили. Не съм направил нищо на Финикс. Градът сам си го е причинил.

— Финикс не си е отрязал ЦАП. Някой е дошъл и го е опраскал със силни експлозиви.

— Чух, че са били морморски сеционисти.

— Градът е останал без вода месеци наред, преди да го ремонтират.

— Виж, Финикс се е оказал уязвим. Не е по моя вина, нито е по моя вина, че Карвър Сити са се пънали да строят наред пустиня въз основа на купчина младши водни права. Саймън Ю може да се цупи колкото си ще, но този град изобщо не е трябвало да изпомпва вода на първо място.

— Ти си бил, нали? — Луси се ококори. — Лично си присъствал на тази акция. Ти си един от хората, които ги вдигнаха във въздуха. Христe, сигурно си бил и в отряда, ликвидирал ЦАП!

— Някой трябва да пусне кръв, за да имат другите вода.

— Звучиш като католик.

— Кланям се предимно на Санта Муерте. Но що се отнася до вината... Не. Не чувствам вина. Ако Вегас не беше бутнал онези палячовци през ръба, Калифорния щеше да го направи — Анхела врътна глава към „Кадилачена пустиня“ на полицата на Луси. — Маса народ знаят, че това е било глупаво място за вдигане на град — още от едно време — но Финикс си е пхнал главата в пясъка и се е преструвал, че не ги очаква катастрофа.

— Значи дори не си се поколебал, преди да вдигнеш във въздуха последния им стабилен воден запас? — попита Луси.

— Харесва ти да ровиш в калта, нали? Да изравяш лъжите. Да крещиш истината дори ако ще те убие накрая.

— Разбира се... — Луси се смълча. — Не. Знаеш ли какво? Не. Въобще не ми пука за лъжите. Истина. Лъжи. Едното или другото, стига да... — тя замлъкна отново и поклати глава. — Не е заради лъжите. Заради премълчаването е. Премълчаването ме побърква. Всичко онова, което не се казва на глас. Всичките думи, които не се изписват. Това ти засяда под ноктите. И след известно време просто те убива. Всичките статии, които се учиш да не създаваш. Всичките истини и лъжи, които никога не отпечатваш, понеже до една са твърде опасни.

— Но сега си се качила на покрива и крещиш с цяло гърло.

— Уморих се от всичко това — тя поклати глава. — Няма да повярваш за какви неща не пиша... — Луси сви рамене. Уморено махна с ръка. — А може и да повярваш... Нали си част от тях.

— Щом така казваш.

Тя се озъби:

— Водосрез от Вегас, който си мисли, че е голямата работа.

— Справям се доста добре — призна Анхела.

— Така ли мислиш?

— Още съм жив. Вегас също.

— Не — тя поклати глава. — Вие сте от Я група — стана рязко и отиде да надникне през прозореца. — Калифорния. Онези хора знаят как се играе играта. Лос Анджелис. Сан Диего. Компаниите от Импириъл Вали. Те знаят как да се бият за водата си. Във вените им тече. В кръвта им е. Те са убивали другите за вода пет поколения наред. Задобрили са... — Луси отиде до друг прозорец и надникна през него, оглеждайки удавения в слънце двор отвъд. Додаде: — Кейтрин Кейс си играе на сляпа баба. Едно време си мислех, че тя е важен човек. Водосрези като теб бяха торбаланите ми, благодарение на ЦАП... — тя поклати глава. — Но ти си едно нищо. Вече го знам.

— А твоят Джейми? — обади се Анхела. — Смяташ ли, че калитата са го убили?

Луси го погледна през рамо:

— Не са имали никаква причина. Даваше им онова, което искаха... — тя замлъкна за момент. — Бях решила, че са твоите хора. Лас Вегас.

— Определено не сме били ние, така че трябва да е била Калифорния.

Тя сякаш въобще не го чу. Каза:

— Преди известно време отидох да взема интервю от един човек. Този тип работеше във висшия ешелон на компания, занимаваща се с проучвания на водата в щата. Сондажи и хидрофракнинг, хидроложки анализи — такива работи. Та седи си този човек срещу мен и си мисля, че ще говорим за сондажи и помпане, за презареждане на водни хоризонти. Може да споменем работата, дето я вършат в Тексас за десалинизация на подземните водохранилища из останките на Сан Антонио. Водни работи, накратко. И най-лошото, което може да направи, е да ми пусне малко дим под опашката, че Аризона има дълбок подземен хоризонт и как ще ни изфракират да станем Северна Дакота на водата или нещо също толкова малоумно. Вместо това той си носеше кървав вестничок. Хвърли го на масата... — Луси поспря и погледна към Анхела. — Поразгледал си кървавките вестничоци, а?

Анхела кимна:

— Снощи, като каза, че работиш за тях.

— Хубав начин да се представиш безвреден, ако си журналист — обясни Луси. — Отразяваш труповете, но не и историите зад тях. Тела без истории са си направо екстра... — тя си преправи гласа. — Само кръвта, 'спойджо. Само кръвта... — и се усмихна студено. — Така обича да казва Тимо.

— Приятелчето ти фотографът, нали? Говорих с него.

— Добър е в работата си. Както и да е, този град се разпада пред очите ти. Всички знаят, че наркоците се нанасят, работят върху съседни територии. Превръщат тексасците, нюмексиканците и половин Латинска Америка в мулета, които да се движат на север. Картелите от залива срещу картела „Хуарес“ и се бият кой ще контролира тези земи... но никой не пише за това — журната замлъкна, сякаш потънала в мислите си, но накрая добави. — Та ето ти го този тип, седи срещу мен и си носи и кървавото вестниче. Облечен е с костюм. С вратовръзка. С малки очилца. Сещаш се, от новите, дето имат АугРеален слой? Та седи си той и вместо да ми разправя, че се занимава със сондажи, казва: „Пишеш много статии, които са критични за Калифорния“ — тя се разсмя горчиво. — Човек да си помисли, че ме кастри Министерството на обществената информация в Пекин. Нищо подобно. Бяхме си само аз и този тип и окървавеният вестник помежду ни.

— И той е бил един от шефовете на сондажна компания?

— Да.

— За „Ибис“ ли става дума?

Луси го погледна безизразно:

— А, не така. Ако ми кажеш в кои компании се е инфилтрирал Лас Вегас, ще си спомня кои използва Калифорния.

— Туш — вдигна ръце Анхела. — Та значи, говорила си с този тип от „Ибис“ и той казал...

Луси се изсмя:

— Знаеш, че Аризона е преобана, когато Калифорния притежава компаниите, които уж би трябвало да им помагат да намерят вода — и пак се засмя. — Та да, този от „Ибис“ ми направи предложение. Можех да си пиша за каквото си искам, но примерно да спра да се тревожа какви ги върши тук и там Калифорния, и да прекарвам повече време в писане за други неща. Например да се съсредоточа повече върху преразглеждането на Споразумението за река Колорадо или на

промените в състава на Министерството на вътрешните работи. Или върху Невада... — тя махна към Анхела. — Да пиша за невидимите водосрези на Лас Вегас. Или пък за това как съставът на Агенцията за извънредни ситуации не стига да се справи с ураганите в Залива и всичките торнада в Средния запад, с наводненията по Мисисипи и срутванията на вълноломите в Манхатън. Статиите с човешки елемент са прекрасно нещо. Да пиша за изтощения персонал на Агенцията и как федералното правителство не му стига енергията да се грижи за една камара тексасци, чиито градове току-що са пресъхнали. Има толкова много статии, които бих могла да напиша! — Луси се изсмя горчиво. — Той не ми казваше за какво да пиша. Просто намекваше, че може би си струва да помисля малко за всички онези други интересни истории, които имат нужда от разгласа. А после избута към мен пачка юани, дебела сигурно осем инча. Дори не се срамуваше от постъпката си. Просто ми бутна парите и стана. Каза: „Благодаря за отделеното време“ и излезе. Та ето ме, значи, седя с купчина пари и онзи гнусен вестник със снимка на някаква плувкиня, чиято кръв се оттича в сифона на празен плуven басейн, и са я наръфали диви кучета, които облизват кръвта. Седя си аз... — тя погледна към Анхела. — Ето така играе играта Калифорния. Кейтрин Кейс може да си отглежда колкото си иска тайни агенти, но когато се стигне до същината, Калифорния определя правилата. Калифорния не се ебава.

— Поддала си се.

Луси го изгледа замислено.

— Знаеш ли, в началото, когато някой ти казва как стоят нещата, ти се ядосваш, нали? Искаш да отвърнеш на удара. Да покажеш, че не се страхуваш. И го правиш. Пишеш нова статия за „Ибис“. Може да разкажеш примерно как Калифорния се напъва да изпомпва повече от „Лейк Хавасу“. Прокарваш връзка между аризонски политик и наркобос, който е сред шефовете на „Ибис“ и току-що е пъхнал петдесет бона на конгресмена Дуейн Рейнър, който пък съвсем случайно лобира да счупи последните мостове по Споразумението за реката и си е взел нова лятна вила във Ванкувър. Езотерични творения. Статии, които са по-сухи от пустинята, понеже копаяш през графици на пътувания и прехвърляния на пари. Никой не чете статии за бюрокрацията така, както гледат картинките в кървавките вестничоци, нали? Така, де, всъщност никой не ти чете статиите дори ако ги

пишеш. Заради тези разследвания един път ме предложиха за „Пулицър“. Вероятно най-малко четената ми статия изобщо. Но за сметка на това се оказва, че всичките ми гуми са нарязани и не успявам да се докопам до интервю. И тогава осъзнаваш, че поне един човек чете каквото си писал. И точно този човек е наистина важният — Луси сви рамене. — Така се учиш. Не се пише за труповете, понеже на наркобосовете не им харесва. Е, поне не разказваш историите, довели до появата на труповете. И не пишеш за подкупи, тъй като политиците мразят такива работи. И определено не пишеш за калитата, защото те ще се погрижат да спрат завинаги писането ти.

— Много забрани.

— Писна ми от всичките.

— Значи си вдигнала всичките си бариери — Анхела кимна към пистолета ѝ. — Чакаш да дойдат да стрелят по теб.

Журната се засмя горчиво:

— Може да ми се ще да умра.

— Никой не иска да умира — възрази водосрезът. — Хората само така разправят. Но всеки, който се е приближавал до смъртта, не я иска.

Телефонът ѝ звънна. Домакинята му вдигна.

— Луси Монро — заслуша се. Стрелна с поглед Анхела, после сведе очи. — Така ли? Скъпар? — внезапно наостри уши. — Я пак повтори? Добре. Схванах. Не. Не точно сега... — още един поглед към Анхела. — Аха. Добре. Хубаво — и затвори. На госта си каза: — Трябва да си вървиш.

— Значи, няма да ми споделиш в какво се е бил забъркал приятелят ти Джейми?

— Не — отсече Луси. — И всъщност не смятам, че си ми нужен... — тя тупна с пистолета по бедрото си. Не го насочи към Анхела. — Трябва да си вървиш.

— Мислех, че тъкмо взехме да се разбираме.

Тя го изгледа странно:

— Всичките сте еднакви. Невада, Калифорния, другите — всички сте тук да съсипвате нещата и търсите начин да запазите водата от реката за себе си... — Луси врътна глава към прозореца и прашните покриви на Финикс отвъд. — Казваш, че никога не би направил това,

което са причинили на Джейми, но вече си сторил и по-лошо на хората там.

— Не ние сме построили така недалновидно този град. Финикс сам си го е причинил.

— Тогава предполагам, че и приятелчето ти Восович сам се е утрепал.

Сега вече насочи пистолета към него.

— Еха! — Анхела вдигна ръце. — Пак ли се връщаме към това?

— Винаги е било „това“ — пистолетът в ръката на Луси не трепваше. — Махай се. И ако пак те видя наоколо, ще те застрелям. Въобще няма да те предупреждавам, преди да дръпна спусъка.

Сериозно говореше.

Преди това не беше сериозна, но сега, след телефонното обаждане, беше станала възпъщение на смъртта.

Анхела остави внимателно чашата си и се изправи.

— Правиш грешка — каза. — Можех да ти бъда приятел.

За момент си помисли, че ще му се отвори шанс да пробие защитата ѝ, но мигът отмина и Луси му посочи вратата с пистолета.

— Не ми трябва приятел — каза. — Имам си куче.

[73] REI (Recreational Equipment, Inc.) — популярна марка елитно туристическо и алпинистко оборудване. — Б.пр. ↑

[74] Окотилъ — *Fouquieria splendens*, лъскава фукерия; вид храст. — Б.пр. ↑

[75] Псевдоним на датската писателка Карен Кристенз Динесен, баронеса фон Бликсен-Финеке, известна с книгите си за Африка. — Б.пр. ↑

[76] „Кадилачена пустиня“ (Cadillac Desert) — книга на Марк Рейзнър, посветена на земеделието и водната политика в Западните щати. — Б.пр. ↑

[77] Миризлива върба — *Elaeagnus angustifolia*, елеагнус. — Б.пр. ↑

[78] Чупакабра — популярно чудовище от Латинска Америка, в буквален превод името му означава „сучещ кози“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

— Той е в „Тайян“. 51110. В списъка е „М. Ратан“ — Тимо се гордееше с успеха си.

Луси го задържа на телефона, докато караше пикапа под пържещото слънце на Финикс. Беше погледнала сто и един пъти в огледалата си, но не видя нито следа от водосреза и неговата яркожълта тесла.

Освен ако не си води и други хора.

Направи няколко бавни кръгчета, връщаше се по дирите си и криволичеше през изоставените улички в предградията, за да се убеди, че не я преследват, след това настъпи газта и се насочи към „Тайян“, докато Тимо щастливо дърдореше в ухото й.

— Сигурен съм, че е същият тип, когото търсиш. Използвал е калска шофьорска книжка за документ за самоличност. Скъпар е точно както си мислеше.

Проблемът беше, че дори ако М. Ратан е скъпар, Луси определено не беше.

Веднага щом се добра до обществените атриуми на „Тайян“, пазачите на вратите на жилищните кули я спряха. Проклети да бъдат, ако пуснеха някаква потна зоньрка да кацне просто ей така на главата на мистър М. Ратан.

Колкото и да я дразнеше това, не можеше да пробуди в себе си презрение към охраната. Тяхната работа зависеше от това да държат отвън дрипльовците от Финикс. Нейната работа беше да ги провали, но беше забравила да се приготви за ролята си заради прибързаното си изстрелване от сюрреалистичния разговор с вегаския водосрез.

Луси не беше скъпар. На охраната й стигаше само да я погледне. Нищо във вида й не подсказваше, че е изселничка или кали, или дори мила незаконна дилърка на мехурчета. Беше една идея прекалено прашна и една идея прегоряла от слънцето, прекомерно задъхана и видимо отчаяна.

Поне що се отнася до охраната, за тях Луси беше чиста проба местна зонърка.

Тимо го помисли за голяма смешка, като се сети колко пъти я е обвинявал, че е мокра.

— Май все пак си една от нас — засмя се в слушалката ѝ, докато тя продължаваше с усилията да си проправи път през охраната.

Пазачът повтори:

— Ако сте гост на мистър Ратан, ще трябва да го накарате да ми се обади, за да програмирам асансьора да ви качи горе.

Тя се отказа. Вече беше вдигнала достатъчно пара, докато се мъчеше да ги накара да звъннат горе четири пъти. Каза му:

— Ще опитам пак след малко. Имаме среща. Вероятно просто не се е прибрал още.

— Сигурен съм, че случаят е такъв — усмихна се мило пазачът. — Ако отговорите, може да го попитате.

Луси се оттегли от вратите за достъп до жилищната част и прекоси към обществения площад на аркологията. Обиколи фонтаните и шадраваните, подмина мъглицата на водопадите, спускащи се от горните етажи. Престори се, че са ѝ интересни кафенетата и бутиците, които обсипваха площада, но не откъсваше очи от жилищните асансьори и охраната им, опитваше се да измисли начин да се качи горе.

51110. Пет-единадесет-десет.

Кула пет. Етаж единадесети. Апартамент десети.

Разполагаше с име, също и с адрес и не можеше да направи нищо по въпроса.

Целият ѝ устрем беше спрял от прекомерно професионално наемно ченге.

Седна на ръба на едно езерце с шарани и се загледа в двайсетфутовите плоски екрани, които висяха стратегически над обществената част и показваха новини и борсови сводки на английски, испански и китайски, като непрестанно информираха обитателите за часа и температурата в Шанхай.

Управляващият персонал и секретарките на „Тайян Солар Дивелъпмънт“ се смееха и си говореха в атриума, разделени със стъклени стени от външния свят, където местните им партньори ходеха

навън в пустинята да инсталират слънчеви батерии и да опъват нови мрежи по варовиковите и кварцовите камънаци.

Никой щат не искаше да приюти зонъри, но до един бяха готови да вземат цялата слънчева светлина, с която те разполагаха, така че Финикс имаше затъмнения, докато частните компании продаваха насъбраното слънце на север, изток и запад през аризонските граници и зонърите вадеха пари.

Луси веднъж беше писала статия по темата. Беше получила мизерни прегледи за всичките си неприятности.

Един охранител мина покрай нея, после се върна за втори обход. Тя се намръщи.

Зад стените на аркологията Финикс се свиваше към най-дълбоките кръгове на ада, но „Тайян“ беше нещо различно. Не им харесваше, когато влизаха вътре огризки от апокалипсиса като нея.

Друг частен охранител премина край Луси. По принцип си прекарваха времето в ловене на деца, които се опитваха да се промъкнат и да пият от водните каскади, така че, естествено, нашественик като нея ги възбуждаше.

По свой собствен начин „Тайян“ охраняваше границите си твърдо също като Невада и Калифорния. Наградата за обитателите на „Тайян“ беше пространство, в което се чувстваха, сякаш са напълно разграничени от прахоляка, дима и колабирането на по-големия град отвъд.

Вътре в аркологията жители и корпоративни служители можеха да живеят в удобство. И ако си достатъчно чист и изглеждаш, сякаш имаш работа вътре, може и ти да стигнеш до частите за обществено ползване и да пийнеш кафе или да си уредиш среща. Или пък да се молиш на някого да слезе долу и да те изпроводи в някоя от жилищните кули.

5-11-10.

Пета жилищна кула, единадесети етаж, апартамент десет. По-добро от пощенски код. Петцифрен адрес. Скъпарска работа. Петцифрен билет. Разрешение за влизане в различен свят.

Сега вече охранителите определено следяха Луси. Беше се задържала твърде дълго.

Тя извади мобилния си телефон и се престори, че набира номер, но ѝ беше ясно, че частните ченгета не се хващат на такъв трик. Един

от тях гледаше право към нея. Беше вдигнал ръка към ухото си, докосваше слушалката си и задействаше някаква аларма, която щеше занапред да я вкара в образното разпознаване на системата и понастоящем да я изрита оттук.

— Мис?

Тя се стресна. Нов тайянски охранител беше надвиснал над нея, шляпайки отсъстващо с парализиращата палка по крака си.

— Имате ли някаква работа тук?

Добри бяха, трябваше да им го признае. Дори не го беше забелязала да идва.

— Аз... — поколеба се. — Просто се канех да се кача горе.

Той погледна през рамо към охранителя на жилищната собственост, който наблюдаваше разговора им.

— Значи сте обитателка? Носите ли си картата? Билет за гости?

— Аз...

Ченгето чакаше, без да я пуска.

— Ако мога да се обадя на някого от ваше име?

— Не. Няма проблем. Просто се наслаждавам на водата.

— Ако сте си изгубили билета, можем да ви проверим.

Беше прекалено привикнал да гони хора. Твърде много народ се промъкваше с цел да се приближи до лукса на водните извори и филтрирания въздух, чист от дим и прахоляк, водопадите и свежата миризма на жива пръст и растения.

Беше свикнал да разкарва хората. Любезно. Без да прави сцени, които биха нарушили внимателно изградения покой на аркологията „Тайян“.

И ако Луси откажеше да си тръгне лесно — е, винаги я има парализиращата палка, която отсъстващо почукваше по бедрото му. Така жертвата поне нямаше да се съпротивлява, когато той и дружките му измъкнат безчувственото ѝ тяло от сградата и я захвърлят на улицата.

— Всичко е наред — повтори Луси. — Тръгвам си. Само да си прибера нещата.

— Разбира се, мис.

Самата любезност. Бяха винаги любезни, стига да се движиш в посоката, в която им се ще да те движат. И докато не се налага да те поизпържат, могат да са дори мили.

Луси прие, че е била победена. Мерна богати скъпари да напредват към въртящите се врати — неколцина в делови костюми. Разговаряха оживено, същински господари на вселената. Обстрелваха се на китайски и испански помежду си. Ех, само да беше подбрала по-добре момента, можеше да се залепи за тях, но при условие че охранителят я избутваше към изхода, в момента нямаше какво да стори.

Налагаше се да търси друг начин да стигне до Майкъл Ратан.

ГЛАВА 18

Завеси от пламъци и кълбящ се черен дим обгръщаха Мария и я поглъщаха.

Твар, подобна на куче, черна и хилеща се, изскочи от огъня, зяпнала да я глътне като личния питбул на дявола.

Сара беше с нея.

Момичето се опита да избяга от дяволската твар, но Сара беше бавна. Пръстите ѝ все се изплъзваха от тези на Мария, но тя не възнамеряваше да я пуска. После обаче хватката ѝ пак се разхлаби, Мария не можеше да я намери и загубата ѝ разби сърцето...

Събуди се задъхана в апартамента на мъжа — потна, с пресъхнала уста, с блъскащо в гърдите сърце, и единствената мисъл в главата ѝ беше повтарящо се безкрайно *благодаря благодаря благодаря*.

Не беше истина, Сара не беше мъртва и всичко се оказа само сън. *Благодаря благодаря благодаря*.

Мария осъзна, че са я прегърнали и Сара, и мъжът. Нищо чудно, че изгаряше от жегата. Измъкна се от обятията им, като се постара да не ги обезпокои. Сега, когато беше будна, вече ѝ се гадеше и ѝ беше зле. Главата така я цепеше, че все едно някой ѝ бъркаше в окото с отвертка.

Тя се изхлузи до ръба на леглото и се опита да стане. Незабавно посегна към стената за опора, понеже стаята се килна. Застави се да диша бавно и се опита да стои права в здрача. Преплетената двойка на леглото продължаваше да спи. Сара и... нейният мъж.

Ратан.

Мария се засмя под нос, чудеше се дали да се отвращава или порицава, че не помни първото му име, не беше сигурна и дали ѝ пука. Беше ѝ го споменава един куп пъти, но тя просто не успяваше да го запомни.

Сара възлагаше толкова много надежди на мъжа, чието първо име приятелката ѝ не можеше да измъкне от паметта си.

Беше отдала девствеността си на непознат. Не беше сигурна дали се очаква да ѝ пука и за това. Всъщност май я беше отдала на Сара. Беше се любила със Сара. Тази мисъл ѝ хареса повече. Беше отдала истинската си девственост на най-добрата си приятелка.

На пода лежеше бутилка от шампанско. Мария не си я спомняше и нея. Или по-скоро я помнеше, но мислеше, че е част от съня. Предишната нощ беше толкова неясна и сюрреалистична. Двете със Сара се редуваха да пият и да се целуват, оставяха леденото мехурчесто вино да се стича по телата им и върху страстния език на хидролога...

Сън или истина? Спомен или желание?

Е, бутилката беше празна. Това беше истинско.

Като я видя да блещука на пода, Мария усети как замайването на мехурчетата я изоставя. На трезво луксозната спалня ѝ се струваше твърде тиха. Почти самотна. Чаршафите — смачкани и потни. Бутилката — празна. Русата коса на Сара — разпиляна по възглавницата. Ръцете ѝ бяха разперени върху леглото, за да докосне рамото на мъжа — странно интимен жест, който ги караше да изглеждат по-близки от платени любовници.

Да ги гледа как се докосват, събуди по-объркани чувства. Отделни образи. Сара и целувките ѝ. Тялото на Мария, която летеше. Ратан искаше да участва в събитията и Сара го вкара вътре. Съсредоточена да се погрижи за мъжа, когато всичко, което Мария искаше, беше приятелката ѝ да я целува още. Отново и отново. Да усеща допира на кожата си до нейната.

Мария си спомни, че ръцете ѝ трепереха от възбуда. Беше имала чувството, че под кожата ѝ се взривяват бомби, експлозии от вибрираща, изгладняла страст. Всеобхватна. Разтърсваща. Посягаше към Сара отново и отново. Понасяше изпълнението на мъжа.

Спомни си как Сара се беше взирала изгладняло в него. Билетът ѝ за извън Аризона, ако я харесаше достатъчно, след това усещаше погледа на Мария върху собственото си тяло, а ръката му се плъзга по бедрото ѝ. Тримата бяха свързани заедно, брънка по брънка — Мария, вманиачена по Сара, Сара — вманиачена по мъжа. А той в крайна сметка — вманиачен не по момичето, което, водено от надеждата да потегли на север, му беше довело Мария като жертвено агне, а в самата жертва.

По онова време не я беше грижа. Искаше само и единствено Сара. Сега обаче се чувстваше изпразнена от това, че гладът на всеки от трима им не беше напълно задоволен.

Тръгна да търси банята. Намери прохладни мраморни плочки, огледала с ръбове в тюркоазно и сребърно и покрити със синьо-бял порцелан плотове.

Втренчи се в отражението си в огледалото. Не изглеждаше различна с нищо. Все още си беше тук. Все още си беше същата. Беше правила секс с момче и момиче едновременно. За него изобщо не й пукаше, но за нея... Продължи да се взира в себе си. Същата си беше. Баща ѝ никога не би се досетил какви ги е вършила снощи. Никой на улицата не би могъл да види къде, как и какво е правила за пари или какво бе изпитала. Кого бе обичала.

Седна на тоалетната чиния, свръхчувствителна към допира на студения порцелан до кожата ѝ, докато пишкаше, опитваше се да си спомни последния път, когато не е използвала клекалото зад убежището в мазето, което беше нейно и на Сара, или джони-камиона. Последния път, когато не се беше налагало да къса страници от зловещите вестници, за да се обърше. Спомняше си, че се промъкна в „Хилтън 6“ и успя да се добере до тоалетната, преди една от камериерките да дойде да я изхвърли, и как дамата се смили над нея и я остави да си измие лицето и ръцете на мивката и да се напие с вода, преди да я изпроводи навън на жегата и прахоляка.

Мария дръпна ръчката. Забълбука вода. Невероятно.

Полази я срамно-сладка тръпка, когато се насочи към кухнята и захвана да преравя шкафчетата на мъжа. Крадец, който си пълни чаша и гледа сметката да свети червено до крана, докато налива догоре.

Мария пресуши чашата си до капка.

Напълни я втори път, доволна, че може да таксува мъжа, чието име беше забравила. Опря студената чаша до бузата си. Изпи и нея.

Водата отново зазвънтя в чашата, когато я напълни за трети път. Не можеше да се насити. Чувстваше се прекалено подута, за да я изпие веднага, но не можеше да я остави. Занесе я в спалнята и пусна душа. Върху нея се изсипаха галони и галони, и галони. Повече вода, отколкото цялата ѝ печалба от хуманитарната червенокръстка помпа — просто се лееше върху тялото ѝ и изчезваше в канала. Насапуниса се с мисълта за Сара и притиснатия към нея мъж. Трескавата възбуда.

Алчната наслада от потриването на кожа в кожа. Мехурчетата. Боеше се, че наркотикът прекомерно ѝ е харесал. Сега ѝ се струваше, че всичко, което докосва, не е достатъчно ярко, по-малко реално е, отколкото когато беше на черешата. Чудеше се как да си купи мехурчета. Как Сара се е добрала до тях. Чувстваше се чиста. Dios, чувстваше се чиста!

Изпра бельото си, като ѝ се щеше да си беше взела резервни дрехи. Сара винаги планираше предварително, когато идваше в „Тайян“.

Завесата изтрака и разкри Ратан, гол.

— Переш ли?

Взираше се в нея със странна усмивка на лицето, а Мария стоеше мокра, с бельото си в ръце. Понечи да измисли някакво обяснение, но той само каза:

— Няма проблем. Компанията плаща за апартамента и водата. Можеш да си изпереш и останалите дрехи, преди да си тръгнеш!

След това влезе под душа.

Насапуниса се, плъзгайки очи по тялото ѝ. Мария очакваше той да иска отново да прави секс с нея и се надяваше да не опита. Но той го стори. Беше охлузена, но го допусна в себе си. Нищо специално. Беше по-лесно този път — нещо, което можеше да се престори, че ѝ харесва. Представяше си, че е със Сара.

Когато свършиха, той излезе и ѝ подаде хавлия. Мария взе още една за косата си — спомни си как с майка си и двете си увиваха косите с кърпи. Това беше, преди да цъфне гвардията и да им обяснява, че трябва да се местят в приюти. Преди всичко да отиде по дяволите.

Докато Мария стигна до дневната, Ратан беше отворил щорите. Зората тепърва започваше да се разлива по небето и да оцветява прашната омара в червено. Не се беше успала колкото си мислеше.

Той отиде в кухнята. Сега, когато бяха излезли от душа, ѝ се стори почти срамежлив. Избягваше да я гледа в очите.

— Ти... — поколеба се. — Добре ли си?

Беше сторил точно каквото искаше и го беше повторил под душа, но сега не беше твърд и не я гледаше в очите.

Мария остана изумена, че мъжът изглежда толкова засрамен, и се почуди защо не изпитва същото. Щеше да разбие сърцата на майка си и баща си, ако знаеха какво е направила. А изобщо не ѝ пукаше.

— Искаш ли нещо за закуска? — попита той.

Тя подпъкна по-плътно хавлията около себе си. Кимна, защото не си вярваше да заговори. Душ. Чисти дрехи. Погледна към спалнята. Сара още спеше.

— Забравих ти първото име — призна.

Хидрологът се усмихна, за момент почти заприлича на момче и едновременно с това изглеждаше някак облекчен.

— Майкъл. Майк — подаде ѝ най-официално ръка. — Радвам се да се запознаем... — след което едновременно се разсмя и доби смутен вид. — Отново. Така, де.

Мария отвърна на усмивката му, понеже искаше той да се чувства добре.

— Отново.

Майк извади от хладилника яйца и ги строши в паница, докато момичето оглеждаше апартамента. Не можеше да сдържи потреса си от лукса на жилището. Индиански килими по паркета в дневната. Картини по стените. Истински книги на полиците, подредени изящно сред глинени съдове, които според Мария бяха японски. Хладилникът бръмчеше доволно, включен към постоянно електрическо хранване. И беше тихо. Толкова тихо! Не чуваше ниции крясъци на горните етажи. Не беше обкръжена от подозрителни погледи.

Майк пусна водата в мивката и хвърли вътре черупките. Забеляза, че Мария го гледа. Обясни:

— Нищо не се хаби. Всичко се рециклира. Отива в метановите резервоари, после минава през езерцата с шараните и лехите с охлювите. Част от водата бива филтрирана чрез обратна осмоза и се връща горе по тръбите, а част отива във вертикалната ферма на южната фасада.

Мария го остави да говори, като се чудеше защо той смята, че има нужда да ѝ обяснява всичко, и какво ли приема за даденост.

Едно време и тя беше разполагала с такива неща. Прости и основни. Чешма. Собствена стая. Електричество. И ги беше приемала за даденост също като този мъж.

Той не осъзнаваше, че животът му е пълен с магия.

Мария си спомни как Сара се притиска до нея и шепне в ухото ѝ, докато Майк я ръчка отдолу, „ще си плати“.

Но важното в случая не бяха парите. Да се помотае тук — това беше ценното. Попита го:

— Задълго ли си в града?

Веднага щом го каза, осъзна колко прозрачен е въпросът ѝ.

Майк я погледна с подозрително изражение, понеже и двамата разбираха, че повдига въпроса за дългосрочна връзка.

— Трудно е да се каже — отвърна той с внимателно овладян глас. — Точно в момента има много промени... — погледна надолу към яйцата. — Снощи имах един вид празник.

— Какво празнувахме?

Той ѝ смигна:

— Щастливият ми пробив.

— И на мен не би ми навредило нещо такова.

Беше го замислила като шега, но долови твърде много горчива честност в думите си и съдейки по това как Майк си затвори устата, стана ясно, че е забила клин помежду им. Той трябваше да си мисли, че тя е забавна, не отчаяна и прилепчива.

— Съжалявам — каза му. — Вината не е твоя. Не се притеснявай!

Боже, само влошаваше положението!

Майк се втренчи в яйцата, които цвърчаха в тигана.

— Какво би правила, ако можеше да се измъкнеш оттук? — Вдигна очи и внезапно се втренчи в нея. — Ако някой си тръгваше и би искал да те вземе със себе си? Какво ще направиш?

Този въпрос хвана Мария неподготвена, сякаш той ѝ четеше мислите. Но въпросът не прозвуча хипотетично.

— Не знам. Ще си потърся работа? — Не знаеше какъв е верният отговор, но предполагаше, че ако каже правилното нещо, може да си отвори много врати. — Или да се върна в училище.

— Нали знаеш, че от другата страна на границата от чешмите не тече мед и масло?

— По-добре е, отколкото тук.

— Определено. Но ако можеше да идеш, където си пожелаеш, къде би отишла? Ако можеше да постъпиш, както си пожелаеш, какво щеше да направиш'?

Струваше ѝ се странно въодушевен. Досущ пери-веселяшки пастор, който ѝ предлага изкупление.

— Ако можеше да отидеш, където си поискаш, и да правиш всичко, да бъдеш всякаква — какво би подхванала?

— Но това не е истинско — възрази Мария. — Никой не получава подобен шанс.

— А ако можеше?

Дразнеше я, че Майк продължава да повтаря невъзможни неща, но въпреки това му отговори:

— Искам да ида в Китай. Татко казваше, че трябва да живеем там. Ще ида в Китай и ще уча китайски. Веднъж татко спомена, че близо до Шанхай има плаващи градове. Ще ми се да живея там. Да плавам по океана.

— Тексаска си, нали?

— ’Збира се.

— А как се озова тук?

Мария се замисли дали, ако му разкаже, ще го накара да я съжали. Може би така ще го свърже по-плътно с нея и Сара? Нуждаеше се от нещо повече от секса, за да го закачи добре. Сексът беше временно явление. По улиците имаше твърде много момичета, които биха дали всичко за душ и малко пари да си подплатят сутиените. Не стигаше да го чукаш. Майк непременно трябваше да хареса нея и Сара. Беше задължително да ги вижда като личности. Като хора. Хора, които имат значение.

Така че разказа историята си и не преигра. Просто му каза как щатската гвардия дошла в градчето им недалеч от Сан Антонио и им казала, че трябва да оставят всичко, защото вече няма да карат вода в града. Каза му как са излезли от Тексас на път на запад, понеже всички знаели, че Оклахома отпраща хората, а Луизиана била пълна с бежанци от ураганите. Каза му колко зле било в Ню Мексико. За накачените по бодливата тел на оградите трупове и за конвоите с пери-веселяци, за хуманитарните червенокръстки постове и как майка ѝ умря от чикунгуня^[79].

Каза му също и за плановете си. Как продава вода с Тууми. Описа му как се опитала да използва съвета му за цената на водата.

Майк се засмя при тази част от историята, беше впечатлен и реакцията му ѝ даде надежда, че успява да го закопчае. Само да беше в състояние да привърже този мъж към себе си и Сара, той можеше да ги отведе навсякъде.

— Нали знаеш, че Кейтрин Кейс е започнала с продажби на вода? — попита Майк.

— Това е госпожата, която притежава водата на Лас Вегас, нали?

— Горедолу. Започнала е да продава вода от фермите на градовете, като взимала най-добрата цена, когато водните трансфери наистина набрали скорост. След като изцедила Лас Вегас, я наели да прави същото с всички останали. Постоянно търсела начин да пробие. Знаменита е със сделките, които прави.

— Не съм като нея.

Той сви рамене:

— Не си толкова различна. Важното е да се кара вода там, където хората я ценят. Кейс борави със стотици и хиляди кубични фута, ти работиш на галон. Но играта не е толкова различна.

За изненада на Мария той се отлепи от яйцата. Отиде до полиците и извади стара хартиена книга. Погледна я преценяващо, прелисти я и извади разни натикани между листовите документи. Подаде ѝ томчето и попита:

— Това попадало ли ти е някога?

Мария я пое и прочете бавно заглавието:

— „Кадилачена пустиня“? За коли ли се разправя вътре?

— Всъщност — за вода. Това е един вид разказ как сме стигнали дотук. Има и други книги. После издадох достатъчно. Може да прочетеш онлайн Флек или Фишман, или Дженкинс и другите... — Майк кимна към книгата в ръцете си. — Но винаги съм смятал, че хората трябва да започнат с тази. Това е Библията, когато става дума за вода.

— Библията, а?

— Вехтият завет. Началото на всичко. От времето, когато си мислехме, че можем да караме пустините да цъфтят и водата винаги ще ни бъде поддръжка. Когато смятахме, че може да местим реки и да контролираме водата, вместо тя да контролира нас.

— Звучи интересно — Мария му подаде книгата, но той махна с ръка.

— Вземи я.

Както го каза...

— Ти заминаваш, нали? — попита момичето. — Ето затова не си против да платиш толкова много за нас със Сара.

Стори ѝ се, че му стана неудобно.

— Може и да тръгна.

— Кога?

Той сведе очи и не посмя повече да срещне погледа ѝ:

— Зависи... Скоро, предполагам.

Мария му тикна книгата:

— Задръж си я.

— Не мисля, че разбираш.

— О, разбирам. Това е книга. Не ми трябва книга да ми каже колко са тъпи хората. Това вече го знам. Ако имаш книга за това как се минава границата, без да те спипат дроновете — ето такава ми трябва. Може би книга и за това как да не те наръга който — като всичките онези типове, дето ги копаят по телевизията... — тя изглежда гневно клиента си. — Не ми трябва книги, които разказват как са стояли нещата едно време. Всички говорят за „едно време“. Трябва ми книга за това как се очаква да живея сега. Освен ако не разполагаш с такава, не ми трябва излишна тежест — тя махна към захвърленото на плота томче. — Сериозно говоря. Това чудо е *хартуено*.

Стори ѝ се, че го е обидила.

— Първо издание е — каза Майк в своя защита. — Хората ги ценят. Можеш да го продадеш, ако решиш...

Но на Мария не ѝ пукаше. Внезапно ѝ беше дошло до гуша от него. Да бъде любезна с някакъв тип, който иска да ѝ даде книга за четене, та да се чувства добре от факта, че я е изчукал и напуска Финикс при първа възможност, която му се отвори?

— Просто си я задръж.

— Съжалявам — промърмори Майк. — Мислех, че ще ти бъде интересна... — напъха си документите обратно в книгата и я сложи настрана.

— Както и да е. Няма нищо — тя се поколеба. — Може ли да си изпера дрехите?

— Разбира се — той кимна, на вид почти толкова уморен и смачкан, колкото тя се чувстваше. — В стаята ми има халат. Може да го облечеш, докато дрехите ти се перат. Опери и тези на Сара.

— Благодаря.

Тя се насили да му се усмихне по-широко, отколкото имаше желание — опитваше се да залепи счупеното и хидрологът май се поразведри. Може и да не ги вземеше със себе си, като си тръгне, но

поне би могла да измъкне бакшиш от него. Или поне по още една нощ за себе си и Сара.

Мария се върна в спалнята и свали кърпите си. Потърси халата. Приятелката ѝ се обърна и се разположи върху цялото легло с опънати ръка и крак, но не се събуди.

Мария се поколеба, загледана в русокосото момиче и зарадвана, че то спи. Доволна, че ще си поспи до късно и поне веднъж — спокойно.

„Влюбена ли съм в нея?“ — запита се.

Знаеше си, че беше желала Сара. И че въобще не се интересуваше от Майк. Определено не и както го искаше Сара. Майк беше мил. Мария бе попадала на предостатъчно готини момчета в живота си, но да гледа Сара, ѝ се струваше така забранено и всепоглъщащо, както когато майка ѝ я спипа да се гали, докато гледаше в един таблет снимки на актрисата Амали Ксю. Когато беше със Сара, се чувстваше наелектризирана, все едно е сграбчила оголен кабел. Мария знаеше твърдо, че не иска да загуби приятелката си.

Порови из оплетените чаршафи за останалите им дрехи. Сръчка Сара:

— Знаеш ли къде ти е полата?

Русокоската промърмори нещо и я отблъсна.

— Добре, сама си пери нещата тогава.

От дневната се разнесе звънец. Мария застина, внезапно осъзнала, че е гола. Къде беше халатът на Майк?

Надникна през вратата на спалнята. Нечий глас каза:

— Здравсти, Майки, дърт копелдак такъв, как върви?

— Ти пък какво правиш тук, мамка му? — обади се Майк. — Казах ти, че ще се срещнем по-късно.

— Реших да не чакам.

— Ка...

Чу се влажно тупване. Последваха викове. Също и още удари и изпъшквания.

— Дявол го взел, Майк, ама че ти е твърда физиономията, мамка му! А сега какво ще речеш да поговорим за... *о, не така!*

Чу се приглушено изкашляне. Мария съгледа Майк да се препъва заднешком, стиснал рамото си. Последва го мъж с прицелен в него пистолет.

— Чакай! — изпъшка Майк. — Имахме сделка!

— Определено. И тя е, че ти ми даваш каквото искам, и си обираш крушите от Финикс!

Майк се хвърли към онзи с пистолета. Оръжието пак се изкашля. От тила на хидролога шурна кръв. Той се катурна заднешком.

Мария скочи към Сара. Изсъска:

— Събуди се! Скрий се!

Опита се да я измъкне от леглото.

— Остъй ме — простена Сара. — Остъй ме на мира!

От другата стая се разнесоха гласове:

— Що го утрепа, мамка ти?

— Щяхме да го гръмнем все някога, нали?

— Все пак трябваше да го питам къде са правата!

— Съжалявам, брато. Случват се такива работи.

— Шибаната му мамица. Претърси апартамента...

Мария сграбчи Сара за ръцете и я дръпна. Чуваше, че идва някой. Стъпки по дъсчен под. Все по-близо и по-близо.

Тя се хвърли на пода до леглото, щом вратата се отвори.

— Ка... — стресна се Сара.

Пистолетът се изкашля.

Мария се напъха под леглото, а оръжието изтрещя отново. Тя застина в скривалището си, като се опитваше да не скимти, натикана в тясното пространство.

— Дявол го взел, каква каша — обади се нечий глас.

— Какво има тук? — подвижна другият от дневната.

— Някаква тексаска чукалка...

Стъпките се отдалечиха.

— Нямаше нужда да й гръмваш задника.

— Копелдачката повърна върху мен.

Сърцето на Мария тупкаше толкова силно в ушите ѝ, че едва чуваше гласовете на мъжете. Разговорът им заглъхна, докато обикаляха апартамента, а думите се сливаха в повишаването и затихването на разговора, изумителен със спокойствието си.

Те току-що бяха убили двама души, но звучаха така, все едно си приказват на чаша кафе. Момичето чу единия да се смее. Отваряха шкафове. Не спираха да си говорят.

Стъпките се върнаха.

„Моля те, не, моля те, *моля моля*.“

— Тези копелета от „Ибис“ определено знаят как да си живеят — коментира мъжът.

— Сметките им са служебни.

Мария виждаше обувките му. Черни каубойски ботуши, толкова близо, че можеше да се протегне и да ги пипне. Лъснати и скъпи. Ботушите спряха на място. Пистолетът пак плю и Мария трепна.

Дали се подсигуряваше, че е убил Сара? Или го направи просто за забавление?

Мария осъзна, че плаче. Чувстваше сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Зрението ѝ се замъгли. Под леглото, скована от страх, тя хълцаше, но от устата и не излизаше нито звук.

Плачеше мълчаливо, спотаена като мишка, и се молеше мъжът с ботушите да не забележи, че пръснатите из стаята момичешки дрехи са прекалено много и че на килима са захвърлени четири обувки на висок ток.

Мария плачеше от ужас и от мъка. Все още усещаше топлата ръка на Сара в своята, пръстите ѝ, изплъзващи се от хватката ѝ, докато се гмурваше в скривалището си...

Заплака, тихо и безнадеждно, наясно, че сънищата ѝ са се сбъднали. Независимо дали ангел, дявол, светец или призрак бе шепнал в ухото ѝ, тя като пълна глупачка не се вслуша в кошмара предупреждение и сега беше твърде късно да стори каквото и да е, освен да се моли за прошка и спасение.

В другата стая трополенето и стърженето продължаваха.

— Тук няма нищо — каза единият от мъжете. — Претърси спалнята.

Моля те не моля те моля моля.

[79] Чикунгуния — арбовирусна инфекция, пренася се от комари. Симптомите наподобяват артрит, водят до изкривявания на крайниците и адски болки в ставите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Охранителят вървеше редом с Луси, за да се убеди, че наистина ще напусне.

Беше виждала да прогонват хора и преди, но не беше обмисляла процеса от перспективата на прогонения.

Веднъж седя в кафене „Сагуаро“, от другата страна на площада, на среща с китайски инженер, специалист по биодизайн. Той говореше за това как езерцето, до което седяха, всъщност е част от цялостната структура за пречистване на водата, как всяко стръкче зеленина и всяка рибка са щателно създадени и подбрани да изпълняват специфични задачи за почистване.

Насред разговора Луси беше видяла охраната да изкарва един човек навън. Отпиваше от кафето си и наблюдаваше какво се случва. Съжаляваше човека, но не изпитваше отчаянието му.

А сега подкарваха навън нея и посетителите в кафенето се преструваха, че не се случва нищо интересно.

Зад нея някой изпъшка. Звукът беше достатъчно силен, та Луси се обърна.

Почти очакваше да види някой наръган — така уплашено и зашеметено й прозвуча възклицанието. Човекът обаче стоеше вцепенен и зяпаше нагоре. Мнозина други наскочаха на крака със зейнали усти. През целия площад „Тайян“ премина вълна на почуда. Всички гледаха небето с изненада и тревога. Не, не небето...

Мониторите. Гледаха огромните телевизионни екрани, които висяха над атриума.

Луси проследи погледите им.

— Какво, по дяв...

Ченгето я сръчка да продължава нататък, но тя отърси хватката му.

— Чакай!

Той пак посегна да я сграбчи, но после на свой ред спря и ето на, вече не бяха охранител и нарушител, а двама души, гледащи телевизия.

Двама души заедно, внезапно станали брат и сестра поради промяната в обстоятелствата.

Горе на екраните се появиха изображения на огромно, спокойно езеро. Язовирна стена. Текстът под снимките гласеше: „Водохранилище «Блу Меса». Гънисън, Колорадо“.

Лазурен скъпоценен камък, излят сред жълти глинени скали, назъбени канари и магнолии.

В единия край на езерото земният насип затапваше дълбок, назъбен каньон и спираше сините води от изливане в него.

Само дето от преградената фасада на язовирната стена се процеждаше вода. Три отделни водопада. И разпенените струи видимо нарастваха.

Луси успя да различи катерещи се по стената хора, търчащи като миниатюрни мравчици — смалени в сравнение с течовете, които се бяха отворили. Една кола хвърчеше по магистралата, минаваща върху язовирната стена.

На въжета по стена се спускаха ремонтни екипи и се опитваха да измислят какво да направят...

Насипът започна да поддава.

Ръката на охранителя падна от рамото на Луси. Зад нея някой изкрещя, ужасен. От стената бликаше все повече и повече вода. Откъртваха се цели монолитни късове. През процепите потичаха нови и нови фонтани. Разрастваха се все по-бързо и по-бързо. Инженерите, същински точици по язовирната стена, се разбягаха. Мащабът беше прекалено голям за възприемане, а хората — миниатюрни в сравнение с мощните струи, които под налягане излитаха през насипа.

Срути се цял участък от горния ръб. С него падна и бетонобъркачка, която се преобърна и литна надолу между тесните стени на каньона. Играчка, захвърлена от водата, която плаваше в усиливащото се течение и се въртеше.

Някой включи звука на мониторите. Задъханият глас на новинар изпълни атриума, изброявайки дълъг списък от градове, уязвими за потока вода:

— Просто не знаем докъде ще стигне! Бюрото по мелиорациите очаква да се срутят и насипите „Мороу Пойнт“ и „Крайстъл“. Щабът на инженерните войски препоръчва евакуационни тревоги в следните

населени места: Хочкис, Делта, Гранд Джънкшън, Моуаб... вълната може да стигне чак до „Глен Каньон“!

Новинарят продължи да изброява имена на градове, докато камерите се местеха от срутващата се стена към тясното гърло на каньона и кипналата кална вълна. В прииждащата река се поклащаха канари с размерите на къщи. Новинарите първо нарекоха събитието „терористичен акт“, след това се поправиха и заявиха, че можело да се окаже и структурен проблем. Самият язовирен насип беше издигнат преди почти сто години и сега умираше. Нови и нови струи кална вода избликваха от нея.

Част от стената на каньона се отчупи, подкопана от силните струи, и от нея се обели огромен нанос напукан гранит, парчетата се разлетяха и пометоха част от наблюдателите. Подобни на мравчици, зяпачите се разбягаха от ръба. Новинарят крещеше:

— Там имаше хора! — сякаш не беше очевидно, но той продължаваше да го повтаря, задъхан и ужасен. — Там пострадаха хора!

— От Бюрото по мелиорациите получихме съобщение, че стената е проверявана наскоро и сметната за стабилна. Конструкцията и геологичното разположение са били идеални. Няма сведения за язовирна стена, срутила се спонтанно, след съществуване в стабилни условия толкова дълго...

— Значи е терористичен акт — обади се трети глас в студиото. Но новинарят продължаваше да се дърпа от определението. Луси се зачуди дали нещастникът има връзка с Калифорния.

Ако е притискан да кара по-полека с щата, както бяха притискали и нея. Ако в момента изживява личното си plata o plomo^[80]...

Стената се срути под напора на кипнала вода.

Пороят щеше да се излее през каньоните, да пресече щатските граници, да удави градове, да изтрие всякакви следи от човешка дейност по течението си, а новинарят още се мъчеше да избегне твърдението, което всички знаеха, че няма начин да не е вярно — на Калифорния ѝ беше писнало да се пазари за дела си от реката и беше направила нещо по въпроса. Луси осъзна, че ѝ се отваря мечтаната възможност.

Трябваше само да се размърда, докато всички други са парализирани.

Тя се изплъзна по-далеч от охранителя. Промъкна се през сборището, спокойна и целеустремена — вървеше, докато всички останали стояха и зяпаха омагьосани.

Все едно не съществуваше. Бродеше като призрак.

Прескочи въртележките на входа и стигна до асансьорите. Пъхна се след шокиран до смърт мъж в една от кабинките и го остави да включи таблото с картата си. Натисна собствения си бутон.

Докато вратите се затваряха, мерна за последно всичките онези богати скъпари, привилегированите от „Тайян“, до един да зяпат новините и до един — обърнати на пращинки пред лицето на мощта на Калифорния.

[80] Plata o plomo (исп.) — букв. „парите или оловото“, т.е. „приемай подкуп или чакай смърт“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

„Моля те махни се моля те махни се моля те махни се.“

Само че непознатите се мотаеха, мърмореха и се шегуваха. Ровеха в чекмеджетата, събаряха посудата. Мария лежеше свита под леглото и се бореше да не издаде нито звук.

Пишкаташе ѝ се. Колкото повече се опитваше да се убеди, че няма нужда, толкова повече нарастваше напрежението. Жадно изпитата вода се връщаше да я предаде. Мария не спря да се моли нападателите да се махнат.

Вместо това те се караха.

— Не мога да го отворя, задник такъв. Нали това ти казвам.

— Това е четец за отпечатъци. Използвай проклетия му пръст!

Последва трополене и влачене — Мария предположи, че мъкнат тялото на Майк.

— Въпреки това е кодирано — обади се единият. — Искаш ли да го вземем с нас? Да поработим над паролата?

— Пробвай с рождения му ден.

— Вече пробвах. Рожден ден. Майчино име. Всички лесни щуротии. Разбиването ще отнеме известно време. Ако имаме късмет, може да го замерим с няколко речника, но все пак ще отнеме време.

— Не разполагаме с време.

— Искаш да кажеш, че *ти* нямаш време.

Телефонът в апартамента звънна.

— Искаш ли да вдигна?

— Не, не искам да вдигаш, *pendejo*. Искам паролата на този шибан компютър!

Телефонът спря да звъни, Мария предположи, че някой от убийците го беше изключил.

— Времето изтича.

— Виж дали не си е записал някъде паролата.

Към спалнята отново се насочиха стъпки. Мария затаи дъх.

Сега вече нападателите претърсваха щателно. Щяха да погледнат и под леглото за онова, което им трябваше. Знаеше си. Виждаше вече ботушите на мъжа и след това как се навежда, ръцете му — на инчове от лицето ѝ. Пребори се с желанието да помръдне и да изпълзи встрани.

Ръцете вдигнаха панталоните на Майк и преровиха джобовете.

„Моля те, Божичко, не ги оставяй да ме спипат. Санта Муерте. Майко Мария, моля те моля моля моля.“

Мария размърда устни в молитва, но не можа да спре пикочния си мехур от изпразване още докато убиецът ровеше в панталона, от който измъкна портфейл.

— Виж дали тук има нещо интересно.

В слабините на момичето взе да се излива гореща урина. Звукът от попиването ѝ в килима прозвуча като крясък в ушите ѝ. Мария се опита да спре и не можа. Болката в мехура ѝ беше като нож. Помъчи се да пишка тихо, ужасяваше се, щеше ѝ се да е свършила, но тялото ѝ се съпротивляваше и имаше още, всичката тази алчно нагълтана вода, а мъжете продължаваха да си приказват, все едно нищо не е станало...

Мария чу отварянето на хладилника.

— Искаш ли портокалов сок?

Никога нямаше да си тръгнат, осъзна тя. Бяха дяволи, щастливи да живеят сред мъртъвците.

Нещо студено и мокро докосна голия ѝ гръб. Капка вода. И още една.

„Какво...“

Още една капка.

Dios mío.

Кръвта на Сара се просмукваше през матрака. Капеше студена на гръба ѝ. Мария се пребори с желанието да изпълзи изпод леглото, за да избяга от мъртвата кръв на приятелката си, а стъпките се върнаха в спалнята.

Изтрака отворената врата на килера. От мястото, където се криеше Мария, краката на убийците не се виждаха, но ги чу да ровят в шкафовете. Бяха в стаята и я обикаляха. Щяха да я намерят. Беше въпрос само на време, преди да проверят под леглото.

— Копеленцето добре е празнувало, а?

— Кофти късмет за кучката.

— Хубавка е обаче.

— Какво, да не ти се ще да я опънеш?

— Нямам нужда да утрепя някоя пичка, за да ѝ се пъхна в гащите. Ти си падаш по умрелките, кретен такъв.

Вторият тип се разсмя:

— Не викай хоп, преди да си скочил. Мъртвите момичета не мрънкат как не си им се обадил след случката.

Просто си идете вървете си махнете се, молеше се Мария.

— Нали знаеш, че всичко това щеше да е адски по-лесно, ако не го беше пречукал?

— Какво да ти кажа? Копеленцето не беше Мека Мария. Не си мисли, че мнозина посягат към пистолета ми ей така.

Вече и двамата ровеха в килера.

— Все пак исках да го поразпитам — оплака се първият.

— Нали взе компютъра, таблета и телефона му. Главата си залагам, че ще се оправяш.

— Ако успея да ги отворя.

На вратата се почука.

Двамата незабавно млъкнаха.

Мария затаи дъх заедно с тях.

Второ почукване.

Нападателите се изнизаха от спалнята с внезапно потайни стъпки.

„Ченгетата“ — помисли си Мария, облекчена. Бяха чули нещо.

Щяха да я спасят. Щеше да избяга. Щеше да избяга при Тууми. Да изчезне. Преди това беше твърде горда да му се довери, но сега знаеше, че е готова на всичко, стига да се скрие под крилото на този човек. Тууми беше почтен. Тя щеше да се стопи в градската зона на здрача. Нищо не би могло да върне Сара, но тя поне все пак можеше да потърси безопасност. Щеше да съблазни Тууми. Да му даде каквото му се ще. Да го *накара* да я вземе. Да го *накара* да я иска. Да го направи щастлив с нея. Нямаше значение, че тя не го иска. Щеше да го накара той да я желае.

„Всичко. На всичко съм готова. Моля те, Господи. Помогни ми. Санта Муерте. Помогни ми. Ще ти се моля. Всичко ще сторя.“

Пак се почука.

— Е, проклет да съм — изсмя се единият от нападателите.

Мария чу вратата да се отваря.

Някаква жена поде:

— Майкъл... — но гласът ѝ пресекна след тежко тупване и пронизителен болезнен вик.

Вратата се хлопна. Последваха сумтене и приглушени удари — глухи, далечни и пълни с ужас.

Жената изпищя за помощ, но Мария знаеше, че няма да ѝ помогне. Издрънча стъкло — може би масичката за кафе. Един от мъжете изврещя и също почна да пищи от болка.

— Хвани я. ХВАНИ Я!

Още удари.

Жената спря да пищи.

Дълго време от дневната не се чуваше нито звук повече.

Накрая един от мъжете каза:

— Мамицата му и крава. Трябва да се махаме оттук!

Гласът му беше хриплив и изтощен.

— Какво ще правим с нея?

— Имаш предвид след дяволския шум, дето вдигна?

— Трудно е да накараш някой да падне тихичко. Искаш ли да я довърша? Да я зарежа с чукалката?

— Мамка му, не! Искам да знам какво знае тя. Вече имам един труп, който нищо полезно не може да ни каже. Взимай я. Аз ще нося компютъра.

Чу се изсумтяване и ново тупване.

— Полека с главата ѝ!

— Хубаво, де! — нервен смях. — Както и да е. Мъртвите момичета са тежки.

— По-добре да не е умряла, *pendejo*.

Вратата се отвори и затвори. Апартаментът затихна.

Мария лежеше неподвижна, неспособна да повярва, че онези двамата наистина са се махнали. Минутите тиктакаха. Накрая тя изпъзля сковано изпод леглото. Гърбът ѝ гореше. Беше се издрала до кръв, докато се мъчеше да се натика отдолу. Опитва се да стане. Кожата я сърбеше от щипането на урината.

Сара лежеше в леглото, а кръвта ѝ се просмукваше в чаршафите. Мария се вираше в неподвижното ѝ тяло. И тя също трябваше да е мъртва. Мъртва досущ като Сара. Олюля се замаяна. Седна на пода,

борейки се с чернотата, която заля полезрението ѝ, опитваше се да диша, мъчеше се да победи паниката. Беше се държала в ръце по време на кризата, но сега откри, че дори не може да се изправи. Наведе глава между коленете си. Насили се да диша бавно. Чернотата отстъпи.

Отвън в дневната великолепната гледка все така царстваше в стаята. Водните чаши, от които пиха те с Майк, още стояха на плота. Купата, която беше използвал да разбива яйцата, лежеше строшена на пода в кухнята — диамантени отблясъци слънчева светлина, подчертаващи кръвта по плочките.

Когато се приближи, Мария видя, че Майк е прострелян в лицето. Носът и окото му липсваха, в тила му зееше голяма дупка. Парченца коса, череп и мозък се бяха пръснали по белия килим като останките на счупената купа. Размазаната широка лента кръв по плочките и килима показваше къде го бяха влачили.

Липсваше му един пръст.

Това довърши нещата.

Мария хукна към банята в борба с напъните си.

Тази ръка я беше докосвала. Ръката на мъртвец, сега осакатена, бе докосвала кожата ѝ!

Повърна. От гърлото ѝ бликнаха вода, жлъчка и ужас. Бълваше, трепереше и плачеше, стомахът ѝ се свиваше, червата ѝ се усукваха, докато накрая не остана нищо, а с това и цялата мъка и страх се откъснаха от сърцето ѝ. Пречистиха се и изчезнаха.

„Всичко е остъргано“ — помисли си Мария задавено.

Отпусна чело на хладния порцелан на тоалетната.

„Бягай. Махай се оттук. Иди при Тууми.

Не. Дръж се умно.“

Мария се насили да влезе под душа. Изкъпа се внимателно, изтърка кръвта и пикнята, потта и ужаса, насили се да не мисли за труповете точно пред вратата на банята.

В спалнята избягваше да гледа към Сара, докато си търсеше роклята и я навлече, изпълнена с омраза към допира на прилепналата тъкан до кожата ѝ и към това колко беззащитна я караше да се чувства. Намери обувките си — глупавите творения на висок ток, които Сара бе казала, че Майк ще хареса, ако носи.

„Дръж се умно.“

Мария прерови чантата на Сара. В нея намери няколко „План Би“^[81], още една тубичка мехурчета и няколко лепколенти с нещо, което не смяташе, че са опитвали. Имаше също и дваисет долара и петюанова монета.

Мария си спомни как Сара я придърпва плътно, докато се целуват.

Ще плати ще плати...

Пари.

Отиде в дневната и прерови захвърления портфейл на Майк. Нямаше кеш — само карти. Но пък беше напълно възможно да не е носил кеш в клуба. Или убийците да са му взели парите. Сара се кълнеше, че винаги ѝ плащал предварително. Но пък Майк беше редовен клиент. Може би Сара му се е доверявала да плаща после?

Мария огледа дневната, опитваше се да си представи къде едно богато кали може да къта пари за чукалка. Взе се в ръце и се върна в спалнята, като се стараеше да не гледа към Сара. Прерови чекмеджетата на Майк — чорапи и бельо, панталони, ризи с логото с малката изящна птица и надпис „Проучвания Ибис“... Нямаше кеш. Прерови килера, също и джобовете на костюмите на Майк, отпусна се на колене и претърси всичките му обувки...

Чу от дневната подрънкащо стържене. Застина и се вслуша. Промъкна се в другата стая. Пристъпваше потайно, напрегнала уши да разбере какво е чула. Вероятно не беше нищо важно. И все пак вече се беше задържала твърде дълго в апартамента. Имаше неприятното усещане, че времето ѝ изтича. Сигурно беше плод на въображението ѝ. Време беше да си тръгва. На път към вратата забеляза оставена на плота книга. „Кадилачена пустиня“. Майк беше казал, че може да я продаде. Хората харесваха стари книги. Не можеше да намери парите му, но поне...

Стърженето се повтори.

Беше входната врата, осъзна тя. Някой от външната страна си играеше с ключалката. Някой тих. Предпазлив. Мария преглътна. Искеше да избяга, но се беше смръзнала, втренчена във вратата, докато стърженето продължаваше.

„Върнали са се — помисли си. — Връщат се. Те...“

Дръжката на бравата се помръдна. Мария се втурна в кухнята.

— Хей! — викна един от мъжете.

Момичето сграбчи кухненски нож, но убийците бяха бързи. Един от тях се промъкна зад нея, сграбчи ръката ѝ и я удари в плота. Веднъж. Дваж. Ножът издрънча на пода. Някой пищеше. Мария осъзна, че писъците излизат от собствената ѝ уста. Хвърли се към друг нож, но мъжът я вдигна като чувал над земята и остави краката ѝ да ритат във въздуха.

Мария сви крака и се метна напред, нарушавайки равновесието и на двама им, и ги катурна на пода.

Плочките се юрнаха към нея.

Почти не усети болката от падането по глава.

[81] „План Би“ (Plan B) — контрацептив, който се взима до 72 часа след акта за предотвратяване на бременност. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Луси се събуди с торба на главата и нечии ръце, които я опипваха.

— Докопах й телефона — каза опипващият.

— Извади батерията — отвърна някой друг.

— Да го хвърля ли?

— Не. Все пак ще искам да й видя указателя. Но чак като стигнем на защитено място. Последното, от което се нуждаем, е проследяващо устройство.

Луси се намираше в превозно средство и то се движеше. Усещаше вибрациите. Ръцете й бяха в белезници зад гърба. Беше натикана в някакво тясно пространство върху много твърда пейка.

Пикан! Задната част на удължена кабина, предположи тя, притисната до някакъв тип, който смърдеше на пот и силни пълнители с трева. Спря да я опипва навсякъде, оципа я силно за гърдата и се разсмя, когато тя се дръпна.

— Чиста е — каза.

Луси се опита да седне, но той я бутна обратно на пода.

— О, да ги нямаме тия. Затъмнените прозорци не са достатъчни, момиче.

— Все едно на някой му пука — обади се другият — шофьорът, ако се съди по звука. — Просто ще си помислят, че чукаме тексаска.

— Човек никога не знае. Тексасците са се разпенили напоследък. Шибаняците се сбират закуп и такива простотии. Кара ги да си мислят, че имат някакви güevos... — той потупа Луси по слепоочието. Къси почуквания с кокалчетата на юмрука. — Шибаняци. Не. Си. Знаят. Мястото.

— Не съм тексаска — обади се Луси.

Това й спечели ново почукване по главата.

— Все едно ми пука.

Горещината и задушният въздух в чувала я довеждаха до ужас от задушаване. На косъм беше да хипервентилира и да се паникьоса.

„Карай по-полека. Дишай. Не се задушаваш.“

— Значи вие двамата с Ратан сте се сдушили, а?

„Това го каза шофьорът“ — помисли си Луси. Гласът му звучеше по-далеч от този на другия. Насочен встрани от нея. Опита се да си спомни как изглеждаха лицата на мъжете, когато отвори вратата и хукна след нея. Нещо в единия ѝ се беше сторило познато. Дали защото я бяха дебнали? Преследвали ли я бяха? Толкова познати ѝ се сториха. Шокът от разпознаването им. Спомни си червения пикап, който беше минал покрай къщата. Те ли бяха?

Типът, който седеше до нея, пак я ощипа.

— Човекът те попита нещо!

— Не познавам Ратан — отвърна Луси.

— Защо му идваше на гости тогава? В „Тайян“ не пускат просто ей тъй да си влизат непознати.

— Мога да ви задам същия въпрос.

Пръстите му се сключиха около гърлото ѝ и затегнаха торбата на главата ѝ. Тя взе да се бори за въздух.

— Нещата ще вървят по-добре, ако ние задаваме въпросите, а ти се занимаваш с отговаряне.

„Няма да ми пожелат живота — осъзна Луси. — Видях лицата им.“

Спомни си апартамента и проснатия на пода Ратан, чиято кръв попиваше в шарките на навахския му килим. Щеше да свърши също като него.

Мъжът я пусна толкова бързо, колкото я беше сграбчил.

„Това ме чака, щом не слушам Анна“ — каза си Люси, докато кашляше и всмукваше въздух в дробовете си.

Пикапът взе някакъв завой и започна да набира скорост. Бяха излезли на магистрала, каза си тя.

— Какво искате? — попита, когато си овладя отново дишането.
— Просто ми кажете какво искате и ще ви помогна, ако мога.

— Откъде познаваш Ратан?

— Нали ти казах, не го познавам. Наистина. Смятах, че е свързан с един мой приятел.

— Кой точно?

Тя се поколеба.

— Джейми — Джеймс Сандерсън.

Шофьорът се разсмя.

— Джейми — Джеймс Сандерсън. Водният адвокат, за когото обичаш да пишеш.

— Познаваш работата ми?

Типът се разсмя.

— Да не се майтапиш? Луси Монро? Ти си знаменита, маце. Всичките тези първи страници, всичките тези повръщни за мъртвите ти приятели... — пауза. — Копеленцето Джеймс Сандерсън свърши очушкан бая зле, нали така?

Луси си спомни Кристин, която ѝ описваше травмите на Джейми. *Адреналинът... подсказва ревивификация. Травма на ануса... само дланите и стъпалата са отрязани преди смъртта. Останалите... са причинени впоследствие.*

Шофьорът още приказваше:

— Това момче имаше направо смахната самоувереност, нали така? Смяташе, че може да ни подмята как си ще. Да ни разиграва, все едно сме като тъпаците от „Финикс Уотър“.

— Не.

Но си беше вярно. Точно толкова самоуверен беше. Луси още си го спомняше, седнал в апартамента си, пиян и самодоволен. Как планираше големия си удар.

— Най-хубавото нещо в тая работа — каза ѝ тогава той — не е дори, че ще съм по-богат от Господ. Преебаването най-много ме кефи. Ще прееба Зино от „Договори“ и Мира от деловодството. Норис и смотаните му смешки как да накара Верде отново да протече. Маркес, който ме захвърли на средата на нищото да ровя в древни записи и да бягам от черните вдовици. Когато приключа с тях, ще са наебани във всяка възможна дупка.

— Радвам се да видя, че все още показваш най-добрите си черти.

— Смееш ми се. Но знаеш ли кого наистина нямам търпение да прееба? Кейтрин Кейс. Преди да си ида, непременно ще ударя на големия зъл Вегас една чекия в зъбите! — Джейми се разсмя. — Зонърите ще са ми благодарни поне за това.

Луси сериозно се разтревожи при тези му думи.

— Мислех си, че продаваш на Калифорния.

Джейми я беше стрелнал с лукав поглед.

— Какви точно ги въртиш с Вегас, Джейми?

— Кой, moi^[82]? Просто си връщам някои дългове.

Беше толкова сигурен, че знае как да играе играта и да манипулира всички играчи.

— За Вегас ли работите? — Попита Луси похитителите си. — Това ли е то? С Кейтрин Кейс ли сте?

Типът до нея я цапна по главата.

— Нали ти казах, че няма да задаваш въпроси.

— Просто...

Той я удари по-силно.

[82] Moi (фр.) — аз. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Мария се събуди в ада и видя някакъв мъж да гори в пламъци.

От него бликаше сатанински дим, а наоколо бълваше адски огън точно какъвто бе горял на картините, които майка ѝ рисуваше едно време, когато още се занимаваше с изкуство.

Горящият човек дявол беше коленичил над нея гладен, сякаш се канеше да ѝ изреже сърцето и да го изяде.

„Мъртва съм — осъзна тя. — Умрях. Отидох в ада, задето изоставих Сара.“

А след това дяволът заговори.

— Хей, пийни малко вода!

Видението избледня, заменено от брутален на вид мъж, белязан и облечен с балистично яке. Зад него слънцето прежуряше, обвивайки го в нимб от алена светлина, пламтеше над Финикс и се оцветяваше в кехлибарено там, където грееше през автофилтрите на прозорците на апартамента, които стигаха от пода до тавана.

Мария повърна.

— Полека, момиче — посъветва я мъжът. — Сериозен удар си понесла.

Тя опипа челото си. Над дясното ѝ око растеше огромно, чувствително гъше яйце. Белязаният мъж се наведе по-ниско. Когато Мария се сви, той се дръпна, вдигнал длани.

— Няма да те нараня, ясно? — и повтори на испански. — *¿Me entiendes? ¿Hablas español? ¿Inglés?*^[83] Разбираш ли ме? *¿Comprendes?*

— И на английски бива.

— Добре. Хубаво. Дай да ти видя очите.

Мария колебливо се остави да я огледа. Оказа се много нежен за такъв страховит тип. Дланите му, груби и големи, обгърнаха брадичката ѝ. Пръстите му се плъзнаха над синината ѝ, след това по паешки пропълзяха през косата ѝ, натискайки нежно черепа. Надникна в очите ѝ.

Тя не можеше да откъсне очи от белега на мъжа. Минаваше от челюстта му надолу по врата и изчезваше под балистичното яке, гневен, тъмен и неравен ръбец на фона на мургавата му кожа.

Той пусна внимателно главата ѝ и се отдръпна.

— Получила си сътресение. Карай полека. Не търчи много. Може да ти се ще да поспиш... — тя вече се унасяше, но той я сръчка. — Недей сега. Сега не можеш да заспиваш. Не още. Трябва да се уверим, че ще се събудиш. Много силно се удари при падането.

— Тоест когато ти ме сграбчи — обвини го Мария.

Белязаният тип се усмихна, но без съжаление:

— Не можех да те оставя да ме наръгаш, нали? Нищо че имам меко сърце за дамите, пак не обичам да ме кълцат... — засмя се лекичко и докосна белязания си врат. — Да знаеш, че не е хич приятно.

Мария сериозно го изглежда.

— Определено щях да те наръгам.

— Заради това, дето е станало с приятелите ти? Да не смяташе, че ще ти се случи същото нещо?

Тя погледна към Майк, проснат до нея с разпилян по килима череп и локва кръв около него. Преглътна. Кимна.

— Тук ли беше, когато го убиха?

— Криех се под леглото.

Белязаният се смълча, видимо стреснат. Мария добави:

— Но оставих да я гръмнат, а аз се скрих. Оставих да я гръмнат!

Мъжът кимна и обмисли новината.

— Извадила си късмет.

— Така ли е станало? — тя още чувстваше как ръката на Сара се изплъзва от хватката ѝ. — Късмет ли е, когато убият своята... своята... най-добра приятелка, но не се сетят да търсят допълнително момиче?

— Да — отвърна той с мрачно изражение. — Късмет е, и то адски. Когато Кльошавата дама почука на вратата, винаги е късмет, ако те пропусне.

Каза го с тон на искрен вярващ. Като пери-веселящите в съживителските шатри, дето са наясно с истината и Господа по начин, който хората откън никога не биха разбрали.

За миг лицето на белязания доби особена мекота, но след това той попита:

— Видя ли кой го стори? — и топлотата изчезна, а той се превърна в поредното ужасяващо чудовище като всички останали, приклепнал на пода с разплискана наоколо кръв.

Мария отклони очи.

— Видях само краката им. Криех се под леглото.

— Имаше ли тук и друга жена? С къса кестенява коса? Англа? На средна възраст, да речем? Да е влязла и да е говорила с тези типове? Или е дошла да говори с твоя човек?

— Не беше мой човек.

— Не те съдя.

Мария поклати глава:

— Те я отнесоха.

— Значи е имало все пак жена?

— Аха — тя поклати глава. — Удариха я. Търсеха нещо на компютъра на Майк.

— Намериха ли това, което търсеха?

Мария се замисли за момент.

— Съмнявам се. Трябваше им парола.

Мъжът направи кисела гримаса, докато отново оглеждаше апартамента. Стана и изтърси една женска чанта. Дръпна нещо с връхчетата на пръстите си и го прибра в джоба си. Хвана Мария да го зяпа.

— Следях жената — обясни. — Сложих ѝ бръмбари в чантата и в колата... — въздъхна. — Не мислех, че ще си влезе преспокойно право в капана.

Той се приближи и отново погледна Майк, проснат с полуразтворен халат.

— „Ибис“ — каза, вдигна визитка и прочете името. — Мъртвец от „Ибис“... — погледна мъжа. — И в какво се е забъркал „Ибис“, Майкъл Ратан?

— Сондираше за вода — обади се Мария.

— Така ли ти каза?

Тя имаше чувството, че белязаният ѝ се подиграва, и това не ѝ хареса.

— Каза, че сондират и фракират за вода и се опитват да отворят нови водоносни хоризонти... — погледна го сърдито и добави: — И каза, че няма да я бъде тая.

Белязаният мрачно се изсмя.

— Е, поне това определено е вярно... — той прибра портфейла на Майк и отново огледа апартамента. Обърна се към Мария. — Имаш ли кой да се погрижи за теб? Място, където можеш да си починеш и да не си товариш главата? Ще се намери ли кой да те наглежда, да се увери, че ще се събудиш?

— Какво ти пука?

Той ѝ се стори изненадан, после се замисли.

— Права си. Не ми пука.

Отново претърси набързо апартамента, после излезе през вратата и остави Мария насаме с кръвта.

[83] ¿Me entiendes? ¿Hablas español? ¿Inglés?... ¿Comprendes? (исп.) — Разбираш ли ме? Говориш ли испански? Английски?... Схващаш ли? — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Анхела нямаше никакви причини да се загрижва за чукалката и имаше всички основания да си обира крушите оттам.

Каквото и да беше станало в апартамента, то включваше всичките му аларми. Не заради телата и не заради кръвта — беше виждал предостатъчно и от двете. Проблемът беше, че където и да идеше, убийците бяха минали преди него и пречукваха хората, които можеха да му дадат отговори.

„Във Финикс никога не вали освен когато ваят трупове.“

А труповете наистина ваяха. Тексаски проститутки и висшият ешелон на „Ибис“, и ласвегаски шпиони, и водни адвокати от Финикс, и упорити журналистки. Напомняше му ситуацията долу в Мексико, преди Картелните щати да вземат пълния контрол. Хората мряха право пред ресторантите и магазините за коли, люшкаха се по надлезите и много от тях — също като журната — изчезваха и не се връщаха повече.

„Трябваше да я следя по-отблизо.“

Колкото повече умуваше по въпроса Анхела, толкова повече цялата игра му се струваше нагласена. Каквито и права да беше продавал Джеймс Сандерсън, те летяха като есенни листа по вятъра и нямаше начин да се добере до тях без друга следа.

Анхела излезе от коридора на жилищния квартал и влезе в галерията, гледаща отгоре към един от многото атриуми на „Тайян“.

Аркологията беше построена до голяма степен като посестримите си „Сайпръс“ — лично постижение на Кейтрин Кейс — с дълбоки тунели надолу в студената земя за обмен на въздух и многобройни атриуми за освежаване и преработка на вода, които позволяваха също така на естествената светлина да проникне в жилищните комплекси.

Анхела стигна до пътеката на горния парк, която лениво се виеше надолу по нивата. Зеленина и влага, аромат на цитрус... усещането беше толкова познато, че заподозря дали „Тайян“ не са

склучили договор със същите биотектни фирми, които използваше и Вегас.

Беше почти объркващо да знае, че се намира във Финикс, а усеща същите прохлада и комфорт, на които се радваше в собствения си апартамент в „Сайпръс“, и междувременно отвъд поляризираното стъкло пустинята Сонора грее със 120 градуса^[84].

Анхела беше толкова разсеян, че за малко да изпусне калитата.

Просто по стар параноичен навик пресея околностите с разсеян поглед и така подбра двойката спретнати господа в костюми, които се мотаеха около дълбоко езеро десет етажа по-надолу.

Можеха да бъдат сбъркани с бизнесмени, дошли тук да изкарват пари от партньорство с шанхайски инвеститори — с изключение на това, че единият беше същият тип, който Анхела свали в моргата.

Същият проклет тип!

Анхела се изтегли назад от перилото и огледа атриума и пътеките за джогъри, които се спускаха надолу през градинските етажи и криволичеха между ресторантите и кафенетата по откритите тераси. Провери балконите на резиденциите над и под себе си.

„Ето там.“

Още двама кали бяха настанени при тераска, която извеждаше от жилищната кула и се насочваше към търговския и бизнес квартал на „Тайян“. Стараеха се да не изглеждат като охрана, но очевидно бяха излезли на лов — и двамата носеха дигитални очила и проучваха подминаващите ги хора. Анхела се почуди дали сред издирваните от тях не е и неговият лицев скан.

Набеляза си още едно кали, облечено в спандекс за тичане и загриващо на пейка в парка.

„Като проклети хлебарки са.“

Ето и още един. Този пък сърбаше лате в едно кафене. Анхела нямаше да го забележи изобщо, ако не бяха телевизионните екрани до кафенето, на които показваха разрушението на язовирна стена в Колорадо, а калито не гледаше натам. Всички посетители бяха като приковани за телевизорите, но той седеше с гръб, така че да може да наблюдава градините.

Анхела полека отстъпи по пътя, от който беше дошъл, като се чудеше колко ли изхода са под наблюдение и дали току-що не се е напъхал в капан.

Каква дяволска каша.

Обърна се и тръгна обратно по коридора в търсене на знаци за аварийен изход, като се чудеше дали е обграден.

Пред него проститутката тъкмо излизаше от апартамента на калито.

— Я задръж тази врата! — той се пхна покрай нея и я дръпна със себе си.

— Какво, по...

— Насам идват едни много лоши типове и ти ще ми помогнеш да мина покрай тях.

Той се озърна из апартамента, докато събличаше балистичното си яке. Прекалено изпъкваше с него. Трябваше му нещо бизнес. Нещо, което се сливаше със...

— А ако не искам? — попита момичето.

— Тогава ще свършиш бая по-зле от мъртвата си дружка. Тези типове не си играят на шикалки.

Момичето се ококори от страх, а на Анхела му стана гадно заради тази постъпка. Виждаше себе си от нейната перспектива. Нашарен с белези бияч с пистолет, който я юрка наоколо и я заплашва с мъчения и смърт, ако не му се подчини. Направо се почувства като непълноценен мъж. Противоположността на Тау Окс, който си играе на герой.

„Това е причината да не си ти героят, pendejo. Ти си Дяволът.“

А сега Дяволът имаше нужда от спасение.

Той влезе в гардероба на Майкъл Ратан и грабна едно сако. Малко му беше широко. Ратан беше по-шкембест. Лекият живот на страдащ калифорнийски изгнаник се отплащаше. Анхела приглади сакото. Щеше да свърши работа.

— Кой идва? — попита момичето.

— Калита. И искам да ми кажеш, ако ги познаеш.

— Ще ги видя ли? — гласът ѝ пресекна от ужас.

Шапки. Ратан определено наистина си е паднал по уестърн облеклото. Анхела грабна една каубойска шапка и я нахлупи. Горедолу му хареса как изглежда. Грабна и колан с тока от сребро и тюркоази, толкова голям, че направо си крещеше цената. Оха, да. Това щеше да свърши работа.

— Готова ли си? — попита Анхела и грабна чантата на Луси от плота. Натъпка балистичното си яке в нея и си пожела вместо това да го носеше. Не обичаше да го стрелят без броня.

„Ако се стигне до престрелка, и без това ще съм мъртъв.“

Китайците щяха да заключат портите и да му се нахвърлят с всичката охрана, която успеят да мобилизират.

Момичето притискаше към себе си малка чантичка и...

Анхела се засмя:

— *Книга* ли си взимаш?

— Мога да чета, ясно?

Той я измъкна от вкопчените ѝ пръсти. „Кадилачена пустиня“.

— Проклет да съм!

— Той ми я подари — каза момичето в своя защита.

— Да, бе, точно така.

— Наистина!

— Не ми пука! — Анхела пусна книгата в чантата на Луси и я подаде на момичето. — Ще носиш тази. Не мога да я държа.

Имаше чувството, че времето им изтича. Калитата щяха да почукат на вратата всеки момент. Нямаше друго обяснение. Шест калита на мисия в „Тайян“ беше прекалено голямо съвпадение. Несъмнено идваха насам. Момичето свърши с пъхането на вещите си в огромната чанта на Луси.

— Добре, готова съм — каза тя.

Анхела я огледа щателно. Добре пасваше на обстановката с тази прилепнала черна купонджийска рокля. И с нея като нищо щеше да успее да се измъкне. Богат нарк с каубойските си цвъчки и малка тексаска катеричка. Можеше и да стане. Кофти работа, че имаше синина на лицето обаче. От друга страна, това я правеше да изглежда по-реална, кисело си каза Анхела.

— Обаче живееш в много гнусен свят, малката.

— Какво?

— Нищо. Ела.

Тя изглеждаше болезнено нестабилна — или от удара по главата, или от ужаса покрай всичките трупове наоколо. Той ѝ подаде ръка.

— Облегни се на мен.

Тя дори не му се съпротивляваше, когато я залепи за себе си и я поведе през вратата. Притискаше се към него, все едно беше белият ѝ

рицар. Момичето определено беше яко загазило, дума да няма.

Пред тях калитата тъкмо завиха иззад ъгъла.

Анхела придърпа мацката още по-плътно. Промърмори:

— Престори се, че ме харесваш. Че си умираш за приятеля си!

Тя се залепи за него. Той сведе глава да надникне в очите ѝ и остави каубойската периферия да го заслони от погледите на калитата.

— Може да идем по клубовете тая нощ, а, muchacha? — рече той и я притисна собственически, докато се разминаваха с калитата. — Ще ми потанцуваш пак, нали?

И въпреки че я усещаше как притреперва от ужас, малката му се усмихна и дори отговори, задъхано и сладно:

— Ами да, Папи! Нали искаш да ме гледаш как танцувам, Папи? Ще ти хареса ли, Папи?

Литургия от изпълнени с кокетство окуражителни слова, излети толкова гладко, че като нищо би могла да е най-щастливото момиче във Финикс. Късметлийска тексаска чукалка, която си е лепнала свой собствен скъпар.

Под всичкия този страх момичето беше яката работа.

Стъпките на калитата заглъхнаха зад гърба им. Анхела насочи Мария към атриума, като си отваряше очите за още негодници. Качиха се на един асансьор, но докато слизаха, той мерна поне двама калита да пазят главния изход. По-агресивни от останалите. Бавеха хората с баджове, надничаха поотделно във всяко лице при преминаването им... Анхела плесна по един от бутоните и успя да спре асансьора на пети етаж.

— Какво става?

— Малък проблем, това е всичко... — той изведе Мария от кабината и започна да говори, за да я разсее. — Имаш ли къде да се прибереш след всичко това?

Тя все още изглеждаше уплашена, но кимна.

— Аха. Имам. Един... тип.

— Готин ли е? — Анхела търсеше други изходи. Калитата бяха завардили всичко.

— Грижи се за мен — каза момичето.

Той ѝ махна да поседнат на пейка в парка. Намираха се точно до малък басейн с декоративни шаранчета, част от пречиствателната система на „Тайян“. Езерцето преливаше през един отточен улук и се

спускаше четири етажа по-надолу в обрасло с лилии езерце. Отгоре Анхела виждаше, че водата изтича в изкуствена пещера.

Убеден беше почти напълно, че Кейтрин Кейс е използвала същата биотектска фирма и за своите „Сайпръс“. Водата, до която седяха, щеше да достигне до вътрешностите на „Тайян“, където да я филтрират и да се превърне в питейна.

Анхела се взираше в езерцето и бълбукация му водопад с все лилиите му и биолуминесцентните риби и изпита завист. Водата щеше да напусне този парк и градинския терен, но той не можеше. Не и с тези калита, затворили всички изходи със своите лъскави значки.

Напразно се оглеждаше за спасително убежище, но нищо не му се наби в очи. Над главите им телевизионните екрани продължаваха да врещят новините за разрушената стена в Колорадо.

— Гледай телевизия — настоя Анхела.

— Защо?

— Защото всички други го правят, а ние трябва да се сливаме с тълпата.

Разрушенията бяха огромни. Бяха паднали насипите „Блу Меса“, също и „Мороу Пойнт“ и „Крайстъл“. Всичко по Гънисън. Същата река, където Елис беше пратен да изкупува права.

Кейс щеше да побеснее.

Момичето се взираше в срутения язовир.

— Кой го е направил?

Същият въпрос, който най-вероятно задаваше Кейтрин Кейс, но с многозначителното допълнение от „защо не съм знаела, че предстои такова нещо“.

Анхела не завиждаше на Елис, ако той изобщо изникнеше отново. Кейс щеше да му набучи главата на кол, задето е пропуснал това чудо.

— Сигурно Калифорния. Ще отричат, но водата е тяхна. Колорадо не я пращаше надолу, както се полага.

— Защо така?

— Фермите съхнат, кравите умират. Стандартни неща.

— Затова Калифорния е взривила стената?

— Така изглежда.

Анхела огледа хората наоколо в опит да измисли начин за измъкване от капана, но не видя помощ в множеството китайски

технически таланти и зонърни финансисти, които зяпаха как лайната хвърчат до тавана в Колорадо.

Забеляза калито джогър да продължава с разгрявката. Май никой не гледаше конкретно към Анхела. Или пък със спътничката си бяха достатъчно добре костюмирани, та да не им обръщат внимание. Двамата кали, които беше подминал преди това, отново слизаха надолу — виждаше ги на вратата на стъкления асансьор.

— Направи ми една услуга — помоли Анхела Мария. — Погледни бавно и полечка към спускащия се асансьор. Да познаваш някого от тези двамата вътре? Те ли са убили приятелката ти?

Тя погледна за миг, после обърна отново взор към телевизора.

— Аз... всъщност не ги видях. Само обувките им.

— И тези носят други?

— Да — тя свъси вежди. — Единият тип беше с каубойски ботуши. И джинси. Не с делови костюм.

— Но са били двама души и са отвели жената? — уточни Анхела. — Сигурна ли си? Поне единият носеше ли костюм?

— Не знам. Не мисля. Но повечето време само ги чувах.

— Тя е била жива обаче, когато са я извели?

— Така мисля. Искаха да ѝ задават въпроси.

Анхела отново огледа калитата.

— Сигурна ли си за каубойските ботуши?

— Аха — прозвуча му уверено.

Той разочаровано се облегна на пейката. Никой от шестимата калита, които беше забелязал досега, не носеше обикновени дрехи. За миг се беше надявал, че може да намери улика какво се е случило на Луси. Ако не беше вече мъртва, скоро щеше да бъде. Професионалистите не оставят свидетели.

— Приятел с дамата ли си бил? — попита Мария.

Въпросът хвана Анхела неподготвен.

— Не. Защо?

— Не знам. Рекох си, че може да е твоето момиче или нещо подобно. Струва ми се, че ужасно се притесняваш за нея.

Той поумува по въпроса.

— Тя беше... Бая твърдост има в себе си. Истинска корава дама. Май това ми допадаше у нея — сви рамене. — Разбир'са, беше си

журна с наистина високи принципи. И такива простотии обикновено те утрепват накрая.

— Глупаво — съгласи се момичето.

— Аха — въздъхна Анхела. — Ще се изненадаш колко много хора си бъркат приоритетите.

Калитата се събираха на група — цяла купчина — и внезапно до един се заобръщаха в посока на Анхела и взеха да посягат към слушалките си и да говорят с приятелите си.

— Струва ми се, че ни забелязаха — каза водосрезът.

Изправи се бавно, протегна се и разбира се, калитата тръгнаха напред. Спокойно, също като него. Но все пак се размърдаха.

Анхела огледа атриума за последен път, като обърна внимание на преливния басейн там, където водата течеше през ръба и се спускаше надолу. Водопад до ленивото езеро, филтрация, ферми...

Приблужи се до наблюдателната ограда. Четири етажа по-надолу имаше лилии и езерца.

Калитата се събираха около ръба. Имаха си значки. Истински полицейски значки, които можеха да издържат проучването на охраната на „Тайян“.

Анхела погледна към Мария:

— Можеш ли да плуваш?

[84] 120F — приблизително 49°C. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Най-ужасяващото нещо у похитителите ѝ беше деловото им държание.

Ефикасни като роботи, я преведоха жабешката през горещината, пъхнаха я на закрито и я вързаха за стол, без да ѝ дадат възможност да избяга или да се съпротивлява.

Най-накрая смъкнаха торбата от главата ѝ и тя откри, че единият подрежда на кухненски плот лъскави инструменти за мъчения.

Другият беше яхнал наопаки един стол и я гледаше с лека усмивка.

— Е, здрасти, Луси Монро.

Мъжът си беше свалил балистичното яке и го беше окачил на съседния стол. Носеше безръкавна тениска, под която се показваха татусите по ръцете му — дракон, увит по едната, а на другата — икона на Ла Санта Муерте, Лейди Смърт, изобразена с бляскави детайли.

— Харесват ли ти татусите ми? — попита, като видя в каква посока гледа пленничката му.

Луси изпробва въжетата си — добра работа бяха свършили с нея. Глезените ѝ бяха вързани за краката на стола, ръцете — издърпани зад гърба и омотани и на лактите, и на китките. Въжетата се врязваха в кожата ѝ и се затегнаха, когато ги задърпа. Пръстите ѝ изтръпваха от прекъснатото кръвообращение.

Похитителят ѝ наблюдаваше с лека усмивчица, сякаш беше наясно точно какво се опитва да постигне тя.

Татуси. Козя брадичка...

— Познавам те — светна се Люси. — Ти си онзи от моргата. Едното фалшиво ченге... — преглътна. — Работиш за Вегас.

Тя погледна към другия тип, който нареждаше ножовете и клещите. Не беше другият водосрез. Имаше вид по-скоро на прибран от улиците cholobí. Целият в татуси — по лицето и тялото. Плешив, с пронизващи гладни очи.

— Къде ти е приятелчето? — попита тя.

Онзи с брадичката се разсмя:

— Той малко бавничко открива как работи Финикс. Ще купонясваме без него.

Намираха се в кухнята на някаква къща в предградията. С отворен архитектурен план. Плочки салтильо^[85]. Зад този тип имаше стъклени плъзгащи се врати, през които се виждаше нажежената като фурна аризонска пустиня, пресечена от линия високи телени огради, увенчани с намотки бодлива тел. Зад оградите пустинните хълмове се издигаха все по-високо, окичени с креозотови храсти и изсъхнали сагуаро, осеяни с лъснали на слънцето чисторби.

— Как се казваш? — поинтересува се Луси.

— Има ли значение?

Нямаше. Всъщност не. Просто репортерският ѝ мозък все още някак си се опитваше да скрои статия, макар че тук свършваше цялата ѝ история.

Другият cholobі постави на плота трион до руло гумени медицински тръбички.

— Имаш ли си татуировки? — попита похитителят ѝ.

Телената ограда зад плъзгащите се врати изглеждаше странно позната. Луси съзря нишка сребро отвъд оградата. Река? Не...

ЦАП.

Гледаше към канала на Централноаризонския проект. Изкуствената река беше на няма и сто фута от тях и влачеше лениво синевата си — което поставяше Луси или на север, или на запад от града, в края на мегаполиса на Финикс.

Което въобще не ѝ помагаше.

Оградата и бодливата тел целяха да попречат на хората да стигнат до откритите води, които течаха по облицования с бетон канал. Когато за първи път беше дошла във Финикс, Луси написа няколко статии за бежанци, режещи телената ограда, само за да бъдат застреляни от опълченията на Финикс. Сега по протежение на оградите имаше табелки, предупреждаващи за високо напрежение, и над тях патрулираха дронове, а хората избягваха тази ничия земя.

Луси се зачуди дали има някакъв начин да използва охраната на ЦАП в своя полза. Дали няма как да накара защитния персонал на Бюрото по мелиорациите да се загрижи за нея. Да привлече вниманието на някой дрон в небето...

— Не? Нито една татуировчица?

Похитителят ѝ изглеждаше искрено заинтересуван.

— Защо? — попита Луси с натежал глас. Прочисти си гърлото.

— Някаква причина ли има да питаш?

— Никаква — той отпусна брадичка на облегалката на стола си, присвил тъмните си очи. — Просто си мислех, че сигурно ще трябва да ти отрежа татусите, ако не искам да те идентифицират.

Спътникът му се приближи и му подаде кухненски нож. Братият изпробва острието и кимна. Стана от мястото си. Избута настрани стола.

Луси се хвана, че започва да хипервентилира. Искаше да бъде силна и да не се пречупи, но усещаше само как сърцето ѝ ускорява, докато похитителят се приближаваше с ножа. Задържа въжетата си в опит да се освободи.

Ножът се приближи и тя изпищя. Чист рефлекс. Но щом паниката я заля, вече нямаше спиране. Луси пищеше и се мятеше срещу въжетата, които я държаха неподвижна, и се мъчеше да избяга от приближаващото острие. Пищеше отчаяно, опитвайки се да достигне до някого отвъд стените на къщата, да накара някого — когото и да е — да я чуе и да му пука.

Мъжът поднесе острието към окото ѝ.

Луси се отхвърли назад. Катурна се и се удари в пода, както си беше вързана.

Похитителите ѝ се разсмяха. Наведоха се и я вдигнаха заедно със стола. Поставиха я стабилно на четирите крака.

— Това сигурно болеше — каза братият.

Асистентът му я заобиколи и я хвана за раменете. Пръстите му се забиха дълбоко и я задържаха неподвижна. Чуваше дишането му — накъсано и възбудено.

Мъжът с ножа придържа стола си по-близо до Луси.

— Бих ти запушил устата, но проблемът е, че ми трябва отговори. Така че, ако ще пициш още, сега е моментът. Тъй, де, ние сме в последното празно предградие на празен път в гъза на шибаната география, но ако ти се пици, нямам против... — той се наведе към нея. — Всичко е част от бизнеса, нали така?

Тя беше приключила с пищенето. Вече ѝ беше ясно как ще се развият нещата. Опита се да се вземе в ръце за предстоящото, като ѝ се

прииска да достигне до бърз изход, но знаеше, че тези мъже няма да ѝ го осигурят. Зачуди се дали може да се хвърли върху острието на мъжа. Може би да се убие по-бързо, отколкото той възнамеряваше...

Никога повече няма да видя Анна.

— И на двама ни предстои работа — тъкмо казваше мъжът с брадичката. — Аз трябва да те понараня, ти — да попициш. Също както пиццата приятелчето ти Джейми... — той се ухили. — Виж, това момче — големи дробове имаше то. Но може и да не тръгваш в тая посока, да знаеш. Може да не умираш с метла в задника. Дори няма нужда да пострадаш много... — той изпробва острието на ножа си. — Стига само да говориш, вместо да пискаш, за всички ни ще мине много лесно.

На Луси ѝ се прииска да може да прати съобщение на Анна и децата ѝ. Да ѝ каже... нещо. Да не се притеснява за нея? Че ги обича? Що за съобщение се предполага да пуснеш, когато знаеш, че ти предстои да те измъчват и убият?

Абсурдно, Луси се сети за Анна и ръчно изработените ѝ картички.

„Никога повече няма да усетя дъжд.“

Проумяваше го все по-ясно и по-ясно. Щеше да свърши на снимка в някой от кървавките вестничета на Тимо. Точно като всички останали, приключили в празните плувни басейни. Просто поредният труп. Просто поредният образ за разцъкване в някой воайорски новинарски сайт.

#Swimmer

#PhoenixDowntheTubes

#BodyLotty

#ReportersWithoutBorders, ако някой успееше да я разпознае...

— Какво точно искаш? — попита Луси. — Ще ти кажа всичко, което пожелаеш. Само не ме наранявай, моля те!

— Добро момиче! — усмихна се мъжът. — Нека започнем с приятелчето ти Джеймс Сандерсън. Той имаше за продан едни водни права.

Луси кимна:

— Да.

— Както стигна до мен слухът, тези права били по-старши и от тези на господ. Като нищо са най-старшите, съществували някога.

Стари, ама като от Вехтия завет. Нали и ти така си научила?

— Да.

— Чудесно. Благодаря... — той се усмихна. — Сега да видим... съществуват ли наистина?

— Джейми каза, че ги има.

Похитителят я погледна разочарован:

— Не си ли ги виждала?

Луси поклати глава:

— Не беше толкова откровен.

— Аха. Копеленцето много добре ме изигра и мен. Така, де, ето ме, значи, мисля си, че се кани да ни продаде едни сладки водни права, а накрая оставам с празни ръце, понеже гадинката вече ги е продал на Калифорния... — брадаткото се засмя. — Копелето хубавичко ме поразигра.

— Казах му, че се държи глупаво.

— Знаела си за сделката? — той се усмихна. — Докато му вадех очите, не пропуснах да го уверя, че двойните игри не се отплащат... — мъчителят се спря за момент. — Искаш ли да пийнеш вода? Жадна ли си?

Луси преглътна. Поклати глава. Похитителят ѝ вдигна очи към плешивия cholobі зад нея. — Приятелчето ми зад гърба ти наистина иска да те види как страдаш. Но му казах, че ще се въздържа поне докато ми казваш истината.

— Истината ти казвам.

— Което е хубаво — брадаткото се наведе напред и се вгледа в лицето на пленничката си. — Това е добре.

Ножът висеше свободно между пръстите му и сякаш съвсем случайно се отпусна между краката ѝ, опрян във вътрешната страна на бедрото.

— Та нека ти споделя проблема си — продължи похитителят. — Докато вадех очите на приятелчето ти, той ми каза, че е продал тези права на калитата... — ножът се раздвижи с лениви, ласкави движения. — Хубаво, не го приех особено лично — така, де, знаем, че тези копелета имат пари. Но има нещо странно. Калитата явно също не успяха да намерят правата. Имаха си хора да търчат нагоре-надолу като бесни да търсят същото, което и аз. Приятелчето ти Джейми се закле, че ги е продал на Калифорния, но никой не ги притежава... —

брадаткото се усмихна, като продължи да гали бедрото на Луси с ножа. — И ето ти едно съвпадение, което ме накара да се замисля. Виж сега... постоянно се натъквам на теб. Ходиш навсякъде, където и калитата. И си навсякъде, където е бил и бедният Джейми. А това ме кара да си мисля, че си по-навътре в нещата, отколкото казваш.

— Не съм! Нищо не знам. Джейми и на мен ми спомена, че е продал правата. Че просто се ебава с Вегас. Искаше да си го върне на Кейтрин Кейс. Само това знам!

— Момчето беше амбициозно. Трябва да му го призная... — ножът се плъзна нагоре по бедрото на Луси. Притисна се към слабините ѝ. Задържа се там. Обещаваха насиле. Острието потегли нагоре по стомаха ѝ и се пъхна под ризата ѝ. Върхчето я боцна.

— Кажи ми само какво искаш да знаеш! Ще ти го кажа! Няма нужда да ме нараняваш! Ще ти помогна!

— Не се притеснявай. И до това ще стигнем.

С едно движение брадаткото с дракона резна с ножа нагоре, разцепвайки тениската ѝ, и разголи Луси.

— Хубави цици — каза. Обърна се към асистента си. — Дай ми електрическия кабел. Не искам да ме опръска целия с кръв.

— Но аз нищо не знам! — възрази Луси.

— Не се безпокой за това. Всичко е само бизнес.

По времето, когато бяха свършили с бичуването, тялото на Луси беше нашарено цялото с огнени линии и тя трепереше от неконтролируеми спазми на ужас. Гласът ѝ беше пресипнал от пищене.

Мъчителят ѝ обърса чело с усмивка.

— Дявол го взел! Запотих се!

Отиде в кухнята и наля чаша вода от урната. Пи. Върна се с чашата.

— Жадна ли си? Искаш ли една глътка, преди да се хванем пак за работа?

Луси призова цялата си омраза и му се изплю в лицето. Мъчителят ѝ отскочи назад изненадан. Тя затаи дъх в очакване на насиле, но вместо това той се усмихна, което някак си беше по-лошо. Обърса плюнката от лицето си. Огледа мокрите си пръсти, после размаза лигата по собствената ѝ буза. Луси се опита да го ухапе, но той

беше твърде бърз и за това, сякаш знаеше точно какво ще опита да направи.

— Няма нищо — каза. — Знам, че трябва да си го изкараш на някого. Ако мине добре и ми кажеш каквото знаеш, може да забравя, че си го направила. Но честно да ти кажа — ако не ти е допаднало бичуването, определено няма да ти хареса какво ще се случи, когато продължа да те обработвам, понеже това беше само загревката.

— Ама аз нищо не знам — възрази Луси. — Наистина не знам.

Той отпи още една глътка вода и остави чашата на плота до клещите, ножовете и иглите.

— Знаеш ли, бих ти повярвал, само дето, след като ръгнах метла в задника на приятелчето ти Джейми, той ми каза доста повече, отколкото първоначално споделяше. Хората имат навика да скриват разни неща, знаеш ли? На добродушко Джейми му отне известно време да издаде всички подробности. Така че се наложи да поръчам вътре в него. Доста разочароващо, понеже Калифорния прави нещата, както трябва. Има си всички онези поставени агенти и мрежи, та да не знаеш точно кой прави плащането и кой събира парите, което затруднява и онова, което се каниш да попиташ. Но ако продължиш да ръчкаш, накрая ще научиш всичко... — той кимна на спътника си. — Ако ми губиш още времето, може да оставя Кроп да поръчка в теб само за малко, да видим какво ще изскочи.

— Знам само, че Джейми се опитваше да продава правата на Калифорния. И че планираше да разиграва Вегас. Ходеше на двойни срещи и беше адски доволен от себе си.

— Откъде познаваш Ратан?

— Не го познавам. Просто ми попадна при търсенето. Опитвах се да изчисля кой е убил Джейми.

— И ето ме тук, помагам ти в тази задача — мъчителят на Луси се ухили. — Ще ми докараш ли „Пулицър“ за оригинален репортаж?

Тя не каза нито дума.

— А какво ще речеш да ми помогнеш? — попита той. — Каква е истинската връзка между вас двамата с Ратан?

— Нали ти обясних вече — нямаме такава.

— Знаеш ли, ако Ратан беше тук, жив и тъй нататък — похитителят погледна многозначително към Кроп, — можеше и да ти повярвам. Проблемът е, че взе, та си пъкна физиономията пред един

куршум. И това ме прави подозрителен, защото си познавала човека, дето е продавал водните права. И си познавала Ратан, дето ги е купил. И това ме кара да си мисля, че си замесена все някак. Може да се окаже, че всъщност се намират в теб...

— Не са! Нямам ги! В Джейми са! Не са в мен!

— Знаеш ли, последните три дни търча нагоре-надолу и се опитвам да открия къде, по дяволите, са се озовали тези водни права. Така, де, пречуках твоя приятел Джейми и моя човек Восович и за какво? Нищо. Нищичко не получих от тях, понеже другарчето ти вече е продало правата и просто се е лигавел, все едно сме втората му най-добра майка, за която изобщо не се кани да се жени. Което ме поставя в неудобно положение. Първоначално си мислех просто да взема кинтите, дето момчето ти Джейми е измъкнало от Калифорния, само дето, когато изкопах очите на копелето, изгубих най-добрия си шанс за сканиране на ретините на влизане в банковите му сметки. Така, де, как, по дяволите, се очакваше да знам, че ще ми трябват очите му? Така че си нямах нищо и трябваше да си прикрия следите и просто да преглътна факта, че съм преебал голямата си печалба... — брадаткото се ухили. — Обаче знаеш ли какво стана после? Добрият стар Майкъл Ратан изскочи на сцената, като каза, че може пък да има нещо специално за продан и иска да поговорим. Хммм. Чудно, какво ли би могло да е това? Какво ли ще извади от шапката хубав костюмиран кали като Ратан, че и ще иска да го продаде на Вегас? Да не би да е нещо, което не му се дава на шефовете му, понеже е прекалено, мамицата му, ценно? — той се засмя и тръсна глава. — Копелето въртеше същия номер, който бих изиграл аз, ако се бях докопал до тези права. Даже има красота в номера, честно. Така, де, ето ме, значи, тръскам си цялата мрежа и се опитвам да разбера дали някой не знае къде са изчезнали правата, а старият Ратан дотърчава право при мен, като ми разправя, че имал нещо голямо и искал да го продаде, ако Вегас му гарантира безопасно преминаване и една камара дигитални стотинки... — той отново се ухили. — Само дето Ратан е по-зле от идиот, когато се стигне до разработка на такива гадории. Така че... — сви рамене — сама знаеш. Намърдвам му се раничко... — той се наведе напред. — И след това копелето взима, че се утрепва и аз оставам прецакан с лаптопа му и без никакви пароли.

— И сега това ли искаш? — Луси се разсмя безпомощно. — С никакви пароли не разполагам. Дори не познавах Ратан! — Не можеше да спре да се смее. — Ако това искаш от мен, значи си напълно прецакан, понеже не мога да ти помогна... — смехът ѝ обърна на ридания. Мразеше се за тях, но нямаше как да ги спре. — Нищо не знам! — Хлипаше. — Не мога да ти помогна. Съжалявам, съжалявам, не мога да ти помогна.

— Проклятие! — похитителят ѝ се намръщи. — Нънам що ми се струва, че казваш истината... — въздъхна. — Но все пак трябва да се уверя! — и стисна разплаканото ѝ лице между шепите си. — Не се притеснявай. Ще те ликвидирам бързо, щом приключа! — изправи се и отиде до плота. Взе ножа.

О Боже. Не. Не не. Моля те не!

Луси започна да пищи още преди брадатият да преполови пътя до нея.

И не спря много дълго време.

[85] Ръчно изработвани керамични плочки, кръстени на едноименния град в Мексико, получават се чрез рязане на глина с дървена рамка. Няма т глазура, при поставянето им се полагат различни грундове и лакове. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

Мария се удари във вода, твърда като бетон. Потъна, вцепенена, след това се заблъска да докопа повърхността.

Само преди миг белязаният тип я питаше дали може да плува, и след секунда задникът я беше метнал през перилата, за да падне от четири етажа височина в езерото.

Тя изплува, гребейки тромаво, вбесена и облекчена, че още е жива. Не беше плувала от години. Не и от летните посещения на езерото със семейството си. Правеха си пикници и тя гребеше в калните води, а след това езерото пресъхна и всичко това свърши.

Белязаният мъж цопна във водата до нея. Вълните я погълнаха. Той изплува и я сграбчи, замъкна я натам, където водата изчезваше в обрасъл с мъх тунел.

Тя взе да се бори с него, ядосана и ужасена.

— Какво правиш?

— Спасявам ни и двамата. Или пък ни убивам и двамата...

Вече се движеха с течението, което ги избутваше в пещерата. Той заплува напред и започна да се бори с метална решетка. Попита:

— Идват ли калитата?

Мария знаеше кого има предвид. Типовете с костюмите. Надникна от тунела. Те търчаха към асансьорите и се спускаха надолу.

— Аха.

Той извади пистолет от колана си и й го връчи, след това се захвана да натиска копчета на някаква клавиатура.

— Стреляй, ако някой надникне вътре.

— Сериозно ли говориш?

Момичето не получи отговор, понеже белязаният беше успял да отвори решетката, прекара я през нея и си взе обратно пистолета.

Калитата наскочаха във водата и тръгнаха да гребат към тях. Мъжът стреля веднъж, внимателно. Всичките преследвачи хукнаха да търсят прикритие, а след това течението се усили и ги завлече и двамата навътре в сърцевината на аркологията.

Техният поток се сливаше с други и ги мъкнеше нататък. Мария се бореше да държи глава над водата. Съзря калитата, които бяха зад гърбовете им, да се въртят, неспособни да влязат в тунела. Блъсна се в белязания. Той я сграбчи и тя за момент си помисли, че ще я метне в поредната бездна, но вместо това я вдигна над водата към един перваз.

— Хвани се!

Пръстите ѝ задраха, но Мария успя да се хване за ръба и се измъкна на сухо. Мъжът я последва и се плъосна до нея, мокър и задъхан.

— Къде сме?

— Във водопречиствателната система — той се изправи и вдигна Мария на крака. — Хайде. Охраната на „Тайян“ със сигурност ще ни търси. Трябва да се махнем оттук, преди да успеят да заключат всичко... — той я побутна по пътеката, успоредна на забързания поток.

— Откъде знаеш къде отиваш?

— Всъщност само се преструвам.

— Как успя да отвориш онази решетка?

Той се засмя и доби самодоволен вид:

— Биотектурната компания, която се занимава с пречистването. Същата работи и във Вегас. Имат стандартни пароли. Предполагам, че никой не ги е променил. Случва се често.

Мария се зачуди какво ли щеше да стане, ако белязаният не беше успял да отключи решетката, и след това реши, че пистолетът отговаря на въпроса.

Непознатият я поведе по брега на реката и след това през някакво мостче. Под тях водата се оттичаше, разпределяше се и се изсипваше в цистерни. Намираха се в огромна пещера, натежала от мирис на риба и разни растения. Дълбините бяха пълни с мъхове и водорасли. Риби бляскаха в плитчините. Цяла огромна пещера, догоре налята с вода и живот.

Мария спря, поразена.

Това беше водоносният хоризонт. Подробностите му се отличаваха от онова, което беше сънувала, но всичко си беше на мястото. Баща ѝ беше заменен от белязания тип и той водеше Мария по пътечки, вместо да гребе в лодка, а сталактитите над главите им бяха електронни наблюдателни устройства, които висяха над езерцата

и изписваха данни, потопили сензори долу във водата. И все пак тя беше уверена, че това е мястото, което е сънувала. Беше живо и прохладно и дори да беше пълно с работници, които прокарваха скимери по повърхността на резервоарите с водорасли, пак беше нейното езеро. Беше сънувала това място и ето я сега тук. Надяваше се, че това е добър знак, но не ѝ остана време за притеснения, тъй като белязаният вече я влачеше нататък.

Той я преведе през моста със забързана крачка. Един работник вдигна глава от проблясващия си екран и се стресна да види мокрите посетители.

Мария почти очакваше белязаният да застреля работника, но вместо това той му показва значката си.

— Полицейски участък Финикс — каза. — Има пробив в охраната... — и подмина работника.

— Ченге ли си? — попита Мария.

— За него съм.

Минаха през двойна врата и се озоваха в смътно осветен служебен коридор. Белязаният се намръщи към тавана. Камери.

— Насам — дръпна я той по друг коридор.

Стигнаха до поредните врати и внезапно се озоваха отвън.

Мария примигна и присви очи срещу сиянието, но мъжът не спря да я влачи по-нататък. Около тях се вихреше прахоляк, вдигнат от вятъра и колите. Отпред тъкмо се отваряха вратите на яркожълта тесла.

— Това е нашата кола — белязаният бутна Мария на пътническата седалка и заобиколи колата. Тя се заключи и се съживи, когато той се настани на шофьорската седалка.

Чисти инструменти на таблото за управление, електрониката свети — и Мария си седи вътре и се чувства като удавена котка, докато се оттича на кожената тапицерия. Климатикът се съживи с леден полъх върху мократа ѝ кожа и рокля. Отлепиха се от бордюра и момичето потъна дълбоко назад в седалката си, щом колата ускори. Обърна се през рамо в очакване на преследвачи, но изглежда, никой не ги беше забелязал. Попита:

— Измъкнахме ли се?

— Засега.

Сега, когато тя вече не тичаше, адреналинът започна да се изтегля от тялото ѝ и я остави уморена и замръзнала под климатика.

Разтрепери се. Не си спомняше кога за последно ѝ е било толкова студено.

— Може ли да изключиш охлаждането?

Ледените ветрове затихнаха и ги оставиха в тишина.

— Нали каза, че имаш къде да отидеш? — попита мъжът.

— Аха. Има един тип. Не е далеч оттук. От страната на строежа е. Прави *purusas*.

— Сигурна ли си, че не искаш да си някъде по-далеч?

Звучеше така, сякаш мъжът има желание да се погрижи за нея. Все едно тя има значение за него и от това Мария се ядоса.

— Какво ти пука? Току-що ме метна през перилата!

Главата я болеше, от движението на колата ѝ призляваше, а сега му беше и ядосана. Този тип си мислеше, че просто може да я влочи наоколо, както му падне. Започна да рови в чантата си — онази, която той я накара да вземе, за да носи проклетото му балистично яке. Измъкна якето. Беше практически сухо, разбира се. „Кадилачена пустиня“ обаче беше мокра.

— Мамка му!

— Ще изсъхне — каза белязаният и погледна към нея.

— Канех се да я продам. Майк каза, че хората купували такива щуротии.

Мъжът се поколеба.

— Може и да изсъхне.

Всички тези мъки и накрая не ѝ беше останало нищо! Втренчена в протеклата книга, Мария се пребори със сълзите.

„Всичко, което опитам, става на лайна.“

— Тук е достатъчно добре — каза тя. — Остави ме тук.

Белязаният отби до тротоара и порови в портфейла си. Извади няколко юана и ѝ ги подаде.

— Съжалявам за... — кимна към книгата.

— Все тая. Няма нищо... — Мария откри, че ѝ е трудно да напусне пашкула на луксозната тесла. — Съжалявам за жената ти.

— Не беше моя.

— Мислех си, че е. Все за нея питаше.

Той отклони очи и за момент ѝ се стори дълбоко, потресаващо натъжен.

— Не можеш да спасиш човек, който много сериозно се натиска да го убият.

— Така ли е правила тя?

— Много ѝ пукаше за онова, което смята за правилно и грешно. Това я заслепи. Търсеше си неприятности.

— Много хора са така — съгласи се Мария. — Слепи, имам предвид.

— Някои са, така е.

— Ти не си.

— Обикновено не съм.

Каза го горчиво. Макар че не го призна на глас, на Мария ѝ беше ясно, че му пука за мъртвата госпожа.

— Защо ме спаси? — попита тя. — Можеше да ме захвърлиш — щеше да ти е по-лесно.

Белязаният погледна през рамо и се намръщи.

В течение на дълъг миг Мария си помисли, че няма да отговори, после ѝ каза:

— Преди много време бях на твоето място. Още в Мексико, сещаш ли се? Видях нещо, което не биваше. Стоях на ей толкова от един убиец... — той показва разстоянието между тях двамата в колата. — Тогава бях просто хлапе. Мисля, че съм бил на десет-единадесет. Стоях пред една малка бodega^[86] в Гуадалахара и хапвах сладолед... — белязаният се поспря, потънал в спомени и втренчен през предното стъкло на смазвания от слънцето булевард във Финикс. — Този sicario — нали знаеш какво е sicario, наемен убиец? Е, онзи sicario пречука един тип право пред мен. Паркира си джипа, излиза, обикаля и бам — куршум в лицето. Още пет — в тялото. Още един в главата, за да е дяволски сигурен. А аз просто си стоя там... — мъжът се намръщи. — И после това копеле насочва пистолета си към мен — погледна многозначително към момичето. — Шантаво е, понеже не мога да си спомня нищичко от лицето на този sicario, но помня ръцете му. На кокалчетата беше изписано JESUS. Не си спомням нищо друго за този тип. Но виждам ръката му и насочения към мен пистолет, като че ли е вчера... — Той се отърси от спомена. — Все едно, просто стана на грешното място в грешното време. Бил съм там. Не бих те оставил в същото положение. Пресегна и отвори вратата на Мария: — Сега се скрий. Не прави нищо, с което да се показваш на радарите на

местните. Не се връщай там, където си живяла досега. Не се занимавай със старите си неща. Ако се притаиш, постепенно ще забравят за теб.

Мария се взираше в странния тип и се опитваше да прецени какво става. Нещо в историята му обаче ѝ беше направило впечатление.

Кокалчетата на убиеца...

— Мъжете — каза тя. — Единият имаше татуировка.

[86] Бодега (исп. Bodega) — миниатюрно магазинче, минимаркет, основно с хранителни стоки. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 26

— Онези типове, дето отвлякоха мацката ти... и убиха... — момичето преглътна. Затъкна кичур от черната си коса обратно зад ухото си. — Единият от тях ровеше из дрехите в спалнята, докато лежах под леглото, и видях ръката му. Имаше татуировка също като онзи тип, дето ми разправи за него. Този sicario, дето си го видял.

Анхела усети как детството му се надига да го сграбчи. Все още си спомняше ръката на онзи зюапо и себе си, нелепо зяпнал в опит да разчете буквите на кокалчетата, а междувременно пистолетът беше прицелен в средата на челото му.

— Букви ли имаше?

Спомни си как онзи зюапо му се усмихва, преструва се, че стреля, и се прави, че пистолетът дава откат. Имитира изстрела със звук, както правеха Анхела и приятелчетата му Раул и Мигел, когато играеха на стражари и апаши.

— Фес!

Анхела стискаше толкова силно сладоледа си, че го счупи между пръстите си. Беше така уплашен, че се напика, пикочният му мехур се изпразни като спукан балон, гореща течност рухна по крака му...

Момичето продължаваше да говори:

— Не. Не букви. Беше като опашка на змия. Обвиваше китката и изчезваше под ръкава на якето. Видях я. Беше опашка на змия.

Анхела толкова се беше увлякъл в спомените си, че за момент не чу какво му казват, а след това внезапно всички парченца на пъзела си дойдоха по местата, светът му се сглоби парче по парче — и картината се проясни.

— Змия, казваш? — плъзна длан нагоре по китката си. — Мислиш ли, че може да е била драконова опашка? Имаше ли люспи? Може би цветни? — Не искаше да я приканва да си спомня нещо несъществуващо, но отговорът му беше известен и още преди момичето да отвори уста, знаеше какво ще каже. — Не зелени, а някакъв друг цвят може би?

— Червено и златно.

Проклет да съм!

Ясни форми изникваха от хаоса.

— Полезно ли ти беше?

Анхела беше готов да я разцелува. Смачкването на това момиче в зъбните колела на света му предлагаше дара на просветлението. Девата майка му показваше формата на света. Тя би трябвало да носи синьо, понеже Девата от Гуадалупе го благославяше с всички части на пъзела.

— О, да. Полезно беше — той бръкна в джоба си. — Много даже... — изпитваше внезапната всепоглъщаща нужда да балансира всички неща на света, които не могат да бъдат уравновесени. — Ето! — изпразни портфейла си от кеш, без да си дава труда да брои. — Вземи. Вземи всичко. Помогна ми много.

Момичето се ококори и взе парите, но той не изчака да види ефекта. Времето му изтичаше. Грабна телефона си, махна с ръка на благодарностите ѝ и след това тя затвори вратата, а той остана самичък и набра номера по памет.

Кейтрин Кейс виждаше света като мозайка. Прекарваше времето си в опити да събере информация, след това да я намести в рисунък, който ѝ се харесва. Но Анхела не беше такъв. Не му трябваше да рисува нови неща — искаше да види онова, което вече съществува. Мозайките те карат да вярваш, че можеш да разместваш парченцата, за да създадеш несъществуващ образ, вместо да оставиш всички тези малки късчета щрака-щрака-щрак да си паснат по местата. Вместо да ги оставиш да ти кажат какво се намира право пред очите ти.

Червено и златно. Опашка като на змия.

Или на дракон.

Телефонът на Хулио мина направо на гласова поща.

Анхела изруга и потегли. Проклетият Хулио. Само се крие и бяга по тъча. Оплаква се, че бил заседнал във Финикс. Мрънка за големите рискове и малката отплата.

Червено и златно. Опашка, която се увива около китката му и нагоре по ръката.

Момичето я беше видяло и си беше помислило, че е змия, но Анхела знаеше какво представлява всъщност. Ако пред очите на това момиче бяха попаднали останалата част от ръката и рамото на Хулио — както ги беше виждал Анхела толкова пъти, когато са били заедно

по някоя река да изцеждат поредния тъп фермер от водните му права, и двамата по безръкавни тениски и целите потни — то тя щеше да знае, че е видяла не червено-златна змия, а цял дракон.

Броят на хората, които се занимаваха с вода, беше малък. Чисто избърснатите калифорнийци, федералните бюрократи в Бюрото по мелиорациите и Вътрешното министерство. Муниципалните водни мениджъри в многото градове, които зависеха от припокриващите се водни права на Западните Съединени щати...

Хулио.

През цялото време е бил една стъпка пред Анхела. Разигравал го е от самото начало. Убивал е хората, с които приятелят му иска да говори. Разчиствал е наоколо. Искал е да го надбяга до... къде?

Какво толкова преследваш, hijo de puta^[87]?

Анхела си спомни Хулио, застанал в хотелската му стая и втренчен в телефона да мрънка за lotería и да се преструва, че го е страх. Спомни си как се намръщи при споменаването на Джеймс Сандерсън и даваше вид, че изобщо не се е интересувал от него.

Средно ниво никой си... Не пасва на профила... съмнявам се, че Вос го е вързал на каишка, щеше да ми каже.

Телефонът на Хулио пак мина на гласова поща.

„Къде си се дянал, по дяволите, змия такава?“

Предвид, че Хулио искаше да получи сведения от журната, щеше да потърси тихо местенце да я разпита. Място без съседи. Такова, което би смятал за безопасно.

Анхела се почуди дали Хулио има достатъчно големи guevos да ползва собствените им тайни скривалища. Като нищо — ако не смяташе, че някой го преследва. И несъмнено не би и помислил, че Анхела му е хванал дирята. Сигурно предполагаше, че дружката му още гони миражи около Финикс като муха без глава, докато Хулио го надбягва със сто.

Негодникът все още се чувстваше в безопасност, реши Анхела. Така че щеше да се залута по срутените краища на града, някъде в тъмната зона, където електричеството и водата са изключени, а хората са нарядко, и ще се настани в някое от хубавите си вегаски убежища, които по принцип бяха за срещи с агенти и информатори и които водосрезовеите като Анхела ползваха, когато имаха нужда да се спотаят някъде.

И там щеше да си свърши работата с Луси Монро.

За тази операция Анхела беше научил наизуст половин дузина вегаски убежища. Само няколко бяха наблизно. Нямаше да са единствените, които Хулио си е уредил от името на Вегас, но си струваше да ги изпробва.

Анхела натисна газта, без да обръща внимание на възраженията на теслата, която подскачаше по прашните дюни и уличните дупки.

Времето цъкаше. Съвсем скоро журната щеше да е само поредното парче съсипана плът, същата като Восович и Сандерсън.

[87] *Hijo de puta* (исп.) — кучи сине, копеле недно. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 27

Първите убежища, които Анхела пробва, не показваха признаци на живот. Право пред третото обаче видя паркиран пикапа на приятеля си.

— Е, мамка ти и на теб, Хулио!

Подобна арогантност беше дразнеща. Ако на Анхела му трябваше допълнително потвърждение, че Хулио го смята за пълен *pendejo*, то да намери возилото му, паркирано пред едно от собствените убежища на Лас Вегас, вършеше работа.

Анхела спря малко по-нататък по улицата и огледа сцената. Нищо друго, освен прахоляк и носени от вятъра трънаци. Напуканите тухлени къщи стояха смълчани. Повечето още преди време бяха изкормени заради метала и слънчевите си панели.

„Нищо за гледане, нищо за притеснение. Давайте нататък, хора.“

Къщите бяха големи. Анхела се почуди дали някогашните им собственици са се чувствали богаташи в своите домове с 5 спални и 3 бани. Сигурно много им е докривяло, когато Финикс им е изключил водата. Всичките тези пари, инвестирани в неща като гранитни плотове — само заради стойността при препродажба — които сега представляваха просто лъснат камък, за който на никого не му пука...

Анхела презареди зигзауера си. Вкара патрон в дулото и се прицели в пикапа на Хулио.

— Фес! — прошепна, представяйки си как пистолетът рита в ръката му.

От тренировъчните обиколки познаваше добре плана на къщата и тя изглеждаше точно като във ВР-то, само дето сега слънцето приличаше на гърба му, докато се приближаваше.

На входа имаше катинар като на продавач на недвижими имоти. Анхела пъкна ключа и затаи дъх с надеждата, че Хулио не е сменил кодовете на убежището... Вратата щракна и се отвори.

Той се дръпна назад, понеже през процепа се разнесоха писъци. Дрезгави. Животински. Тихо се прокрадна по коридора към кухнята,

като проверяваше стаите в движение. Писъците спряха, заменени от накъсано дишане. Анхела надникна зад ъгъла. Луси беше вързана за стол, гола до кръста. Устните ѝ бяха смазани и окървавени, гърдите — надрани с острие. Над нея се бяха навели Хулио и някакъв местен cholobí с гангстерски татуси на лицето — и двамата държаха ножове, а Луси трепереше и стенеше.

Анхела пристъпи през вратата.

— Мислех, че си заминал за Вегас, Хулио.

Доскорошният му приятел изгърва ножа и измъкна пистолет. Гангстерът cholobí се мушна зад Луси и опря ножа в гърлото ѝ. Анхела усети присъствието на смъртта — черните ѝ крила биеха във въздуха. Двамата с Хулио вдигнаха пистолетите си, но той стреля пръв. Главата на плешивия cholobí направо избухна и той рухна встрани от Луси. Куршумът на противника улучи Анхела в рамото и го блъсна назад като конски къч. Водосрезът се опита да вдигне пистолета и да отвърне на огъня, но не се случи нищо. Куршумът беше повредил по някакъв начин ръката му. Не можеше да я мръдне.

— Казах ти, че трябваше да се махнеш — обади се Хулио.

Пак дръпна спусъка. Докато пистолетът му гърмеше, Луси се хвърли напред. Както си беше вързана, катурна стола върху Хулио. Куршумът, предназначен за окоето на Анхела, изсвистя покрай ухото му.

Луси и похитителя ѝ се стовариха на пода, преплели тела. Хулио с порой проклетия изрита настрани и журната, и стола. Анхела праметна зига в лявата си ръка и се облегна на стената. Противникът му вдигаше вече пистолета си, но беше твърде бавен.

Анхела стреля.

На гърдите на Хулио се появи кървава дупка. Анхела продължаваше да дърпа спусъка. По врага му разцъфтяха още дупки. Гърди. Лице. Корем. Кости и кървава мъгла.

Хулио изгърва пистолета си и падна. Търколи се в опит да докопа отново оръжието. Анхела се запрепъва натам и го изрита надалеч. Розетки кръв оцветяваха гърдите на доскорошния му другар. Челюстта му беше строшена. При всяко вдишване в устата му гъргореше кръв. Водосрезът приклепна до него.

— За кого работиш? — поиска да знае. — Защо го направи?

Обърна Хулио и се втренчи в ухиленото му лице със строшени зъби. Негодникът се опитваше да каже нещо, но гласът му хъхреше.

Анхела го придърпа по-наблизо и притисна ухо към устните му.

— Защо? — настоя, но Хулио просто се закашля за последно, пръсна кръв и зъби и умря.

Анхела се отпусна назад, стисна раненото си рамо и се опита да осъзнае значението на предателството на Хулио.

— Може ли... може ли... помощ?

Луси лежеше на пода, все още вързана за стола.

— Какво? А, да. Съжалявам.

Анхела отиде да потърси нож. Намери на плота. Тромаво преряза с лявата си ръка въжетата и освободи журната.

— Добре ли си?

— Аха — каза тя прегракнало. — Ще оживея.

Отлепи се от прекатурения стол със сковани движения. Сви се на топка и се втрени в Хулио и мъртвия cholobí.

— Добре ли си?

Тя си остана свита, притиснала коленете си. Пъхтеше. Странно настоятелно се взираше в похитителите си.

— Луси?

Най-сетне тя си пое треперливо дъх и очите ѝ като че ли се фокусираха.

— Добре съм — изправи се с омекнали крака и отиде да си вземе тениската. Огледа разрязания парцал и го захвърли. Върна се до мъртвия cholobí и приклепна до него. Захвана се да му дърпа безръкавката. Анхела грижливо отклони очи, докато тя се обличаше.

— Да не ти пука — изхриптя Луси. — Това са просто цици.

Той сви рамене, но въпреки това не я погледна. Чу я да си поема остро дъх, докато дърпа дрехата над разкъсаната си кожа.

— Добре, в приличен вид съм — каза. — Благодаря, че ме спаси.

— Казах ти, че мога да помогна — обади се той.

— Аха — Луси се разсмя треперливо. — И от теб има полза.

Изправи стола и с гримаса седна на него. Кръвта ѝ вече почваше да петноосва блузата. Погледна надолу към петната и отлепи плата от кожата си. Ръцете ѝ трепереха.

— Как ме намери?

— Сложих проследяващо устройство на пикапа ти. И още едно в чантата.

— Тя не е в мен.

— Един човек е видял как те отвежда Хулио. Ти извади късмет, понеже е използвал старите си скривалища. Трябвало е да ги сменя по-често, но не го е сторил.

— Мислех, че сте заедно.

Анхела се втренчи в трупа на Хулио.

— И аз така мислех.

Направо му настръхваше козината да признае колко неща е пропуснал да забележи. Трябваше да го види от самото начало. Ако не в човека, то в подробностите около него. Беше изпуснал цели парчета от пъзела. Това го накара да се почуди какво ли още не е видял.

— Какво знаеш за всичко това, което не си ми казала преди? — попита той.

— А защо да ти го казвам сега?

— Освен че току-що ме простреляха заради теб?

— Не рискува заради мен. Ти го направи за Вегас. За малката мис Кейтрин Кейс.

Анхела се озъби:

— Така ли ще играем играта?

— Това заплаха ли е? — попита Луси. — Смяташ да си пробваш късмета с мен, както сториха дружките ти?

Усмиваше се тънко и сега той забеляза, че тя държи пистолет в ръката си.

„Как...“

Оръжието на Хулио. Взела го е, докато се е разсейвал. Не пропускаше нито една подробност.

— Обзалагам се, че ще те бия по бърза стрелба — промърмори тя и сивите ѝ очи бяха като твърди, студени парчета лед.

Анхела я изглежда сърдито:

— Не съм такъв. Току-що заради теб теглих куршума на приятел. Смятам, че заслужавам да знам защо.

Луси се взираше в него със стиснати зъби. Накрая кимна и сведе поглед към Хулио.

— Той е убиецът на Джейми и онзи другия тип, Восович. Искал е да отмъкне водните права, които Джейми е продавал за своя собствена изгода. Според мен е устроил засада на Джейми и своя човек при срещата, така че да ги докопа. Обаче шегата останала за негова сметка. Джейми вече бил продал правата на Калифорния.

— Изобщо не ги е готвел за нас?

— Джейми мразеше Вегас. Просто се е ебавал с вас. Казах му, че не сте лъжица за неговата уста.

— Значи ги е продал на Майкъл Ратан?

— Така мисля. Твоят... *приятел*... определено искаше да знае дали мога да вляза в компютъра на Ратан. Съдейки по думите му, онзи се опитвал да стори почти същото, което бил направил Джейми. Да продаде правата на играча с най-висок залог. Така че се свързал с най-вероятния купувач — Вегас... — Луси се ухили криво. — Приятелят ти си умираше да разбере дали мога да отворя компютъра на Ратан.

— Можеш ли?

— Съмнявам се. „Ибис“ имат доста добра охрана... — тя погледна към Анхела. — Кървиш.

— Казах ти, че ме простреляха заради теб — озъби се той смутен.

Тя се разсмя при тези думи:

— Моят герой! — стана и отиде в кухнята. Върна се с наръч салфетки. — Нека погледна.

Той я отблъсна:

— Добре съм си. Просто ми разкажи за сделката, която е въртял приятелят ти Джейми.

— Не. Нека да погледна!

Каза го със заповеден тон. Анхела се предаде. Смъкна якето си. Луси смукна въздух през зъби.

— Също и ризата.

Той простена, но ѝ позволи да му смъкне тениската.

Журната плъзна очи по гърдите му — по белезите и татуировките.

— Бил си в банда?

— Преди много време... — той сви рамене и пак простена. — Преди да се хвана на работа за Кейс. Преди да стигна до Невада.

Луси съсредоточи вниманието си върху рамото му.

— Якето е поело по-голямата част от удара. Но кожата ти изглежда, все едно са я прекарвали през месомелачка.

— Хулио обича чопърите. Куршуми, които се взривяват. Не са добри срещу защита обаче.

— Радвай се, че якето ти е балистично.

— Върви в комплект с работата.

— В много престрелки ли се забъркваш?

— Не и ако мога да ги избягна — изсмя се Анхела. — Оръжията имат навика да убиват.

Луси се намръщи.

— Тук вътре има много шрапнели... — върна се да порови в кухненските шкафови и се появи с бутилка текила и нож.

Анхела направи гримаса.

— Какво? — предизвика го тя. — Искаш ли да идем в болница? Да видим как ще им хареса на ченгетата от Финикс раната ти?

Той се предаде.

Луси беше ефикасна. Режеше, боцкаше и ръчкаше. Изля текила върху раната, а той стисна зъби и го понесе. Тя не му се извини за това, което правеше, нито пък го обърна на показно. Просто дълбаеше, сякаш разкопките в рамото на ранен с огнестрелно оръжие не са по-различно нещо от бърсането на масата след вечеря.

Добра беше. Анхела я гледаше как се врязва в накъсаното месо на рамото му, свъсила съсредоточено вежди и с втречени в задачата сиви очи.

— Много опит ли имаш с куршуми? — попита.

— Имам малко. Навремето в един бар стреляхме по койоти. След това слизахме да ги дерем.

— Койоти ли?

— От косматия вид.

— Вадила си куршумите от застреляните от теб животни?

— Не. Това го правех за един приятел. Мой познат фотограф се остави да го прострелят няколко пъти. Остана заклещен наред едно клане, когато стрелците се върнаха за втори откос...

— Фотографът, с когото беше в моргата.

— Добра памет имаш. Да. Тимо... — ножът се заби дълбоко. Анхела изсъска. Луси вдигна очи. — Извинявай.

— Не се оплаквах.

Тя лекичко се ухили при тези му думи:

— Коров пич си, а?

— Трябва да съм корав. Влиза в базовата подготовка на водосрезите.

— Мислех си, че водосрези не съществуват.

— Така си е — Анхела стисна зъби срещу болката. — Ние сме мираж.

— Плод на въображението на Финикс — промърмори Луси.

Той не можеше да се сдържи да не я хареса. Имаше нещо специално в ефикасността ѝ, в липсата на глупости. Повечето хора в момента просто щяха да са загубили и ума, и дума, ако са преживели онова, през което беше минала, а тя беше станала от стола на мъченията и се беше върнала в играта.

Луси огледа преценяващо раната му. Анхела си каза, че най-много му харесват очите ѝ. Все му се искаше да ги обърне към него. Искеше да потърси разпознаването, което беше сигурен, че ще види в тях.

— Имала ли си някога чувството, че познаваш някого още от първата среща? — попита Анхела.

Луси саркастично завъртя очи:

— Не.

Но въпреки твърдението ѝ той беше наясно, че журната го лъже. Погледът ѝ се задържа твърде дълго върху лицето му, а когато отново се захвана да реже рамото, бузите ѝ бяха зачервени.

Анхела се усмихна под нос, доволен. Те бяха еднакви, знаеха го и двамата. Беше виждал същите очи и у други хора. У някои ченгета. У проститутки. Доктори и парамедици. Нарковци. Войници. Дори онзи sicario, който го беше изплашил до смърт още като малко хлапе. Един и същ поглед всеки път. Племя от хора, видели твърде много и отказали се от преструвката, че светът е нещо повече от руина. А Луси Монро беше в купа заедно с него. Луси виждаше нещата. Бяха еднакви.

Искеше я. Искеше я толкова силно, колкото не беше пожелавал друга жена.

„Затова ли първо застрелях оня cholobi?“

Притеснителна мисъл.

На момента не беше спрял да оценява мишените си, но беше очевидно, че първо трябва да свали Хулио с пистолета и после да се цели в пича с ножа, който държеше Луси за заложник. Вместо това беше объркал реда на убийствата си.

Луси му беше влязла под кожата, без той дори да разбере, и заради това за малко да го гръмнат право в главата.

— Имаш ужасно много белези — отбеляза журната.

— Нямаше как да не посъбере един-два — Анхела смени темата. — Каза, че приятелят ти се бил изсилил.

— Аха — Луси свърши с дупченето на рамото му и се залюля на пети. Беше коленичила на инчове от трупа на Хулио, тѳо явно не ѳ пукаше. — Джейми измисли специална далавера, за да забогатее и да се добере до Калифорния — каза тя. — А аз просто щях да я опиша след това. Ексклузивно. Материал за „Пулицър“. Поглед отвътре как някакви неизползвани водни права променят играта за половината Американски запад... — тя въздѳхна. — А след това той стана алчен и реши, че ще се опита да прецака и Вегас.

— Какво толкова им има на тези права? Какво ги прави такава голяма сделка?

— Някога чувал ли си за племето пима?

— Индианци?

— Местни американци — поправи го Луси сухо. — Да, пима. Произхождат от културата Хохокам, те са обработвали този район през XII век... — Луси събра ножа и кървавите салфетки и се върна в кухнята, като говореше през рамо. — Преди години сключили с Финикс сделка да прехвърлят племенните си водни права на града. Пима ползвали водни права от ЦАП заради стари репарации, на Финикс тази вода му потрябвала, когато реките наоколо започнали да пресѳхват, така че сделката донесла печалба и на двете страни. Финикс се добрал до водата, която искал, за да продължи да расте, а пимите получили сериозно парично обезщетение, което използвали да си купят земя на север.

Анхела се ухили:

— Там, където наистина вали.

Луси използва водната урна да си измие ръцете и ножа. Върна се, бършейки длани в джинсите си.

— Ами да. Река Колорадо не изглеждала като добра дългосрочна инвестиция. Безполезно е да притежаваш на хартия правата за умираща река.

— Така че пима продали водата и си били камшика. И?

Луси седна на стола до Анхела.

— Племето смятало, че притежава просто дял от водата на ЦАП, ясно? Дял от аризонския пай от Колорадо. Някакви несъществени права, ако разглеждаш реката като цяло. Много хора имат по-стари и

по-старши права, така че винаги си в опасност да те отреже някой друг. Ето затова се разкарали. Но Джейми вечно ровеше в старите архиви. Не само във водните резерви, а и в архивите. Бюрото за управление на земята. Бюрото по мелиорациите. Армейският инженерен корпус. Бюрото по индианските въпроси... Има толкова много припокриващи се юрисдикции и противоречащи си юридически закони, споразумения в конфликт за водата, че това е като да ровиш в бюрокрастични спагети. Трябва да попълваш куп искания за свободен достъп до информацията, за да се докопаш изобщо до каквото и да е, и много пъти въпросните „достъпни информации“ се оказват изгубени или забранени, или са толкова редактирани, че са безполезни. Отнема цяла вечност да се измъкнат сведения от някоя агенция, така че ако нямаш такъв тип характер като Джейми, не стигааш особено далеч.

— Но приятелят ти Джейми е имал нужния темперамент? — поинтересува се Анхела.

Луси направи гримаса:

— Джейми хем беше дребнав и упорит егоист, хем обичаше да доказва на всички, че знае повече от тях. Кое то не ти печели приятели и не води до повишения — напротив, праща те в някой затрит индиански резерват да ровиш хартиени папки от разни сейфове с все отровните паяци, гърмящите змии и скорпионите наоколо, докато шефовете ти се късат от смях и ходят на банкети в „Тайян“. Освен това ти дава в ръцете купища много стара документация. Всички тези припокриващи се споразумения, които пима имали с властите и с Бюрото по индианските въпроси — отпреди поколения наред. Говорим за времето, когато са създавани резерватите. Пима имали права, които се отнасят чак за тогава. И Джейми се заровил до уши във всичките онези кутии с папки.

— И в една от тях били водните права.

— Не просто водни права. Правата за водата от река Колорадо.

— С каква дата?

— Краят на XVIII век.

Анхела подсвирна:

— Стари като библия.

— На това му се вика „старши“. Май най-старшите права, съществуващи в каталозите.

— Как са ги пропуснали досега?

— Джейми смята... смяташе... че Бюрото по индианските въпроси нарочно ги е погребало. Било е неудобно споразумение, за което Бюрото съжалявало. Не им е пукало ни най-малко за някакво си племе на средата на нищото. И известно време дори е нямало значение, понеже не било вероятно по онова време Аризона да пипа Колорадо...

Въпреки всичко Анхела откри, че започва да се пали.

— Да, но сега имаме Централноаризонския проект. Голяма сламка, която да прекарва водата право през пустинята.

Луси кимаше:

— Което означава, че Финикс и Аризона надцакват Калифорния. Калитата имат старши права върху четири милиона акър-фута вода, но ако това количество им бъде отнето... е, там при тях Импириъл Вали и петдесет милиона души зависят от тази вода.

— Имат нужда от тези права бързо и тихо.

— И не само Калифорния. Ако Финикс се покаже в съда, размахвайки тези старши права на племето пима, всичко се променя. За всички. Финикс може да накара Бюрото по мелиорациите да пресуши целия „Мийд“. Да прати до капка водата от „Хавасу“ за лична употреба на града. Могат да принудят Лос Анджелис и Сан Диего да спрат да помпят. Или пък да продават водата на най-дашния играч. Могат да създадат коалиция срещу Калифорния и да задържат цялата вода в щатите от Горния басейн.

— И тогава Калифорния ще взриви ЦАП точно както събориха онази стена в Колорадо.

— Аха, само че федералните вече имат дронове по протежение на целия канал. Ще го видят навреме. Дори Калифорния ще си помисли внимателно, преди да подемe реална гражданска война. Лобирането за Акта за суверенитет на щатите, за да можеш да патрулираш по щатската граница с Националната гвардия, е едно нещо. Дори взривяването на някакъв язовир заради вода, която вече си е твоя, е законно... в определен смисъл. Но да започнеш открита военна престрелка? Америка може да е счупена, но все още се крепи.

— Хората така разправяха и за Мексико едно време. После един ден жителите му се събудиха в Картелните щати.

— Само защото армията е разгъната до изтъняване, не означава, че Вашингтон ще толерира открита война за водата.

— Виждала ли си всъщност тези права? Чела ли си какво се казва в тях?

— Джейми не искаше да ми ги покаже. Беше... параноичен. Потаен. Все повтаряше, че след като сделката приключи, ще изложи всички подробности — Луси въздъхна. — Притесняваше се, че ще го предам, така мисля. Отричаше го, но накрая на практика не вярваше никому.

— Разумно ми се струва, като се има предвид как действат хората, когато докопат тези права. Приятелчето ти Джейми ги е взело и е решило с тях да удари десетката. Хулио чува за съществуването им и прави същото. Дори Ратан, когато се докопва до правата, незабавно се хваща да организира нещичко настрани. Веднага, щом хората надушат тези права, ще се опитат да изкарат пари.

— Направо все едно правата са прокълнати.

— Прокълнати или не, истинският въпрос е: къде се намират сега?

И двамата обърнаха погледи към лаптопа, който Хулио беше откраднал от Майкъл Ратан. Анхела се пресегна към него, но Луси го изпревари.

— Не — заяви тя, докато го вдигаше, — това си е моята статия. Участвам в нея. Искам да знам!

— Много хора са се споминали покрай тези права.

Ръката на журната се спря върху пистолета, който беше оставила на плота.

— Това заплаха ли е?

— Ще го пуснеш ли най-накрая? Казвам просто, че играта е опасна.

— Не се страхувам... — Луси погледна към Хулио и мъртвия cholobí. — И бездруго вече си го поотнесох.

Анхела с притеснение откри, че някаква част от него всъщност се радва, дето тя има желание да се сражава — да се докопа по-близо до историята, вместо да бяга от нея.

„Жените превръщат мъжете в глупаци.“ Баща му често го казваше. По време на добрите години, преди всичко да иде по дяволите.

— Добре — съгласи се водосрезът. — Но трябва да се потулим и не искам да ползвам убежищата си. Ако Хулио е бил готов да убие

някого от своите заради това, няма начин да се каже кого или какво още е предал, докато е работил тук.

— Смяташ, че го е раздавал двоен агент?

Анхела се вторачи в трупа на мъжа, когото беше прострелял.

— Мисля, че беше алчен. И това ми стига. Трябва ми място, което да не е на картата. Място, каквото обичайно и двамата не бихме използвали.

— Имам приятели — заяви Луси. — Ще ни помогнат.

ГЛАВА 28

Шарлийн добави:

— Хлебарките са безплатни!

Подът под краката на Луси пружинираше, едва закрепен достатъчно, че да я удържа да не пропадне в коптора отдолу. За да стигнат дотук, се бяха изкатерили по стълба, направена от отмъкнати отнякъде талпи, и в стаята ясно отекваха стъпките от семейството в горния апартамент. Около тях се притискаха още бордеи — ред след ред след ред, същинска приливна вълна около подножието на водната помпа на Червения кръст/Китайската дружба.

Незаконното жилище беше вдигнато с две стаи, една за живеене — с надрана с нож дървена маса и миниатюрен светодиоден фенер, окачен на тавана, който хвърляше сурова бледа светлина.

— Имате си котлон — добави Шарлийн със съмнение.

В другата стая чифт продънени матраци покриваха напълно пода.

През стените се процеждаха разговори и забавни програми. Откъси от сериали и музикални видеа отекваха от тенекиените високоговорители на хакнати китайски таблети и се смесваха с езиците и акцентите на бежанците. Хора от Залива, прогонени оттам от ураганите. Бежанци от Картелните щати, бягащи от сушата и нарконасилието. Човеци, сбрани наедно с надежда за нещо по-добро, но смазани в твърдите стени на Акта за суверенитет на щатите.

— Донесох ви чаршафи — допълни Шарлийн.

— Всичко е наред — увери я Луси. — Добре си е. Даже перфектно. В съседство ревеше бебе и писъците му пронизваха стените.

— Може да ползвате каквито дрехи са оставили наемателите — додаде Шарлийн и посочи купчина черни найлонови чували за боклук и изоставени куфари. — Вътре има хубави неща. Висша класа. Дизайнерски дрехи и тям подобни... — тя се ухили и оголи венци с липсващи зъби. — Може да се облечеш лъскаво. „Прада“ и „Долче и

Габана“, „Майкъл Корс“, „ЯнЯн“ — всякакви марки има. Използвам ги най-вече за парцали, но ако искаш нещо...

— Откъде си взела толкова много?

— Хората ги зарязват. Не могат да ги носят, когато тръгват към Калифорния или опитват да заминат на север. Сигурна ли си, че не искаш просто да спиш при мен? — попита Шарлийн. — Имам истинска къща. Няма нужда да се завираш в тази дупка.

„Сигурна ли си?“

От апартамента отдолу лъхаше миризма на прегорели яйца. Луси усещаше хората клаустрофобично да се притискат в нея. Но водосрезът беше железен в желанието си за невъзможно за проследяване място.

— Тук е чудесно — заяви тя. — Няма нужда да се притесняваш. Просто трябва да се скрия за малко — и погледна многозначително Шарлийн. — Далеч от хората, които познавам.

— Ясно. Ясно, схванах. Но трябва да знаеш, че сега моментът не е добър да заседнеш сред тексасците. Всички са на нокти още откакто взеха да изкопават ония ми ти трупове на койтоте убийци от пустинята... — тя сви рамене. — Приемат го извънредно лично.

— Как например?

— С пръст на спусъка спят. Опитвам се просто да ти кажа, че вкисне ли се положението, трябва да се махаш оттук.

— Нещо конкретно, за което да следя?

— Човек никога не знае какво разплисква лайната. Скарване на опашката за помпата. Понякога бандите идват насам и се опитват да преподават на тексасците уроци. В резултат имаш бунт. Просто не ме карай да чистя кръвта ти от дървенията. Дръж си главата над повърхността.

— Ще се оправя.

Въпреки това домакинята ѝ се поколеба.

— Какво те притеснява?

Шарлийн я погледна странешком, а след това накрая заяви онова, което Луси, както осъзна, беше мислила през цялото време:

— Не знам каква статия си написала да ядосаш хората... — и вдигна ръце — и не искам да знам. Но трябва да не забравяш, че това е територия на Ветеринаря. Хората наоколо до един снасят на този

психопат и той има очи навсякъде. Раздава на децата бутилки с вода и бонбони, ако си отварят очите. Никога не знаеш на кого плаща...

Луси се замисли за хлапенцата от долния апартамент, които мрачно ги наблюдаваха, докато двете с Шарлийн се катереха по стълбата. Каза:

— Не съм се забъркала с нарковете. Ако това се чудиш. Нямам нищо общо с наркоделата.

Шарлийн не скри облекчението си:

— Ох. Добре. Тогава няма да му пука... — тя кимна доволна и връчи на Луси ключовете на коптора. — Може да ползваш това място колкото си пожелаеш! — порови в джинсите си и извади още една връзка ключове. — Намерих ти и колела, да знаеш. Нали каза, че ти трябва кола?

Луси понечи да ѝ благодари. Шарлийн махна с ръка:

— Просто евтинджос „Метрокар“, но ще ти върши работа. Хибрид е, но акумулаторът не се зарежда, така че гледай да не свършиш бензина и не му вярвай на датчика. Всичко му е прецакано. Ако тръгнеш към Гуадалупе, ще намериш стар „Таргет“^[88]. Ветеринаря има хора, които наблюдават колите на паркинга, и съм договорила сделка с тях. Ще се грижат да не го пратят за скрап, докато ти трябва.

— Шарлийн! Страхотна си!

Домакинята на Луси се засмя:

— Е, освен това е и с тексаски номера, така че не ми благодари кой знае колко. Кълна се, че усещам мишена на гърба си, когато карам това нещо. Няма да повярваш какви гадни погледи ми хвърлят хората... — тя поклати глава. — Никога не съм си представяла колко е ужасно да си тексасец, докато не подкарах тази проклета кола.

— Как се добра до нея?

— Както до всичко останало. Наематели. Купих я от тях, преди да тръгнат на север... — тя сви рамене. — Голям боклук е, но предположих, че може да иде на вторични. Освен това ми беше гадно за тях. Имаха си няколко деца, така че беше ясно, че ще си изтърсят джобовете докрай, за да минат през границата. Нямах сърце да се пазаря много. Но все пак колата е истинска таратайка.

— Страхотно ще ми дойде.

— Ще видим дали ще си доволна, когато някой реши да те гръмне.

А след това Шарлийн се спусна надолу по стълбата и излезе навън, за да се върне към рушенето на предградия и привличането на останките им по-близо до червенокръстките помпи, където щеше да построи други съборетини, натъпквайки жилищата в онази част, която Финикс беше оставил празна и открита.

Луси обиколи апартаментчето още веднъж набързо. Трябваше да признае на Шарлийн уменията ѝ в строителството. Скалъпеният надвешен дом имаше дори малък прозорец. Надникна през петносаното и прашно стъкло. Хубаво разположение. Близо до помпата и с добър изглед отзад през вратата към уличката, която обслужваше съборетините. Поне доколкото беше възможно за жилищата в това претъпкано гето, оттук се виждаше кой идва насам.

Няколко минути след като Шарлийн си тръгна, Луси забеляза водосреза да си проправя път през тълпите около помпата.

Изгуби го, после пак го мярна, облегнат на една стена. Дъвчеше клечка за зъби и наблюдаваше. Стоеше толкова неподвижен, че Луси откри как погледът ѝ постоянно отскача към продавачите на храна, към хората на опашката за вода, към онези, които продаваха протеинови блокчета „Пауър бар“ и черноборсаджийски хуманитарни помощи от одеялата, разпънати по диаметъра на площада.

Мъжът просто се сливаше с тълпата. Седеше до няколко души и пред очите на Луси се наведе и взе от един от тях огънче за цигара. Предложи им самата цигара в отговор, разделиха си я и в този момент изчезна напълно. Не беше вече самотен индивид, а част от група — трима приятели се облягат на стената и си дърдорят глупости. От един ставаше на трима и добиваше невидимост. Можеше да е какъвто си ще. Минаваше за мексиканец. Също и за тексасец. Можеше да бъде дневен работник. Или пък някой, който помпеше мускули за Ветеринаря. Или пък просто уморен татко, който се опитва да изведе семейството си на север, ужасно му е писнало в коптора и иска да се измъкне от пицциите бебета. Просто поредният затънал в прахоляка нещастник, който е видял лошата страна на живота и поради това е станал невидим.

Слънцето започваше да залязва — гневна червена топка на фона на одимената, прашна линия на хоризонта. Хората се връщаха от

работните си места. Подреждаха се да си купят вода на галон. Някои си наливаха и се връщаха на опашката, за да избегнат повишените цени, които следваха от изпомпването на по-големи обеми.

През последните десет години Луси беше документирала хора като тези, а сега беше станала едно цяло с тях. Беше част от историята, както винаги си беше знаела, че ще стане.

Анна щеше да ѝ каже, че се държи като идиот. Дори Тимо, който прекарваше доста време около смъртта, поне знаеше как да кръжи по ръба на водовъртежа, без да се остави да го засмучат. Тимо имаше инстинкт за оцеляване. Когато нещата откачаха прекомерно, той отстъпваше една шибана крачка назад.

Ето я нея обаче, закопаваше се още повече.

Какво ѝ ставаше? Как би могла да обясни на Анна, че е отишла в „Тайян“ да се опитва да преследва последните контакти на Джейми? Проучва връзки към смърт, които можеха само да я подложат на опасност?

„Ти сама се сложи на онзи стол.“

Спомни си как разказва на мъчителя си всичко, което знаеше, разтяга локуми за подробностите с надеждата най-сетне да прекрати болката. Сега се чувстваше омърсена само при спомена колко отчаяно копнееше да го удовлетвори, да го накара да ѝ направи комплимент за ясните спомени.

— Имаш добра памет — беше казал в един момент.

И след това отново я беше почнал.

— Нищо лично.

И в това беше истинският ужас. Не беше нищо лично. Изобщо не ставаше дума за нея. Тя беше просто месо с уста и можеше да има или пък да няма информацията, която му трябваше.

И въпреки това Луси продължаваше по този коловоз, въпреки че знаеше колко опасно е станало. Анна никога не би могла да разбере.

На вратата се почука. Луси пусна убиеца на Хулио да влезе. Той се движеше схванато, но не се оплакваше, че изпитва болки. Просто огледа апартамента, като влизаше и излизаше поред от всяка стая.

— Кажи ми сега за жената, която те пусна на това място.

— Шарлийн е сваяна. Познавам я отдавна. Вярвам ѝ.

— И аз вярвах на Хулио.

Водосрезът се промъкна до прозореца и надникна към помпата отдолу.

— Държиш се параноично.

Анхела саркастично се обърна към Луси:

— Параноик съм си. Хулио знаеше ужасно много за мен. Знаеше идентификационните кодове на колата ми. Знаеше едно от имената, които използвах за престоя си тук.

— Как всъщност се казваш?

Той сви рамене:

— Викай ми както щеш.

— Сериозно?

Анхела просто се върна към огледа на апартамента.

— Не мисля, че ще намериш бръмбари тук.

— Не търся бръмбари. Та кажи ми сега за приятелката си. Коя е тя?

— Правих статия за нея преди доста време — обясни Луси. — Изкормва къщи за скрап. Помогна ми да се снабдя със слънчевите панели. Безопасна е, честно.

— Имаш предвид, че ти е помогнала да ги откраднеш? — Той обиколи стаите по периметъра им и поспря, притискайки ухо към ограбените от другаде дървения. — А пък аз си мислех, че си на страната на добрите... — извади пистолета си и почука с приклада по шперплатовата стена, вслушан в кухия звук. Отиде до спалнята и прекрачи матраците, за да почука и по стената там.

— Шарлийн му вика „префасониране“ — подвижна Луси след него.

— Така ли?

Все още си спомняше как посред нощ, с туптящо сърце, сваля панелите от един покрив. Очакваше във всеки момент Боклученият патрул да я спипа и се чудеше как ли ще им обясни какви ги върши.

— Шарлийн не искаше да ми позволи да ѝ направя профил, докато не дойда с нея да ѝ помагам по задачи. Не знаех, че ще ми даде слънчевите панели, преди да ги сваля лично оттам.

— Значи си изкарала малко допълнителни пари от статията си.

— Опитах се да накарам професорите от Ж-колежа да се гордеят с мен.

Анхела излезе от спалнята и отново надникна през напуканото стъкло на прозореца, съсредоточен върху ad hoc електрическата жица, която минаваше от стълба до прозореца, за да свърши в самоделен хаос от връзки, които после се разделяха във всички посоки през дупки, пробити в пода, тавана и стените, разпределяйки енергия до другите скупчени в едно апартаменти.

— И сега е станала хазяйка? — попита той.

— Започна да строи тези сгради преди няколко години. Хората имат нужда да живеят близо до помпите. Много от тях не могат вече да си позволят да държат коли, така че им трябва места, откъдето да могат да хванат автобус и да се доберат до вода, без да се налага да ходят много надалеч.

— На кого си плаща тя?

— Местният гангстер се нарича Ветеринаря. Това е негов територия. Защо?

Водосрезът сви рамене:

— Хулио си водеше онзи cholobí. Не знам какво общо е имал. Може да е бил просто мускул, може нашият човек да е завъдил приятели. И накрая тези приятели да дойдат да си търсят отплатата.

— Така или иначе няма откъде да узнаят за нас.

— Освен ако Хулио не е говорил с този-онзи... — Анхела продължи да обикаля из жилището. Това изправяше Луси на нокти. Държеше се като някакво странно куче, което души наоколо. Застина абсолютно неподвижно наред стаята. Вслушваше се. — Не знам. Това място ме притеснява.

— Наистина си параноик. Тук сме максимално далече от мрежата, колкото е възможно изобщо.

— Просто не спирам да мисля за Хулио и не ми харесва. Отървах се от колата и си счупих телефона.

— Махнал си теслата?

— Вероятно крадците вече я возят из града.

— Сериозно говориш. Просто си захвърлил колата си? Шарлийн можеше да я купи от теб.

Анхела поклати глава:

— Не. Не искам това нещо да е свързано с мен.

— Наистина си параноичен.

— Не, жив съм — той отиде до вратата и надникна навън в съгъстяващия се мрак. — Ще свърши работа — заключи накрая и решително затвори. Закачи катинара през вътрешните халки, обезопасявайки жилището. Ако Съни беше на негово място и се държеше по същия начин, щеше вече успешно да е опикал всички гumi и прашни пожарни кранове на сто ярда околоръст.

Луси се стресна при прозрението, че Съни още си е у дома.

— Кучето ми.

Анхела я погледна предупредително:

— Накарай някой друг да го нагледа. Някой, който обаче не знае къде сме.

— Какво смяташ, че ще се случи?

— Нямам представа — той поклати разочаровано глава. — Ще ми се да знаех повече за онова, в което Хулио се е забъркал тук, долу. Беше готов да убива собствените си хора за пари, а това ме кара да мисля, че е бил готов да върши и други неща срещу кеш. Може би дори да продаде мрежата си на калитата. Или да се сдуши с някакви наркове... — Анхела замлъкна, оглеждаше апартамента. Пак повтори, предимно на себе си: — Ще свърши работа.

Отпусна се на един стол и постави на масата лаптопа на мъртвия кали, след което почна да го ръчка.

— Знаеш ли изобщо какво правиш? — попита Луси.

— Просто проверявам това-онова.

— Виж сега... — поде тя.

„Какво ще правя с този тип?“

— Не мога да се отпусна, ако не знам поне името ти, ако не друго. Излъжи ме, ако щеш, но ми кажи някакво име. Каквото и да е.

Водосрезът я погледна. Усмихна се леко.

— Добре. Може да ме наричаш Анхел.

— Вярно ли? — тя аха да се пошегува с името, но нещо в погледа му я накара да прехапе език. *Това е истинското му име.* — Ангел.

— Анхел — той използва испанското произношение с придихание, превръщайки „г“-то в меко „х“. Анхел. Мерна съмнение по лицето й. — Майка ми смяташе, че от мен ще излезе нещо по-свястно, но не позна.

— В Мексико ли? — притисна го Луси.

— Преди много време... — Анхела си свали якето — внимателно и с изкривено в гримаса лице. Самоделната превръзка, която журната му беше спретнала, беше запечена от съсирена кръв. Явно не му пукаше. Отново насочи вниманието си към компютъра.

— И си бил в банда — добави Луси. — Личи по татуировките ти. Той пак вдигна очи:

— Беше преди много време. Не в Мексико.

— А сега си водосрез.

Анхел сви рамене и продължи да човърка компютъра.

— Виждаш ли се все още с майка си? — попита Луси.

— Мъртва е.

— Да позная ли — отпреди много време?

Той не отговори.

Толкова по въпроса за сприятеляването. Луси отиде до прозореца и се зае да се развлича, като наблюдаваше движението около помпата. Разни хора идваха и си отиваха. Тексасци се редяха с празни шишета. Някои се изтягаха в горещината на улицата, доволни да разполагат с участък тротоар близо до водата.

Накрая Анхела се обади:

— Не мога да го кракна. Знаеш ли наоколо някой, който се занимава с подобна дейност?

Луси погледна през рамо, изненадана:

— Мислех си, че разполагаш с куп такива познати.

— Вчера бих ти казал, че мога да се докопам до всичко, което пожелаея — по всяко време, щом ми потрябва. Сега обаче имам усещането, че всичко е проядено от дървояди. Ако се свържа с някой, който е бил в старата мрежа на Хулио, като нищо ще се окаже добър начин да привлече грешното внимание. Така че ако имаш човек, който би могъл да свърши работа... или трябва да намеря начин да закарам този компютър до Вегас само за да погледна вътре?

Луси се намръщи.

— Имам един приятел. Работи за кървавката преса. Може да се сети кого да използваме.

— Онзи тип Тимо ли?

— Аха.

— Ще бъде дискретен, нали? Не искам да свърша на първа страница.

— Вярваш ли ми, или не?

Анхела леко се усмихна при този въпрос.

[88] „Таргет“ — верига хипермаркети. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 29

Мария гледаше как по улицата с подрънкване Тууми се прибира от работа, докато горещото слънце потъваше алено зад изоставеното предградие.

Никога през живота си не се беше радвала толкова да види някого. В този момент обичаше всичко у Тууми. Плешивата му глава, лъснала на слънцето. Количката му за рирша, очукана цялата и увенчана с вързания отгоре червено-бял чадър. Престилката му — съблечена и сгъната прилежно, така че се превръщаше просто в мъж с торбести джинси, който си буа количката. Според Мария дори песента на едното криво и дрънчащо колело звучеше сладко.

Тууми се стресна да я види, седнала на предното стъпало, но не се държа така, все едно не ѝ е мястото тук. Дойде и със стенание седна до нея.

— Здравсти, Краличке!

Гласът му беше мек — не я притискаше, вече знаеше, че ситуацията покрай нея се е скофтила. Предложи ѝ вода от бутилка с издраскан етикет на „Кока-кола“. Собствената му вода, както знаеше тя. Налята от помпите по-близо до града, преди той да подеме пътешествието си към средата на нищото.

Мария отпи внимателно, като се постара да не бъде нагла, и се пребори с жаждата си.

Знаеше какво вижда той в момента. Поредното нещастно момиченце, опитало се да се престори на жена. Избърса гърлото на бутилката и му я върна. Докато Тууми си я взимаше, тя осъзна колко големи са дланите му. Тези ръце бяха строили къщи. Всички къщи наоколо.

Тууми отпи от бутилката и пак ѝ я подаде.

— Давай, пих достатъчно.

Мария поклати глава.

— Сара е мъртва.

Сама се изненада, че гласът ѝ не се пречупи. Чувстваше се разкъсана на парчета, но очите ѝ бяха съвсем сухи. Все едно тялото ѝ знаеше, че все още ѝ предстои прекалено много болка, за да си хаби сълзите сега. Знаеше, че ще ѝ потriebват за предстоящата тепърва мъка.

Тууми не изглеждаше изненадан от новината на Мария. Когато тя не каза нищо друго, той попита:

— Сара беше онова момиче, с което движеше, нали?

— Аха. Онова с кльощавия задник. Веднъж ти ми каза, че не го раздавала хитрана — Мария сви рамене. — Трябваше да те послушам.

Тууми помълча доста време.

— Съжалявам.

Мария знаеше, че я гледа. И знаеше, че по лъскавата ѝ черна дрешка и високите токове може да познае, че и тя е играла играта на Сара.

Целенасочено се взираше в прашната улица и избягваше погледа на приятеля си. Не искаше да вижда как я съди. За дрехите, за Сара или колко е била глупава. Не искаше да вижда някой да съди Сара.

„Съжалявам“ — каза на приятелката си наум. Нейната *интимна* приятелка. Нейната... *Съжалявам*.

Мария се сви на кълбо, чувстваше се малка и разголена в купонджийската рокля, седнала до този голям мъж със спретнато закопчана риза. Този мъж, който някак си беше успял да запази всичко около себе си организирано. Беше като остров на спокойствието в хаоса. Дори сега, когато светът се разпадаше на парчета, той се държеше по-спокойно от всички, до които тя се беше доближавала от години.

— Прав беше — повтори Мария, ровейки в раната. — Не трябваше да ходя с нея.

Тууми само ѝ повтори „Съжалявам“.

— Защо ще съжаляваш? — озъби му се тя. — Не е като да си вкарал куршума в нея. Тя сама си подаде тъпия задник да го гръмнат.

Тууми се дръпна като ударен.

Мария не искаше да го отблъсква, но не можеше да се сдържи. Сякаш искаше да го накара да реагира. Да я накаже. Да ѝ се скара. Да я удари. Да реагира както и да е, не просто да седи до нея.

Изгледа го гневно.

— Тя сама си се прецака, ясно? Да си продава така задника. Заслужи си го. Проклетата тексаска лисичка, ясно? Заслужи си го заради глупавото държание.

— Не — каза нежно Туми, — вината не е нейна. И не, не го е заслужила.

— Продаваше се, а сега е мъртва.

Той отклони очи. Накани се да каже нещо, после се спря. Пак начена. Поспря. Накрая просто въздъхна и каза:

— Едно време беше различно.

Мария се засмя горчиво.

— Звучиш точно като баща ми. Казваш, че нещата не били така едно време. Че ще се оправят все някога.

Внезапно се ядоса. Вбесена беше на Тууми, на баща си и на всички, които им говореха как животите им били такива или онакива, но никога не говореха какви са сега.

— Винаги е било едно и също — настоя. — И винаги ще си бъде така. *Винаги.*

Внезапно откри, че може да погледне стареца право в очите и да не ѝ пука, че се чувства разголена във взетата назаем от Сара рокля; да не ѝ пука от това, че краката я болят от високите токчета и че е оставила приятелката си да умре сама, понеже не беше успяла достатъчно бързо да я издърпа под леглото, не беше успяла да я спаси и може би се радваше, че Сара е била там да поеме куршума, понеже ако не бяха намерили една чукалка, която да убият, онези двамата щяха да продължат да търсят момичетата, на които принадлежаха разпилените дрехи, и тогава и Мария също щеше да е мъртва.

— Все едно не виждаш какво става. Говориш за това какво е било преди, но аз не знам как е било. Каквото и да си притежавал, аз го нямам...

— Нямах предвид... — понечи да се обади Тууми.

Мария обаче повиши глас и продължи, без да го изслуша:

— Всички, които познавам, са мъртви. Мама, татко, сега и Сара... и... и... — тя изхълца.

„Толкова съм уморена.“

— И... — едва успяваше да прокара думите през гърлото си. Мъката най-сетне я връхлетя. Цялата, заливаше я и я давеше.

Мария зариде за загубите си. За Сара и семейството си. За прекрасната им къща в Тексас. С хубавите легла. Училището. Тревогите дали ще ѝ позволят да си купи спортен сутиен. Дали Джил Амос ѝ е приятелка, или не. Мечтите за абитуриентския бал в осми клас. Глупави дреболии — и всичко това беше изчезнало.

Беше останала само и единствено тя. Мария Виляроса. Последен остатък от всичко, което си спомняше от живота си. Самотно човече, седнало наред порутен град до някакъв чернокож, който просто я гледеше тъжно и беше съществото, останало ѝ най-близко до приятел или семейство в целия свят.

Тууми я прегърна през рамото.

При допира до него Мария се разрида още по-силно, непоносимо облекчена да я държи някой друг.

Плачът ѝ постепенно намаля и после спря. Облегна се на гърдите на приятеля си, изтощена и изпразнена. Прошепна:

— Просто исках да спечеля малко пари. Изгубих парите на Сара, така че ѝ бях длъжница. И вече дължа на Ветеринаря един тон пари.

— Няма нищо — каза ѝ Тууми. — Нищо не е по твоя вина.

И това я разплака отново.

По някое време сълзите ѝ най-накрая наистина пресъхнаха. Мъката беше като корав, овъглен камък. Усещаше тежестта ѝ в гърдите си. Не беше изчезнала, а по-скоро остана погребана под ребрата ѝ. Болезнена, но изчерпана.

Мария се сгуши в Тууми и се отпусна. Дълго време не си казаха нищо.

Слънцето потъна алено зад изкорубените къщи, които той беше построил с големите си ръце и оптимизма си. Мария се изненада, че се чувства в безопасност, и се почуди откъде е дошло това усещане, защо я е сполетяло и дали ще се задържи, а след това реши, че няма смисъл да брое зъбите на харизания кон.

Подобен на куче силует се прокрадна през празната улица. Койот, който изчезна зад ъгъла. Припкаше леко, краката му се местеха твърде бързо, за да ги проследиш. Кафеникаво-сив, жилив и целеустремен. Тичаше през сгъстяващия се мрак.

Тууми се размърда.

— Леговището им е ето там — посочи по-нататък по улицата.

— Много ли са? — попита Мария.

— Поне четири или пет... — той помълча известно време. — Канех се да продам тази къща за 359 000 долара. Сега се опитвам да измисля как да поискам от glutница диви животни някакъв наем.

Шегата не беше особено добра, но Мария все пак се разсмя. Погледна го.

— Аз всъщност... — понечи да попита, но откри, че не може да изрече думите. Отклони поглед, защото не искаше да вижда очите му. — Чудех се дали... — и замлъкна, твърде притеснена да продължи.

Баща ѝ винаги казваше, че трябва да си стоиш на собствените два крака и да не просиш. Не молиш за нищо.

— Чудех се дали може да поживея при теб — изръси накрая. Млъкна, после обаче се хвърли с главата напред в обяснения. — Имам малко кеш, мога да ти го дам. Мога да работя. Мога да помагам. Ще... ще направя всичко! — тя се пресегна към чернокожия. — Мога да... — *Мога да правя всичко онова, което Сара ме подканваше да направя.* — Ще...

Тууми я отблъсна:

— Недей. Вече обсъждахме темата.

— Съжалявам. Не трябваше да... съжалявам...

— Не мисли, че не съм поласкан — той поклати глава. — Ако бях по-млад или поне не държах толкова на принципите си, тогава много ясно, че щях да приема — без да се замисля... — той се разсмя с притеснение. — Но не.

— Ще си тръгвам — реши Мария. Чувстваше се глупаво.

Тууми я погледна озадачен:

— Защо ще си ходиш?

— Не ме искаш — обясни тя. — Схванах.

— Дявол го взел, момиче. Разбира се, че те искам... — той се пресегна и я придърпа в обятията си. — Разбира се, че те искам. Но не така. Искam да имаш всичко, което заслужаваш. Искam да имаш бъдеще. И живот. Искam да се махнеш оттук.

Мария се изсмя кухо.

— Звучиш точно като баща ми. Няма изход оттук. Ветеринаря ще дойде да ме търси и когато ме спипа, ще ме даде на хиените си.

— Е, ще видим дали ще стане така. Познавам някои хора, които може да успеят да ти помогнат да се махнеш оттук. Да пресечеш границата.

Мария бръкна в чантата си.

— Нямам толкова пари... — ровеше в чантата на мъртвата дама, избута настрани мократа библия на Ратан и измъкна юаните, които белязаният ѝ беше дал. — Това е всичко, което имам. Щяха да са повече, ако ми бяха платили, но ако и това е от полза...

По незначителна причина парите накараха Тууми да се опечали още повече:

— Трябваше да те прибера веднага след смъртта на баща ти.

— Защо?

Представата, че изобщо някой се е загрижил за нея, отново накара гърдите ѝ да се свият.

— Все си мисля, че можех да ти помогна — въздъхна той. — Видях те на улицата и продължих да си го мисля. Но се страхувах. Така че продължих да отлагам. Не исках да давам обещания, които не мога да спазя. Не исках да те проваля. Смятах, че прекалено много хора са ти обещавали разни работи и след това са те проваляли...

Мария с изненада забеляза, че очите на Тууми са се навлажнили.

Той я хвана за ръце и сгъна пръстите ѝ заедно с кинтите, които стискаше в шепи.

— Ще те измъкнем оттук — заяви свирепо. — Няма да умреш тук, долу, и може да си напълно сигурна, че няма и да живееш тук. Не и ако имам право на мнение по въпроса... — Тууми се изправи и ѝ махна. — Хайде да влезем вътре и да те настаним. Ще измислим план. Ще бъдем внимателни и ще обмислим всичко, както трябва. И ще е истинско. Не измислица. Ще намерим кой да те преведе през реката. Остави го на мен.

Мария се взря объркана в него. Като че ли му беше направила магия — заклинание, което да го накара да се държи налудничаво. В поведението му нямаше грам логика. Защо внезапно преливаше от желание да помага?

„Спри да се тревожиш. Радвай се.“

Това беше гласът на Сара. Практичен. Сара взимаше каквото ѝ се дава, и не питаше откъде идва.

„И виж докъде я докара.“

Но въпреки това Мария последва Тууми в къщата и го остави да ѝ опържи рирша на котлона в кухнята си, а след това го гледаше как ѝ оправя леглото в една от многото празни спални в къщата.

— Защо? — попита накрая. — Защо си толкова мил? Изобщо не те разбирам. Не съм твоя жена. Не съм дори от твоите хора.

— Ние сме един и същ народ. Всички до един трябва да се грижим за брата своего. Просто го забравяме понякога. Когато всичко се руши, хората лесно забравят. Но накрая? Накрая се обединяваме в бедата. Ти си моето семейство, Мария. Въобще не се съмнявай.

— Повечето хора не мислят по този начин.

— Така е — въздъхна Тууми. — Познавах един индиец. Кльошав пич, от Индия беше дошъл. Вече си нямаше ни съпруга, ни семейство. Може да си бяха останали в Индия, не си спомням. Както и да е, едно нещо, дето го повтаряше, ми е останало в ума — че хората тук в Америка са самотни. Сам-самички са. И не вярват на никого, освен на себе си, и не разчитат на никой друг, освен на себе си. Според него това беше причината да смята, че Индия ще преживее цялата тази апокалиптична бъркотия, а Америка — не. Понеже тук никой не си познава съседите... — той се засмя при тези думи. — Все още си спомням как клатеше глава напред-назад: „Никой не си знае съседите“ — Тууми сви рамене. — Наричаше този град най-студеното горещо място, където някога е живял, и когато поглеждаше бордеите, не можеше да разбере защо хората не се съберат да поработят, да строят заедно и да се подкрепят един друг повече. А след това добави, че според него било така, понеже в Америка всички са си оставили родния дом в други страни, та сигурно затова са забравили какво е да имаш съседи.

Мария си помисли за собствения си дом. За живота си отпреди. Училищните приятели, които от години не беше виждала. Хората, с които беше пътувала към мечтата, която баща ѝ носеше в ума си — за Калифорния, до която никога нямаше да достигнат. Спомни си Тами Бейлис, която ѝ махаше, когато със семейството ѝ си купиха път на север, защото имаха кеш, а Мария нямаше. Как Тами ѝ беше дала всичките си дрехи, тъй като не можеше да ги вземе по-нататък със себе си, а и двамата им татковци стояха до тях, нервни и притеснени от пропастта, зейнала между децата им.

— Аз нямам деца — каза Тууми. — С жена ми нямахме. Така и не си дадохме труд да проверим защо не можем да... Нямаше значение — сви рамене. — Но ако ги имахме, сигурно щяха да са като теб. На твоята възраст, може би малко по-големи... — той махна към

прозореца. — И това е светът, който щяхме да сме им дали. Щяхме да ги обичаме до смърт, но въпреки това да им дадем ада... — въздъхна. — Знаех си, че трябва да те прибера от мига, когато те видях за първи път. Но се боях. Боях се! — пак сви рамене. — Не знам дали защото не бях сигурен, че каквото имам, ще стигне да споделя с теб, или че съжителството ни няма да потръгне. Може би това е причината с жена ми никога да не сме имали деца. По-лесно беше да не рискуваме да се провалим... — Той излезе от стаята и се върна с някакви дрехи. Мъжка тениска, която на Мария й стоеше като палатка. — Не е твой размер, но поне е чиста...

С увесена над главата тениска Мария се измъкна от роклята на Сара. Свали я като кожа на змия и когато тя падна на пода, се зарадва, че се е отървала от нея.

Тууми се усмихна, като я видя с тениската.

— Ще ти намерим някакви истински дрехи. Съпругата ми не беше по-висока от теб. По-дебела — да. Ще изровя кутиите й тази нощ.

— Тууми?

— Аха?

— Какво се промени? Защо ми помагаш сега?

— Мамка му — той поклати глава. — Нямам понятие. Човек да си рече, че е по-лесно просто да обърне гръб. Да отклони очи. Но знаеш ли, мисля си, че така само се лъжем. Защо пък да не вкараме малко доброта отново? Да посадим това семе и да видим какво ще поникне. Ако имах деца, несъмнено бих се молил да има кой да ги подкрепи. Да не са всички толкова заети да се грижат за себе си, че да допуснат да се случи трагедия. Просто да я оставят да се случи и да не сторят нищо... — той тръгна към вратата. — Трябва ли ти нощна лампа? Имам малко соларно фенерче.

Мария го погледна изпод вежди:

— Това са детински работи.

— О! — Тууми отново се натъжи, но не каза нищо, просто кимна и излезе.

Мария легна на матрака. През отворения прозорец нахлуваше вятрец, в който се долавяше мирисът на готварски огньове и пепел от планинските пожари в далечината. Малки точици огън, които примигваха като звездите.

— Ще се видим утре заран — подвикна домакинът ѝ.

— Ей, Тууми? — повика го Мария.

Едрият мъж се върна.

— Да, Краличке?

— Благодаря ти.

— Не, Краличке — възрази той. — Аз ти благодаря.

ГЛАВА 30

Луси се срещна с Тимо на клубна престрелка. Мигаха сини и червени лампи, наоколо гъмжеше от ченгета и ето ти го Тимо наред хаоса, щрака по асфалта кръв, вече взела да се съсирва — влагата се изпаряваше в горещия сух въздух.

Трупове бяха пръснати в шарена мозайка. Иззад полицейските ленти зяпаха жени с изящни рокли и момчетата им, на вид наркопаричковци и кали екскурзианти, всичките — заинтригувани и приказливи. Ченгетата се опитваха да им взимат показания.

— Лоша работа — заяви Тимо. — Китайците не обичат, когато при престрелка свалят някой от техните... — и кимна към тълпата ченгета. — Градът се опитва да им покаже, че удържат положението. Не мисля, че градският съвет има желание да превърне „ФИНИКС СЕ ВЪЗРАЖДА“ в кампания за броя на трупове.

Луси огледа накамарените тела и най-накрая видя китаец. Несъмнено богат, проснат в локва кръв, със строшени на лицето дигитални очила „Рей-бан НЮ“. Близко до него лежеше руса жена с много лъскави дрънкулки, диаманти по пръстите и златна огърлица, оплетена на врата. Луси не виждаше къде е улучена. Изглеждаше свършена, но беше неподвижна, а кръвта ѝ и тази на приятеля ѝ се смесваха в съсирваща се локва.

Журната осъзна, че се държат за ръце. Бяха умрели, хванати за ръце! Каква каша.

Тимо привърши със снимките на мъртвия китаец.

— Прекалено е спретнатичко за кървавката преса, но „Синхуа“ обожават истории за престъпността в Америка. С китайската нишка би трябвало да изкарам някоя пара.

Луси преброи трупове. Осем, не, десет... Исусе, единадесет. Странна смес от купонджийски дрехи и опърпани бежанци.

— Какво е било това, по дяволите? Някакъв наркоудар?

— Тексасци, ако щеш вярвай. Всичките *pendejos* са се наострили заради оная работа с масовия гроб на койотите. В тъмната зона

постоянно се приказва за отвързване на удара. Създават се тексаски опълчения. Договори за взаимна защита. Такива дивотии. Това е четвъртата престрелка, на която ходя тази нощ. Трупотарията ще бъде направо чудесия през деня. Че и цяла седмица. Тексасците направо са побеснели да отвърнат на удара.

— На кой удар?

— Дявол ме взел, ако зная. Флин казва, че тази стрелба почнала, понеже някой на опашката в клуба говорел с неподходящ акцент. И извадил оръжие. Няколко тексасци се присъединили. За солидарност. И след това — опа, бум и трупове падат.

— Бая трупове.

— Аха, а най-забавното е, че човекът, който е почнал всичко, е още жив. Копелето дори не е от Тексас. От Атланта, Джорджия е, представяш ли си?

Луси се втренчи в телата. Цяла купчина грешна информация. Градът сякаш беше на ръба да имплодира.

— Искаш ли нещо? — попита Тимо.

— Какво? — тя откъсна поглед от телата. — О, да. Питам се дали се сещаш за някого, който може да ми кракне един диск.

— Скандални картинки ли търсиш?

Тя поклати глава:

— Частно е. Просто ми трябва да се кракне.

— Лично, а? Е, мога да накарам някой да го погледне — той й махна да го последва в бара и тя се повлече след него. Ченгетата ги пропуснаха и двамата, Тимо не принудено се шегуваха с тях. Бяха дружки с полицаите от „Убийства“ и препускаха от кървава баня на кървава баня. Заедно се наслаждаваха на компанията си, докато се събираха около разкривените тела. Луси се сети за Торес от времето, преди да свърши в един от фоторепортажите на Тимо.

— Не позна китаеца, нали? — попита фотографът.

Луси погледна през рамо към трупа.

— Не. Защо?

— Не знам. Струва ми се, че събираме повече ченгета, отколкото се очаква. Дори като за демонстрация на старание... — той кимна към няколко цивилни полицаи от „Убийства“, които разпитваха свидетели. — Нормално детективите не пристигат на местопрестъплението толкова бързо. Макар че може и по политически причини да е.

— А ако е?

— Ще продам по-скъпо снимките. „Синхуа“ може да иска да плати повече, отколкото казват в началото, ако знам каква е връзката.

— Ще проверя.

— Благодаря! — Тимо взе лаптопа от Луси и махна да разкара приближилия се барман. Той го изгледа недоволно, но се махна. Фотографът прерови снимките, които вече имаше на камерата си, като си кимаше. Над тях няколко телевизора показваха най-новите новини. Стената в Колорадо беше изчезнала напълно, а и тези под нея също.

Тимо прихвана посоката на погледа на Луси.

— Христe, голяма каша, нали?

Журната кимна, потресена. Толкова неща се случваха в собствения ѝ живот, че беше забравила, че около нея светът продължава да изтича в сифона. Голяма порция от града на име Делта явно беше напълно отмита. Водата хвърчеше и се разливаше след минаването през поредния каньон. Показваха разрухата от въздуха.

— Трябваше да съм в Калифорния — промърмори Тимо, докато бъркаше компютъра. — Това е правителствен модел... — промърмори. Вдигна очи, загрижен. — Не е ченгеджийски, нали?

— Не.

— Е, не е по-лош от техните. Липсва му ключът.

— Нали затова те търся.

Той се намръщи:

— Не мога да проникна. По идея се захранва през криптовръзка. Вероятно с някаква корпоративна карта — може би телефонна. Може да е и някаква джаджа — нещо такова, което предава информация насам-натам. Крипто то минава от едната страна, излиза от другата. Ако разполагаш с ключа — работи, ако го нямаш, не се включва.

— А има ли начин да заобиколим този ключ?

Тимо сви рамене. Пак се беше загледал в телевизора.

— Някога имала ли си чувството, че всичко се разпада?

Луси не можа да сдържи смеха си.

Това не го отклони от темата.

— Сериозно говоря! — Той вирна глава към съсипаните язовирни стени. На екрана показваха празни езера с циментовите им пръстени отстрани. Няколко кални локви на дъното на каньона бяха

всичко, останало от лазурните язовири, плискали се на същото място предишния ден.

Телевизорът премина на кадри от хеликоптер, показваше как машината се върти над масивен жълт камион за боклук — смачкан и огънат, изплют на речния бряг на петдесет мили надолу по течението спрямо разбитата стена. Беше смазан, подхвърлян и влачен от могъщото наводнение и сега от него беше останала само кръгла метална палачинка.

— Обзалагам се, че иде ред на „Глен Каньон“ — каза Тимо.

— Не. Калифорния вече контролира язовира „Пауъл“ — възрази Луси. — Ще пропуснат водата надолу.

— Въпреки това не бих искал да притежавам земя под язовирна стена.

— Както и на плажа.

— Ти ли ми го казваш, сестро? — Тимо се захвана отново да бъзика компютъра. — Виж, имам един приятел, който може да успее да изфабрикува ключ. Ще отнеме време обаче. Може ли да го взема за малко?

Луси се поколеба.

Фотографът забели очи.

— Какво, да не мислиш, че ще те ограбя или нещо такова?

Тя се опита да изтласка притесненията си от идеята компютърът да изчезне от прекия ѝ контрол.

— Ценен е.

— Довери ми се — каза Тимо. — Дамата, за която говоря, се занимава с обезпечаване на микроблогъри. Помага на хора като нас да се предпазят да не ги убият наркобосовете. Добра е и е на наша страна.

Луси се опита да пребори усещането за лошо предчувствие и се насили за усмивка.

— Благодарна съм ти.

— Нищо работа — отвърна Тимо. — И непременно звъни за оня китаец. Ако е голяма риба, може би с хубави кървави снимки мога да вдигна тарифите на „Синхуа“ тройно.

Той грабна лаптопа и фотоапарата си и тръгна към вратата.

Луси проследи как компютърът я изоставя.

ГЛАВА 31

Веднага щом Луси излезе за среща с Тимо, Анхела тръгна с мисия да влезе във връзка с Кейтрин Кейс.

В ранната привечер жегата се вдигаше от града и температурите спадаха.

Около помпата се беше разгърнал нощният пазар. Дребни соларни фенери висяха като светулки над мъже и жени, които увиваха буритос, ripusas и меки такос в страници от пълните с трупове вестници.

Анхела беше прекарал достатъчно време по катастрофалните barrios^[89] да познава ритъма им и би трябвало да се чувства на мястото си в този пъзел от шперплатови бараки, навързани по четири планински бегачи и нарязани на парчета гортексови ленти, прикриващи прозорци и врати от праха, но дори сега, със стая за база и оставил следата си да изистине, не можеше да се отърве напълно от боцкащата го параноя.

Целият лагер му се струваше наелектризиран, сухият въздух — напрегнат от зверски злокобни токове като пред буря.

Анхела се облегна на една от циментовите защитни прегради, които заобикаляха червенокръстката помпа, и се загледа в хората, които се редяха за вечерните си порции. Мръсни тениски. Отрязани шорти. Изтощение до прегърбване. Кеш и карти влизаха в машината, помпата звънкаше, когато напълваше поредното бидонче. Понесли съкровището си, хората изчезваха обратно из бордеите като плъхове по дупките си.

Недалеч един старец беше разпънал одеялото си и продаваше телефони за еднократна употреба, чисторби и руутнати китайски таблетки заедно с най-новите броеве на „Рио де сангре“, цигари и хашишена дъвка.

Анхела си купи еднократен телефон.

Отне му известно време, но най-накрая стигна до личния номер на Кейс.

— Къде, по дяволите, беше? — настоя да узнае тя.

— Малко напрегнатко стана наоколо.

Какво му имаше на това място, че косата му настръхваше от него? Не познаваше никого сред тълпата. Не видя калита да изскачат иззад гърбовете на продавачите на такос. Защо тогава се чувстваше толкова нервен? Шестото му чувство ли се обаждаше, или просто останките от адреналина още се влачеха през тялото му след престрелката с Хулио?

— Къде се намираш сега? — попита Кейс.

От другата страна на открития площад един чернокож с яке на „Далас Каубойс“ полека падаше в капан. Преследваха го банда долнопробни гангстерчета, които очевидно си търсеха сбиване с някой задник, готов да развява тексаското знаме. В очакване на нападението Анхела внимателно се вмъкна в уличката между скупчените постройките. Около фена на „Каубойс“ обаче се събраха хора — мъже и жени, които вдигаха блузите си да покажат пистолетите си на бандитчетата cholobis.

— Насред проклето стрелбище съм — промърмори Анхела, щом онези взеха също да си вдигат дрешките и да показват собствените си оръжия. Той отстъпи още по-назад в уличката.

— Какво?

— Няма значение — опита се да държи под око нагнетяващата се катастрофа и посвети вниманието си на Кейс. — Имаме си проблем.

— Защо не отговаряш на обажданията ми?

— Изхвърлих си телефона.

— Защо? Загубихме и колата ти. Мислех, че си загинал.

За изненада на Анхела cholobis отстъпваха от боя, правеха се на корави, но явно виждаха, че противникът има оръжейно превъзходство и бяха обградени от повече тексасци, отколкото очакваха. Той се зачуди дали фенът на „Каубойс“ не ги е подмамвал умишлено.

— Захвърлих и колата — обясни.

— Защо?

— Защото имах пълен с изненади ден и нямах желание да привличам още.

— Разкажи ми — нареди шефката му. Гласът ѝ изпука от лошата връзка. Анхела се зачуди дали не се намесват властите, но смущенията

напълно развалиха линията. Той притисна телефона по-плътно до ухото си:

— Повтори, моля?

Сбиването се развали, но Анхела не смяташе, че споюгыз ще се откажат току-така. Измъкна се отново на открито и се заоглежда за още проблеми.

Гласът на Кейс се завърна с пукане.

— Защо се отърва от колата и телефона?

Прозвуча му изнервена. На Анхела му се стори, че чува музика на заден фон. Нещо като струнен квартет, който създаваше цивилизована музика в елегантния свят на Кейтрин Кейс вътре в „Сайпръс“, докато той чакаше да избухне престрелка.

— Слушай сега, не знам колко време...

— Само момент!

Той я чу да говори на някого встрани от телефона и едва потисна разочарованието си. Къде бяха изчезнали онези дребни гангстерски задници? Чу приглушени гласове по телефона, смях и после фоновите шумове изчезнаха и Кейс се върна, явно по-съсредоточена.

— Какво знаеш за стените?

— За стените ли? — опита се да проследи мисълта ѝ Анхела. — Имаш предвид онази в Колорадо?

— Вече са три — каза тя. — „Блу Меса“. Също и „Крайстъл“. И „Мороу Пойнт“. Паднаха и трите. А сега всичката тази вода се насочва към „Пауъл“ и „Глен Каньон“.

— „Пауъл“ е празен. Няма да има значение, нали?

— Така смятаме. Вълната ще удари утре. „Глен Каньон“ изпуска вода просто за всеки случай. Кое е добре за нас в определен смисъл. „Мийд“ ще се напълни повече, отколкото от години... — на заден фон се разнесе нов шум. Кейс каза: — Дай ми минутка.

— Къде, по дяволите, си? — попита Анхела.

— Само момент... — още приглушени разговори. Водосрезът се пребори с желанието просто да затвори. Мразеше да се налага да стои на открито, но не искаше да загуби връзката. Типът с „Каубойс“ още се въртеше наоколо като матадор, развяващ червено наметало.

„Големите клечки избират страни — осъзна Анхела. — Всички си избират страни.“

Най-сетне Кейс се появи.

— На партито по случай откриването на „Сайпръс Пет“ съм. Пълно е до дупка, а ние дори не сме направили първата копка. Тук съм да развея флага на ВСЮН. Нека всички видят, че напълно подкрепяме проекта. Стогодишна гаранция срещу суша, такива работи.

— Звучи ми като готино купонче.

Тя изсъска строго:

— Щеше да е, само дето стоя тук и се усмихвам и разправям на инвеститорите, че сме знаели, че Калифорния ще направи този номер с „Блу Меса“, а *си нямах представа*.

— Смяташ ли, че ще посегнат и на нас? Ще ударят ли по „Мийд“?

— Анализаторите ми казват, че няма начин да стане. Ще е като домино — може да свали всички стени под него. Освен това не смятаме, че Северна Калифорния ще допусне щатът да бъде въвлечен в сериозна война заради водата на Лос Анджелис и Сан Диего. Смятаме, че все още сме в безопасност.

— И Бракстън ли е сред анализаторите ти?

— Стига вече, Ангелче, проверих го. Чист е.

— Или умен.

— Ти си онзи, който не отговаряше на обажданията ми. Бракстън мога да го наглеждам.

— Откога не ми вярваш?

— Откакто почнах да намирам змии под всеки камък, който обърна. Елис по идея трябваше да следи какви ги върши Калифорния и не ме предупреди въобще. Та ето ме, влизам си на сбирката, ще завързвам дружба с инвеститорите и знам точно колко на брой задници си купуват пентхаусите. Сега давай и ми кажи на кого да се доверя.

— Мамка му. Смяташ, че калитата са обърнали Елис?

— Като нищо си представям, че вече седи на плажа в Сан Диего и си пие пиня колада.

— Или е мъртъв.

— Защо мислиш така?

— Хулио се е извъртял.

Тишина.

— Сигурен ли си?

— Бая сигурен. Опита се да ме гръмне в главата.

— Защо?

— Защо ще стреля по мен?

— Защо ще предава фронта?

— За пари, както изглежда. Опитвал се е да си резне едни водни права от негов човек, който му е работил тук, долу. Искал е да удари джакпота, чини ми се... — Анхела се поколеба. — Мисля, че има голяма вероятност да е предавал хората ни на калитата. Започнах да подозирам, че за правилната цена е бил готов да сподели практически всичко.

— Христе. Знаех си, че трябваше да го махна от Финикс по-рано. Това място развращава.

— Аха. Можеше да му спаси живота.

— Чакай. Мъртъв ли е?

— Доста мъртъв.

— Стрелял си в отговор.

— Че и го улучих.

— Щеше да е по-хубаво да му зададем няколко въпроса. Ако сме разкрити заради нещо, което е направил...

Анхела почти можеше да чуе зъбчатките в действие в бързия ум на Кейс как поемат новите данни и градят нови планове. Как се адаптират. И се променят. Чакаше търпеливо, беше наясно, че ще последват инструкции.

Вместо да даде нареждания обаче, Кейс въздъхна, а когато заговори, гласът ѝ прозвуча кухо и изтощено:

— Всеки път, когато си мисля, че тръгваме напред, настъпваме такова гребло. Тъкмо включих ВСЮН в разширение на „Сайпръс“ с четири хиляди апартамента, а сега не знам дори дали ще имаме вода в реката, докато го завършим.

— Сериозно ли говориш?

Силно притеснително беше да чува съмнение в гласа на Кейс. Кралицата на Колорадо да звучи досущ като севернотексаски воден инженер, който се сърди за откраднатата Ред Ривър? Жената, която беше извадила за свои нужди гангстер от затвора, беше му дала оръжие и дори веднъж не показва унция съмнение, сега звучеше притеснена.

По-зле, звучеше слаба.

— Според мен калифорнийците са държали каишката на Хулио — каза Кейс.

— Не мисля така — Анхела си спомни мъртвеца от „Ибис“ в луксозния му апартамент плюс калифорнийските кашици, на които се беше натъкнал в моргата и после в „Тайян“. — Имам чувството, че и калитата ровят на тъмно. Хулио си водеше за черната работа един тип, някакъв зонърски cholobí. Не ми се струва да е разполагал със сериозна подкрепа.

— Смяташ, че е излязъл на свободна практика, така ли?

— Имам чувството, че всички излизат на свободна практика, щом подушат тези права.

— Какви права?

— Типът, който ги продавал, твърдял, че са старшите индиански права за водата, която Финикс притежава, но не контролира.

— Те нямат контрол върху собствените си водни права? — Кейс започна да се смее. — Как са успели да го постигнат?

— Никога не подценявай некомпетентността на държавна заплата — заяви Анхела. — Един от водните им адвокати, тип на име Джеймс Сандерсън, ги е надушил. Опитвал се е да пробута правата на калифорнийците, но станал алчен и взел да се закача и с нас, което въвлякло Хулио. И това го убило. Забавното е, че според мен типът от „Ибис“, който е купил правата от името на Калифорния, също се е пробвал да се измъкне от нашийника. Веднага щом докопат тия права, всички почват да виждат възможностите на свободния пазар.

— Колко старши са тези права?

— Ако слуховете излязат истина ли? Старши спрямо Господ. Като гледам, става дума за солиден залък от река Колорадо. Може да са старши дори спрямо Калифорния.

Кейс се изсмя.

— Не го вярваш наистина, нали?

— Не знам вече на какво да вярвам. Който ги докопа, започва да се държи, все едно е намерил Светия Граал. Точно преди да ги продадат на най-високото наддаване.

— Знаеш ли колко много съм направила за Хулио?

— Извадила си го от ада. Направила си го за всички ни.

— Всички поддават — съгласи се Кейс. — За това става въпрос. Плъховете търчат към спасителните си лодки.

— Сигурно е голяма съблазън. Тези права навярно струват милиони.

Кралицата на Колорадо се разсмя:

— Ако са толкова солидни, колкото казваш, като нищо струват милиарди.

Това накара Анхела да се замисли.

Колко струваше оцеляването на един град? Или на цял щат? Колко би могъл да ти плати някой, за да продължи водата му да тече? Колко би платил в момента Финикс само за да се изправи на крака? Колко би дал някой друг град, за да се увери, че няма да свърши изпразнен като Финикс?

— Имаш ли представа къде са сега тези права? — попита Кейс.

— Според мен записите са шифровани на един компютър, който се озова в мен. Хулио много бързаше да намери начин да кракне кодовете и да проникне в него.

— Лоша работа, че не си могъл просто да го раниш — каза Кейс. — Бих искала да знам колко зле сме пострадали.

— Мога да се върна и да го изтръскам, но надали ще има полза от това.

— Радвам се, че гледаш на нещата от веселата им страна.

— Смятам, че всичко ще е наред. Имаме компютъра. Имаме и хора, които могат да го отворят...

— Вие?

Анхела се поколеба.

— Има замесена и една журна.

Кейс изпъшка недоволно.

— Нещата стават все по-хубави и по-хубави.

— Дълга история е. Накратко, тя се оказа забъркана в цялата каша. Пишеше статии за онзи тип от „Финикс Уотър“, който първи е намерил правата. Вече е трудно да я откача.

— Колко трудно може да се окаже?

Анхела се поколеба.

— Разполагаш ли с нещо за тази жена?

— Тя е полезна, ясно?

— Добре. Все тая. Ще намеря някой да ти кракне шифъра. Имаш ли да ми оставиш номер?

— Не — прекъсна шефката си Анхела. — Нямам намерение да припарвам до хората ти. Няма начин да се каже кого е продал Хулио. Всички, които познавам тук, може да излязат вързани за Калифорния

или да са в списъка за следене на Финикс. Тази журна, с която движа сега, тя твърди, че има приятели, които могат да отворят компютъра. Прецених, че трябва да са достатъчно неутрални, за да не се налага да се тревожа да не ни измамат отново.

— Репортери — изля презрението си Кейс.

— Тази е различна... — Анхела замлъкна, понеже не искаше да говори за сложните си чувства спрямо Луси. — Тя е от онези, за които човек трябва да внимава. Умна е, знаеш ли?

Кейс отвърна сухо:

— Запозната съм на теория.

Аплодисменти от нейната страна на разговора започнаха да заглушават звуците.

— Трябва да тръгвам — каза тя. — Налага се да съм пред камерите за речите... — спря за момент. — Искam тези права.

— Както казах, работя по въпроса.

— Ти и тази журналистка. Как се казва?

— Луси Монро. Потърси я в Гугъл. Спечелила е „Пулицър“.

— Прекрасно.

Долавяше ясно скептицизма на Кейс.

— Вярвам ѝ — увери шефката си.

Тя изпъшка недоволно отново:

— И смяташ, че данните в онзи компютър са каквото ни трябва?

— Ще ти се обадя, когато се уверя в това.

— Непременно го направи.

Гласовете на заден фон се усилваха още. Разнесе се нов тътен на аплодисменти и след това телефонът прекъсна, а Кейс се посвети на сбирката си.

Анхела пусна телефона си на земята и го настъпи няколко пъти, докато не строши пластмасата. Пресегна се вътре, намери чипа и го смачка с ток. Извади батерията. Събра всички парчета и си проправи път през клаустрофобично криволичещите улички, докато не стигна до открития булевард.

Намери един джони-камион, паркиран на улицата. Плати си услугата и след като остави съдържанието на червата си в метановите му компостери, захвърли в тоалетната и парчетата от телефона си.

Измъкна се и проследи как джони-камионът потегля, пуснал през високоговорителя песничката за баня под наем, докато караше през

смрачаващия се булевард и отнасяше всички възможни опции да бъде проследен.

Едва когато джони-камионът зави зад ъгъла, Анхела се почувства наистина спокоен. Десет години подред Хулио беше царствал във Финикс, седял беше на мястото на крупното и беше подправял картите на всички. Сигурно щеше да се окаже, че е станал предател едва последните няколко седмици с цел да удари големия си джакпот, но Анхела не искаше да си залага живота на това предположение.

Насочи се обратно към бордеите, замислен за последствията. Налагаше се да прегледат всички тайни операции, всеки нещастен случай, всяко късче кофти информация и да се опитат да изчислят дали е било по тяхна собствена вина, или Хулио е ръгал шефката си с ножа в гърба. Мрежите на Кейс във Финикс бяха мъртви. Налагаше се всичко да се изгражда наново.

Анхела се спря пред продавач на цигари. Типчето беше добре заредено и имаше малък стъклен хладилник със слънчев панел и акумулатор, пълен с видимо изпотени „Кока-кола“ и „Негро Модело“^[90]. До него старец с шапка на „Джон Диър“ гледаше новините на някакъв таблет. Беше подредил пред себе си няколко броя на „Рио де сангре“, а също и малък олтар на Санта Муерте.

Снимката на първата страница на кървавото вестниче беше дело на Тимо, приятелчето на Луси. Беше хванал някакъв тексасец, разпнат на портите на комплекс, недалеч южно от Финикс. Мъртвецът беше получил пълните почести като жертва за Санта Муерте. Малки бутилки спирт и черни рози навсякъде около него — предупреждение за останалите, които биха се опитали да щурмуват стените на комплекса.

Продавачът на цигари проследи погледа на Анхела.

— Ловният сезон почна.

— Може и аз да съм тексасец — отвърна водосрезът.

Продавачът на кървавите вестничоци се засмя:

— Не си достатъчно очукан.

Анхела си купи друг телефон, докато гледаше с празен поглед как на таблета пред него се разгръща катастрофата на „Блу Дам“. Повторение на забавен кадър на срутването на стената от камъни — кафяви бурни струи вода и отпадъци се понасят надолу по каньона. Още клипчета. Наводнението се стоварва върху град на речния бряг.

Продължава нататък — вълна, толкова силна, че е невъзможно да ѝ се припише мащаб.

Старецът му върна рестото в смес от долари и юанови монети. Анхела пусна една в олтара на Санта Муерте пред новото си приятелче. Малките оброчни свещи трепкаха, имаше няколко изрисувани черепа, както и жертвоприношение под формата на цигари и питие. Заедно с мъртъв плъх.

Това беше нещо ново за Анхела.

Не беше срещал друг път плъхове, поднесени на Кльощавата дама.

Пусна юанова монета в блюдото с телцето на гризача, като се надяваше късметът му да се оправи, но не разчиташе на това.

[89] Barrio (исп.) — гето. — Б.пр. ↑

[90] „Negra Modelo“ е марка светла бира, която се произвежда в Мексико. В оригинала бирата е negro, защото иначе родовете не се съгласуват добре (всъщност е Cerveza Negra от пивоварна Modelo) и латиноамериканците по принцип я бъркат. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Когато Луси се покатери по стълбата до жилището, откри вратата отключена и стаите — тъмни.

— Ехо?

Бутна вратата по-широко и се опита да различи Анхела. Вътре беше почти непрогледен мрак. През завесите се процеждаше малко светлина от червенокръстките палатки долу на площада, но тя не стигаше. Луси ококори очи, като се опитваше да ги принуди да свикнат, а след това я заля усещането, че вътре има някого, който я причаква. Чака да я сграбчи и да довърши онова, което Хулио беше започнал.

Тя отстъпи колкото се може по-бързо. Някой се окашля зад гърба ѝ. Тя се обърна и за малко да падне от стълбата.

Анхела беше кацнал над нея, скрит в сенките на няколко стъпала по-нагоре. Наблюдаваше.

— Дявол го взел! — възмути се Луси. — Не прави така!

— Шшшшт! — той се спусна да се присъедини към нея.

Щом влязоха вътре, тя го сръчка в рамото:

— Защо, по дяволите, постъпи така?

Анхела като че ли нямаше против. Светна с фенерче, зашари с него в мрака, после включи малкия фенер, окачен над масата. Из стаята закръжиха ярки лъчи. Луси присви очи срещу светлината.

— Защо продължаваш да го правиш? — поиска да знае.

— Просто хвърлях едно око навън.

— За какво?

— Не ми харесва особено усещането за това място — той отиде да надникне през прозореца.

— Не мислех, че си от капризните.

— Не е това. Нещо... — той сви рамене. — Имам чувството, че всеки момент ще пламне горски пожар.

— Шарлийн казва, че в момента има голямо напрежение.

— И аз го усещам.

Личеше му. Не спираше да обикаля, местеше се от прозореца до вратата, надничаше в клаустрофобичната уличка отдолу, след това се връщаше при прозореца за пореден поглед към помпата. За изненада на Луси при последната си обиколка Анхела клекна до прозореца и се изправи с чифт бири. Отвори едната с ръба на другата и ѝ я предложи. Каза:

— Извинявай, че те уплаших.

По тона му Луси прецени, че наистина го мисли, въпреки че не ѝ се извини особено стилно.

Той седна на масата с гримаса. Това ѝ напомни за собствените ѝ белези и болки. Имаше чувството, че са я прекарали през месомелачка.

— Все едно върху мен има нарисувана мишена — оплака се Анхела. — Отдавна не съм се чувствал така. Сякаш всеки момент светът ми рухва в канала.

— Кога е бил последният път?

Той се намръщи с измъчена гримаса:

— Много отдавна. Ама наистина много отдавна.

— За Кейс ли си работил?

— Преди това. Долу, в Мексико. Нарковците преследваха семейството ми... — той сви рамене. — Татко ми беше ченге и някой реши, че представлява проблем. Не знаеше дори какво е направил или кого е подразнил. Може просто да са тръгнали подир грешния човек. Объркали са се кого се предполага да осветкат... — водосрезът отпи от бирата си. — Така че дойдоха и убиха мама и сестрите ми, докато се приближаваха към къщата. Просто ги свалиха. Бях вътре. Видях как ги стрелят и избягах. Изтичах от задната страна, прескочих стената, набодох се с куп стъкла и просто се проснах там в прахоляка. А от другата страна чувах изстрелите. Когато се промъкнах обратно, открих, че баща ми си е дошъл и плаче. Грабна ме веднага, щом ме видя, и каза, че отиваме в Ел Норте.

— Кога е било това?

— Да съм бил на десет, не повече. Още по времето, когато южната граница имаше някакво значение. Хората трябваше да преплуват през Рио Гранде или да драпат през пустинята. Татко като служител на закона... — Анхела замлъкна. — Помня как карахме бързо по магистралата. Легналите полицаи все ни забавяха. Била ли си някога в Мексико? Там легналите полицаи са големи и са наслагани по

магистралата, така че да не прехвърчиш просто тъй през някое смотано градченце. Помня, че татко не спираше да псува. Chingado това. Mierda онова. Никога не ругаеше, а сега не спря през целия път. Това беше най-страшната част. Това, че псуваше, но не беше ядосан. Просто изпускаше парата, толкова беше уплашен... — той пак замълча.

Луси осъзна, че не е отпивала от бирата доста време. Беше се стоплила в ръката ѝ. Искеше да си глътне, но се притесняваше да не прекъсне душеизлиянието на Анхела. За пръв път го чуваше да говори толкова много за себе си. Истината беше, че е цялата в очакване — седеше с надеждата да ѝ сподели още нещо.

Анхела добави:

— Вкара ме в багажника, за да прекоси границата. Каза на граниচারите, че отива на обучение. Просто прекоси поста с ченгеджийската си кола. Не знам на кого е платил. Как го е сторил. Естествено, като бягаш на север, трябва да избягаш достатъчно далеч. Старецът ми знаеше, че трябва да изчезне, но не разчиташе, че ще го преследват. А картелите са много стриктни в работата си. С това са наясно само хората, които наистина са в течение на работата им.

— Сигурен ли си, че не е бил свързан с нарковете? — попита Луси. — Изглежда ми като да са си създали големи проблеми заради човек, който не е сторил нищо.

— Татко твърдеше, че не е. Но отново истината и лъжите... — Анхела сви рамене и пак простена. Разтри рамото си. — Кой, по дяволите, знае какво трябва да се споделя с десетгодишно хлапе... — засмя се и наклони бирата си. — Онзи калифорниец, той си имаше момиче.

Луси се обърка от смяната на темата.

— Имаш предвид онзи тип от „Ибис“? Ратан?

— Аха. Старият Майк Ратан си беше купил хубава пичка.

— Чух Хулио да приказва, че я е застрелял.

— Не — Анхела поклати глава. — Видял е само едното момиче. А е имало още едно, скрито под леглото. Така те открих. Някаква тийнейджърка, която се продаваше, за да преживее. Свършила накрая в лайната... — той сбърчи вежди. — Трябваше да ѝ дам повече пари... — пак пипна рамото си и простена. — Ама че каша се оказа тази работа.

— Как се чувстваш?

— По-добре от Хулио.

Луси се изсмя мрачно, като си спомни как Анхела влиза през вратата с извадено оръжие и как я залива... какво?

Облекчение.

Вцепеняващо облекчение, че този странен, белязан тип е дошъл да я спаси. Че има кой да спре болката.

Тя се изправи и отиде до него.

— Дай да погледна.

В началото той се дръпна, след това ѝ позволи да му вдигне тениската и да отлепи превръзката. Рамото му беше на каша. Луси огледа апартамента и забеляза празни туби, оставени от предишните обитатели.

— Трябва да донеса вода. Сега се връщам.

Грабна едната туба и тръгна към помпата, като се нареди на опашка като всички други, за да чака реда си. Понечи да използва картата си, след това порови за кеш. Анонимността беше по-добра. Не намери никакви хартиени пари, но изкопа няколко монети юани. Стигаха да напълни тубата. Не сметна добре и получи остатък. Наложиха се да го даде на човека, който беше след нея.

Когато се прибра, се изненада, че Анхела я чака търпеливо точно там, където го беше оставила.

— Няма да ми устройваш втора засада?

— Гледах те от прозореца.

Естествено, че я беше следил.

— Не бива да хабим водата — каза Луси. — Не и докато не докопам още кеш.

— Внимателна си — отвърна той със задоволство.

— Човек не живее във Финикс толкова дълго, колкото мен, без да научи едно-друго.

„Само дете похабих малко там при помпата.“

Запита се защо крие този факт от спътника си.

„Какво се опитвам да докажа?“

Изля малко вода върху тениската и обърса раната му. Лампата хвърляше несигурни сенки. Луси издърпа фенерчето от ръката на Анхела и проучи мазалото в раната му.

— Мисля, че извадихме всички шрапнели. Според мен ще се оправиш...

Гласът ѝ пресекна. Той я гледаше с непоносимо тъмни очи. Тя преглътна. Не можеше да отклони поглед.

О!

Усети пръстите му по блузката си, вкопчиха се и я придърпаха към него.

— Ох! — каза Луси отново, но на глас.

„Оха.“

— Какво пък.

Остави се Анхела да я притегли към себе си. Той плъзна ръце по тялото ѝ, притисна я плътно. Беше толкова мощен! Силата и гладът в очите му би трябвало да я ужасят, но Луси се чувстваше в безопасност. Не му попречи да я привлече, да я сложи в скута си. Опита се да бъде нежна, докато се наместваше, и да не му причинява болка в раната.

Обгърна лицето на Анхел в шепи и се втренчи в гладните му очи. Целуна го. Целуна белезите му, бузите му, устните му и през цялото време се взираше в онези ми ти тъмни очи. Невъобразимо силен, той притискаше Луси към себе си. Не би могла да се отдръпне дори ако пожелаеше, но не ѝ пукаше.

„Дори не го познавам.“

Въпреки това отчаяно копнееше да усети дланите му по тялото си.

Той я грабна и я вдигна. Боже, колко беше силен!

— Да не се нараниш! — чу се Луси да шепне между целувките и Анхела просто се разсмя, а тя продължаваше да го изпива с устни и след това паднаха заедно на матраците, целуваха се и се докосваха.

Тя усети дланите му върху гърдите си — как се плъзгат по зърната, как подръпват въпросително тениската ѝ, как я теглят нагоре.

Да.

Луси се пресегна и вдигна дрехата, наясно, че се разголва с всичките си синини и следи от бичуването, с разрезите, които Хулио беше нанесъл върху кожата ѝ, но не ѝ пукаше, не се страхуваше да се покаже на Анхела. Даже се гордееше.

„Погледни ме. Погледни какво понесох. Виж след какво оцелях!“

И двамата бяха белязани. Бяха еднакви.

Луси го гледаше как се бори да си свали дрехите.

— Дай на мен — чу се да шепне.

Смъкна горницата му. Анхела положи ръце на кръста ѝ и задържа джинсите ѝ, смъкна ги надолу по бедрата, докато Луси трескаво се мъчеше с токата на колана му. Пръстите му се впиха в задника ѝ, Анхел я притисна плътно и след това отново се целуваха до безкрай. Ближеха се. Гризкаха се.

Луси най-сетне разкопча колана на Анхела, кожата се изплъзна през гайките. Смътно осъзнаваше, че пистолетът му пада на пода. *Откъде се появи пък той?* — мимолетна мисъл, маловажна, докато се бореше с ципа и пъхаше ръка в панталоните с желание да докопа патката му.

Господи, колко го желаше! Хем я ужасяваше, хем тя не можеше да му се насити. Беше влажна. Дори не я беше докоснал и тя беше влажна! Смъкна джинсите му. И своите. И бельото си.

Прегърнаха се, вече голи. Луси прокара ръце по тялото на Анхела и по гърдите му. Стегнати мускули. Белези. Древни гангстерски татуировки. Посегна отново към парчето му, стисна го, възхищаваше се на твърдостта му, а после той я обърна по гръб и я яхна, целуваше шията ѝ, плъзгаше длани по тялото ѝ, завладяваше я. Целуваше я и я близеше, премина през надраните ѝ гърди, гризна вдлъбнатинката на гърлото ѝ, изцелува протежението на челюстта ѝ. Луси се изви и притисна тяло към него, искаше да почувства кожата му по своята, потта му да се плъзга по нейната, членът му — твърд върху катеричката ѝ.

Пистолетът на Анхела беше на пода, на инчове от отметнатата ѝ ръка. Просната по гръб, тя го виждаше, забравен на надрания дървен под. Пистолетът, който беше използвал да убие приятеля си — човека, нанесъл синините, по които преминаваха в момента целувките на Анхела. Болеше от допира му, но носеше също и наслада. Болката беше доказателство, че е останала жива, че ударите и синините са карта на оцеляването ѝ, която сега Анхела разчиташе с устни, зъби и език.

Луси го придържа върху себе си, притисна главата му към изранените си гърди и се потопи в божата. Беше преследвала смъртта цял живот дори когато се преструваше, че я избягва. Колкото и да го отричаше, отчаяно копнееше да попадне във водовъртежа ѝ и сега се беше потопила напълно в него. Беше по-ужасена и жива, отколкото някога е била.

Прокара ръце по мускулестия белязан гръб на водосреза и той плъзна език по корема ѝ. Тя простена.

„Да.“

Копнееше езикът му да продължи надолу, да се вмъкне между бедрата ѝ, да целува, да ближе...

„Там.“

Луси се изви цялата и стегна бедра около главата на Анхела. Той отвърна, като я близна по клитора. Тя се чу да пъшка и да вика, без да ѝ пука дали бежанците я чуват през тънките стени. Беше влажна. Господи, колко беше мокра! Обожаваше езика му...

Анхела изплува от слабините ѝ, плъзна се нагоре по тялото ѝ с усмивка и Луси го придърпа към себе си, целуваше го, нетърпелива да вкуси устните му, да притисне тъмното му белязано лице плътно до своето, да усети наболата брада да дращи по бузите ѝ.

Луси усещаше твърдостта му до бедрото си. Наслада ѝ носеше самият факт колко отчаяно копнее Анхела да я обладае, а след това той я притисна в пода. Тя разтвори крака, стисна го за задника, окуражаваше го, извиваше се, когато той се пхна в нея и я изпълни. Дъхът ѝ пресекна — „Да. Така. Да!“ — и след това той проникна целият вътре.

Луси още веднъж мярна пистолета на Анхела, забравен на пода. Не можеше да спре да го зяпа, докато се чукаха. Хипнотизирана, пиана от удоволствието да я обладават и от това колко животински жива я прави захвърленият инструмент на смъртта до тях.

За миг животът на Луси сякаш придоби смисъл. Винаги бе имала нужда от това. Да живее на тънкия назъбен ръб между едното и другото. Между живота и смъртта. Така беше скроена поначало. Анна не я разбираше. Семейството ѝ не я разбираше, но докато се чукаше, тя усещаше как целият този прецакан град, който сега наричаше дом, добива смисъл.

Чуваше подсвиркванията на тексаските чукалки, излезли на лов за клиенти, изписукванията на червенокръстките помпи, щом напълнеха водните туби на бежанците. Рева на деца в наблъсканите коптори и виковете на победителите от трупната lotería, когато се събираха около телефоните си с надеждата за голяма печалба. Навсякъде около Луси — живот. Кипи и струи и с все сили се опитва

да надмогне пред лицето на всичките ужасии, които имаше да предложи светът.

На този неравен ръб тя гореше от живот.

Притискаше мъжа на име Анхел, за когото беше сигурна, че ще ѝ донесе смъртта, и го придърпваше по-навътре в себе си. С възклицание се опита да се напълни докрай, натискаше се срещу него, изпълваше се с него, преливаше се и въпреки това не ѝ стигаше.

Хвана Анхела за ръцете и ги поднесе към гърлото си.

— Дръж ме! — прошепна.

Пръстите му се свиха около гърлото ѝ.

— Да! — прошепна Луси, щом той стегна мускули. — Точно така!

Гласът ѝ взе да хрипти, когато я стисна още по-здраво.

Беше останала.

Беше дошла във Финикс да види умиращия град, но беше останала да живее. Опитваше се да извлече някакъв смисъл от страданията на това място. Как изглежда свят, който се разпада? Какво означава?

„Нищо.

Нищо не означава.

Просто ми казва колко много искам да живея.“

Луси се чукаше в тъмнината, обкръжена от хора, застанали с лице към пиращия трион на разрухата, и подканваше силните ръце на водосреза да я стискат още по-здраво, докато той се надигаше над нея. Притисна длани към неговите, окуражаваше го, тласкаше го напред. Усещаше мощните му пръсти.

Могъщите ръце, убили безброй хора, сега държаха нейния живот. Сега я контролираха, докато Анхела навлизаше все по-навътре в нея. Сякаш знаеше нуждите ѝ.

— По-стегнато! — прошепна Луси.

„Стегнато.“

Железни пръсти овладяха дъха ѝ. Сърцето ѝ препускаше срещу хватката. Анхела беше смъртта. Вземаше я така, както смъртта взема всичко. Отново се натисна в Луси и тя се изви срещу него, погълната от нуждата. *Няма значение* — каза си. Беше обкръжена от смъртта. *Няма как да ѝ избягаш.*

— По-стегнато!

От това имаше нужда. Напълно да изгуби себе си. Да бъде анихилирана. Отчаяно копнееше за това. Копнееше страстно да се почувства жива. Да знае, че е рискувала всичко и все пак живее. Потта ѝ гореше по надраните цици, по ребрата, по корема, докато Анхела блъскаше в нея. Изпълваше я. Използваше я. Тя го искаше. Господи, колко го искаше! Представяше си как я пронизва цялата. Намушква я точно така, с ръце около гърлото ѝ.

— По-стегнато!

Дишаше накъсано. Натискът на пръстите му я поглъщаше. Анхела държеше живота ѝ. Държеше дъха ѝ. Можеше да я убие, ако пожелае.

Вече не беше останало нищо от Луси. Беше изчезнала. Въздухът ѝ свърши. Сърцето ѝ блъскаше в ушите. Пръстите му я стискаха за гърлото и я бяха обладали цялата.

Отнемаха ѝ въздуха и самата нея, тя го оставяше да я вземе.

Това беше вяра. Това беше живот.

— По-стегнато — прошепна тя.

Стегнато.

ГЛАВА 33

Усещането на Мария за сигурност и безопасност продължи точно един ден — чак докато Естебан и Като с рев спряха големия си черен пикап пред къщата на Тууми.

Веднага щом Мария ги видя, изтича вътре и заключи вратата, но на Естебан, изглежда, не му пукаше. Двамата с приятелчето му просто отидоха да отворят задната врата на пикапа и бръкнаха в багажника.

С тежко тупване на асфалта рухна Тууми.

Естебан и Като го замъкнаха до предната врата, а Мария ги зяпаше през един прозорец с решетка. От слепоочието на Тууми течеше кръв. Устните му бяха цепнати от побой, едното око — подутото и затворено. Двамата биячи му бяха закопчали ръцете с белезници зад гърба. Замъкнаха го на стъпалата и го хвърлиха на бетона.

— Ехо, Марийче! — подвижна Естебан. — Имаш ли парички за мен?

Мария затаи дъх и се опита да пази тишина. Преструваше се, че те не знаят, че се намира от другата страна на вратата.

— Хайде, де, момиче! Отваряй и кихай кинтите!

„Стой тихо. Просто мирувай и ще си отидат.“

— Знаем, че си там! — чу се издумкване и изпъшкване. — Тъпакът вече ни каза, че си вътре, така че бъди мила с мистър Пупуса и си изкарай твоето *culito* тук, навън, да се видим!

„Мирувай. Тиха като мишка. Всичко ще се размине...“

Естебан отново се провикна:

— Да не ни мислиш за глупаци? Да не мислиш, че не знаем, че си си продала задника онази вечер?

— Няма нужда да говорите така — чу Мария да се обажда Тууми. — Можем да запазим деловия тон.

— Делови тон ли? Това ли искаш? — Естебан се изсмя. — Добре. Ето ти малко дела.

Мария чу тупване и изсумтяване. Още едно тупване. Тя се промъкна да надникне през видеокамерата към външната страна на

къщата.

— Последна възможност, момиче!

Естебан опря оръжие в коляното на жертвата си и дръпна спусъка. Тууми изпищя, когато кракът му експлодира.

— Дявол го взел! — изсмя се бандитът. — Туй сигурно е шибано болезнено!

Обърна се към камерата и се взря в нея, ухилен към Мария през екрана, а Тууми се въргаляше на бетона зад него.

— Каза, че искал да го раздава делово — обясни Естебан. — Ако не излезеш начаса, смятам да бъда делови и с другото му коляно. Да видим как това сакато копеле ще продава пупусите, ако си няма крака.

— Бягай, Мария! — извика Тууми. — Просто бягай. Махай се! Не се безпокой за мен!

Естебан го удари по темето и го усмири. Ухили се отново към монитора:

— Просто искам да ми се плати, маце. Или ми плащаш кеш, или ми плащаш с кръв и въпреки това ще се върна за тексаския ти задник!

Тууми плю кръв.

— Не го прави, Мария!

— Ако искаш приятелят ти да живее, излез веднага. Иначе ще го довърша и после ще вляза и все пак ще те докопам.

— Добре! — викна Мария през вратата. — Парите ти са в мен! Не го наранявай повече!

— Ето това исках да чуя!

— Не го прави! — извика Тууми, но тя вече се беше втурнала към мястото, където криеше малкото количество пари, взети от белязания. Не стигаха, но... тя бутна парите през отвора за пощата. Естебан прилекна и събра банкнотите, като ги броеше.

— Малко си олекнала, маце.

— Само това имам.

— Така ли? — той коленичи до Тууми и ръгна пистолета в устата му. — Много забавно, че го казваш, понеже някой обикаляше наоколо, разпитваше койотите ни как да си купи билет за навън, така че освен ако не планираш да ходиш на север с rirusas вместо пари, смятам, че си имаме проблем.

— Само това имам! — викна Мария през вратата. — Той си ползва собствените си пари. Не вашите!

— Нещата не стават точно така, маце, и ти го знаеш. Завъдила си дългове. Виж, ако си признаеш и платиш, обещавам да оставя мозъка на дружката ти в главата му.

— Недей! — извика Тууми. — Не го прави!

Но Мария беше способна да мисли само за Сара, мъртва на леглото, понеже тя беше избягала. Беше пуснала Сара и тя умря.

Със сълзи в очите се затутка с резетата. Естебан се ухили, когато вратата се отвори. Наслаждаваше се на спектакъла.

— Оставете го на мира — извика Мария. — Вината не е негова.

Лицето на Тууми беше покрито с кръв. Дишаше тежко, а докато си поемаше дъх, от носа му бълбукаха алени мехурчета.

„Не и него. Моля ви, не и него!“

— Нямам никакви пари. Но ще дойда с вас.

За секунда на Мария й се стори, че Естебан все пак ще застреля Тууми, но после той се усмихна и извади пистолета си от устата на мъжа. Махна на Като да се качва в пикапа.

Мария приклекна до Тууми.

— Недей! — прошепна той. — Не тръгвай с тях!

— Не мога... — тя примигна, за да прогони сълзите. — Не мога да ги оставя да те убият заради мен.

— Съжалявам — каза Тууми. — Смятах, че познавам койот, който няма да ме продаде.

— Не е твоя вината — тя си избърса очите.

— Не го прави — повтори той. — Недей...

За ужас на Мария тя виждаше, че Тууми се стяга отново за бой. Щеше да се опита да се бори, въпреки че това ще го убие. Смяташе да пробва да сграбчи Естебан. Момичето се хвърли напред и го прегърна силно. Стискаше го толкова здраво, че той да не може да направи нищо глупаво.

— Не е по твоя вина — прошепна тя и после се изправи.

Навсякъде по блузата си имаше от кръвта на Тууми, но не й пукаше.

— Не бива да го нараняваш — каза на Естебан. — Ще направя каквото искаш. Ще ти печеля както искаш, само не бива да го нараняваш.

— Устройва ме. Ветеринаря иска само теб. Не му пука за човека с *purusas*.

На Тууми Мария каза:

— Не се безпокой. Ще се върна веднага щом се разплатя с Ветеринаря.

— Аха. Тя ще се върне — подсмихна се Естебан. — Само да си плати дълга.

Сграбчи тексаската за ръката и я помъкна към пикапа.

Мария погледна през рамо и видя, че Тууми е успял да се надигне до седнало положение, все още стиснал крака си.

— Не бива да го нараняваш! — повтори тя. — Трябва да ми обещаеш.

— Би трябвало да се притесняваш повече за собствените си наранявания, момиче. Ветеринаря ти даде специален пропуск, а ти го прееба. Закъсна с плащането и на всичкото отгоре искаше и да избягаш? — Естебан се разсмя, докато набутваше Мария в пикапа си. — Човекът с *ripusas* се измъкна относително лесно в сравнение с онова, което е планирал за теб Ветеринаря.

Седнала между двамата мъже на път за съдбата си, Мария си каза, че няма да покаже страх, но когато камионът зави на територията на Ветеринаря и започна да си проправя път през криволиците на предградието, тя усети страхът ѝ да набъбва.

Хиените мярнаха пикапа и го посрещнаха, когато изрева пред портата. Отредените им площи обгръщаха четири или пет имота и щом Като бибишна отпред и го пуснаха зад оградата, зверовете взеха да подават глави от отворени врати и счупени прозорци, заинтригувани и хищни.

В имота на Ветеринаря някои от хората му погледнаха към пристигащия Естебан, но повечето си седяха на сянка под големи шарени чадъри и играеха на карти и домино.

Хиените доприпкаха там, където кошарите им граничеха с човешките терени на Ветеринаря, и притиснаха носове към телта.

Ветеринаря излезе от къщата си, когато Естебан измъкна Мария от камиона. Той връчи парите на шефа си. Ветеринаря претегли пачката и я проучи, после обърна поглед към момичето.

— Това ли са всичките пари, които си изкарала, работейки за мен? Това?

Мария кимна, понеже не си вярваше да заговори.

— Опитах се да ти помогна, както знаеш.

Той чакаше явно с надежда да получи отговор. Мълчанието помежду им се проточи. Хиените обикаляха зад телената мрежа и бодливата тел.

— Трябваше да... — поде Мария.

— Трябваше да се опиташ да избягаш, вместо да се довериш да се погрижа за теб.

Тя млъкна.

Присвитите очи на Ветеринаря се забиха в нея.

— Щях да ти дам възможност да си спечелиш пътя през реката, момиче. Не го ли разбираш? — той я хвана за брадичката. — Искях да ти помогна. Харесвах те... — наклони глава и се намръщи. — Такава умна млада дама. Казах си: „А, онази. Това момиче — то заслужава втора възможност. Ще я взема под крилото си. Ще ѝ дам шанс да печели и след това, когато си го заработи, ще иде на север със спретната пачка в джобовете и винаги ще си спомня как съм ѝ сторил добро“.

— Съжалявам.

— Пак питах Санта Муерте за теб — той махна към олтара си, по който блестяха празни бутилки текила. — Този път не каза да те спасявам. Не обича хора, които не удържат на обещанията си.

Хиените от другата страна на оградата скимтяха и се кикотеха, явно доловили каква възможност предвещава разговорът на господаря им.

— Сара умря — опита се да обясни Мария. — Паникьосах се...

— Не ми пука за Сара — каза Ветеринаря. — Пукаше ми само за теб. На Кльоцавата дама ѝ пукаше за теб. А ти не свърши каквото поискахме.

— Сега мога да работя — каза Мария. — Мога да се отплатя.

Ветеринаря я възнагради с доволен поглед.

— Вече сме надскочили парите, смятам аз. Проблемът между нас е отношението, а то струва повече, отколкото простата пачка пари — той се изправи и погледна към Естебан и Като. — Погрижете се за нея.

Те хванаха Мария за ръцете и я замъкнаха към клетките на хиените. Тя се бореше, но гангстерите бяха свикнали хората да се борят за живота си и с лекота я удържаха.

Хиените побесняха — първо една, а после и останалите започнаха да квичат възбудено, изправени на задни крака, и се

закикотиха при приближаването на вечерята си. Още няколко изприпкаха от сенките на изоставените къщи, изникваха през отворените прозорци и спринтираха към тримата човеци, докато Естебан и Като влачеха пленничката си през прахоляка.

Мария заби пети в пръстта и се разпищя. Двамата гангстери се разсмяха. Хвърлиха я срещу оградата и хиените се метнаха върху нея, но тя рикошира в мрежата. Запълзя назад, а животните налитаха срещу телта, блъскаха муцуни в нея и търсеха начин да си проправят път.

Естебан и Като заградиха Мария и я избутаха по-близо до зверовете. Примъкваха я все по-близо.

— Харесват ли ти, puta? Ти им допадаш!

Мария не можеше да избяга. Всички хиени бяха при оградата, дузина най-малкото, и Естебан и Като я притискаха все по-близо. Зъби. Лиги. Ивичеста козина. Бурните, резки движения на гладната треска. Хиените притискаха носове в мрежата и се опитваха да я докопат. Гълчавата им беше оглушителна. Естебан сграбчи едната китка на Мария и я стисна здраво.

— Дай да те вкусят!

Тя се разпищя и се опитваше да се измъкне, докато гледаше как гангстерите приближават пръстите ѝ все по-плътно до оградата и зъбите от другата страна.

Не можеше да ги спре. Нито да се измъкне.

Пръстите ѝ докоснаха телта. Тя сви юмрук, но Естебан здравата шибна ръката ѝ в оградата и хиените се вкопчиха в нея.

Мария изпищя, когато пръстите ѝ се откъснаха в устите им.

ГЛАВА 34

През втория ден в очакване на вест от Тимо Луси вече хапеше тавана от нерви.

— Ще го потърся — каза.

Утринното слънце грееше през прозореца на коптора им и вътре беше адска жегата, а тя искаше само да се измъкне от това сумрачно, отвратително и задушавашо жилище, но Анхела беше против и сега, след втори ден придържане в близост до скривалището, тя беше на път да се побърка.

— Ще ида! — каза отново, по-твърдо.

— Има добра вероятност някой да следи дома ти — отбеляза Анхела.

— Съни е мое куче, трябва да го взема. Моя отговорност е.

Анхела сви рамене.

— Да си помислила за това по-рано.

Луси го изглежда ядно.

— Ами ако пратя Шарлийн?

Той вдигна очи от евтиния таблет, който гледаше.

— Ако ще правиш нещо, прати някой, който не знае къде се криеш.

— Дори не знаем дали някой наистина ни търси.

Анхела помълча, обмисли въпроса и после поклати глава.

— Не е така. Определено ни търсят.

— Откъде знаеш?

Той измери Луси с тъмните си очи.

— Понеже аз щях да търся, ако бях на тяхно място.

Накрая постигнаха компромис. Луси накара Шарлийн да извика едно момче от същата улица да наmine и да отведе Съни у дома си.

Не беше това, което ѝ се искаше, но поне Съни щеше да се оправи.

Тя се притесняваше. Обикаляше.

Анхела като че ли изобщо нямаше нищо против чакането. Изглеждаше напълно отпуснат. Напомняше ѝ малко на някакъв мирен Буда, който изчаква да настъпи мигът му. Готов, но търпелив. Доволен да седи и да гледа телевизия и да надзърта през прозореца на бордеа да не възникне проблем.

Анхела беше прибрал някакъв захвърлен на улицата таблет на китайски език и плати на хлапета от водните помпи да хакнат ограничението му за сваляне, така че вместо да върти проследяващите инструкции на ханзи и да гледа видеа на хора, които си проправят път през основите на езика и етикета, го беше накарал да стриймва стар епизод на „Неустрашим“ — с тих звук и пресекливо видео, но все пак за него беше повече от достатъчно.

Вбесяващо беше колко необременен от чакането изглежда. Луси се чудеше дали това има нещо общо с времето, прекарано от него в затвора, или с живота му в Мексико, или с някаква друга част от битието му, която отказваше да разкрие. Не го разбираше изобщо. Откри, че редува интензивния копнеж по него и усещането за отблъскване и раздразнение от спокойствието му.

Точно сега ѝ се струваше идеално балансиран. Седнал с разбития езиков таблет, изглеждаше по-млад. Когато се усмихваше на нещо, случващо се на екрана, все едно ѝ позволяваше да надникне покрай белезите в някаква друга негова версия. По-невинна. Момчето преди водосреза.

Луси се сви на матрака до Анхела. Христے. Поредният епизод на „Неустрашим“.

— Все още ли го гледаш?

— Харесват ми тези ранни епизоди — отвърна той. — Най-хубавите са. Когато всичко е още загадка.

На екрана камара пери-веселяци се молеха на господ и се приготвяха да прекосят реката към Невада. Молеха се бог да разтвори сърцата на опълченията „Пустинни кучета“, които ги причакваха от другата страна и които досега им бяха пречили да преминат.

— Никой не е толкова глупав — промърмори Луси.

— Ще се изненадаш колко са тъпи пери-веселяците.

И хоп, просто изведнъж момчето изчезна. Тя беше сгушена до убиец, който изпълняваше волята на Кейтрин Кейс.

— Познаваш ли ги?

— Кого? Пери-веселящите ли?

— Ти за кого мислиш? Не, другите. „Пустинните кучета“.

Той направи гримаса:

— Те самите не се наричат така.

— Знаеш какво имам предвид. Работил си с тях, нали?

Анхела спря филма и я погледна.

— Правя това, от което Кейс има нужда. Това е всичко.

— Тези хора са гадняри.

Той се намръщи, после поклати глава.

— Не, просто са изплашени.

— Те скалпират бежанците — посочи Луси.

Анхела сви рамене:

— Понякога му изтърват юздите. Не е по тяхна вина... — и пусна отново серията.

Журналистката с голямо усилие овладя гласа си.

— Не е по тяхна вина ли? Ходила съм на границата. Виждала съм какво правят... — тя сложи длан пред екрана в опит да привлече вниманието на Анхела. — Виждала съм скалповете.

Той пак сложи на пауза видеострийма и пресрещна погледа ѝ.

— Чувала ли си някога за онзи психологически експеримент, когато един тип кара хората да си представят, че са или затворници, или тъмничари и всички започват да се държат точно като истинските затворници и пазачите им? Виждала ли си го?

— Ами да, станфърдският затворнически експеримент.

Анхела отново пусна епизода на „Неустрашим“ и го посочи. На екрана „Пустинните кучета“ бяха започнали да колят пери-веселящите.

— Това е същото. Даваш на хората нещо за вършене и те стават такива. Хора... — той сви рамене. — Това е работа, която дърпа конците на хората, не обратното. Сложи ги на границата и им кажи да държат бежанците навън, и се превръщат в гранични патрули. Сложи ги от другата страна — ще се молят за милост и ще се оставят да ги скалпират и да ги изчукват отзад точно като пери-веселящите. И двете групи не си избират задълженията. Просто се озовават на това място. Някои хора са родени в Невада, така че играят „Пустинни кучета“, другите... те са родени в Тексас и се научават да пълзят по корем и да се молят. Пери-веселящите с молитви пресичат реката като овце и

„Пустинните кучета“, те просто ги накъсват като плячка. Ако са били родени от другата страна, пак щеше да е същото.

— И ти ли?

— С всички до един е така — увери я Анхела. — Ти живееш в хубава къща и си добър човек. Ако живееше в барио, щеше да движиш с банда. Да идеш в затвора, да мислиш като престъпник. Записваш се в гвардията — играеш го войник.

— А ако те подбере Кейтрин Кейс?

— Режеш онова, което има нужда от срязване.

— Значи не смяташ, че хората имат нещо свое, наследствено? Не смяташ, че човек може да стане по-добър, отколкото по рождение?

— Мамка му, нямам представа — той се разсмя. — Не съм толкова навътре в нещата.

— Не прави така.

— Как?

— Да се преструваш на неграмотен.

За момент Анхела стисна устни и показа искрица раздразнение. Нуждата да воюва с нея. Луси почти очакваше да ѝ избухне, да я нападне, но след това мигът отмина и той отново се успокои.

— Добре — сви рамене. — Може хората да имат избор. Но през повечето време правят онова, за което ги притиска някой друг. Ти буташ, те тъпчат — той кимна към екрана и рестартира филма. — И когато всичко около тях наистина започне да се разпада? Ами да, хората си сътрудничат известно време, но не и когато ситуацията наистина се влоши. Четох една статия за африканските страни — Конго или Уганда, все тая. Та четях и си мислех колко зле се отнасят хората едни с други, и тогава стигнах до онази част с войниците, дето... — той погледна към Луси и отклони очи. Сви рамене. — Големи гадости направили в едно село. И било точно като онова, което едни опълченци, с които работех, направиха на камара пери-веселяци, опитващи се да преплуват реката към Невада. И *това* беше съвсем *същото* като онова, което стана, когато Картелите превзеха Чиуауа завинаги. Същото е всеки път. С всичките тези изнасилвания. Всичките отрязани пишки, натикани в устите на мъжете, и с трупове, обгорени с киселина или подпалени с бензин и гуми. Същата гадост отново и отново...

На Луси ѝ призля само да го слуша. Беше гледка към свят, в който от хората се очакваше зло просто понеже винаги оправдаваха очакванията. И най-лошата част беше, че не можеше да спори с Анхела.

— Все едно има нещо такова в самото ни ДНК — промърмори тя, — че ни превръща в чудовища.

— Аха. А сме едни и същи чудовища до един — съгласи се Анхела. — И само случайността ни обръща на едната или на другата страна, но скапем ли се веднъж, ни отнема много време да се постареем да бъдем различни.

— Смяташ ли, че има и друга наша версия?

— Имаш предвид сякаш все едно ние сме дяволите, а можем да бъдем и ангели? — той се тупна по гърдите, посочвайки себе си.

Луси не можа да сдържи усмивката си:

— Вероятно не си най-добрият пример.

— Сигурно не съм.

На екрана Тау Окс се опитваше да убеди някакви други перивеселяци да не вярват на койотите, които се канеха да ги преведат през границата. Никой не го слушаше.

Анхела въздъхна звучно и посочи към екрана. Каза:

— Мисля, че все пак копнеем да сме добри. Най-малкото е приятно усещане да ни се ще да сме добри като него.

Луси погледна телевизионното предаване, след това отново се обърна към Анхела и пак я порази обезпокояващото впечатление за наивност.

В един момент ѝ се струваше толкова корав, все едно е ваяние от касапница и гранит. Но след това, докато гледаше как Релик Джоунс залага тайните си капани за човешките трафиканти, Анхела добиваше почти съвършена невинност.

Захласнат.

Непокварен.

Възкликна:

— Ох, как ще ги опраска койотите!

На Луси ѝ заприлича на ококорено хлапе, хипнотизирано от подвизите на своя герой. Тя не успя да сдържи смеха си.

— Сериозно ли ти харесва този сериал?

— Аха. Супер е. Защо?

— Това е пропаганда. Повече от половината средства на шоуто идват от Главния комисариат по бежанците на Обединените нации.

Анхела ѝ се стори изненадан.

— Така ли?

— Не знаеше ли? — Луси поклати глава, изумена. — Те искат да накарат американците в Северните щати да съчувстват повече на тексаските бежанци. Правих профил на продуцентите. Повече от половината сериал е субсидиран. Ама наистина ли не знаеше? — тя отново се разсмя, а след това се засмя още по-силно на съкрушеното изражение на Анхела. — Съжалявам — изпъшка. — Мислех, че знаеш. Големият корав водосрез. Мислех, че вие, хора, винаги сте в течение... — тя поклати глава, задавена за въздух в опит да потисне смеха си.

Той гледаше към екрана с наранено изражение.

— Въпреки това сериалът ми харесва — каза. — Независимо от това е готин.

Толкова тъжен изглеждаше, че Луси се смили над него. Преглътна смеха си.

— Аха — съгласи се. — Въпреки това е добър... — сви се до Анхела и положи глава на рамото му. — Какви други епизоди имаш тук?

Тимо се обади след час.

— Е, имам каквото искаше. Да се видим в „Хилтън“. На бара.

— Сериозно? — попита Луси. — Кракна ли го?

— Аха, кракнах го — той се поколеба. — Но няма да ти хареса онова, което намерих.

— Какво се очаква да значи това?

— Да се видим след час. И за бога, не казвай на никого, че имаме среща!

Кое то даде на Луси време да се притеснява и измъчва, преди да подкара към центъра очукания метрокар, взет назаем от Шарлийн, и през целия път всички я гледаха мръсно заради тексаските номера.

В бара на „Хилтън 6“ цареше сумрак, а пустинното слънце нахлуваше през автощорите и те потапяха заведението в тих кехлибар.

Тимо вече чакаше в сепарето до прозореца, седнал с лаптопа на Ратан, нереален на вид под филтрираната светлина. Все едно всичко в

бара беше глазирано от вечен залез.

Забеляза Луси, но при приближаването ѝ устните му останаха стиснати в плътна линия.

— Какво има? — попита тя, когато се намести срещу него. — Какво откри?

— Отдавна се познаваме, нали така?

— Ами да, Тимо. Какво има?

Той потупа лаптопа на Ратан:

— Това е грозна работа, момиче.

Тя го погледна объркана:

— Какво е станало?

— Когато каза, че искаш да погледна вътре, помислих, че... — той понижи глас. — Не ми каза, че ще се пънем срещу Калифорния.

— Има ли значение?

— Знаеш ли какво? Бих казал, че няма — само дето тая заран ме посетиха едни типове, които размахваха срещу ми визитки на „Проучвания Ибис“. Симпатични момчета, нали така? Просто чифт симпатични момчета, които искаха да знаят дали планирам да живея още дълго във Финикс. Истински шибаняци — plata o plomo, така стоят нещата.

— „Ибис“ ли? — ледена тръпка се спусна по гърба на Луси. — От „Ибис“ са дошли при теб?

— Ако знаех, че се занимаваш с водни щуротии, да съм използвал някой друг. Мислех, че е свързано с наркоците.

— От „Ибис“ са разбрали, че лаптопът е в теб?

Тимо я изгледа измъчено:

— Всъщност знаят, че е в теб — той бутна компютъра към нея и се изправи.

— Наистина ли си ме предал? — изсъска Луси.

— Заплашиха ме, Луси. Мен и Ампаро. Как би трябвало да постъпя? — той се поколеба. — Просто искат да поговорят с теб.

И след това стана и се отдалечи — крачеше бързо и я остави седнала в сепарето.

Беше я предал.

Над масата ѝ се спусна сянка — изтупан тип седна удобно на мястото на Тимо, разхлаби си връзката и си разкопча сакото.

Луси го разпозна още със сядането. Беше същият оперативен агент, който я загради преди години. Онзи тип от „Ибис“. Мъжът от едно време, който беше заключил: „Пишеш много статии, които критикуват Калифорния“.

Тя си спомни как той бута кървавкото вестниче към нея заедно с купчина китайски банкноти. Даваше ѝ да разбере правилата на играта, които щяха да ѝ позволят да остане да работи във Финикс.

След като превзе сепарето, мъжът се усмихна. Изглеждаше почти на същата възраст. Луси се опита да си спомни името му.

— Кота — каза. — Ти си Дейвид Кота.

— Много добре — отвърна Кота с усмивка. — Винаги сме смятали, че си добра в работата си. Имаш способността да помниш правилните имена. Държиш сметка на хората в главата си, без помощта на устройства. Знак за добър ум е. Трудно е да се разбере понякога с какво се занимаваш, когато държиш толкова много неща заключени в главата си... — той почука очилата си със стъкла, глазирани от данни — мътен прозорец към ума му. — Повечето хора имат нужда от помощ за спомените си.

Зад дигиталните очила очите на Кота бяха странни и воднисти. Почти течни. Бледосини воднисти очи, очертани в червено. Бяха толкова неестествени, че Луси се почуди дали не са нагласени. Малки точици в черно наред бледосин ирис. Той явно забеляза интереса ѝ.

— Страдам от алергии — обясни. — Този прах... — сви рамене. — Не е лесно да намериш облекчение тук наоколо дори с всичките филтри в „Тайян“. Всички гледат да минават тънко. В Калифорния не биха се разминали с калпава работа като тук. Но всъщност никой не инвестира дългосрочно. Дори китайците. Не и тук във всеки случай. Мястото в крайна сметка е обречено.

— Няма да приема пари — прошепна Луси. — Не ви искам парите.

— Хубаво — съгласи се Кота. — Защото вече ти платих.

— Искате ли да спра да пиша за нещо? — тя посочи компютъра. — Заради него ли е? За водните права? Племето пима? Не може ли просто да се откажете?

Той се усмихна.

— Този път не ни тревожи това, което пишеш... — И двамата огледаха лаптопа пред тях. — Заради компютъра е.

— При вас е. Вземете си го.

— На него няма нищо.

Това изненада Луси:

— Няма ли?

— Е, това е лаптоп на компанията ни. Би трябвало да знаем доста добре какво съдържа.

— Да, но нали правата са в него?

Кота вдигна свития си показалец.

— Не си играй с нас! — и се взря в нея. — Къде са ни водните права? Платихме за тях. Искаме си ги. Ратан е купил нещо, след това заяви, че бил измамен, но вече знаем, че не е така. Знаем, че правата са били в него. Къде са?

— Аз... — тя се втренчи в лаптопа и преглътна. — Мислех, че са на компютъра... — пак преглътна. — Всички така мислехме.

Кота изкриви лице в гримаса. Наведе се напред.

— Изгубих хора заради тази работа — изсъска той. — Добри хора. Няма как да очакваш да ти повярвам, че не са в теб.

— Не са!

— И какво... правата са се изпарили, така ли? Пуф? И са изчезнали в нищото? — той примигна със зачервените си очи. — Давам ти един шанс, Луси, и искам да го вземеш на сериозно. Не искаш последните ти снимки да щракне точно приятелчето ти Тимо, нали? Долу в някой плувен басейн, сам-самичка? Не искаш всичко да свърши по този начин, нали?

— Ти си звяр.

Кота се престори на шокиран:

— Да не смяташ, че това ми харесва? Искам само онова, което Джеймс Сандерсън ни продаде.

— Казах ти, че не е в мен.

— Ами водосреза? Анхела Веласкес. В него ли са? В него са, нали? Някак си ги е взел.

— Щеше да се върне в Лас Вегас, ако бяха.

— Освен ако не върти същия номер, който Сандерсън въртна на Финикс, а Ратан — на нас. Забелязахме смущаваща тенденция с тези права — когато някой ги докопа, опитва се да ги продаде и сам да бележи точка.

— Казвам ти, че не са в мен.

Кота се накани да каже нещо, после замълча. Докосна връзката си и я помилва, плъзна пръсти от гърлото чак до гърдите си в размисъл.

„Получава инструкции“ — осъзна Луси. Четеше информация, която пристигаше по очилата за данни. В сепарето заедно с тях слушаха разговора и други хора.

— Аха — каза той. — Така, значи. Може би ти вярвам.

Но не спря да я зяпа. Притеснението внезапно заля Луси. „Би трябвало да стана и да си тръгна.“ Калито се канеше да каже нещо, а тя беше сигурна, че ще е отвратително.

„Трябва да си ида. Да бягам.“

Но все пак остана вцепенена, неспособна да устои на копнежа на журналиста да научи докъде се простира тази история.

„Какво обаче искаш? Какво целиш?“

Твърде заинтригувана беше. Още откакто Джейми спомена за плана си, я беше окачил на кукичката. Колкото и да се лъжеше, че винаги би могла да си иде — или дори да избяга — просто трябваше да узнае как свършва всичко това.

— Какво искаш? — попита накрая Луси.

Калито докосна дигиталните очила. Тя се зачуди какво ли вижда и какви ли хора държат каишката на чудовище като Дейвид Кота.

Той каза:

— Да приемем, че определени хора, за които работя, знаят ужасно много за теб. Един вид като съсед, който наглежда дома ти, храни кучето ти, докато те няма, и те предупреждава, когато си в опасност.

Съни.

— Това поредната заплаха ли е?

Кота я награди с рязко, отрицателно поклащане на главата.

— Да приемем, че този съсед е добронамерен. Някой, който просто иска да те наглежда.

Последва пауза.

— Този водосрез с теб. Съседът ти смята, че би било хубаво да го доведеш на определено място в определен момент...

— Няма да го направя.

Кота продължи, все едно не го е прекъсвала:

— Има една бензиностанция точно в края на тъмната зона. Ще я познаеш по издигнатата на ъгъла пери-веселяшка шатра. Същински цирк. С всичките му тексасци. Всички местни, които са покръстили във Финикс, до един пеят и тропат с крака и търсят любовта на своя бог.

— Няма да го направя.

Не успя да прекъсне Кота.

— Ще те чакаме там утре следобед. Да речем в два и петнайсет.

Беше го слушала прекалено дълго, знаеше си. Трябваше да бяга. Веднага — наложително беше да стане и да побегне. Трябваше да каже на Анхела и да избягат заедно, но воднистите очи на Кота я държаха вцепенена. Той продължи неумолимо:

— Малко се притеснявам, че не успяваме да се разберем.

— Не можеш да ме заплашваш. Не ми пука какво ще ми причиниш. Не можеш да ме уплашиш. Вече не.

— Да те заплашвам ли? — попита Кота с безизразно лице. — Нищо подобно. Не сме като онова животно, което те отвлече. Никога не бихме те наранили... — той се наведе напред. — Харесваме как пръстчетата ти цъка-цъка-цъкат статийки. Ще ни е неприятно да ги счупим... — той бръкна в сакото си и пръсна няколко снимки на масата. — Но тези на сестра ти... защо не?

Луси изпъшка. Анна, самичка във Ванкувър. Снимки как взима Ант от детската градина, как закопчава сина си в малката им синя тесла, небето е натежало от сиви облаци и зад гърба им са избуяли зелени дървета.

Още снимки — на тези присъстваше и Стейси, извърнала се в седалката на колата, за да гледа как майка ѝ обезопасява брат ѝ. Снимката беше направена от такава интимна близост, сякаш фотографът седеше досами Анна. Луси видя капките дъжд по косата ѝ — диамантени течни мъниста.

Взираше се в снимките със свит стомах.

Беше се лъгала през цялото време, че може да нагази сред бежанците и плувците, дилърите и наркоците и да не си нацапа въобще ръцете — все едно, понеже отказваше да погледне право към чудовището, и то ще се откаже да гледа право в нея.

Но се беше лъгала. Момичето на дъното на плувния басейн се превърна в ченге, застреляно на прага на къщата си, после в приятел,

мъртъв пред „Хилтън“, и накрая в Анна, усмихваща се на децата си.

Анна, толкова мека, спокойна и щастлива. Анна, която смяташе, че водовъртежът е много далече, и не разбираше, че всички заплахи по света са взаимосвързани и че когато той завлече Луси, то ще всмуче и тях с децата.

Това беше илюзия, която Луси внимателно пазеше — идеята, че може да остане отделена от тях.

Но щом започна да пише статии с името си отдолу, веднага се превърна в поредната плувкиня в маелстрьома, която гребе също толкова бясно като всички останали, за да държи главата си над водата и да избегне да бъде засмукана. Просто ѝ беше отнело повече време да го осъзнае.

Луси преглътна.

— Ще убиете Анхела, нали? Заради това искате да го доведе.

— Съдиш ни погрешно — усмихна се Кота. — Просто искаме да се срещнем с него. В миналото ни се е изплъзвал, това е всичко. Ако доведеш водосреза... — той сви рамене. — Ами ще можеш да се върнеш към щрака-щракането на статиите си и всички ще забравим, че изобщо сме водили този разговор. Проста работа. Дреболия всъщност.

Когато Луси се върна в бордея, намери Анхела проснат на матрака.

— Е? — попита той и вдигна очи към нея.

Гърлото ѝ се беше свило. Не можеше да намери думи. Силите ѝ стигаха само да се вира в раните от куршуми и в белезите по тялото му. Спомни си коментара на онзи тип от „Ибис“ — изплъзваше ни се в миналото. Белези върху белези. А сега и новите язви от шрапнели в рамото му. Раната, която беше получил, докато я спасяваше.

— Е?

Осъзна, че вижда ребрата му. Беше толкова сух и жилав! Нищо освен мускули и масивни кости. Взираше се в нея.

— Научи ли нещо? — Попита пак.

— Аха. Ми да.

Луси отиде до тубата с вода. Наля в петносаната чаша, която някой беше изоставил в апартамента. Обзавеждане, за което хората решаваха, че не си струва да се влачи по-нататък. Пи конвулсивно.

Водата не я отърва от усещането за пресъхване в устата ѝ. Напълни си втора чаша, гадеше ѝ се, но не знаеше какво да прави.

— Имаме адрес — каза накрая.

— Така ли?

Изненада я колко нормално звучеше. Би трябвало да прозвучи като лъжец. Той беше толкова добър в работата си — беше сигурна, че Анхела направо ще види, че го лъже. Но в гласа ѝ нямаше и намек за нервност. Нищо.

Това ти причинява страхът — каза си тя. — *Прави те идеален лъжец.*

— Ратан е държал работните си неща на някакво място. Убежище за калита според мен. Изглежда, правата са там.

Анхела вече беше станал и грабна балистичното си яке.

Тя го гледаше как се облича.

— Не се ли спарваш с тази балистика?

Той ѝ се ухили за миг и отново се подмлади:

— Шегуваш ли се? Такива парцалки карат дамите да си мислят, че съм яката работа!

Луси се насили да се усмихне. Изглежда, той го прие като покана. Приближи се и я придърпа към себе си. Щом започна да я целува, тя ужасено си помисли:

„Той знае, непременно знае.“

Пребори се с желанието да го отблъсне, понеже се притесняваше, че ще усети предателството ѝ. Анхела я целуна отново, по-силно и по-гладно и внезапно тя откри, че омеква в обятията му, отвърща на целувките мощно и страстно. Вкуси езика му. Прокара ръце по плоския му корем до колана, захвана се с токата, внезапно налудничаво, до бяс полудяла от желание.

„Всички умират. Всички накрая ще сме мъртви без значение какво правим.“

Нямаше от какво да се бои. И нищо, за което да съжалява.

Сгушиха се един в друг, зажаднели за любов и изгладнели да поживеят още малко.

„Няма значение. Нищичко няма значение. Всичко накрая ще свърши еднакво.“

ГЛАВА 35

Мария лежеше в клетка, свила се на кълбо около ранената си ръка. Кръвта се беше съсирила, а на мястото, където се бяха намирали кутрето и безименния ѝ пръст, имаше пулсиращи чуكانчета. Зачуди се дали раните ще се инфектират, и след това реши, че и бездруго няма значение. Нямахше да живее толкова време, че да има значение. Слънцето печеше право върху нея и силният вятър шибаше имението на Ветеринаря и усилваше нещастieto ѝ. Вятърът я бичуваше.

Клетката ѝ граничеше с оградения район, където живееха хиените, и те я гледаха, изплезили езици, заинтригувани, след като вече бяха вкусили от нея. Накъдето ѝ да мръднеше, доприпкваха да подушат преградата и се връщаха непрестанно, сякаш очакваха, че оградата ѝ може да поддаде.

Бяха неуморими.

Част от Мария копнееше да успее да умре от дехидратация, да се изпари до капка и да се превърне в спаружена мумия. Тогава поне Ветеринаря, Естебан и Като щяха да останат разочаровани. Нямахше да им осигури забавление. Нямахше да могат да я видят да пици и да бяга от хиените. Потърси начин да се обеси или да си среже вените, за да изтече кръвта ѝ, но не разполагаше с инструменти.

— Ето. Трябва да пийнеш.

Деймиън стоеше точно до клетката и държеше бутилка с вода и чиния с храна. Посещаваше я за първи път. Досега винаги бяха идвали другите.

— Не искам.

Той въздъхна и приклекна. Взе да пъха храната вътре.

— Не я искам! — извика му Мария.

Войниците на Ветеринаря погледнаха натам. Естебан се изправи и се приближи с усмивка.

Деймиън изглежда ядно Мария:

— Видя ли какво направи?

Тя се разсмя:

— Да не мислиш, че ще се уплаша от него? Какво ще ми направи — ще ме даде на хиените ли?

— Ветеринаря иска само да потичаш — отвърна Естебан. — Докато не си прокървила, мога да ти сторя много работи.

— Просто я остави на мира — обади се Деймиън. — Вече стори достатъчно.

— Не ми харесва как ме гледа.

— Зарежи.

— Не ми казвай какво да правя, *pendejo*. Ще те хвърля вътре с нея!

Деймиън отстъпи.

Естебан взе ориза и боба и ги напъха вътре.

— Давай, *putita*. Хапни. Не можеш да бягаш, ако не ти стигат сили... — той махна на хиените зад оградата. — Нали знаеш как стоят нещата? Пускаме те от единия край на оградата и ако успееш да пресечеш, преди хиените да те докопат, Ветеринаря те вади навън. Ако си достатъчно бърза и имаш късмет, имаш и шанс. Но трябва да си пазиш силата!

Мария го изгледа гневно, като си представяше, че хиените гонят него.

— Хайде, сладурче. Имаш храна колкото щеш. Защо не си напъхаш муцуната в нея? Плюскай като малка кучка.

Тя си представи от врата му да шурти кръв.

Естебан се озъби и се отдалечи.

Деймиън се върна с друга бутилка вода.

— Сериозно, поне пийни.

— Пука ли ти?

Деймиън поне имаше честта да се засрами.

— Ами... не мислех, че ще се стигне дотук.

— Колко време има, докато ме дадете... на тях?

— Следващия път, когато на Ветеринаря му се прииска — младежът погледна към Естебан, който се беше присъединил към някакви войници на Ветеринаря под един навес, играеха карти. — Харесва му, когато има кой да гледа. Така другите хора знаят какво ги чака.

Деймиън бутна бутилката през процеп в оградата.

— Може да не стане скоро. Така че по-добре пий и яж.

Мария премисли дали да не му обърне гръб, но част от нея отказваше да се предаде напълно, и гладът и жаждата ѝ спечелиха. Тя пи жадно и изяде храната със здравата си ръка, умираше от глад и не можеше да си откаже да се подкрепи.

Естебан се върна да позяпа.

— Как така ядеш заради него, а за мен — не? Още ли си ми ядосана заради пръстите?

Мария спря, за да го изгледа ядно.

В момента не можеше да спре да мисли колко ужасно ѝ се ще той да умре. Да пици и да умира. Да го накара да си плати. Да се докопа до гърлото му. Почуди се дали има някакъв начин да го примаме в клетката при нея. Какъвто и да е.

— Махай се оттук, Естебан — каза Деймиън. — Позабавлява се вече.

— Не мисля така. Забавленията тепърва започват — възрази Естебан. Огледа се, сякаш се канеше да направи още нещо, но тогава го извика Като:

— Естебан! Ще закъснеем!

— Ще се видим после, маце. Когато се върна, ще си поговорим.

Той се упъти да се присъедини към Като в големия им черен пикап. Напуснаха имението, сподирени от вдигнатите облаци прах.

Деймиън отново приклепна до Мария. На няколко фута от тях хиените я гледаха със заинтригувани жълти очи. Гладни и заинтригувани. Немигащи. Тя се зачуди дали Естебан ѝ е казал истината — че ѝ е позволено поне да се опита да избяга. Че има дори минимален шанс...

— Какво, по дяволите, си мислеше? — попита Деймиън.

Мария го изгледа с отвращение:

— Мислех си, че трябва да се разкарам на майната си оттук.

— Аз пък те мислех за умна.

— Ходи се шибай, Деймиън.

— Хей. Извинявай. Просто не очаквах, че ще се озовеш тук. Мислех, че знаеш малко по-добре как се играе играта. Твоята майка Сара — тя знаеше как стоят нещата. Трябваше да си стоиш при нея.

— Тя е мъртва — каза Мария.

Деймиън изглеждаше изненадан.

— Какво? — предизвика го тя. — Не си го знаел ли? Тя играеше играта точно както ти искаше. Излязохме да печелим, както ти ни каза — и я убиха. Направихме го, както ти искаше. И двете. А сега е мъртва! — Мария пак го изглежда ядно. — Излиза, че ти ни подреди така. Така че да, предпочетох да избягам.

Деймиън засмука устната си, загорялото му и прежурено лице изглеждаше грозно. Мария избърса потта от очите си. Черната ѝ коса беше нагорещена и натежала от слънцето. Направо се пържеше тук. Сто и двайсет градуса^[91] и тя под слънцето се пържи до смърт. Деймиън доби виновен вид.

— Помогни ми — прошепна му Мария.

— Как точно?

— Пусни ме да изляза.

Той се разсмя неуверено.

— Ключовете са ей там — подкани го Мария. — Видях ги. Тази нощ. Можеш да ме пуснеш. Никой дори няма да разбере. Знаеш, че си ми длъжник, задето ме набута в тая каша.

Деймиън погледна накъдето тя му сочеше. Стрелците на Ветеринаря, които играеха карти, изобщо не се интересуваха от друго, освен да пият текила и се смееха, докато губеха пари един срещу друг.

Деймиън ги гледаше и тя почти усети как той омеква.

— Не ги харесваш повече от мен — каза тя.

И си беше вярно. Личеше му. Той беше на дъното на йерархията им. Може да беше кльощав и ячък, но честно казано, не беше един от тях. Просто хлапе, което въртеше курвите на Ветеринаря.

— И двамата можем да се разкараме. Ще идем на север.

Връзката им се изпари.

— Не мога — каза Деймиън и поклати глава. — Опитам ли, попадам вътре при теб и двамата ще бягаме от хиените.

— Те дори няма да разберат. Можеш да го направиш тази вечер.

Но връзката беше изгубена и Мария го знаеше. Сега просто довършваше упражнението. С колкото и малко да го държеше, беше ѝ се изплъзнал.

— Длъжник си ми — опита тя. — Тук съм заради теб.

Деймиън не я погледна в очите.

— Ако искаш, мога да ти донеса малко мехурчета — предложи. — Ще литнеш здраво и високо. Ако се надрусаш добре, дори няма да

усетиш много, докато... — и замлъкна, но погледна хиените.

— Докато ме разкъсват на парчета? — попита Мария. — Това ли искаше да кажеш? Искаш да се надрусам, преди да ме изядат жива? Смяташ, че ще ми помогне?

Деймиън се смути.

— Искаш ли мехурчета, или не?

Тя само го зяпаше.

— Съжалявам — промърмори той и взе да се извъръща.

— Деймиън?

Пак се обърна към нея:

— Да?

— Ходи се шибай.

[91] 120F — приблизително 49°C. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 36

Когато Луси зави с метрокара в очуканата бензиностанция на „Локо Март“, Анхела попита:

— Защо спираме тук?

— Трябват ми цигари — промърмори тя.

— Не знаех, че пушиш.

— Ако преживея следващите няколко седмици, ще ги оставя. Отново.

Анхела също излезе от колата, което я накара да го погледне озадачено през рамо.

— Какво правиш? — попита го.

— Реших да огледам за нещо сладко.

— Наистина ли?

— Ами да. Гладен съм.

Анхела се отби към рафтовете с шоколадчета, а Луси заразпитва продавача за различните видове цигари. Нямаше гумени мечета. Анхела си взе опаковка „Сприй“^[92] и се върна до гишето. Луси най-накрая си избра електронна „Мист“ и към нея — пакет пълнители „Малборо Бъбългъм“.

— Мислех, че сама ще си ги свиваш. По стария начин — Анхела сложи бонбоните си на плота. — Аз ще ги платя — добави, когато Луси посегна към портфейла си. Тя кимна, но не отговори. Гледаше навън и наблюдаваше колата, сякаш очакваше да я откраднат.

Анхела бръсна кеш-картата си и тя изписука отрицателно.

— Какво, по дяволите? — той пробва картата пак.

— Имате ли друга карта, сър?

Анхела погледна продавача, като си помисли „Имам към петдесет карти, pendejo“, но го притесни фактът, че тази карта не работеше.

Пак я плъзна и машината пак я отхвърли.

— Не се притеснявай — намеси се Луси. — Можеш ли да наглеждаш колата? Оставих ключовете вътре. — Извади малка пачка

кеш. — Ще ти платя бонбоните.

Анхела грабна своите „Сприй“ и се върна в метрокара, като се опитваше да проумее защо внезапно картата му е умряла. В това чудо би трябвало да има десетки хиляди долари.

Пак се замисли, помъчи се да си спомни кога я е ползвал за последно. Преди два дни? Преди „Тайян“ определено. За вечерята в „Хилтън“? За питиетата с Хулио?

Обратно в колата отвори пакета „Сприй“ и засмука разсеяно един бонбон. През слънцето и отблясъците на отраженията в прозорците на „Локо Март“ различаваше Луси до плота. Харесваше я. Харесваше му как се движи. Също и как се държи.

От другата страна на улицата пери-веселящите бяха опънали голяма, стара молитвена шатра и носеха табели на английски и испански с обещание за бутилки с вода за всеки, който влезе на служба и се покае. Мъчеха се да удържат табелите си, а горещият пустинен вятър беснееше около тях.

Някакъв тип отстрани на паркинга пикаеше в чисторба. Свърши и я вдигна към устата си, смучеше и я стискаше и изглеждаше като най-щастливия човек на света. Хората първоначално се гнусяха от чисторбите, но после дори най-капризните им бяха благодарни.

Анхела прерови списъка на самоличностите в ума си. Ако Матео Боливар не действаше, трябваше да пробва и останалите карти. Освен това се налагаше да се свърже и с ВСЮН, за да открие какъв е проблемът. Хулио не би могъл да знае всичките му самоличности, така че нямаше причина да се убиват лицата и свързаните с тях кеш-карти. Сигурно беше някакъв бъг във ВСЮН.

„Шибана бюрокрация.“

Дори от отсрещната страна на улицата Анхела чуваше хората от шатрата на пери-веселящите да крещят греховете си към бога и да се каят. Избухваха и затихваха възгласи и аплодисменти.

Няколко души излязоха от шатрите, стиснали амулети огърлици — доказателство, че са се пречистили, като че ли окървавените им гърбове не бяха достатъчно свидетелство за това.

Някои хора никога не успяваха да направят достатъчно, та да се отърсят от греховете си. Сигурно нямаше да се задоволят, докато не умрат от бичуването.

„Мъртви.“

Защо би умряла кеш-картата му? Нещо му намирисваше. Би трябвало да работи. Самоличностите му винаги действаха.

Луси все още беше в „Локо Март“. Гледаше през витрината. Гледаше към него...

— О, мамка му!

Анхела се обърна точно навреме да види пристигането на големия черен пикап с тътнещ бензинов двигател. Още един изръмжа зад него.

— Дявол да го...

Затресяха изстрели. Строши се стъкло. Удари като с чукове го метнаха върху колана му. Болеше. Улучиха го още няколко куршума.

Анхела се опита да придърпа балистичното яке върху главата си, докато грабваше лоста на скоростите. Включи колата на скорост и се метна на пода, натискайки газта с ръка.

Метрокарът изскърца. Ръцете му бяха окъпани в собствената му кръв. Тя плискаше и по педалите. Улучиха го още няколко куршума. Нови удари по тялото. Стъклото се напука и се строши, заваля като дъжд. Колата се удари и спря. В лицето му избухна въздушна възглавница и го замая.

Цапам с кръв възглавницата — помисли си Анхела отсъстващо, а след това вече търсеше вратата, отваряше я, пребори се с въздушната възглавница, успя да разкопчае колана си и се изръси навън. Беше безполезно, знаеше го. Убийците щяха да дойдат да го довършат, но въпреки това не можеше да спре да се сражава. Претърколи се, ослепял от болка, напразно се опита да види нападателите си. При катастрофата си колата се беше завъртяла. Анхела не можеше да се ориентира. Присви очи срещу ярката, заслепяваща слънчева светлина.

„Къде са всички?“

Той измъкна зига си, но ръката му се оказа празна. Втренчи се в окървавената си длан. Оръжието се беше изплъзнало от шепата му.

„Плъзгаво.“

Пак заопипва за зига и си спомни как онзи sicario от едно време сваля жертвата си. Помнеше го, все едно е било вчера. Помнеше как убиецът се изправя над трупа и помпи олово в него. Помнеше как тялото подскочаше от изстрелите.

Най-накрая успя да извади пистолета си. Помъчи се да накара ръката си да се вдигне, опита да се прицели и да се подготви. Слънцето

му светеше право в очите. Те идваха. Знаеше, че идват точно както беше дошъл онзи sicario. Той стоеше право над човека и му вкара последния куршум в главата. Щяха да дойдат, за да са съвсем сигурни.

Анхела се опита да чуе стъпките на убийците си през накъсаните хлипове на собственото си дишане. Спомни си как онзи sicario беше прицелил оръжието си право в него. Пръстът на Бога се насочва и решава дали ще живее или ще умре. Усмива се и се преструва, че стреля. Играе си на Господ.

От другата страна на колата отекнаха изстрели. Множество изстрели. Анхела лежеше на гумата на метрокара и се опитваше да познае от коя страна ще дойде смъртта. Шибаната му мамица, колко болеше. Уви и двете си ръце около зига и се опита да диша бавно. Всяко вдишване болеше.

„Хайде, де! Vengan^[93], копелета! Елате и ме вземете, преди да съм останал без кръв.“

Мразеше мисълта, че ще бъде вече мъртъв по времето, когато го открият. Дори нямаше да има възможност да стреля в отговор.

Но това навярно си беше в естеството на подобни лайна. Човек не решава кога ще умре. Някой друг взема решението. Винаги решава някой друг.

Някой пицеше при помпите. Някакво нещастно копеле, заклещено в престрелката. Разнесоха се още изстрели и трясък, съпроводен с трошащо се стъкло.

Ръцете му трепереха и Анхела не успяваше да ги овладее. Умираще. В определен смисъл изпитваше почти облекчение. Знаеше си, че е белязан още откакто онзи sicario му беше заврял пистолет в лицето. Смъртта беше свалила семейството му човек по човек и най-накрая бе дошла да го вземе...

Ето го.

Сянката на смъртта. Мъж с пистолет и татуировки по цялото лице. Анхела натисна спусъка.

Сянката залитна и слънцето отново грейна върху водосреза.

Той се претърколи със стенание и в очакване още един убиец да излезе от другата страна на колата. Отвъд метрокара продължаваха да трещят изстрели, но близо до него не се случваше нищо. Анхела се издърпа нагоре по гумата на колата, съскайки от болка. Задъхан тежко, взря се в нажежената до бяло топка на слънцето. Потеше се.

Беше очаквал вече да е мъртъв.

„Ами тогава си обирай крушите оттук, *pendejo!*“

Претърколи се и мъчително запълзя по нажежения бетон и натрошените стъкла.

Имаше чувството, че вътрешностите му се изсипват от тялото. Ребрата му бяха напукани и строшени, в гърдите му се забиваха ножове.

Извлачи се до тротоара. Продължи нататък. Просто поредното упорито копеле, твърде тъпо да се остави на течението. Твърде тъпо да се просне и да умре, както би трябвало. Упорит си беше.

Винаги упорстваше. Беше си упорито хлапе в училище пред учителите си. Също и в затвора на Имиграционната и митническа полиция в Ел Пасо. Упорит си остана и в младежкия затвор в Хюстън. Вечен инатлия. Достатъчно инат, че да оживее, докато ураганът Ксейвиър разрушаваше затвора и го пусна заедно с всички останали депортирани да излезе на улицата под дъжда и летящите дървета. Достатъчно упорит да завлече задника си по целия път до Вегас.

Ето затова те оставям да живееш — прошепна онзи *sicario*.

— Шибай се.

Анхела продължи да пълзи.

*Пази си гърба, *pendejo*.*

Той се претърколи и естествено, смъртта го дебнеше.

Гръмна убиеца си в лицето. Претърколи се пак и продължи да пълзи.

Онзи *sicario* се разсмя. *¡Qué malo! Знаех си, че го носиш в себе си, carbón.* Дори когато си опикаваше гащите с малката си пишчица, пак можеш да познаеш, че някой ден ще имаш едни шибано големи топки. Виждах го. *Güevos с размера на balones.*

Онзи *sicario* продължи да му досажда, но между дърдоренето и шегите му Анхела чуваше прошепнати молитви. Отне му известно време да осъзнае, че накъсаните „Аве Марии“ са негови собствени и дори когато се опита да млъкне, те продължиха — литургия към Господ, Ла Санта Муерте, Дева Мария и дори проклетия *sicario*, който явно беше твърдо решен да го раздава негов покровител.

Анхела се домъкна до някаква пълна с топки тръни уличка. Дланите му бяха кални от кръв и прахоляк. Ризата му беше просмукана

и като погледна през рамо, видя, че е оставил зад себе си дълга кървава следа.

Оръжието се пързеляше в ръката му. Пусна го, за да се отърве от тежестта, да се освободи от живота и от смъртта, и продължи да пълзи.

В далечината отекнаха още изстрели, но нямаха нищо общо с него. Вече не.

Анхела си намери полусъборена стена от циментови блокчета и с пъхтене и пъшкане се пропъхна през една цепнатина в нея.

„Защо изобщо си давам труда — запита се. — Просто се предай и умри.“

Вътрешностите му горяха. Щеше да е толкова по-лесно да се просне и да се предаде. Поне нямаше да продължава да е толкова болезнено.

Помъкна се нататък със скимтене.

„Винаги съм бил упорит малък шибаняк.“

Прецени, че бяха го улучили в стомаха, някъде в хълбока и куршумът беше преминал право през балистичната тъкан. Навярно някакъв специален брониран модел. Боже, колко горещо беше. Анхела плуваше в пот. Усещаше как слънцето го притиска като физическа тежест.

Господ го притиска към земята.

Ставай, човече!

Този sicario просто не щеше да млъкне.

Анхела откри, че лежи на червени орнаментирани плочки в задния двор на някаква къща. Лицето му беше вцепенено. Пипна челюстта си и пръстите му намериха кост. Спомни си как Хулио плюе зъби и се зачуди какво ли е останало от собственото му лице. Още един откос изстрели пак го подкани да се размърда със стенания и пъхтене. По-бавно обаче. По-бавно.

Жегата на слънцето му тежеше. Замъкна се още малко по-напред. Слънцето прежуряше яко, тежко като олово, и го смазваше в прахоляка.

През воал от пот и кръв Анхела видя изоставената къща.

„Просто да вляза на сянка. Да се махна изпод тежестта.“

Можеше да си почине веднага щом слънцето спреше да му пържи гърба.

С последно усилие на волята запълзя напред. Намери някакъв ръб, за който да се хване, изтегли се по него и полетя в празното пространство.

„Какво, по...“

Търколи се и падна на сгърчена купчина. Ръцете му бяха извити под него, краката — праметнати над главата, и усещаше само болка.

В бузата му стържеше тюркоазен бетон.

„Плувен басейн. Проклет плувен басейн.“

Анхела се присмя сам на себе си. Поредният плувец във Финикс. Върховната обида.

Опита да събере сили и да се претърколи. Накрая успя. Лежеше по гръб и дишаше плитко. Болката прииждаше и се отдръпваше в синхрон със забавящите се удари на сърцето му.

Устата му беше пресъхнала. Искаше да се махне от басейна, но стените му бяха твърде стръмни. Беше си изчерпал енергията. Същинско насекомо, заседнало на дъното на вана и закопняло за глътка.

„Просто ще мине право през теб, идиот такъв. Имаш прекалено много дупки по себе си.“

Забавна мисъл. Тялото му ръси вода като градинска пръскачка като в онези анимации, които гледаше като хлапенце, в тях куршумите не убиваха, а просто пробиваха дупки в тялото.

В далечината престрелката продължаваше, вече звучеше като същинска война. Светът се разпадаше. Анхела се радваше, че няма да доживее да го види. Лежеше неподвижно, втренчен в слънцето и в очакване сърцето му да спре да бие.

Нечия сянка се наведе над него — най-сетне Смъртта беше дошла. Ла Санта Муерте идваше да го вземе. Кльошавата дама идваше да го вземе в обятията си.

Най-накрая го спипа, след като го бе докоснала много отдавна, когато онзи *sicario* опря пистолета си в лицето на Анхела.

Той отново беше на десет години, смразен и вцепенен. Смъртта не го беше подминала — просто изчакваше.

Беше го чакала през цялото време.

[92] „Сприй“ (Spree) — марка плоски пресовани бонбончета от декстроза с различни вкусове. — Б.пр. ↑

[93] Vengan (исп.) — форма в трето лице на глагола vengar — отмъщавам. ↑

ГЛАВА 37

Клиентите в „Локо Март“ се проснаха на пода с идеята, че отвън се стреля от преминаваща кола. Само Луси остана права и втренчена в онова, което е предизвикала.

Два големи пикапа паркираха — един до метрокара, другият — зад него, и отзад в багажниците им стояха групички мъже с автоматични карабини.

Те откриха огън по колата и я посипаха с куршуми. Прозорците на метрокарчето се строшиха.

Внезапно то се стрелна напред в опит да избяга. Ускори, залюля се, куршумите го разклатиха още няколко пъти, след това се удари в стар пожарен кран и се завъртя на място. Двата пикапа се юрнаха след плячката си като чифт акули.

От тях наскочаха стрелците и тръгнаха да се уверят, че са си изпълнили задачата.

„Аз ги доведох“ — помисли си Луси, но тази мисъл беше съпроводена с увереността, че същото би сполетяло и Анна и децата.

Защо тогава плача?

Така беше най-добре. Луси щеше да се оттегли, а Анна — да продължи мечтания живот във Ванкувър. Ант и Стейси щяха да пораснат, без да разберат дори, че смъртта ги е погалила по бузките с леденостудени пръсти. Те щяха да живеят, а Луси — да се махне оттук. Обърса сълзите си с опакото на ръката. Трябваше да се разкара от Финикс. Трябваше да избяга, докато още можеше...

Забеляза двама души с извадени пистолети да се крият зад рафтовете с бонбони. Единият говореше по мобилен телефон. Другият ѝ смигна.

— Не се притеснявай, скъпа — провлачи той с тексаски акцент. — Няма да оставим това току-така. Когато тръгнат след някой наш, значи тръгват след всички ни...

Двамата с приятеля му се изнизаха през вратата и се нахвърлиха на убийците с гърмящи пистолети.

„Тексасци? Но аз не съм тексаска.“

Колата. Тексаските номера.

Убийците се пръснаха да търсят прикритие и отвърнаха на огъня, когато тексасците свалиха един от техните.

Луси събра достатъчно воля да се хвърли на пода, а тексасците се втурнаха обратно в общия магазин, подвиквайки триумфално, докато след тях се сипеше олово. Издрънчаха стъкла. Куршумите свистяха и трещяха из магазина.

— Точно така, копелета! Не бива да се заяждате с Тексас! — извика единият защитник.

Другият отново беше лапнал мобилния, обаждаше се на приятели и викаше подкрепления.

От другата страна на улицата пери-веселящите се изсипваха от молитвената шатра. Повечето се пръснаха като осветени с фенерче хлебарки, но някои се запътиха през широкия булевард на път към бензиностанцията, понесли пушки и пистолети.

Издрънчаха още стъкла, когато убийците отвърнаха на огъня. Куршумите рикошираха. Избухнаха картофен чипс и пакетчета с претцели. Тексаското дуо запълзя на лакти по линолеума. Надигнаха се да отговорят на огъня.

— Давай — извика на Луси единият, докато изпразваха пълнителите си. — Махай се оттук! Ние ще те пазим!

Тя рискува да хвърли още един поглед отвъд рафтовете с бонбони. Убийците се разделиха, няколко тръгнаха към метрокара да довършат Анхела, а останалите на прибежки се насочиха към магазина, приведени и без да спират да стрелят. Изглежда, никой не забелязваше пери-веселящите да идват откъм тила им, нито че откриват огън.

Луси се втурна да търси прикритие. Из магазина затрещяха куршуми. Рикошетите свиреха като стършели. Тя се плъзна по плочките, влачейки се през боклуци и разпилени храни.

Другите посетители на „Локо Март“ вече изчезваха през вратата с табелка „само за персонала“. Луси стигна до нея, бутна я и се претърколи отвъд. Преследваше я силният трясък на изстрели.

Отпред в магазина някой пищеше. Тя се втурна отзад и побягна. Зад нея бензоколонките се взривиха.

Въздухът потръпна и над бензиностанцията блъвна черен гъбообразен облак, изпълнен с оранжеви пламъци. Още изстрели. Пукане и гърмежи. Трясъкът на автоматично оръжие.

Луси се спря задъхана с ръце на коленете и се втренчи в надигания се облак. В далечината виеха сирени. Трябваше да се маха оттук. Да намери къде да се скрие.

Болеше я ръката. Когато сведе очи, откри, че през плътта ѝ минава нажежена следа от куршум. От лакътя ѝ се стичаше и капеше кръв. Втренчи се в раната с почуда. Бяха я улучили, а дори не го усети.

Сега обаче, като виждаше раната, я заболя дяволски силно.

Смъкна си тениската и остана по сутиен, а в нагорещения въздух отекваха още изстрели. Откъсна ивица плат и с гримаса я уви около раната. Не смяташе, че ръката е счупена.

„Просто наранена плът“ — каза си и си наложи да потисне истеричния смях, който последва.

Болеше.

— Нищо сериозно — каза на глас. — Нищо. Добре си. Просто се махай оттук!

Говореше си сама. Дърдореше в паниката си, докато навличаше обратно парцаливата си блуза.

— Просто се махни оттук. Добре си. Ще се справиш. Направи каквото искаха. Сега просто се махай. Просто се махай. Вземи си Съни и изчезвай.

Черният облак дим над бензиностанцията видимо нарастваше. Луси засенчи очи, втренчена в кълбящата се гъба. *Наистина* растеше.

— Добре ли си, мис?

Луси се обърна и видя още хора, понесли оръжия.

„Още тексасци.“

Мнозина. “

— Добре съм.

Тя стисна ръката си и закима, наясно, че трябва да се махне, но вместо това усети, че журналистическият ѝ мозък се задейства.

— Какво правите тук? — попита тя, докато тексасците я подминаваха.

— Време е за разплата — отвърна една жена, без да спира. — Те свалиха един от нашите.

Имат предвид Анхела.

Въпреки всичко Луси ги последва. Стигнаха до задния вход на магазина. Той гореше с ярки пламъци, но циментовите блокчета все пак осигуряваха прикритие. Над сградата бълваха горещи вълни и пепел.

Луси надникна зад ъгъла заедно с останалите. Един от пикалите беше целият в пламъци. Убийците бяха приклепени. От позицията си виждаше тексасци да говорят по мобилните си, звъняха си насам-натам.

— Какво става?

— „Първи тексаски патриотичен“ сме ние — отвърна жената. Няколко мъже повдигнаха шапките си. — Връщаме услугата на обществото.

Тексасците се разсмяха зловещо и след това до един се изнизиха от прикритията си, откриха огън и затвориха кръга около влезлите в боя несъстояли се убийци, връщайки си го за всичките унижения.

В далечината се чува още сирени. Полицията и пожарната реагираха на черната колона виещ се дим. Вятърът се усилваше, с него и пожарът. Искри и боклуци валяха над квартала.

По улицата с рев се зададоха още чифт пикапи, натоварени с бандити. Откриха огън — сваляха пери-веселящите на преминаване край молитвената шатра. Бензиностанцията продължаваше да гори. Огнени отпадъци изпълваха синьото небе и валяха като дъжд. Запали се къща от другата страна на улицата и след това внезапно избухна в буйни пламъци. До нея пламна и друга къща.

Пепел и горящи листове се понесоха с горещия сух вятър. Луси се хвана, че ѝ се ще Тимо да снима целия този хаос. Щеше да знае как да улови момента. Малка искра, която се превръща в пожар, става на маелстрьом...

От скривалището си още виждаше надупченото с куршуми метрокарче с тексаските му номера. Искрата. За нейна изненада, изглежда, вратата на пътника беше отворена и вътре нямаше никого.

До колата лежеше труп, но не беше на Анхела.

Луси се хвана да мечтае, че той някак си се е измъкнал. Въпреки че оцеляването на Анна зависеше от смъртта му, не можеше да не му стиска палци. Той беше корав. Можеше да успее.

Ако се вдигне, ще дойде да ме търси.

Тази мисъл охлади Луси, въпреки че я заливаха вълни от изгаряща горещина. Стрелба трещеше и гърмеше около нея. Огнестрелната битка метастазираше. Запали се поредната къща. Бълваше нажежен въздух, димът се сгъстяваше. Пламъците се разгаряха с рев и пукане и се издигаха още по-високо.

Без дори да го осъзнава, Луси откри, че се приближава до малката, надупчена от куршуми кола, присвила очи срещу горещината и кълбящия се прахоляк. Ако беше жив, Анхела щеше да я преследва. Да я убие. Но въпреки това тя се приближи.

„Шибаната му мамица!“

От колата се отдалечаваше кървава следа. Луси тръгна по нея и откри втори мъртъв убиец в уличката. Истина съвсем. Анхела беше оцелял. Усети гъделичкането на суеверието. Беше ли възможно изобщо да го убият? С невероятните си истории как е оцелявал, докато си е проправял път от Мексико и е спечелил доверието на Кейтрин Кейс, й се беше сторил същински приказен герой. Може въобще да не беше човек. Ами ако беше неубиваем демон? Благословен от Ла Санта Муерте и заради това — неспособен да умре...

С нарастващо безпокойство Луси извървя кървавата следа надолу по уличката. Пистолетът на Анхела беше паднал в цепнатина на разбитата стена от циментови блокчета. Тя го вдигна. Беше хлъзгав от кръвта му. Тежеше в ръката й. Луси се пхна през отвора в стената.

Следата водеше до ръба на пресъхнал плувен басейн. На дъното му Анхела лежеше в разрастващо се езеро от собствената си кръв.

За миг Луси го помисли за мъртъв. Счупена марионетка с човешки вид като толкова много други плувци, които беше виждала през годините във Финикс. Но след това той мигна.

Вдигна ръка и сякаш насочи невидим пистолет към нея. Сякаш се целеше за момент, после китката му омекна и се отпусна. Луси претегли пистолета в ръката си.

„Довърши го. Просто го довърши и да се приключи.“

Вместо това слезе долу при умиращата жертва.

— Луси?

— Шшт. Не мърдай.

Внимателно прокара длани по тялото на Анхела. Балистичното яке беше понесло много щета, но нямаше как да е останал невредим след толкова много куршуми, с които го бяха обстрелвали от твърде

много страни. Един от изстрелите си беше проправил пътечка по черепа му. Друг го бе ухапал по лицето. Луси дръпна назад якето. Всмука дъх през зъби. Тениската отдолу беше прогизнала от гъста и лепкава кръв. Журната прокара ръце под нея в търсене на входните рани.

Анхела простена.

— Мислех, че си ме убила.

— Аха — въздъхна Луси. — И аз така мислех.

— Пършива работа. Тези стрелци... — Прошепна той. — Евтинджос.

Луси заприимигва, за да прогони сълзите. Пистолетът беше до нея. Един изстрел и щеше да се свърши.

Нямам никакъв избор. Ще направят същото с Анна.

Би било милост да му тегли куршума.

Анхела се изкашля.

— Хей, Луси?

— Аха?

— Ще спреш ли да ми димиш?

— Не съм запалила цигара, от пожара е.

Всъщност гореше яко. Върху тях валеше пепел. Засипваха ги черни късове изолация и хартия с размер колкото дланта на Луси и сега, когато вдигна очи, осъзна, че пламъците ближат небето от две страни и вятърът свисти над главите им, горещ и натежал от дима.

Луси прегърна главата на Анхела. Пистолетът беше досами нея. Защо не можеше просто да му тегли куршума? Щеше да му окаже милост.

Тя участваше в цялата работа. Това беше маелстрьомът. Цялото зло на света, озовало се в ръцете ѝ. Смазваше я. Притискаше я, за да я превърне в поредното си творение. Следващият агент на ужаса, създател на поредния плувец в пълен с плувци град.

Луси се изправи на крака. Вкопчи ръце под мишниците на Анхела и се захвана да го влачи към плиткия край на плувния басейн.

Той изстена:

— Оу!

— Шшт — скара му тя. — Трябва да те махна оттук.

Анхела се отпусна в ръцете ѝ и тя осъзна, че е припаднал. Или пък току-що беше умрял. Продължи да го влачи. Все едно тътреше

циментов блок.

— Защо трябва да си толкова тежък?

Задъхана и потна, стигна до ръба на басейна. Преметна товара си на ръба на стената, след това слезе долу да му вдигне краката. Нагоре и настрани. Бутна и го претърколи на плочките отвън. Изкатери се горе, запъхтяна и плувнала в пот. Върху двама им валеше пепел. Анхела лежеше неподвижен. Може наистина да беше умрял.

Луси потърси пулс. Не. Жив беше.

Седна и се зачуди как да го махне оттук, при условие че едва беше успяла да го извлече от басейна.

— Луси? — прошепна той. Пак беше в съзнание.

Тя приклепна до него.

— Аха?

— Как се добраха до теб? — попита той. — На кого си казала, че съм с теб?

— На никого. Просто знаеха.

— Притиснаха ли те?

Тя отклони очи, неспособна да срещне погледа му:

— Чрез сестра ми. Заплашиха сестра ми.

— Действена заплаха.

Над тях бълваше дим. Пламъците се приближаваха. Луси се присети за горските пожари в планините и дивите животни, които бягаха от кошмара на ревящите пламъци. А ето я нея, движи се твърде бавно.

Пак помъкна Анхела. Успя да го завлече чак до процепа в стената. В очите ѝ капеше пот. Стичаше се по носа и брадичката ѝ. Къпеше лицето на спътника ѝ. Луси приклепна, като кашляше и се давеше в съгъстващия се дим.

Анхела отново я погледна.

— Просто върви — каза. Пресегна се и я погали по бузата. — Всичко е наред. Наистина. Наред е.

„Не можеш да поправиш вече стореното.“

Недалеч от тях редица къщурки горяха с рев. Ако izolацията им беше наред, сигурно щяха да устоят на огъня, но им бяха избити твърде много прозорци и строшени твърде много врати. Целият квартал приличаше на кутия с прахан. Изложени на показ голи греди и

твърде много възможности огънят и искрите да се загнездят и разпалят.

Пожарът се разрастваше, прескачаше от къщите към блокчетата и към съседните комплекси. Сухите като кост пустинни ветрове прихващаха пламъците и ги шибаха във висините. Ревът на пожара беше като връхлитащ ги товарен влак.

— Бягай — прошепна Анхела.

Луси забеляза изоставена ръчна количка. Отиде да я докара, проклинайки собствената си упоритост. Гърбът ѝ възрази мъчително, когато се опита да прехвърли Анхела в количката. За малко да я прекатури, но успя да я уравни навреме. Смогна да го настани вътре.

Едната гума беше спаднала. Естествено. Кой би си дал труда да я помпи?

Взриви се още една къща, обгърната от мощни пламъци, които сякаш идваха изотвътре, цялата дървения ревеше, оживяла едновременно, а обкръжаващата я горещина предизвика спонтанно запалване.

Луси сграбчи дръжките и трмаво се захвана да бута Анхела надолу по улицата. Все повече и повече къщи се запалваха.

Заля я изгаряща горещина.

Анхела лежеше омекнал в количката с вид на вече умрял.

Каква съм глупачка.

Луси хвърли един поглед през рамо и удвои трмавия си бяг.

Зад нея небето изпълваше бурна и гладна завеса от огън. Колкото и да тичаше, нямаше да успее вечно да изпреварва пламъците, нито имаше откъде да ги заобиколи. Пред нея улицата на предградието свършваше задънена.

Никога нямаше да успее да замъкне Анхела през всичките къщи и задни дворчета пред себе си и въпреки това да изпревари догонващите ги отзад пламъци. Луси с проклетие остави количката и хукна към огъня.

Малки проблясващи пламъчета вече се разгаряха, разнесени от вихреците се отпадъци. Тя сграбчи парче суха дървения и я пхна в огъня. Със самоделната факла в ръка изтича обратно в посоката, откъдето идваше.

„Ако това не свърши работа, ще си идем с адската канонада.“

Изтича отвъд мястото, където Анхела лежеше като строшена кукла в количката, и се захвана да пали нови къщи.

Запали всичките в края на задънената улица, търчеше през стаите им, окуражаваше огъня и се местеше от къща на къща.

Пламъците сияеха и се разрастваха. Ревяха.

Луси изтърча обратно до Анхела. Сега бяха притиснати между две растящи стени от пламъци — една отпред и една отзад. Въздухът беше непоносимо горещ. Тя измъкна водосреза от количката и двамата се проснаха заедно на нагорещения асфалт. Луси се пресегна и го стисна за ръката.

Преди много време беше интервюирала огнеборци. Още по времето, когато имаха интерес да се опитват да контролират огромните пожари, които поглъщаха планинските гори.

Един от специалистите по дивата природа ѝ описа как с екипа си за малко да изгорят до смърт, когато пожарът се обърнал срещу тях, докато изкачвали някакъв хълм. Пламъците ги преследвали в тревата и на тях им хрумнало да запалят ливадите пред себе си. Така и сторили и пожарът се юрнал по склона, но се натъкнал на почерняла, неспособна да го захрани земя, каквато били разкрили пожарникарите.

Така нейният човек беше спасил живота на хората си.

Горещината около двама им нарастваше. Анхела простена. Беше изгубил невероятно количество кръв.

Каква съм глупачка — помисли си пак Луси, но не избяга.

Маелстрьомът превръщаше хората в животни. Почти беше успял да докопа и нея. Но сега най-сетне си мислеше, че разбира. Маелстрьомът от страх можеше да накара почти всеки да се принизи повече, отколкото досега. Да те откъсне от съседите, да ги размие по оградите.

Но тя най-сетне си мислеше, че разбира онези неколцина, които устояваха на нарковците и всичките cholobis, опъваха се на парите и на водосрезите, на опълченията — всичките тези хора, избрали правилния път вместо лесния. Вместо безопасния. Вместо умния.

Намираще се наскреж маелстрьома, но той бе изгубил значение. Луси държеше за ръка водосреза, когото беше убила, а пламъците се издигаха все по-високи.

Не избяга. Или щеше да изгори тук — част от целия кошмар, роден с нейна помощ, или щеше да си тръгне свободна и пречистена.

Навсякъде около нея огънят се издигаше все по-високо.
Кожата на Луси започна да се препича.

ГЛАВА 38

Мария надуши дима много преди да ги достигнат пожарите. Но още тогава осъзна, че има нещо гнило. Разбра го по това как биячите на Ветеринаря до един се обърнаха на запад и как взеха да се стягат. Видя го по това, че всички спряха да я закачат.

Деймиън изтърча покрай нея.

— Какво става?

— Шибано голяма престрелка — извика той. — Трябва да турим някакви пери-веселячета на мястото им.

— А какъв е този дим?

Деймиън се изсмя:

— Целият свят гори!

Биячите на Ветеринаря търчаха и скачаха в пикалите си. Проверяха зарядите на автоматите си. Потегляха сред облаци прах, които горещият вятър разнасяше.

— Пусни ме! — извика Мария на Деймиън.

— Да не си полудяла?

— Просто ми хвърли ключа. Никой няма и да разбере!

Той се огледа.

— Хвърли ми онзи ключ и го наречи жертвоприношение към Кльощавата дама. Отиваш да стреляш по хора, нали знаеш, че и те ще стрелят по теб в отговор!

Ветеринаря излезе от предната врата на имението си. Деймиън безпомощно сви рамене в посока на момичето.

— Съжалявам, Мария. Не мога.

Изтича към пикапа си и се метна отзад. Приклекна, когато гумите изсвириха на излизане от оградата. Ветеринаря мина право покрай Мария и се качи в собствената си кола с четворно предаване. Минута по-късно имотът затихна, като изключим лакомото душене на хиените.

На никого не му пукаше за Мария.

Димът се сгъсти. Слънцето залязваше червено през пламъците. Никой не се върна в имението. В далечината пламъците се разрастваха. Голям як пожар.

Хиените до една се взираха в пламъците и гледаха с наострени уши, а носовете им трепкаха, щом към тях лъхнеше дим. Обикаляха от единия до другия край на оградата си. Мъчеха се да намерят изход, осъзна Мария.

В далечината се разнесе стрелба и от покривите се обади ехо. Мария се опита да прецени дали това е на добре, или на зле. Падна нощ и никой не се завърна. Престрелката продължаваше.

Небето над нея беше потъмняло от бълващия дим и озарено от искри. Горещи чисторби се носеха в небесата и горещият вятър ги издигаше като примигващи пластмасови фенери. Минаваше време и димът се сгъсти още повече. Мария приклепна и заедно с хиените наблюдаваше хоризонта за следи от предстоящата им съдба, която не можеха да избегнат.

— Искаш ли да излезеш оттук?

Някаква сянка мърдаше в нощта.

— Тууми?

Той изникна куцешком от тъмнината. В ръката му в сребърно блестеше масивен револвер. Магнум 44 калибър. Мария си каза, че никога не се е радвала толкова да види някого.

— Какво правиш тук?

— Стана ми тъжно, че ще си сам-самичка и Ветеринаря е забравил да заключи предната порта на излизане... — Тууми изкуца до клетката й. — Как да те извадим оттук?

— Ето там има ключ.

Спасителят й изкуцука до площадката, където биячите на Ветеринаря бяха играли на карти. Сякаш мина цяла вечност, докато се върне, но миг по-късно беше извадил Мария на свобода и я гушна силно.

— Хайде — каза. — Трябва да се махаме оттук. Навсякъде има схватки. Не искам да ни заклепят в някоя престрелка.

Погледнат отблизо, изглеждаше ужасно. Парцалив и изтощен. Кракът му беше опакован в тежка самоделна шина и лицето му бе стегнато от болка.

— Облегни се на мен — предложи Мария.

— Какво е станало с ръката ти?

— Нищо. Всичко е наред — тя изведе Тууми от имението. — Дръж се.

— Какво правиш? Да не си луда?

Тя го пренебрегна и изтича обратно зад оградата. Грабна ключовете от клетките на хиените. Върна се и им отключи. Те се напериха при дрънченето на веригите, които тя отпусна. И след това Мария хукна.

Хиените бяха бързи.

Санта Муерте, шибана майко, колко бяха бързи!

Чу ги да се удрят в портичката. Телта задрънча в трещяща каскада.

Тууми вдигна оръжието си.

— Внимавай!

Мария се хвърли през голямата врата, а Тууми я хлопна зад нея. Резето се заключи. Хиените се блъснаха в оградата. Желязото изтрака. Разтреперана, Мария отскочи с писък.

— Ти си loco, момиче!

— Loca. Estoy loca — поправи го отсъстващо Мария. — Ако Ветеринаря се върне, може да остане изненадан... — тя прегърна Тууми през кръста и го подкани. — Хайде. Да вървим.

Във всички посоки горяха пожари. Бяха стигнали дори до хълмовете — виждаше огнените колони да препускат нагоре, оставили сагуарите да горят като факли в мрака — стотици христосовци, разпнати и подпалени, падащи и превръщащи се в част от цялата гигантска клада.

Тууми тежко се облягаше на Мария и едва дишаше при всяка куцаща крачка.

Над главите им засвистяха перки на хеликоптер. Тежко и многозначително фиу-фиу, което се местеше към пожара и трясъка на автоматичните оръжия.

— Все едно гори целият свят — промърмори Мария.

— Може и целият да е — съгласи се Тууми. — Изключиха мобилните мрежи, та пери-веселящите да не могат да се организират по-сериозно.

Хълмове и постройки. Самото небе гореше. Във въздуха се вихреха пламтящи чисторби и пълни с кървища вестници — ярки

оранжеви звезди в задръстеното небе.

„Така изглежда адът.“

Точно за този ад предупреждавах Мария, когато беше ходила на църква. Там попадаха грешниците. Само дете май сега дверите му бяха отворени за всички, без да го е грижа за хора като нея и Тууми, попаднали случайно в мелницата, пък и за чудовища като Ветеринаря.

Двамата продължиха нататък, препъвайки се през озарената нощ. Два пъти се натъкнаха на беснеещи банди. Веднъж бяха зонъри и Тууми поговори успокоително с тях, за да ги оставят на мира. Втория път излязоха тексасци с факли — палеха къщите — и Мария ги убеди, че двамата с чернокожия не заслужават разплата.

— Като гледам, добре се справяме в екип — отбеляза Тууми, докато отдъхваха в един вход.

Пукането и трясъка на пушки и пистолети отекваха над покривите. Все повече квартали се включваха в престрелката.

Мария избърса потта и пепелта от лицето си.

— Смяташ ли, че къщите ти изобщо са си на мястото?

— Предполагам, че скоро ще открием.

Лицето на Тууми беше окъпано в пот и изкривено в гримаса на страдание.

— Добре ли си?

— Всичко е наред, Краличке. Идеално. Трябва да се размърдаме.

Мария го спря и попита:

— Защо дойде да ме търсиш? Не беше длъжен.

Тууми се разсмя и простена:

— За малко да се откажа.

— Но все пак дойде.

Той сведе очи към пистолета в ръцете си:

— Понякога осъзнаваш, че ако не рискуваш нещо, за да оживееш, става по-зле от смъртта.

— Аз искам да живея — обяви Мария.

— Всички искаме да живеем — отвърна Тууми.

— Ще трябва да се махнем оттук.

Той се засмя.

— След случилото се... — той поклати глава. — Може да се обзаложиш, че калитата и невадската гвардия ще се сражават още по-

яростно да удържат границите... — махна с ръка към горящия град. — Това тук е урок за всеки, който знае къде да гледа.

— Вече никой няма да иска тексасците, нали така?

Тууми се изправи на крака.

— Може ли да ги виниш? — подаде пистолета си на Мария. — Ето, трябва да видиш как се прави. Дръж го. Когато стреля, има откат.

— Защо ми го показваш?

Той я изглежда сериозно:

— Защото, ако някой дойде да ни търси и се стигне до бягство, искам да *тичаш*.

— Ти ще се справиш.

Но Мария се съмняваше толкова повече в това, колкото по-дълго вървяха и покрай колкото повече вихреци се схватки минаваха.

Горещината на нощта и пожарите беше като задавящо одеяло и без вода, все едно вървяха през пустиня. Когато най-сетне стигнаха до бежански лагер близо до „дружеските“ помпи, двамата намериха само пепел и отпадъци. Шперплатовите коптори. Червенокръстките палатки. Всичко беше изчезнало.

Имаше димящи трупове. Мирият на печено месо изпълваше въздуха. Из боклука ровеха животни — диви кучета и койоти, които късаха труповете и се зъбеха едни на други. Мария и Тууми внимателно заобиколиха през руините и се опитаха да проверят дали помпите работят. Чернокожият стискаше насочения към глутниците животни пистолет, а момичето се чудеше какво ли ще правят, ако зверовете наистина им се нахвърлят. Бяха твърде много, че да ги застрелят всичките.

Тууми изучаваше помпите от ръба на площадчето.

— Не мисля, че работят. Електрониката сигурно се е стопила, когато всичко е пламнало.

Мария се втренчи с копнеж в мъртвите помпи и си пожела да беше взела вода от имота на Ветеринаря.

Глутниците кучета продължиха да обикалят труповете.

— Трябва да се махнем от Финикс.

Тууми се изсмя тъжно:

— И къде да идем?

— На север. В Кали. Където и да е.

— И как ще го постигнеш? Ветеринаря притежава повечето хора, които знаят как да преджапат през Колорадо... — той поклати глава. — Веднъж вече ме пипнаха по този начин, нали помниш? Той ще сложи хора да ни следят.

— Може Ветеринаря да е мъртъв.

— Мислиш ли?

Не, не го мислеше. Ветеринаря никога нямаше да умре. Той беше демон. С все хиените си. Те също никога нямаше да умрат.

— Освен това — продължи Тууми — ние сме разорени, а цената за тексасци ще се вдигне. Всички още по-отчаяно отпреди ще се напъват да се махнат оттук. Цената ще се вдигне до небесата. Трябва да печелим време, да съберем малко пари и след това да тръгнем. Помогни ми да стана. Като се върнем в къщата ми, ще съставим план.

— Наистина ли смяташ, че къщата ти още е здрава? — попита Мария.

Тууми се разсмя мрачно:

— Дявол го взел, ако знам.

Ново ято хеликоптери се юрна във въздуха над тях — тъмни птици на фона на оранжевия пожар и пълното с прахоляк небе.

Мария проследи преминаването им, адски бързаха към някаква цел, за която дори не можеше да се сети. Може би бяха пожарникари и се опитваха да овладеят огъня. Или пък идваше Националната гвардия — да сложи хората по местата им.

— Смятам да се опитам да пресечем — каза тя — без водач.

— Ще си умреш при реката.

Мария остро се изсмя.

— И тук съм мъртва. Просто отнема повече време.

Покрай тях префуча бронетранспортър. Изглеждаше малък и незначителен на празната улица. Безполезен пред лицето на пожара, който запълваше все по-голяма част от хоризонта.

— И... какво? Просто ще вървиш пеша през триста мили пустиня и ще плуваш в Колорадо? Дори професионалистите не успяват всеки път да прекарат хората си.

— Както ти каза, професионалистите и без друго ще ме поднесат на Ветеринаря. А и ако се задържа тук... — момичето сви рамене. — Ветеринаря сигурно ще излезе от тази каша още по-силен. А надуши ли веднъж, че още съм тук, несъмнено пак ще прати да ме доведат.

— Можеш да се скриеш при мен. Този път ще внимаваме повече. Ще се справим.

Тууми прозвуча досущ като баща ѝ — обещавахе невъзможни неща, понеже искаше да вярва в тях. А сега и той ѝ гарантираше сигурност и защита и на Мария много ѝ се искаше да му повярва. Да повярва, че някак си може да разчита на по-възрастния и опитен мъж да се погрижи за нея. Да я осигури. Да ѝ разреши проблемите. Точно както бе възлагала надеждите си на тате, а Сара — на Майк Ратан.

— Можем да тръгнем и двамата — предложи. — Да прекосим заедно реката.

Тууми потупа крака си:

— Не мисля, че съм във форма нито за повечко ходене, нито за плуване. Ръката ти също не изглежда добре.

Мария сви пулсиращата си длан в юмрук и я скри от погледа му.

— Ще намерим начин.

— А сега кой разказва лъскави небивалици?

Тя се умълча. Той я стисна за рамото.

— Поне изчакай ден-два, преди да тръгнеш.

— Защо? Че да можеш да ме разубедиш ли?

— Не — Тууми се изправи с изпъшкване. — Трябва да те науча да стреляш с този пистолет.

ГЛАВА 39

Анхела отново готвеше с майка си. Тя правеше тамалес^[94] — взимаше царевични листа и нишесте и ги увиваше около червени парченца свинско. На заден фон свиреше стара песен на Дон Омар^[95] и тя се смееше, усмихваше се, докато работеше, танцуваше в такт с музиката и хлапето надзърташе очаровано над плота.

— Вземи си стол — каза му майка. — Отдолу не се вижда добре.

Анхела се покатери до нея.

Тя му показа как да увива питката. Когато я нарече царевично суши, майка му се разсмя и го прегърна. Правиха царевичното суши заедно, а тя го закачаше, че ще е хубаво да научи японски и да се хване с този бизнес, щом толкова обича суши, и споделяха неизмерима близост в очакване сестрите му да се приберат от училище.

Анхела си спомняше горещината, лъхаща от гърнето, в което майка му запарваше всичките тамалес. Спомняше си плочките по плота, както и дребните елементи в сцената — аромата и червената престилка, която носеше майка...

Тъжно му беше, понеже знаеше, че това е само спомен и тя е мъртва и Мексико заедно с нея, също и Айя и Селена, както и Папа. Но реши, че всичко е наред. Поне вече можеше да бъде с Майка. Беше в безопасност и надушваше аромата на царевицата и усещаше жегата на парата. Надушваше огъня в печката. Надушваше и дима.

Майка го гледаше странно. Той осъзна, че гори.

Цялото му тяло пламтеше нажежено.

Майка продължаваше да повтаря:

— Трябва да те заведем на лекар.

Анхела искаше да ѝ обясни, че всичко е наред. Всичко умира. Тя в крайна сметка беше мъртва, така че защо ѝ беше да се тревожи за него? Но тя се молеше на Девата да го защити и той се опитваше да ѝ обясни отново, че всъщност няма останало нищо за спасяване, че те с Девата и Исус отдавна са тръгнали по различни пътища, обаче тя въпреки това стоеше коленичила до него и се молеше...

— Събуди се. Хайде, де. Събуди се!

Тя го целуваше, дишаше вместо него; Анхела изпъшка. Опита се да седне. Падна, разкъсван от болка.

Луси се отпусна назад на пети. Потна и петносана, хубавата журна го гледаше изпитателно — неговата лична светица.

Не беше лош начин да се събудиш.

Само дето адски болеше. Дяволски много болеше. Той не можеше да мръдне и на инч, без да го заболи — а до него беше коленичил някакъв тип с игла в ръката.

— Е, определено не е мъртъв — пошегува се мъжът.

— Дръж се — каза Луси и стисна ръката на Анхела.

Искаше да й каже, че ръката го боли, понеже го е стиснала твърде силно, но мъжът заби иглата в кожата му.

Анхела потъна в бездната.

Онзи sicario седеше до него. И двамата бяха седнали на малки пластмасови столчета и дежуреха до тялото на мъжа, когото sicario беше убил. Анхела знаеше, че убиецът е лош човек и че представлява изключителна опасност за него, но мъжът, изглежда, харесваше присъствието му и Анхела не смееше да избяга.

Въпросният sicario държеше шишенце с мескал в ръка и го използваше да ръкомаха към жертвата, която току-що беше убил.

— Ето така става — казваше sicario. — Живей, както искаш да умреш, и умри, както си живял, нали знаеш? — погледна сериозно към Анхела. — Запомни го, mijo. Живеем, както искаме да умрем, и умираме, както сме живели. Сготвиш ли ястие с олово, оловото ще те сготви теб.

Анхела знаеше, че в този облик всъщност се крие собственият му баща. Този sicario беше истинският му татко. Не полицаят, с когото беше избягал преди години на север и който му беше обещал, че всичко ще е наред и че нарковците не се интересуват от него. Човекът, загубил цялото си семейство, понеже не знаеше как да души вятъра и да разбира кога се е обърнал срещу него.

Този sicario беше истинският баща на Анхела. Този убиец виждаше света без розови очила.

— Така че аз ще умра, както съм живял, но за теб не е задължително — допълни sicario. — Ти иди в Ел Норте. Направи втори опит. Без повече ястия с олово.

— А какво ще стане с Мама и Айя?

— Няма да взимаш никого със себе си, ¿entiendes?^[96] — Убиецът разтърси предупредително бутилчицата. — Или правиш така, или оставаш тук и живееш, както се каниш да умреш, и умираш, както си живял. Затова иди на север и започни на чисто. Тук, долу, е твърде горещо за теб.

— Но аз няма да живея така, както искам да умра.

Убиецът се разсмя:

— Не се притеснявай за това, mijo. Ще оживееш.

Наведе се с бутилката мескал и започна да ръга тялото на Анхела с гърлото ѝ. И където го докоснеше с нея, в плътта му се отваряха чудотворни дупки. Лееше се кръв. Анхела се взираше в раните си от куршуми. Не го беше страх. Раните боляха, но му се струаха правилни. Сякаш винаги се бе очаквало да ги има.

— Имам дупки в мен — промърмори.

Онзи sicario отпи от мескала и се разсмя:

— Ами накарай своята жена да ги зашие.

— Тя ме заши...

— Не онази жена — sicario му се стори разочарован. — А другата, дето на първо място ти ги е отворила! — отпи от бутилката, след това пак ръчна Анхела с нея и го дари с още една дупка от куршум. — Наистина си твърде глупав да живееш. Stupido. Идиот... — още две ръчвания. Две нови дупки.

— Испанският ти куца.

Онзи sicario се разсмя:

— Толкова време си отсъствал, откъде ще знаеш? — и се ухили на Анхела. — Искаш ли един съвет, mijo? Не ядосвай las mujeres^[97]... По-добре се живее в пустош, отколкото с гневна жена. Нали знаеш поговорката? Дълбока verdad^[98] има тука, mijo. Все тая дали е в Мексико, или в картелно Чиуауа, или тук, горе, в Ел Норте. Ядосаната жена ще ти резне топките и ще те остави да пееш като птичка.

— Но аз не съм женен.

Онзи sicario се усмихна многозначително:

— Така казват всичките малки гангстерчета, които търчат около фустите си... — и вдигна обвинително пръст. — Но момичетата си знаят най-добре. Знаят в какво си се забъркал. Дори да не го казват, пак знаят. Виж само какво стана с мен! — той посочи тялото си и Анхела видя, че и той е нашарен с дупки от куршуми.

— Нали виждаш какво направи жена ми? — каза sicario. — А сега те всички пеят песни за тази рута. Очакваше се да бъде моето corrido^[99], но го посветиха на нея, а аз какво получих? Няколко стиха и после кучката ми причини това... — той се наведе, жестикулирайки яростно с бутилката. — И тази част в песента, дето я бия, докато вземе да плюе кръв? Не е вярна! Кълна се в майка си. Да, бе, може и да съм се поразвихрил. Но никога не съм я удрял силно! — той поклати сериозно глава. — И всичкото това в песента е лъжа!

Анхела се разсмя на оправданията му.

— Хубаво тогава, че не си отишъл на север. Жените тук, горе, хич не ги понасят такива работи.

Онзи sicario му се стори разочарован:

— Точно това се опитвам да ти кажа, mijo! Не мами северните жени! Те ще те прецакат.

Анхела го погледна, объркан.

— Но аз току-що я срещнах.

Онзи sicario разстроено вдигна ръце към небесата.

— Той е твърде тъп да живее, Кльоцава майко! Опитвам се да му обясня, но съм виждал и cholobis с повече мозък от него! Нека просто да го гръмна. Ще е по-добре за всички ни!

Анхела се събуди с вик.

Луси се наведе над него и нежно положи длан на челото му. Той имаше чувството, че го е сгазил влак и от тялото му е останало само насинено и накъсано месо.

Намираше се в полузавършена стая от шперплат с оголени гвоздеи. От един на стената висеше торбичка с кръвна плазма. До нея от нагърчен плакат в пациента се вираше Бритни Спийърс. Ботоксирана и беззъба, но все пак ставаше да си теглиш една чекия насаме.

Анхела направо се пържеше в горещината. Опита се да отхвърли завивките, но напипа само собствената си хлъзгава от потта кожа. Ръбци от куршуми и нови рани. История на всичките му грешки.

Някой беше копал в гърдите и вътрешностите му. Нови шевове стискаха плътта му. Спомни си как преди години беше вдигнал ризата си пред Кейтрин Кейс, когато се срещнаха за първи път. Казваше, че не се страхува от куршумите. Пъчеше се с белезите си.

„Е сега ще имам още повече.“

Опита да се надигне, но се оказа твърде трудно. Падна по гръб, разтреперан.

Луси положи нежно ръка на гърдите му.

— Карай полека. Имаш късмет, че си жив.

Той се опита да заговори и накрая изхриптя:

— Agua... — трудно беше да добави още нещо. — Por...

Давай на английски.

— Моля — прошепна. — Вода.

— Имам само от чисторба.

— Бива.

Журната поднесе сламка към устните му, но му взе торбичката, преди да успее да отпие хубава глътка.

— Само толкоз ли? — оплака се Анхела.

— Веднага щом органите присадки прихванат, както трябва, ще можеш да пиеш колкото си искаш.

Искаше му се да спори, но беше толкова уморен, а съдейки по тона й, Луси бездруго нямаше да отстъпи.

— Колко... съм бил аут?

— Една седмица.

Той кимна. Остави очите си да се затворят. Обградиха го спомени от сънищата. Онзи sicario, който му отваряше камара дупки от куршуми със злобна усмивка. Злият убиец и бутилката му с мескал, вечно ядосан заради жените и верността...

Анхела отвори очи, втренчи се в тавана и се замисли за дългове и предателства. За убийци и стари corridos. Песни за насилие и отъмщение. Беше жив. Каква изненада. И Луси седеше до него. Жената, която беше уредила да го застрелят.

— Така, значи... — прошепна той. — Първо ме убиваш... после... — преглътна, гърлото му лепнеше от сухота. — После ме

спасяваш?

Луси се разсмя виновно:

— Така излиза.

— Ти си... — той преглътна отново. — Много откачена кучка си, нали знаеш?

За негова изненада Луси се разсмя още по-силно. А след това и той започна да се смее — измъчено хриптене, което толкова болеше, че почти му секна дъхът, само дето беше толкова хубаво, че можеше да се смее изобщо...

Посегна към Луси:

— Ти си... най-хубавото нещо, до което съм се будил.

— Въпреки че си целият надупчен?

— Особено в този случай.

Гледаха се един друг. Луси беше тази, която първа отклони очи.

— Не исках да участвам в това — каза тя. Изправи се рязко и се захвана да събира спринцовки, торбички глюкоза и опаковки дезинфектант около мястото, където беше проснат той. Внезапно си намери работа. Избягваше да го гледа.

— В кое?

— В това — каза тя, все още разтребвайки и без да се обръща. — От Финикс... — и махна с ръка. — По едно време си мислех, че мога просто да го отразявам и няма да ме засегне. А след това изведнъж се оказах всмукана и съм пряк участник. Част от лъжите. От предателствата — бърз засрамен поглед към Анхела. — От убийствата. Част от тях съм. И дори не видях как стана.

— Тръгнали са след семейството ти — каза той. — Така оказват силен натиск.

— Мислех си, че съм имунизирана — тя се засмя горчиво. — Мислех, че познавам това място, и сега се оказва, че съм също толкова мокра, колкото и когато дойдох за първото си назначение. Мислех си, че съм по-добра от всичките тези хора, а излиза, че съм същата като всички тях.

— Всички се пречупват — увери я Анхела. — Ако намериш правилното слабо място, всички се пречупват.

— Откъде знаеш?

— Това ми е работата — той се пресегна към Луси. Болеше. — Ела тук за момент!

Тя приличаше на притиснато в ъгъла животно — искаше всичко друго, но не и да е близо до него, но въпреки това се приближи. Коленичи до него.

Той се пресегна и я хвана за ръката.

— При подходящия натиск всички се пречупват. Ако биеш достатъчно някого, той ще се разприказва. Ако го заплашиш правилно, ще действа. Ако го уплашиш достатъчно, ще подпише...

— Не съм такава!

Анхела я стисна още по-силно:

— На никого нямаше да му пука, ако ме беше оставила да умра. Дори можеше да станеш герой... — сплете пръсти с нейните. — Длъжник съм ти.

— Не, не си — тя не срещна погледа му.

Той не си даде труда да спори.

Луси можеше да претегля тежестта на дълга му спрямо собствената си вина, но Анхела не я обвиняваше за предателството. Човек не съди хората, защото са се огънали под натиск — съди ги по онези моменти, в които са извадили достатъчно късмет да имат избор.

Луси го беше спасила, когато можеше да му обърне гръб. Ако все още се чувстваше виновна за предателството си, е... такъв ѝ беше моралът. Анхела живееше по свои собствени правила и те твърдяха, че предателствата са постоянно явление, случват се по дребни и по големи причини.

Предателства.

Онзи sicario, който мрънкаше за жена му, вкарала цялото това олово в него. Предупреждаваше Анхела да не припка около това женче.

— Казвала ли си на някого за мен? — попита той. — Че работим заедно? Преди калитата да те докопат? На когото и да е?

— Вече ме пита веднъж. Казах ти, че не съм.

— Няма да ти се сърдя, ако си. Просто трябва да знам истината!

— Не съм!

— Маmicата му шибана!

— Какво става?

— Пикапът при теб ли е?

— Ами да. Ходих до „Тайян“ и го взех. Не смятах, че някой ще го следи след...

— Няма нищо. Всичко е наред... — Анхела си пое дълбоко дъх.
— Помогни ми. Трябва да се облека.

— Шегуваш ли се? Шевовите ти дори не са прихванали. И си на системи за растеж на присадките.

— Нямам време за това. Откачи ме... — той със стенание се надигна до седнало положение.

— Да не си луд? — възмути се Луси. — Трябва да почиваш. Дробовите ти са с импланти. И бъбреците също.

— Добре, де.

Имаше чувството, че отвътре е пълен с бръсначи и ръждиви зъбчатки, които го мелят на кайма. Болеше, но успя да се вдигне. Седна, задъхан и разтреперан, и остави болката да отмине.

— Трябва да караш полека.

— Всъщност трябва да карам по-бързо — той се пресегна към окървавените си панталони, борейки се с нахлуващата чернота и желанието да рухне в леглото. — Мисля, че шефката ми е обявила награда за главата ми.

[94] Тамалес — традиционни централноамерикански сарми от царевично тесто с месо, сварено в царевични или бананови листа. — Б.пр. ↑

[95] Don Ornar (William Ornar Landrón Rivera) — популярен пуерторикански изпълнител в стил регетон, носител на „Грами“. — Б.пр. ↑

[96] Entiendes (исп.) — разбрано, ясно (заповедна форма във второ лице на глагола entender). — Б.пр. ↑

[97] Mujeres (исп.) — жени. — Б.пр. ↑

[98] Verdad (исп.) — истина. — Б.пр. ↑

[99] Corrido (исп.) — мексиканска балада. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 40

Той ѝ даваше указания и я водеше през Финикс до изгорелите му предградия.

На Луси Анхела ѝ се струваше ужасно слаб и колкото повече стоеше изправен и се движеше, толкова повече се чудеше тя дали не става свидетел на самоубийството му.

— Все още нищо не разбирам — каза, докато поемаше по поредния завой в предградията. Караха из града, пътъом пресякоха и изгорелите квартали. От овъглените руини на много места още се вдигаше дим, упорита жарава, която отказваше да умре. — Нали Калифорния ме притисна. Когато проверих за последно, Невада и Калифорния не бяха точно приятели.

— Точно това ме притеснява. Продължавам да си мисля за нещо, което се случи точно преди да ме застрелят. Пробвах да използвам кеш-картата си и тя не работеше. Все едно вече бях умрял. Все едно някой ме беше изтрил, нали се сещаш? Калифорния не може да го направи... — Анхела се засмя мрачно. — Но моите хора могат... — посочи ѝ нова улица. — Ето. Натам. Където са онези, дето още стоят.

— Какво точно ще търсим там?

Той я погледна лукаво:

— Отговори.

— Сериозно, на тайни ли ще си играем?

— Защо, ексклузивните права ли искаш?

— Пука ли ти всъщност?

— Добре. Без самоличност съм мъртъв. Не разполагам с пари и начин да пресичам границите. Същият лишен от късмет боклук като тексасците. Ако се появя, някой ще хукне след мен. Така че трябва да намеря начин да се сдобря с Кейтрин Кейс.

— Какво си направил, че да я ядосаш?

— Трябва да е по вина на Бракстън. Копелето ме мрази. Настроил я е срещу мен... — при озадачения поглед на Луси Анхела

обясни: — Главата на правния отдел на ВСЮН... — и сви рамене. — Никога не сме се разбирали.

— Достатъчно, та да реши да те убие?

— Е, нали знаеш как е — той сви пак рамене. — Бих сторил същото за него, ако имах възможност. Все си мисля, че той ни играе номера. Може би продава информация на другата страна.

— Дори Вегас си има предатели?

— Всички гледат да спечелят — водосрезът посочи напред. — Там. Ето това е.

Луси паркира, но не виждаше в изоставените сгради нищо, което да ги отличава от всички останали. Рециклаторите бяха минали през къщите и бяха извадили всички жици, част от дървенията и дори някои стъкла. Зачуди се дали това е дело на Шарлийн. Изглеждаше достатъчно добре свършена работа, че да е резултат от усилията ѝ.

— Какво е това място?

— Тайно скривалище. Помогни ми... — Анхела се облегна на нея и ѝ посочи една от оглозганите до кокал къщи. — Слагаме ги навсякъде из града. За резервни случаи. Ако хората ни се натъкнат на неприятности.

— Колко са?

— Знам за няколко дузини. Сигурно има и още.

— Напълно сте инфилтрирали Финикс, нали?

— Направихме всичко по силите си. Имахме хора на подкупи във всички градски служби. Обещавахме им какво ли не. Местехме семействата им в аркологите „Сайпръс“ на север. Това бяха най-добрите ни информатори... — той погледна към журната. — Семействата правят хората предвидими.

Луси откри, че все още не може да го гледа в очите.

— Хей — той се пресегна и я хвана за ръката. — Вече ти казах, че не е по твоя вина.

Гласът му беше изненадващо нежен — емпатията на човек, който е бил под чужд контрол и знае колко лесно се чупят идеалите у другия. Луси усети почти всеобхватна вълна от благодарност и прошка в гласа му.

— Някой такъв си е намерил Джейми, нали? — попита тя. — Някой в службата му е работел за вас. Някой ваш шпионин.

— Ще трябва да питаш Хулио или неговия човек Восович. Те единствени са знаели със сигурност — Анхела, задъхан, коленичи полека и дръпна парче мокет. Беше залепен. Изпъшка. — Помогни ми. Все още малко не съм... на себе си.

Мокетът се отлепи със силен разпарящ звук и отдолу се показва таен капак.

— Досуц като пиратска съкровищница!

— Скрий го под боклука, който дори боклучарите няма да искат... — Анхела сви рамене. — Плюс че наоколо има достатъчно скривалища, та дори да изгубим едно-две, ще е без значение.

— Имаш предвид, ако половин Финикс изгори?

— Нещо подобно — той отвори капака и разкри спускащо се в мрака тъмно стълбище. — Помогни ми да слеза.

Луси се спусна първа и го преведе полека до мазето. Той щракна ключа и ги окъпа бледата светлина на няколко микрокрушки.

— Батериите все още работят — заключи с облекчение.

Той импровизира, осъзна Луси, докато оглеждаше заредените рафтове, варелите с вода и пакетите чисторби.

Анхела изглеждаше толкова уверен, че би могъл да я измами и да я накара да си мисли, че знае какво прави, но явно едва се крепеше на крака и се бореше да се докопа до шанс, който — ако Луси трябваше да признае честно и вземеше предвид потрошеното му тяло — му се изплъзваше още преди да е разровил складираното в мазето оборудване.

Той извади пистолет и го провери. Взе да вади кутии с патрони и да зарежда пълнители. Тренирани до автоматизъм и успокояващи действия. Задъхан от усилието, измъкна от друга кутия балистично яке и й го метна.

— Това е за теб.

— Очакваме ли да стрелят по мен?

Анхела с усмивка погледна през рамо.

— Ако стоиш до мен ли? Сигурно... — извади още едно яке. — Помогни ми, а? — и подаде ръка. — Не мога да се...

Тя му помогна да се намъкне в куршумоустойчивата броня, след това на свой ред огледа заредените рафтове. Имаше запечатани метални кутии за патрони с етикети на протеинови блокчета и пакети рехидратационни препарати на прах. Отвори една — оказа се пълна. В

ъгъла стоеше петдесетгалонов бидон с вода. Месеци живот, може и повече, като се имат предвид и чисторбите.

— Тук долу е мечтата на препъра^[100] — отбеляза тя.

Анхела изсумтя.

— Шибани препъри.

— Проблем ли имаш с тях?

— Само когато им изсмучем кладенците до сухо — той се изсмя цинично. — Така и не можах да разбера защо хората си мислят, че могат да оцеляват сам-самички. До един си седят в малките бункерчета и си мислят, че ще яхнат самостоятелно апокалипсиса.

— Може да са гледали твърде много стари уестърни.

— Никой не оцелява, ако е самичък — пламът на Анхела накара Луси да заподозре, че всъщност не говори за препърите.

Междувременно той ровеше в кутиите с лекарства и четеше етикетите.

— Обезболяващи... Ах! — грабна няколко таблетки и ги изпи на сухо. — Така е по-добре.

Тършуваше из запасите като откачен. Извади мобилен телефон и разпечата пакет батерии. Зареди телефона и набра номера. Миг по-късно изреждаше кодове пред събеседника си в другия край на линията — поредици цифри и букви. В гласа му зазвънтя напрежение. Усмихна се на Луси, но в гърлото му хъхреха отчаяние и паника.

— Трябва ми спасителен екип — изпъшка. — Аз съм... в оазиса Ацтек. Моля... побързайте. Кървя... — и затвори телефона. Хвана Луси за ръката с припряно: — Хайде! Време е да се махаме.

— Какво правим?

— Тестваме една теория — той я повлече към стълбите с мъчително задъхване. Докато се изкачваха, тежко се облягаше на нея.

Пред къщата Луси тръгна към пикапа си, но Анхела я дръпна в другата посока.

— Не, не с колата. Набива се на очи.

— Набива се... за какво?

Но той вече куцаше по улицата:

— Тази къща става.

Само дето премина през входа и излезе отзад, прекоси двора и се измъкна на следващата празна улица, преди най-накрая да се допрепъва до друга къща.

— Тази май я бива... — изкашля се и отсъстващо избърса кръв от дробовете си върху джинсите. — Да, става. — И посочи стълбите.

— На горния етаж ли искаш да се качиш?

— Трябва да видя!

Очите на Анхела бяха оцъклени, погледът — налудничав.

На половината път нагоре почти падна и Луси бе принудена да го подхване. Вместо да спре, той запълзя нататък.

На горната площадка задъхан обиколи от спалня в спалня, проучваше всяка стая, докато не намери такава с непокътнат прозорец.

Нахлу в нея с олюляване и се просна на пода, втренчен навън. Дишането му беше накъсано, очите — ококорени и стъклени от обезболяващото, болката и усилието. Попита:

— Колко време мина?

— Откога?

— От обаждането ми!

— Може би пет минутки?

— Хайде, да вървим — той сграбчи Луси и я помъкна през стаята. — Тук е добре.

— В килера? Да не си се надрусал?

За миг ѝ се стори, че Анхела се опитва да я изчука, че някак си толкова е литнал след хапчетата, че наистина вярва да е във форма за секс, но той не я гледаше, докато я дърпаше да легне — взираше се в прозореца.

Присви се с накъсано дишане. Ясно се чуваше бълбукащото свирене в увредения му гръден кош от кръвта от огнестрелните рани, събрана дълбоко в дробовете му.

— Шшшт — каза Анхела на Луси, когато тя отново се опита да заговори. Прошепна ѝ. — Чуй само. Те идват. Идват за мен!

Каза го кажи-речи с благоговение.

— Не раз...

Беше по-тихо и от шепот. Бръмчене високо горе — усили се, после внезапно премина в писък.

Прозорецът се строши. През него блъвнаха стъклария и огън. Къщата се разтресе. Луси се сви под напора на вълната нажежен въздух. Притисна се плътно към Анхела с горящи на ретините пламъци. Кожата ѝ се цепеше.

— Какво...

Още една вълна горещина и втори разтърсил къщата удар. Шрапнели разкъсаха стените — ад от огън и разруха.

Насред огнената буря Луси успя да различи Анхела. Усмиваше се. Щастлив, доволен и възхитен, сякаш му бяха дали ценен подарък.

Луси понечи да се надигне, но той я дръпна на земята и заметна якето си върху нея.

Вкараха още един удар. Останките от взрива заваляха чак в килера.

— Обичат да се подсигуряват — прошепна Анхела, докато прегръщаше Луси.

Усмиваше се. В оранжевото сияние на ракетните удари изглеждаше изумително жив — като трескав фанатик, видял бога си да изразява своята воля.

Полека-лека слухът на Луси се възстанови. От небето не падаха повече ракети. Тя се пребори да се изправи и отиде до прозореца, а ботушите ѝ хрущяха по натрошените стъкла.

На две преки от тях към небето се виеше дебела струя дим, в която проблясваха пламъци.

— Твоите хора наистина не те харесват — промърмори тя.

— Аха — съгласи се Анхела. — И на мен започна да ми се струва така.

[100] Препър (от prepreg — англ.) — привърженик на сървайвълизма, който се подготвя и трупа запаси за сериозни катаклизми, които в никой случай не се изчерпват с нашествието на зомбита. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 41

По здрач нападателите се върнаха да се уверят в успеха на удара си.

Анхела затвори очи и се приготви, вслушан в хрущенето на гумите на джипа по стъклата. Електрическият вой на двигателя заглъхна.

Вратите щракнаха и се треснаха. Гласовете на пътниците се разнасяха надлъж и нашир, докато шареха с фенерчета из останките на къщата.

Анхела се беше загнездил дълбоко в изгорелите руини и се надяваше, че Луси ще се окаже достатъчно силна за онова, което имаше нужда да получи от нея. Трудно беше да се предвиди как ще реагира даден човек, когато нещата се сговнеха. Познаваше „пустинни кучета“, които не бяха успели да преглътнат изтласкването на бежанци от границата, и беше виждал гвардейци от Невада да повръщат наред престрелка. Беше се натъквал на cholobis, дето пропускат преднамерено, вместо да отнемат живот.

А Луси все пак го беше пожалила.

По нестабилните камари тухли захрущяха стъпки. Фенерчета шареха по разбитите стъкла и почернелите керемиди.

— И какво точно търсим? — попита единият от новодошлите.

— Късчета и парчета.

— Пфу.

— Стига си се цупил!

Бяха двама. Анхела усети прилив на облекчение. С двама смяташе, че ще успее да се справи. Дори в настоящото си потрошено състояние.

— Искам да знам защо все на мен дават гадните задачи. Пак аз почистих у Ратан. Знаеш ли колко е трудно да изтъркаш мозък от мокета?

— Окървавен мокет не се чисти, идиот такъв. Късаш го и го сменяш.

— Ама чак сега ми го казваш!

— Ето затова не те повишавам.

Анхела изстена:

— Помощ! — и жалостиво проточи: — Поооооомоооощ...

— Проклет да съм!

Новодошлите го обградиха. В очите му блеснаха ярки светодиодни лъчи. Анхела примижа срещу сиянието им. Протягаше се към новодошлите. *Бавно. Съвсееем бавно...* Играеше го жертва. Парче месо, изгорено и почти мъртво.

— Много прилича на специалното ни приятелче от Вегас.

Анхела чудесно си представяше какво виждат онези двамата. Кошмарна жертва на пожар и ракета, полуизгоряла под пепелта и натрошените керемиди. Луси беше запалила косата му и я беше стопила на неравна маса. Той сам си натърка челото със стъкло и остави кръвта и пепелта да се споят на кора.

Двамата непознати приклегнаха край него и запрокарваха фенерчетата си по полупогребаното му тяло.

— Сигурен ли си, че е той?

— Малко по-преебан е, отколкото когато го видях за последно, но успях хубаво да го огледам в „Тайян“.

— Имаш предвид, когато му цунка задника в „Тайян“.

— Изобретателно копеле беше. Какво да ти кажа?

Присвил очи срещу сиянието, Анхела едва различаваше силуетите им. Двама едри мъже. С костюми. Вратовръзки. Изпод саката се показваха оголени пистолети. От коментарите предположи, че са същите калита, с които си беше играл на котка и мишка в моргата, а после и в „Тайян“.

А сега бяха тук и вършеха мръсната работа на Кейтрин Кейс.

Младшият се захвана да маха боклуците от находката си, а вишестоящият му колега приклегна до Анхела.

— Как е хавата, човече? — попита успокоително, докато прокарваше ръце по окървавената риза на Анхела и го претърсваше. — Имаш ли хартийки за нас? Или си ги скрил нейде?

— Сигурно са изгорели на пепел.

— Помощ... — прошепна „жертвата“.

— Разбир'са — изгука му калито. — Без проблеми. Само кажи къде си сложил документите и ще те изкопаем да те закараме до

Червения кръст. Става ли?

Анхела изпусна дъха си в продължителна въздишка и остави очите си едно хубаво да се забелят.

— Мамка му. Изгърваме го. Я го провери целия!

Анхела се остави да го претърколят. Плъзна ръка под мръсните отпадъци. Когато старшият кали се наведе да претърси и под него, той го сграбчи.

Калито се катурна, изваден от равновесие. Анхела изсумтя от болка, когато гаднярът тупна върху него. Чернотата почти го погълна, но успя да измъкне пистолета си изпод отпадъците и да го заби под брадичката на мъжа.

Младши посегна към собственото си оръжие.

— Не мърдай! — извика Луси. — Иначе ще ти пръсна шибаната глава!

Все едно го замрази.

Анхела не можа да сдържи усмивката си. Луси изникна от мрака с предпазливи, потайни стъпки. Той натисна оръжието си по-навътре в гръкляна на собствения си пленник.

— Имам един-два въпроса за теб, голямо момче!

— Шибай се.

— Още една такава дума и ще вкараме куршум в Младши ей там — обясни Анхела. — Хубаво, че сте двамцата. Имам резервно тяло за разпит.

Луси отърва пленника си от пистолета му и отстъпи бързо, за да стои далеч от обсега му. Застана удобно, нащрек и стиснала здраво оръжието си.

— Само няколко въпроса — обади се Анхела. — Ако всичко е наред, може да ви пуснем да си идете.

— Става. Каквото речеш.

Анхела знаеше, че типчето просто печели време, и се надяваше калитата да не осъзнаят колко е слаб.

— За кого работиш?

— Че ти не знаеш ли?

Не му харесваше колко тъмно става. Щеше му се погледът му да се приспособи. Така се чувстваше уязвим.

— Може и да знам, може и да не знам. А може и да ти вкарам куршум в главата, ако отговорът ти е грешен. За Кейс ли работиш?

След дълга пауза:

— Аха.

Луси изсумтя недоверчиво:

— Да, бе.

Тя стреля в крака на Младши. Той падна с вой.

„О, мамка му.“

Старши се метна встрани от Анхела. Той едва успя да го задържи с чувството, че вътрешностите му се разпарят. Ръгна пистолета си още по-силно в гърлото на пленника и го задави.

— Я не мърдай! — викна, докато онзи се мятеше. Старши застина, но Младши тромаво посегна към журната. Дори ранен беше бързак. Луси го фрасна по главата с ръкохватката на пистолета и го събори на земята. Коленичи върху гърба му и заби дулото в основата на черепа му.

— Ако мръднеш, ще ти изсипя канчето с мозък на земята!

Анхела спря да се притеснява дали Луси ще го подкрепи, и започна да се тревожи да не изпадне в треска за кръв.

— Луси?

— Аха?

— Смяташ ли, че можеш да ги оставиш живи?

— Тия копелета преследват сестра ми. Щяха да наранят Стейси и Ант.

— Не точно тези копелета — поправи я Анхела.

— Знаеш, че са посегнали все на някого — гласът на Луси беше толкова равен, че той се притесни дали изобщо има някакъв контрол върху ситуацията.

— Тези хора ми трябва живи, Луси.

— Ами добре. Няма да ги утрепя, ако спрат да лъжат.

Тя ръгна пистолета си в черепа на калито и натика лицето му в тухлите. Анхела усещаше собствения си пленник да се напруга с мисълта, че няма начин да оцелее. Ситуацията се изплъзваше от контрол. Увери го:

— Искam само отговори.

— Ще ни убие и бездруго.

— Помните ли как беше, когато нещата не стояха така? — попита Анхела. — Когато не си гризяхме един друг гърлата?

— Това беше много отдавна.

— О, стига. Аз съм пешка. Ти си пешка. Няма причина да тръгнеш да се жертваш заради някакъв си задник у дома в Ел Ей. Ние сме просто няколко дребни риби, които се намират на приказка. Няма причина да не успеем всички да си тръгнем оттук и да се престорим, че тази лайнобъркачка изобщо не се е случвала. Да се държим делово.

— Ами тя?

— Луси?

Журната не отговори. Анхела се почуди какво ли става в главата ѝ. Колко гняв, бяс, страх и катарзистична нужда да избухне е натрупала в себе си? Колко години е прекарала в града и с отворени на четири очи е следяла за появата на убийци като тези двамата?

— Луси?

— Аха.

— Те са просто войници — каза ѝ Анхела, — същите като мен. Вършат си работата. Взимат си заплатата. Надяват се семействата им да останат в Калифорния. Те са просто малки колелца в голямата машина.

— Опасни колелца.

— Не — той поклати уморено глава. — Това за тях е просто работа. Не си струва умирането... — поколеба се. — И може би някой ден, когато на свой ред докопат теб или мен, ще си спомнят, че сме им направили услуга, и ще си тръгнем живи, вместо да свършим погребани в пустинята.

Най-накрая Луси отвърна:

— Добре, Ангел. Задай си въпросите. Ако казват истината... ще ги оставя да си идат.

— Можем ли да ти вярваме? — попита калито.

— Не си насилвай късмета.

Но напрежението в гласа ѝ се беше променило, сякаш гневът вече не взимаше решенията вместо нея. Анхела си каза, че калитата също са доловили това изменение, понеже усети как пленникът му се отпуска.

— Мога ли да си превържа крака... — попита Младши.

Луси слезе от него и отстъпи бързо назад. Той си смъкна якето и се хвана да бинтова раната.

— Задай си въпросите.

— Калита сте, нали?

— Ами да. Да — Старши въздъхна. — Както и ти каза, от Ел Ей сме.

— И какво, по дяволите, правите на служба във Вегас?

— Такава заповед дойде, само това знам. Трябваше да претърсим къщата и да намерим трупа на вегаския водосрез. Да търсим някакви старши водни права на хартия и току-виж най-сетне изкараме късмет. Това е.

— На хартия? — това напълно сащиса Анхела. — Имаш предвид отсечени дървета? Такъв тип хартия?

— Почти сигурни сме. В компютъра на Ратан нямаше нищо, но знаем, че е сключил сделката за правата. Като проверихме всичките му комуникации, започна да се изяснява, че документацията е била на твърд носител, изобщо не е стигнала до дигитализация. Така че да, именно хартия търсим.

Анхела се разсмя уморено. Разбира се. Можеше да си представи военните от Гражданската война, седнали на една маса с индианците, които са съсипали, да дращят споразуменията си на листове хартия. Всеки един предава перото за писане на следващия, топи острия край в мастило, всеки си изписва името на листа...

Стара хартия за стари права.

— Не разполагам с тези хартии — каза Анхела.

— Стига, де, всички те видяхме да се изнизваш от „Тайян“. И знаем, че са били в Ратан, въпреки че той отричаше пред когото му падне нагоре и надолу по веригата. Знаем, че е държал правата плътно до себе си, докато се е опитвал да ни прецака. Само дето облизахме апартамента му отвсякъде и единственото, което липсваше от него, е каквото си изнесъл, когато те видяхме да се изнизваш така набързо. Събери две и две и ето те, че бягаш с правата ни, след като си утрепал Ратан.

— Не. Не бях аз. Нито съм убил Ратан — увери ги Анхела. — Беше друг от нашите хора, който се опитваше да върти собствена игра. Смяташе, че ще си заработи камара пари, като продаде тези права самичък.

— Аха, Ратан въртеше същия номер и на нас. Все ни повтаряше, че му продали фалшификати, вероятно било тайна операция на Градската управа и нямало дори шанс да върне парите, понеже сега онзи тип бил мъртъв заради някаква нарко щуротия. Типични дивотии

в стил димна завеса. Така, де, ясно, че се хванахме първоначално, беше толкова шантаво, че как да не повярваш... но след това историята просто изтъня прекомерно. Лоша работа, понеже той беше доста готин тип. Но това няма значение. Ти си бил последният в апартамента му, преди да стигнем дотам, тъй че...

— Значи, сега смятате, че въртя същия номер? Копая градинката за себе си?

— Ти си последният оцелял.

— Шибаната му мамица!

Анхела лесно си представи Кейтрин Кейс да събира наличните данни и да си обрисова картина на предателството. Бракътън прецаква твърде очевидни за пропускане неща. Пусни в казана също: Елис в Колорадо — или предател, или мъртвец, но и в двата случая не ѝ е казал за взривяването на стените. И след това Хулио сваля каишката. Една камара неща се прецакват. Предателства. Лъжи.

А накрая и самият Ангел, който изчезва и ѝ разправя, че водните права никакви ги няма.

Представяше си я горе във Вегас, заобиколена от анализаторите си. Всички преглеждат наличните данни. Слушат не само докладите на Анхела, но и всичко, с което шпиони и подслушвачи разполагат за „Ибис“ и Калифорния.

Представяше си я как го слуша да разправя, че правата не са в него, после Калифорния бръмчи и се тръшка, че някой с точното описание на Анхела току-що е избягал с безценните им права право от „Тайян“.

Ако хартиите не бяха в Хулио и калифорнийците не разполагаха с тях, тогава оставаше Анхела, който я лъже.

Имаше смисъл. Кейс следеше общите изводи. Взимаше решения благодарение на тях. И изводите, до които водеха всички тези новини, до един говореха за предателство.

— Всички се подсигуряват двойно напоследък — промърмори Анхела.

— Какво викаш?

— Нищо. Дай ми телефона си. Трябва да се обадя.

Старши се поколеба, после извади мобилния си под внимателното наблюдение на Анхела. Той се претърколи встрани от пленника си и по-далеч от него. Набра номера, без да отлепя едното си

око от калито. Чувстваше се почти олекнал, наясно, че поне неговият проблем може да бъде решен.

Тя вдигна на третото позвъняване.

— Кейс слуша.

— Откога работиш с Калифорния? — попита Анхела.

Пауза.

— Е, Ангел, предполагам, че се случи, щом осъзнах, че прекалено много хора се оказват недостойни за доверие. Ако има едно нещо, на което мога да разчитам обаче, е, че Калифорния ще защитава интересите си. И поне докато интересите ни съвпадат, това ги прави много по-стабилни от собствените ми хора.

— Не съм мъртъв. Какво ще рече това за интересите им?

В далечината чуваше водопад. Шефката му сигурно беше в офиса на ВСЮН и от терасата си гледаше надолу към централния охладителен сондаж. Наслаждаваше се на висящите градини. Заобиколена от процъфтяващия свят, който беше създала.

— Винаги съм знаела, че си от най-добрите ми хора — каза тя.

— Обаче водните права не са и в мен.

— Трудно е за вярване.

— Бракстън ли те наговори? — попита Анхела. — Знаеш, че онзи *pendejo* ме мрази.

Последва кратко колебание.

Той я притисна:

— Той ли беше?

— Има ли значение?

— А ако успея да намеря тези права? — при тези думи калитата наостриха уши, но Анхела ги пренебрегна. — Ако ти ги донеса?

— Искаш да кажеш — понеже са в теб и планираш да ги продадеш така, както всеки от онези, които досега са ги докопали?

— Понеже все още работя за теб! Точно както досега.

— Ще ми се да можех да повярвам.

— Преди ми вярваше.

— Вярвам, че напоследък всеки играе сам за себе си. Това се оказва много достоверно предположение.

— Не и аз обаче. Нали най-вече затова ме прати тук, долу. Аз не правя така.

Кейтрин Кейс се изсмя:

— Добре. Ами щом така викаш, Ангел! В името на доброто старо време. Ако ми предадеш тези права, готова съм да забравя, че този гаф изобщо се е случвал. Ще сваля наградата за главата ти и можеш да се върнеш право у дома в „Сайпръс“. Може да го наречеш „една голяма грешка“.

— Условията ме устройват.

В гласа ѝ зазвънтят желязо:

— Обаче ако правата се окажат в нечийи други ръце, ще знам, че си бил ти, и се кълна, че ще те преследвам до края на живота ти заедно с Калифорния и Аризона.

— Схващам идеята — той замълча за момент. — Надали би могла да задействаш отново самоличностите ми. Би ми помогнало да си свърша работата.

— Ще ми имаш ли доверие, ако кажа, че ще го направя? — попита Кейс.

Анхела ясно долови усмивката в гласа ѝ.

— Никога не съм спирал да работя за теб — напомни ѝ той.

— Харесвам те, Ангеле, но нямам намерение да ме правят на глупачка. Донеси ми онези права и ще обсъдим завръщането ти от мъртвите.

Кейс затвори.

Старшият агент се изсмя:

— Шефката ти звучи като моя шеф.

— Аха. Не е хич сантиментална.

— Твърде зле за теб. Понеже, ако правата не са ти в ръцете, а не са и в нас, ти си ходещ мъртвец.

— Не — Анхела мъчително се вдигна на крака. — Знам къде са.

— *Какво каза?* — Луси и калитата го зяпнаха, шокирани.

— Всички търсят хартия — обясни им Анхела. — А аз знам къде има едно хартиено нещо.

ГЛАВА 42

Проблемът с картите е, че никога не ти казват какво точно има в реалността, помисли си Мария.

Когато с Тууми планираха пътуването, изглеждаше толкова просто.

Можеха да зуумват мащаба на сателитните снимки на градовете, нанизани на брега на река Колорадо. Гледаха язовирните стени. Зяпаха всичката вода и къде точно се намира. Проверяха все още пълните водохранилища и онези, които бяха пресушени и превърнати в стръмни, почти недостъпни каньони.

Всичко им беше подръка за разглеждане и планиране и тя беше подбрала щателно оборудването си. Имаше водни възглавнички, с които да се крепи, и дрехи, които да облече през нощта — направени от черен плат, който щеше да ѝ помогне да изчезне. Беше обмислила колко ниско трябва да плава в спокойните води на водохранилището по време на прехода, едва-едва над нивото на повърхността, та да изглежда студена за инфрачервените мерници.

Можеше да стане. Щеше да успее.

С помощта на Тууми се сдоби с превоз почти до границата — някакви китайски соларни инженери, редовни клиенти на щанда му за *ripusa*. Смятаха, че е интересно да помогнат на едно момиче да осъществи бягството си, докато така и така отиват да инспектират фотоволтаичните си поля, и всичко се беше уредило толкова просто, че Мария направо се виждаше как успява да премине без проблеми.

След това обаче пристигна в Карвър Сити и завари хаос по улиците, далечните брегове на реката блестяха от снайперистки мерници и наблюдателни опълченци. Все едно половин Невада и Калифорния се бяха наредили там, за да са сигурни, че отчаяните жители на Карвър Сити няма да успеят да се промъкнат.

Червенокръстките палатки бяха пълни с хора, които се разболяваха, защото градските водни системи отказваха. Джони-камионите изобщо не стигаха да обслужват сто хиляди души. А сега се

беше нанесла и Националната гвардия с такъв вид, сякаш всеки момент ще изблъска всички от града.

През нощта Мария се промъкна до язовира, над който беше кацнал Карвър Сити.

Нивото беше ниско. Тя се спусна по изтъркания варовик, глиневата пръст и натрошената магма.

Пъхна се още по-надолу в цепнатината в мрака, докато не стигна до скали, издраскани с бележки от любовници и напръскани с боя. *Джоуи и Мей. Вечна пролетна ваканция. Килрой беше тук.* Сърчица, пронизани със стрели. Забавни физиономийки.

Само дето нивото на езерото все още беше далеч под нея.

Мария осъзна, че хората навремето са стигали до тези камъни с лодка и са приставали тук, подписвайки летата, ваканциите и любовите си... И после водите се бяха оттекли под тази поредна кота и бяха оставили не само мръсни кръгове като следи във ваната около водохранилището, но и този вторичен пръстен от спомени и бележки там, където някога за местните се е намирал брегът.

Мария пропълзля още по-надолу по цепнатината. Удряше си пръстите. Обувките ѝ не бяха удобни. Ръката ѝ пулсираше и тя все още се справяше трудно с нея, опитваше се да използва само няколко си останали пръста.

Спусна се до нивото на водата и се захвана да надува водните си поплаватели. Бяха черни като нощта. Завърза косата си под кърпа от същия материал. Тууми беше казал, че това е тъканта, която ѝ трябва. Деветдесет процента черно. Поглъщаше всичката светлина. Нямахше да се вижда на лунна светлина. Можеше да лежи по гръб и полека да цапа по водата. Като костенурка, която едва-едва се подава на повърхността.

Прерови вещите си в опит да прецени какво да вземе и какво да остави. Важните неща беше опаковала в троен пласт стари найлонови торбички с надеждата да не се намократ. Парите, които Тууми ѝ беше дал. Няколко чифта дрехи. Чисторби и енергийни блокчета. Старата тежка хартиена книга, която Майк Ратан ѝ беше подарил и тя импулсивно взе.

Претегли книгата в ръка. Беше тежка, а плуването щеше да е трудно.

Всъщност трябваше да се опита да я продаде. Ратан беше казал, че може да намери клиенти. Пари можеше да носи — книгата не.

Мария приседна на водния бряг и се загледа отсреща. Някъде там щяха да я очакват противниците ѝ. Хора, чиято работа беше да се опитат да я хванат.

Взря се внимателно в отсрещния склон. Враговете също щяха да носят черно, каза си. Щяха да се опитат да се слеят с нощта не по-зле от нея.

Приседна, за да следи брега.

„Ще гледам в течение на час. Ако нищо не мърда през този час, минавам.“

ГЛАВА 43

— И какво, просто ѝ остави водни права за милиони долари, така ли?

— Милиарди най-вероятно. Селското стопанство в Империъл вали струва поне толкова.

— И просто си я оставил да си иде с водните права? — изуми се Луси.

— По това време ме преследваха калита, не се притеснявах за някаква си хартиена книга.

Журната се изсмя:

— Нищо чудно, че шефката ти се опитва да ти пусне ракети. Наистина звучи като фалшива версия.

Стояха точно пред „Тайян“, а пясъчната буря вилнееше и разтърсваше стария пикап, който Анхела беше настоял да вземат от Шарлийн, след като отмъкнаха джипа на калитата и ги оставиха закопани в далечното предградие.

Той се беше облегнал на вратата със затворени очи и гушкаше пликчето с лечебни хранителни добавки. Дишаше плитко, докато стимулаторите на растежа полека капеха във вените му.

— На мое място и ти щеше да я оставиш да си иде с книгата — каза той. — Тя е... стандартно обзавеждане. Всеки воден мениджър или бюрократ я има... дори ти си държиш проклетата книга. Всички вие притежавате хубави първи издания с твърди корици и се преструвате, че много знаете... — отвори уморено очи. — Държете се, все едно до един сте видели как се задава тая гадория... — пак затвори очи и се отпусна на вратата. — Този тип Рейзнър обаче... той е имал прозрения. Знаел е накъде да гледа. Всичките тези днешни типове... Онези, които използват тази книга като трофей... Ами те са същите, които са стояли безучастни и са оставили всичко това да се случи. Сега го наричат един от пророците си. Но тогава не са го слушали. Тогава на никой не му е пукало какво казва този човек... — Анхела изстиска

до капка пликчето и го откачи от иглата в ръката си. — Имаме ли още такива?

— Ти вече си наля три.

— Така ли?

— Христе. Та ти си на ръба. Имаш нужда от почивка.

— Трябва да намеря тези права. Просто си отваряй очите за човека с *ripusas*. Момичето каза, че приятелят ѝ бил продавач на *ripusa*.

— Не може просто да се наливаш със стимуланти на растежа и да си въобразяваш, че ще се излекуваш.

— Не мога да оставя това момиче да си иде и да мисля, че ще оцелея.

— Не ти ли се струва малко иронично, че някаква тексаска бежанка държи ключа към оцеляването ти?

Ангела изгледа мръсно Луси:

— Много ли ти е забавно?

— Може би мъничко...

В битието си на журналист неведнъж ѝ се беше случвало да драска по ръба на някоя статия и да се опитва да провери истината през покрити с пласт прахоляк прозорци, но бе успявала само да различи танца на сенките.

Можеше да прави догадки какви ги вършат всички силни играчи, но никога не бе знаела с точност. И в много случаи бе приключвала разследването си, без да се сдобие с никакво прозрение.

Човек като Джейми умира.

Политик си продава акциите в „Тайян“.

Рей Торес ѝ разправя да обърне гръб на репортажа за определен труп.

Често показваше събития, но рядко надничаше през спечената по прозореца кал към залегналите под тях мотивации. Винаги приемаше, че в една история има скрито нещо по-солидно и големите играчи просто са твърде задовърели в способността си да го прикриват от такива като нея.

Но сега двамата седяха пред „Тайян“ в усиливащата се прашна буря и Луси си изграждаше съвсем различна картина за света.

„Те си нямат представа какво се случва. Това са хората, за които се предполага, че дърпат всички струни, а те импровизират, докато

напредват по пътя.“

— Събуди ме, ако видиш човека с ripusas — Анхела затвори очи.

Ripusas. Съдбата на щати и селца, градове и ферми зависеше от това дали човекът с ripusas ще дойде на работа насред прашна буря.

Беше не по-малко странно и потресащо от историята за овъгления квартал в Южен Финикс и множеството жертви в резултат от тръгнало накриво поръчково убийство.

Из възвишенията на „Саут Маунтийн Парк“ още тлееха пожари — догаряха стари сагуарии, които уж би трябвало да са незапалими. И всичко това — защото някаква бюрократка в Лас Вегас беше решила, че един от водосрезите ѝ играе двойна игра.

А ето го и самия Ангел. Полупобъркан от треската и вярата, че просто трябва да намери подходящия дар за Кралицата на Колорадо, та да я умилостиви.

Можеше да мине за комедия, ако животите на толкова много хора не висяха на косъм.

— Нали знаеш, че вероятно вече е изгоряла заедно с всичките хартии в нея?

Анхела отвори очи:

— Нали знаеш, че се опитвам да съм оптимист?

— Какво ще правиш с тези документи, когато ги вземеш?

— Ще ги дам на шефката си. Защо? — Лицето му беше зачервено и потно. Надзърна през калния въздух към групичката търговци, които опъваха количките си.

— Сериозно ли смяташ да ги дадеш на дамата, която ти пусна ракета на главата?

— Две ракети. Не беше нищо лично.

— Нали знаеш, че ако онези права са в теб, можеш да ги дадеш на Финикс?

— Че за чий да го правя?

Луси махна към съсипания град, обвит в нарастваща прашна омара.

— Малко помощ няма да им е излишна.

Анхела се изсмя и отново затвори очи.

— Финикс е мъртъв. Освен това Кейтрин Кейс ще ме преследва до края на света, ако не ѝ снеса тези права. Няма начин да поема

куршума заради Финикс.

— Дори ако това ще спре всичките страдания?

— Да не съм Исус Христос? Нямам нужда да ставам мъченик. И определено не и за Финикс. Освен това всички страдат. Навсякъде. Просто така е устроен светът.

— Ами тези хора тук, а?

Но той вече спеше, сгърбен над последното пликче с хранителен разтвор. Насън на Луси ѝ изглеждаше стряскащо безвреден. Просто един уморен човек, който е минал през същата месомелачка като всички останали.

Тя си спомни какви съмнения изпитваше Шарлийн, когато се появила с джипа на калитата и намерение да го продадат. Предупредиха я, че не ѝ правят особена услуга, понеже Анхела смяташе, че в превозното средство ще има проследяващи устройства и веднага, щом калитата осъществят контакт с шефовете си, ще тръгнат на лов за него.

Това изобщо не притесни Шарлийн, но тя все пак имаше въпроси.

— Сигурна ли си? — попита тя Луси. — Струва ли си наистина?

Беше покрита със сажди от спасителната операция и се опитваше да сглоби още нови къщи след потушаването на бунтовете и когато зададе този въпрос, се държеше така, все едно говори за бизнеса си. Но Луси знаеше, че всъщност пита за Анхела, който вече беше изпълзвал в пикапа на Шарлийн, където заби в една вена първата игла с медицински стимулант на растежа, и сега се беше прегърбил на седалката почти в безсъзнание, гушнал пликчето, което се оттичаше в него.

„Дали си струваше?“

Най-голямата статия в кариерата ѝ. Струваше ли си риска?

Но господи, само каква история! Същинско злато беше и самият разказ на пряк свидетел как изгаря половината Финикс заради провалено поръчково убийство. Да не говорим за останалата част.

И ето я пак Шарлийн в главата ѝ да пита дали си струва. Поредната статия. Поредната публикация. Нови хитове. Повечко цъкания. Повече отзиви. И за какво?

Заради #PhoenixDowntheTubes?

— Опасен е — беше отбелязала Шарлийн.

— Не е съвсем лош. Освен това в момента едва може да си мърда ръцете.

— Не това имах предвид. Двамата с него...

— Голямо момиче съм. Повярвай ми, мога да се справя с него — Луси беше показала на Шарлийн взетия от калитата пистолет. — Въоръжена съм и съм опасна...

Това накара приятелката ѝ да се ухили широко и да покаже венците си с липсващи предни зъби.

— Направо ми олекна!

От пистолета и на Луси ѝ олекваше, както си седеше до спящия водосрез. Прашната буря клатеше пикапа и с усилването ѝ тя доби чувството, че се намира в странен спасителен пашкул. Прашните филтри съскаха тихичко и пречистваха въздуха. След всичките торбички с лечебен разтвор спътникът ѝ изглеждаше почти човешки. Изпит, но функционален.

— Много обичам съвременната медицина — беше казал, докато изцеждаше първата торбичка до сухо. — Ако като по-млад имах такова сокче, обзалагам се, че и белези нямаше да ми останат.

Поредният порив на вятъра разлюля пикапа. Навън изглеждаше така, сякаш Финикс ще последва цивилизацията на Хохокам.

Над тях на улицата грееше билборд „ФИНИКС СЕ ВЪЗРАЖДА“, но изглежда, вятърът беше повредил екрана. Постоянно примигваше — някакво електрическо късо съединение. Беше дразнещо, понеже се случваше неритмично. Работи за момент. После гасне. След това пак се включва и грее, преди за няколко секунди да изпадне в цикъл на мъждукане и примигване.

Зад билборда стърчеше аркологията „Тайян“ — редици стъклени офиси и ярките светлини на лампите с дневен спектър, грейнали над секциите на вертикалните ѝ ферми. Светлините на „Тайян“ не примигваха. Хората, които живееха и работеха там, можеха дори и да не знаят, че се развихря буря. Стояха си на хладно и удобно зад въздушните филтри и под климатиците си, водата им се пречистваше сама и сигурно дори не им пукаше, че светът отвъд прозорците им се разпада.

„Тайян“ беше преживял пожарите и бунтовете и експанзията на строежа продължаваше дори и сега въпреки обвилата го прашна буря.

Едно момиче се промъкна покрай колата — стъпваше деликатно, наклонило се срещу вятъра. Латиноамериканка. Лицето ѝ беше покрито с парче плат, присвиваше очи срещу прахоляка.

— Дали не е момичето, което ти трябва? — сръчка Луси Анхела. Той отвори кървясалите си очи.

— Не. Само ако е с човека с *purusas*.

— Ако изобщо дойде днес.

— Ще дойде... — Анхела махна през предното стъкло към строежа на „Тайян“, където лъчите на прожекторите танцуваха диво в бурята. — Щом тези работници са на линия, ще дойде и той.

Всички строители днес щяха да носят цели прахови каски, да вдишват влажния си дъх до безкрай, но Анхела беше прав. Търговците също щяха да се съберат до един независимо от бурята.

— Ще видиш — каза той. — Ще дойде. И той трябва да яде.

— Тъкмо разкопахме последната буря и ето ти нова — отбеляза Луси. — Човек да си помисли, че ще си отдъхнем в някакъв момент.

— Не мисля, че ни очакват други почивки. От тук нататък всичко става една голяма пясъчна буря.

— Хохокам — каза Луси в същото време, когато Анхела отвърна:

— Всичко е изсушено.

Размениха си уморени погледи.

— Човек да се зачуди как ли ще ни наричат хората, когато археолозите ни изкопаят след няколко хиляди години — взе да умува Луси. — Дали ще имат някакво название за нас? За този времеви период? Федералисти ли ще бъдем, понеже страната още е работела? Или ще е „Упадъкът на американците“?

— Може да ни нарекат просто Сухия период.

— Или да няма кой да ни изкопае. Да не са останали хора да ни кръщават.

— Не вярваш много в ограниченията на въглеродните емисии, а? — попита Анхела.

— Според мен светът е голям и ние сме го счупили — Луси сви рамене. — Джейми имаше навика да дърдори за това през цялото време. Как сме видели какво се задава и не сме направили нищо... — тя поклати глава. — Боже, много ни презираше!

— Щом е бил толкова умен, трябвало е да прозре в какво се забърква. Можеше да е още жив.

- Това са различни видове ум.
- Да — жив ум и мъртъв ум.
- Казва човекът, избягвал ракети „Хелфайър“.
- Ама съм още жив.

— Джейми винаги се оплакваше, че не правим нищо, когато е очевидно какво трябва да се направи. Сега... — Луси се поспря. — Не съм сигурна дали вече знаем какво е редно. Щеше да е по-лесно да се подготвим, ако имахме някаква карта, която да ни подсказва къде ще ни удари катастрофата, само дето сме чакали толкова дълго, че вече не се побираме на картата. Човек не може да не се запита дали всъщност изобщо ще има оцелели.

— Хората ще оцелеят — увери я Анхела. — Винаги оцелява по някой.

— Не те смятах за оптимист.

— Не съм казал, че ще бъде лесничко спасение. Но някой... все някой ще се адаптира. Ще създадат някаква нова култура, която знае как да...

— Да бъде умна?

— Или как да произвежда чисторба за цялото тяло.

— Мисля, че на този модел му викат „Тайян“.

— Ето, видя ли — посочи й Анхела. — Хората се адаптират и оцеляват.

Аркологията сияеше съблазнително в калния мрак на бурята. От този ъгъл Луси различаваше очертанията на атриумите и като че ли дори зеленината вътре. Пищен свят, където всички биха могли да влязат и да се скрият. Може би животът навън беше твърде суров, но вътре въпреки всичко беше добър.

С климатици и индустриални въздушни филтри, с 90-процентна преработка на водата животът можеше да си остане хубав дори в ада.

Може би това е името, което ще ни дадат археолозите. „Периодът на открито“. От времето, когато хората още живеели на повърхността.

Може би след хиляди години всички щяха да се крият под земята или в аркологии, където само оранжерии се показват на слънце и цялата им влага внимателно се събира и задържа. Може би след хиляди години човечеството щеше да се превърне във вид къртици, скрити безопасно под земята, за да оцелеят...

— Ето го нашия човек — посочи Анхела.

От другата страна на улицата някакъв старец куцаше към пастта на строящата се част от „Тайян“, буташе количка за rurusas и се бе привел срещу летящия прахоляк.

— Как, по дяволите, ще продава rurusas в тази буря?

Но Анхела вече бе закрил лице с ризата си и излизаше от пикапа, а след него се вмъкна порив горещ въздух.

Луси сграбчи собствената си маска и излезе навън, като я надяна бързешком, докато Анхела се мъknеше през улицата. Догони го и пхна ръка под мишницата му. За момент си помисли, че той ще ѝ се опъне, но след това се облегна на нея.

— Благодаря — изпъшка през ризата. Започна да кашля.

— Използвай маската ми — викна му тя.

Не позволи на Анхела да започне да спори — просто я смъкна от лицето си и я намести на неговото. Затегна здраво лентите.

„Ама че двойка сме — помисли си. — Аз — с очилата, той — с маската“.

Проправиха си път до мястото, където се бяха събрали продавачите, всички надянали собствените си филтри и очила и втренчени в нея и Анхела през кръглите като на чудовища лупи. Странни извънземни твари, които ги наблюдаваха с надеждата за оборот.

Луси помогна на Анхела да изкуца до мястото, където човекът с rurusas вадеше от количката си пърхащи найлони и пръти с вид, все едно са предвидени да опаковат в пашкул готварската му печка.

При приближаването им се обърна. Наведе се, когато Анхела се опита да крещи през маската. Поклати глава неразбиращо и вдигна собствената си маска, за да присвие очи срещу двамата.

— Какво каза?

— Търсим едно момиче! — извика Луси. — Чухме, че е отседнала при теб.

Мъжът ги изглежда подозрително:

— От кого сте го чули?

— Аз ѝ помогнах да излезе оттук — каза Анхела.

Когато мъжът видимо не го разбра, той вдигна маската си и изкрещя в ухото му:

— Помогнах ѝ да излезе от „Тайян“. Преди няколко седмици. Тя ми разказа за теб. Каза, че ѝ пазиш гърба.

— Така ли е казала, а? — мъжът видимо се натъжи. Извърна се встрани. — Помогнете ми да вдигна всичко това. После ще поговорим.

Тримата се пребориха с вятъра и колчетата на палатката — първо трябваше да ги вкарат в гнездата, после да увият гортексова подплата в клуповете. Накрая се оформи малко пространство, в което и тримата можеха да пъхнат глави и продавачът да стои над скарата си. Свалиха си маските и очилата.

— Момичето тук ли е? Трябва да говоря с него — каза Анхела.

— Защо?

— Тя има нещо ценно — обясни Луси. — Нещо извънредно ценно.

Мъжът се разсмя:

— Съмнявам се.

— Ще има награда — обяви Анхела. — Голяма.

Чернокожият го погледна цинично:

— О, така ли? И какво предлагаш?

— Мога да ви прекарам и двамата през Колорадо и да ви устроя в комплекс „Сайпръс“ в Лас Вегас.

Готвачът направо му се изсмя в лицето. Когато Анхела не отвърна на смеха му, спря. След това доби изненадан вид. Накрая се обърна към Луси:

— Сериозно ли говори?

Тя направи гримаса.

— Да, мисля, че е способен да го стори. Ако можеш да помогнеш, вероятно ще получиш и нещо повече. Много повече. Не приемай първата му оферта.

— Значи можеш да поговориш с нея? — попита Анхела.

— Съжалявам — мъжът съвсем се натъжи. — Вече не е тук. Замина още преди дни.

Водосрезът се угрижи.

— Накъде замина? — поинтересува се Луси.

— Тръгна на стоп към границата — обясни готвачът. — Канеше се да пресече реката.

Анхела се облегна на количката с трескаво изражение.

— Къде? Знаеш ли къде ще пресече?

— Разгледахме картите. Сметнахме, че най-добър шанс има близо до Карвър Сити.

Луси не можа да сдържи смеха си, а до нея Анхела изруга.

ГЛАВА 44

— Сигурен ли си, че книгата е била в нея? — попита Анхела, докато се наместваше в претъпканата кабина на пикапа.

Между човека с *ripusas*, който се казваше Тууми, и Луси на шофьорската седалка нямаше много място за удобно настаняване и след три часа равномерно шофиране шевовеите на Анхела го щипеха и боляха.

Чудеше се дали щеше да се мъчи толкова много, ако денят беше ясен и караха бързо. Вместо това напредваха полека през кълбящия се прахоляк и напразно се взираха в гъстия кално кафяв въздух, който отрязваше видимостта до петдесет фута.

Луси премина на по-ниска скорост, щом взеха да криволичат нагоре по поредния склон.

Бежанци изникваха като олюляващи се призраци от кафявата мъгла, озарени от фарове за буря на пикапа. Странни, прегърбени силуети се препъваха по-надалеч от разрухата в Карвър Сити и към съмнителното убежище на Финикс, стабилен поток нищета, който забавяше напредъка им до пълзене.

Когато слязоха от междущатската и се добраха до това древно парче от Шосе 66, и на трима им се струваше добра идея да избягват основните магистрали заради наблюдателната система на аризонския щатски патрул. Последното, което му трябваше на Анхела, е да бъде спрял и арестуван, когато фалшивата му лична карта цъкне грешка.

Но шосето се оказа задръстено от движение и сега си проправяха път с бавно като меласа ръмжене.

То напомни на Анхела за легналите полицаи, през които беше карал баща му, когато навремето бягаха от Мексико. Беше нещо, за което никога не си мислиш и не те притеснява, докато не си сигурен, че последният легнал полицай ще е тъкмо този, който ще те забави прекомерно и ще даде на убийците по петите ти възможност да те догонят и да ти скъсат задника.

— Сигурен ли си, че книгата беше в Мария? — попита пак Анхела.

— Вече го пита поне двайсет пъти — каза Луси.

— Когато тръгна от Финикс, беше в нея — отвърна търпеливо Тууми. — Може да я е захвърлила или да я е продала вече. За нея би била мъртва тежест при опит да преплува реката.

Анхела лесно си представяше как момичето продава книгата на някой лихвар на пътя. Един от стотиците, които грабеха бежанците в движение, като им предлагаха дребни стотинки или дори бутилки с вода и храна в замяна на ценни вещи.

Анхела се насили да се облекне и да се престори, че се отпуска. Нищо не зависеше от него. Луси караше. Мария беше някъде там в неизвестното. Беше изиграл всяка карта, с която разполагаше. Сега оставаше само да види какво му е приготвила Ла Санта Муерте.

Луси отново мина на по-ниска скорост, докато си проправяше път през тълпите бежанци, които запълваха пътя. Приличаха на крави в някакво старомодно стадо, просто се тътреха по пътя лека-полека.

Хората надничаха през прозорците им — прашни маски и насекомоидни лупи, изкривени от филтри и очила. Извънземни твари, които се взираха в пътниците.

— Карате в грешната посока! — извика някой при преминаването им.

— Ти ли ми го казваш — промърмори Луси.

Заобиколи строшена тесла, половината — на пътя, и половината — в мекия прахоляк.

— Никога не съм виждала такъв път.

— Когато гледахме картите — каза Тууми, — изобщо не знаех, че тук е така.

— Това е Карвър Сити — отвърна Анхела, потискайки собственото си разочарование. — Крайно време им беше да пресъхнат.

— Крайно време ли? — изуми се Тууми.

— Водата им беше отрязана неотдавна.

— Имаш предвид, че Лас Вегас им отрязва водата — поправи го Луси. — *Ти* им отрязва водата.

— Ама това стана преди седмици — каза Тууми.

— Аха — Анхела наклони глава. — Но на хората им трябва време да осъзнаят колко са прецакани. Намесват се хуманитарните

агенции, така че местните се държат още малко на кофи и червенокръстки помпи и топят чисторби в собствената си река. Но пречиствателните станции вече не работят, тъй като през системата не минава вода. Така че болестите се превръщат в проблем. Не стигат нито чисторбите, нито джони-камионите. Тогава се появява и Националната гвардия. Хората се опитват да изпомпват сами вода от реката, започват да въртят черноборсаджийски номера, но между болестта и гъмжащите гвардейци започват да осъзнават, че срането в кофи няма да ги докара много далеч. Тогава се вдигат и бизнесите. И работните места пресъхват. А щом парите си идат, хората най-накрая започват да схващат. Наемателите заминават първи. Махат се бързо, понеже след като от крановете им не тече вода, нищо не ги свързва с това място. Но домовладелците се държат поне още малко. Накрая обаче и те се пречупват. Първо само няколко, после и повече, а накрая идва това... — той махна към реката от бежанци, изпълнила магистралата. — Цял град си обира крушите.

— Как, по дяволите, ще намерим едно момиче в цялата тълпа? — попита Луси.

— Ако е успяла да премине града, знам къде ще се опита да пресече реката — каза Тууми.

— Това е голямо „ако“ — Луси отново натисна спирачката и се дръпна встрани, за да пропусне орляк коли, натоварени тежко с багаж.

Пред тях имаше бронетранспортър на Националната гвардия, войници надзираваха бежанците и се грижеха бягството им да си остане порядъчно. Луси отново потегли напред, проправяше си път през хората и ги караше да отстъпят. Прахолякът се вихреше около колата на огромни, кълбящи се облаци.

Анхела потропваше с пръсти по коленете си и беше наясно, че с нищо не може да ускори напредъка срещу потока от човеци, които прииждаха срещу тях по пътя. Покрай колата изръмжа камион на Националната аризонска гвардия, пълен с хора, които се държаха за ръбовете на каросерията.

— Пистолетът подръка ли ти е? — попита Анхела.

— Няма да се стигне дотам — отвърна Луси.

Той реши, че няма намерение да спори по темата на какво са или не са готови хората, които губят всичко. Луси все още предпочиташе

да мисли най-доброто за човечеството. Това беше хубаво. Идеалистите са приятни спътници. Не те изяждат жив.

— Няма начин Мария да е успяла да премине през всичко това — повтори Луси.

— Това момиче оцелява — отвърна Анхела. — Стигнала е от Тексас до Финикс, а онези пътища също бяха лоши. Даже по-лоши на места. В Ню Мексико гонят хора по целия път през щата. Бесят перивеселящите на колците на оградите, за да прокарат идеята си.

— Тогава не е била сама — възрази Луси. — Семейството ѝ е пътувало с нея.

— Ще успее — каза Тууми твърдо. — Както приятелят ти каза... тя е корава.

— Не ми е приятел.

Той сви рамене.

— Не е...

Анхела се зарадва да чуе несигурността в гласа на Луси, огледално отражение на собствените му мисли какво точно представляват един за друг.

Подминаха медицинска станция, пълна с работници от Червения кръст и „КемълБак“, които раздаваха хуманитарни помощи. Националната гвардия ги държеше под око, за да се увери, че народът се строява на опашки и се реди търпеливо да си получи от хуманитарните работници хидратиращите пакети, чисторбите и енергийните блокчета.

Недалеч от тях имаше паркиран пикап, който предлагаше извозване до комплекси във Финикс с гарантирана близост до червенокръстките помпи и правото на първия записан за почасови строителни места в „Тайян“. Пълен пакет за само 500\$ на човек.

Джип с пустинен камуфлаж и няколко души въоръжена охрана стоеше до него с голяма табела:

„КУПУВАМЕ БИЖУТА. НАЙ-ДОБРИТЕ ЦЕНИ“.

— Мислите ли, че някой се възползва от офертите им? — изуми се Тууми.

— През цялото време — отвърна Анхела.

— Грозна работа — поклати глава чернокожият. — Хората така да крадат от други хора.

— Такъв е животът — сви рамене водосрезът.

Луси го изглежда с раздразнение:

— Не го казвай с такова задоволство.

— Е, такъв си е — защити се той. — Няма смисъл да си пожелаваш хората да бъдат по-инакви. Най-много да те убият.

— Понякога защитават по-висши идеали — възрази Тууми.

Анхела сви рамене.

— Може би. Но висшите идеали няма да те вкарат в кооперация „Сайпръс“.

Тууми го изглежда студено и се обърна да си говори с Луси.

Двамата се разбираха по-добре, отколкото Анхела би предположил. Чудеше се дали не е типично за жителите на Финикс явление — зонърите да се харесват едни други, или е свързано с нещо в него, което ги кара да му обръщат гръб.

— Тя няма да успее да мине реката — заяви Анхела. — Ако вече се е опитала да го направи, значи е загубена за нас.

— Мария е доста находчива — отвърна Тууми. — Имахме план. Тя разполага с помощни устройства.

— Не — Анхела поклати глава. — Там свършва пътешествието й. Единствените хора, способни да минат оттатък, са онези, които имат пари да платят големите глоби на опълчението. Хората, които се опитват да минат самички, не успяват. Никога не успяват.

— За което си се погрижил ти — изсумтя Луси.

Анхела пренебрегна забележката й.

Опитваше се да оцени ситуацията. Чудеше се дали е разумно да се опитва да иска услуги от тази страна на реката. Да накара хората от Невадската гвардия и опълчението да се оглеждат за Мария. Опитваше се да прецени дали са го зарязали дотам, че подобно обаждане просто да означава още хора тук, в Аризона, които ще тръгнат да се интересуват от момичето.

Луси се занимаваше с обяснение на ролята на Анхела в уреждането на Суверенното опълчение в Невада.

— И това си го направил ти? — попита Тууми с върховен потрес. — Наистина си сложил всичките тези хора на границата, за да държиш останалите отвън?

— Невада не би оцеляла, ако я залееят зонъри и тексасци — сви рамене Анхела. — Освен това Калифорния прави и по-лоши неща.

— Твърде иронично би било, ако това момиче свърши одрано заради теб — каза Луси. — Ще се окажеш с награда за главата си благодарение на хората, които си наел.

— Смяташ ли, че не съм се сетил вече за това?

Тууми беше отвратен.

— Ако не ми пукаше толкова много за Мария, бих казал, че в това има същинска поетична справедливост.

Спътниците му в това пътуване бяха като тенджерата и похлупака ѝ. Анхела насочи вниманието си към бежанците зад прозореца в опит да пренебрегне стърженето на съвестта в дъното на ума си.

Не би го казал на глас, но всеки път, когато споменеха за нещата, свършени от него в името на Кейтрин Кейс, го разтърсваше суеверно притеснение, че му предстои да плати цената за всичките си грехове; че наистина някой го наблюдава: може би Господ, може би Ла Санта Муерте, а може да беше и някоя голяма будистка кармична мухобойка... във всеки случай нещо, което е на път да го връхлети, вбесено и с намерението да го накара да си плати.

„Навярно има граница на срязванията, което може да направиш, преди ножът да те среже.“

Това му напомни за онзи sicario. Живей, както искаш да умреш, и умри, както си живял. Наречи го ирония. Наречи го поетична справедливост. Тази река от бежанци, която пречеше на Анхела да стигне до целта, му изглеждаше някак лична. Все едно понасяше наказанието за греховете си.

„Аз създадох всички тези бежанци.

Живей, както искаш да умреш, и умри, както си живял.“

— Мисля, че прахолякът намалява — обади се Луси.

Продължиха да криволичат между ниски хълмове и да си проправят път през потока бежанци. Най-накрая преваляха поредното било и се запускаха от другата страна, вече със стабилна скорост. Слънцето започна да пронизва кафявата омара. Прахолякът остана зад гърба им, воалът пред тях се вдигаше и го замениха светлина и синьо небе, които бяха почти ослепяващи след сумрака на прашната буря.

Анхела се опита да се ориентира.

Луси посочи:

— Ето го ЦАП.

Тънка синя линия, права като черта, пренасяше водата от река Колорадо през огнената пустиня.

Блестеше под слънцето. Спасителното въже на Финикс. Предстоеше да бъде изпомпена нагоре и вкарана в тунел под планините. Над триста мили канална система, цялата — пренасяща вода до изгорял град наред нажежената пустиня.

— Малък изглежда — каза Тууми. — Човек не би си казал, че в него има вода за цял град.

— Понякога няма — отвърна Анхела.

— Не и когато го гръмнеш, във всеки случай — заяви Луси.

— И това ли е твое дело? — попита Тууми. — Дявол го взел, за много неща имаш да отговаряш!

— Ако не го бях направил, тя щеше да намери някой друг на мое място, а аз да остана безработен.

— Ти и сега си безработен — напомни му Луси.

— Не задълго.

— Все още не схващам защо й вярваш.

— На Кейс ли? — Анхела се засмя. — И ти уреди да ме гръмнат, но ти вярвам.

— Прав си. Ти си луд.

Анхела нямаше нищо против шегата. След проясняването на бурята го беше обхванал нов оптимизъм. Самият факт, че е преживял вихъра и има нормална видимост...

Взеха поредния завой, под тях земята се снижи стремително, разкри река Колорадо и до нея — тяхната цел.

Луси натисна спирачките и тримата се втренчиха до един през мръсното предно стъкло.

— Исусе — промърмори журната. — Ето ти един мъртъв град.

Слязоха от колата. Далеч под тях потоците бежанци се изливаха от Карвър Сити. Реки от миниатюрни мравки, до една засмуквани далеч от домовете си. Над главите им се въртяха хеликоптери. Джиповете на Националната гвардия стояха на стража на равни разстояния по магистралата отдолу и поддържаха реда. Града напускаха цели конвои.

От другата страна на реката гвардията на Калифорния беше вдигнала малки бункери, откъдето войниците да следят течението на реката. Стъклата на далекобойните им оптически мерници блестяха на слънцето, разкривайки местоположението на снайперистите. Опълченци си избираха целите. Хеликоптери бръмчаха нагоре-надолу по реката, тътенът на перките оповестяваше присъствието им.

— Боже! — Тууми засенчи очи от слънцето, проучвайки тази дейност. — Няма начин Мария да проникне през всичкото това!

— Не се е канила да пресича точно тук, нали? — попита Анхела, като се постара притеснението му да не проличи.

— Не — Тууми махна към реката. — Преценихме, че ако отиде ей там, нагоре по течението, далеч от хората, патрулите ще са по-малко.

— Колко е мотивирана да го стори? — поинтересува се Анхела.

— Адски много.

Водосрезът се взря в града, който беше унищожил. Пътят беше напълно задръстен от бежанци и патрули на Националната гвардия. Някъде надолу в този хаос водните права се изплъзваха от хватката му.

Ирония? Поетична справедливост?

Той реши, че и двете не му харесват особено.

ГЛАВА 45

Луси се опита да влезе в Карвър Сити, но Аризонският пътен патрул ги върна.

— Пътищата са затворени! Обръщайте. Еднопосочно движение!

— Те искат да спрат грабителите да не влязат в града — обясни Анхела.

На Луси ѝ прозвуча дистанциран, сякаш най-сетне бе прозрял през този нов прозорец към ужасите, които беше сътворил.

Тя обърна пикапа и подкара към предишната им наблюдателна точка. Далеч под тях ченгета и гвардия продължаваха да отклоняват движението. Неколцина вдигнаха глави, сякаш ги наблюдаваха.

— Ако се задържим много дълго наоколо, ще си търсим неприятностите — заключи Луси. — Тези ченгета няма да ни оставят на мира.

— Аха. И ако ме набележат, свършен съм — съгласи се Анхела. Озъби се надолу към потока от коли, изтичащ в тяхна посока, и се взираше така напрегнато, че според Луси направо се опитваше да различи Мария сред всички останали мравчици в тълпата бежанци.

Внезапно той каза:

— Сетих се как ще стане.

— Кое? — попита Тууми. — Не мога да ида дотам пеша.

— Значи, ставаме двама — съгласи се Анхела. — Ще трябва да продадем пикапа.

— Шегуваш ли се? — изгледа го гневно Луси. — Не е мой.

Той ѝ се ухили самодоволно.

— Нали искаш да видиш как ще се развият нещата?

Вбесяващо беше някой да е способен да наднича в главата ѝ.

В крайна сметка Луси успя да размени пикапа на Шарлийн срещу чифт евтини електрически пясъчни мотори, които Анхела спазари от изливащия се от града поток бежанци.

— Шарлийн ще ме убие — каза Луси, докато предаваше ключовете. Стрелна Анхела с мрачен поглед. — Знаеш ли колко коли

изгубих, откакто се срещнахме?

Той имаше достойнството поне да си придаде смутен вид.

— Веднага щом се върна във Вегас, ще ти платя за всичко.

— Да, бе — съгласи се Луси. — Сигурна съм, че когато шефката ти не се опитва да те убие, разполагаш с изумителна служебна сметка.

Тууми успя да се качи на единия мотор, а Анхела и Луси взеха другия.

— Карай полечка с мен — предупреди той. — Хич не съм във форма за подскоци.

Потеглиха напред, като заобикаляха проверовъчните пунктове и свистяха през светложълтия прахоляк. Криволичеха между креозотови храсти и високите бодливи пипала на окотилъто, подминаваха юките и веднъж заобиколиха дори една, разклонена в красиво дърво.

Пустинята се променяше, осъзна Луси. Излезли бяха от Сонора и навлизаха в Мохаве. Сухи братовчеди, които се сливаха и преливаха едни в други, а те тримата бяха точно на границата на прехода.

Електрическите мотори съпровождаха пътуването им с изкуствен вой, но в пустинята не помръдваше нищо освен ветровете.

Когато стигнаха до реката, завиха нагоре по течението и следвайки неравния терен, търсеха пътеки, които може да водят надолу към брега, както и улики къде Мария би могла да избере да извърши прехода си.

Пътуваха часове наред, приближаваха се до водата, не намираха следи от момичето, принуждаваха се да се отдалечат, след това се връщаха отново, когато хълмовете и пътеките го позволяваха.

Моторите взеха да губят мощност. Луси спря техния.

— Какъв е проблемът? — попита Анхела.

— Горедолу на половин заряд сме — отвърна тя. — Не сме си донесли панели за зареждане, пък ако ще и минимално да е.

— Доста път има назад — добави Тууми.

— Ако искате да се връщате, няма проблем — заяви водосрезът. — Аз продължавам. Няма нужда и вие двамата да участвате в приключението!

Лицето му беше хлътнало и се потеше обилно. Черни кръгове от изтощение обкръжаваха очите му.

Тууми поклати глава.

— Не. Няма да я изгубя отново! — каза го с такава твърдост, че Луси се зачуди каква ли вина изпитва той, та има нужда да я изкупи.

„Всички сме тук за изкупление — осъзна тя. — Никой от нас няма да се върне.“

— Има немалка вероятност вече да е пресякла реката — отбеляза Анхела. — Сигурно е вече мъртва.

— Въпреки това трябва да я потърсим — заяви твърдо Тууми.

Луси също поклати глава.

Водосрезът ѝ се ухили.

— Журната не може да пусне историята.

— Нещо такова.

— Добре — въздъхна той. — Достатъчно трудно е дори просто да се държа на мотора. Не съм сигурен дали бих могъл да го карам, без да се пратя сам по дяволите.

Вкопчи по-здраво ръце около кръста ѝ и Луси отново подкара мотора, като се чудеше колко ли е странно, че сега зависим от нея е станал човек, който до неотдавна толкова я плашеше.

Отново ускори, люлееха се, подскачаха и бръмчаха през голата пустиня, криволичейки по брега на реката.

Зарядът на мотора ѝ равномерно се изтичаше и Луси започна да се чуди дали наистина ще успеят да се върнат. Бяха изминали доста мили. Колко дни щеше да им отнеме да се доберат пеша до Карвър Сити? Слънцето вече бе започнало да прежуря кожата ѝ и я изпичаше така, че да потъмнее и да се обели до кръв.

„Дали момичето наистина може да е стигнало толкова далеч?“

Луси лесно си представяше Анна във Ванкувър изумено да клати глава от начина, по който взимаше решения. Рисковете, които поемаше, и причините да го прави. Почти чуваше сестра си да казва: „Не си като тях. Можеш просто да си тръгнеш. Ти си единствената, която може просто да си отиде. Това е самоубийство!“.

Част от Луси не можеше да не се съгласи. Имаше дузини правила, към които се придържаше, когато отиде в пустинята — включително да не забравя да си носи праховата маска, крем за слънце и двойно количество вода спрямо това, което си мисли, че ще ѝ трябва, както и да не отива по-далече оттам, откъдето е сигурна, че може да се върне, ако нещо тръгне накриво... И ето че сега пренебрегваше всички правила до едно.

И за какво? За да продължи да търчи по петите на една история, да продължи да танцува на острия ръб на катастрофата...

Тууми извика и даде рязко газ.

Анхела стисна Луси за бедрото и ѝ посочи. Тя го чу да казва нещо, вероятно на испански, но го изрече твърде бързо и неясно и вятърът плющеше в ушите ѝ с всичка сила — но все пак ѝ прозвуча като молитва.

Ето там!

Нещото, което сочеше Тууми. Няколко захвърлени дрешки. Чисторби и обвивки от енергийни блокчета.

Последните следи от момичето, което беше слязло в реката.

Луси завъртя мотора и го спря до захвърленото снаряжение.

— Мамка му мамка му мамка му! — повтаряше Тууми. — Това са нейните неща. Била е тук!

Луси огледа калните плажове и долчинките, обрасли с върби, и самотните щръкнали тамарикси. Отвъд лениво течеше реката.

„Значи, това е то. Където всичко свършва. Всичкият този труд и ето, край.“

Луси не можеше да реши дали е разочарована или облекчена.

Огледа отсрещния бряг и се запита дали може да забележи опълчението, за създаването на което беше помагал Анхела. Хората, готови да накълцат бежанката и да я хвърлят обратно във водата да се носи до Карвър Сити като урок за останалите.

Нямаше и следа от движение. Просто вълничките на течението и лъхацият от водата прохладен, влажен ветрец.

Тук, значи, свършва всичко.

Анхела куцукаше напред-назад, втренчен в отсрещния бряг, ококорен и трескав. Имаше такъв вид, все едно видение го е довело до ръба на бездната, и както е копнял и се е молил на Девата за спасение, така накрая остава с празни ръце. Падна задъхан на колене, когато и последната капка надежда се отцеди от вените му.

Не всички епични приключения завършваха успешно. Вместо това параноични и алчни хора правеха глупави грешки. Хората умираха и се нараняваха едни други, бореха се и накрая всички оставаха с празни ръце.

Това до такава степен се бе вплътило в главната поука на пустинята, че Луси се чудеше как ли изобщо ѝ е хрумнало, че

издирването може да свърши по някакъв друг начин.

От дълбините на храсталаците се появи окаляно момиче, помъкнало раница.

— Тууми?

— Мария!

Чернокожият се затича към краличката си с широко разперени ръце.

Анхела извика от облекчение и също се изправи на крака.

Мария и Тууми се прегърнаха, а той коленичи до раницата ѝ и взе да рови в нея.

— Хей! — извика момичето. — Махай се от вещите ми!

— Тук е — каза Анхела. — Тук е!

Изправи се с книга, която вдигна високо, след това прерови страниците. Широко ухилен, извади един лист.

Триумфираше.

Луси дойде да надникне зад рамото му. Ами да — стар лист с печати. Не отговаряше въобще на очакванията ѝ. Две къси странички, това беше всичко. Изсушени и с връзани в тях гънки. Права на хартия, които можеха да променят света. Поне за някои, във всеки случай. Посегна към документа, но Анхела го дръпна назад.

Луси го изгледа ядно:

— Сериозно? Колко камиони и коли заряха заради теб?

Той срамежливо ѝ ги предаде.

— Толкова са стари!

— На повече от сто и петдесет години.

Луси държеше листовете с дълбоко благоговение. Докато ги четеше, промърмори:

— Толкова трудно е да повярваш, че заради тях си струва да умират хора!

Министерство на вътрешните работи, Бюро по индианските въпроси, подписите на племенните вождове... Течни обещания. Символични компромиси за време, което никой не очакваше да настъпи. Милиони акър-футове вода. Липсващото парче от пъзела, което би позволило помпите на Централноаризонския проект да се съживят в пълен капацитет. С права като тези можеха да се изкопаят нови и по-дълбоки канали. Бяха годни да преканализират Колорадо

встрани от Калифорния и далеч от Невада. Да изливат водата в различен чифт пустини и различен чифт градове...

Няколко прости листа хартия с властта да превърнат Финикс и Аризона в арбитри на собствената си съдба вместо в дом на загубата и разрухата.

Начин хора като Тууми, Шарлийн и Тимо да могат да процъфтяват заедно с бежанците, скупчени там с мечтата да поемат на север.

Луси въздъхна, беше наясно какво трябва да се направи. Джейми беше прав. В някакъв момент бе станала една от местните. Не можеше да каже кога, но в някакъв момент Финикс се беше превърнал в неин дом.

ГЛАВА 46

Анхела посегна към документите, но Луси отстъпи назад с изненадваща бързина. В ръката ѝ заблестя оръжие. Същото, което той ѝ беше дал.

— Съжалявам, Анхел — прошепна тя.

Тууми и Мария зяпнаха.

— Какво...

Анхела вдигна ръце много внимателно в опит да прочете новия баланс на силите.

— Какво става, Луси? Защо ми го причиняваш?

— Не мога да те оставя да ги дадеш на Кейтрин Кейс — заяви Луси.

Той се опита да не допусне паниката да проличи в гласа му, докато оценяваше възможностите си.

— Тези документи са спасителното ми въже — каза. — Трябват ми.

— Какво става? — попита Тууми.

— Просто малко несъгласие — обясни Анхела.

Той също имаше пистолет. Просто трябваше да намери начин да го извади. Някакъв начин да отвлече вниманието на Луси. Само дете не му харесваше как държи пистолета си този път.

Когато първо беше насочила пистолет към него — което му се струваше като преди няколко отделни живота — Анхела беше сигурен, че може да се договори с нея. Че думите му са способни да я достигнат.

Сега обаче сивите ѝ очи бяха досущ парченца камък.

Тя стреляше добре. Беше я виждал да пробива крака на калито в почти пълен мрак. Нямаше да има втори шанс, ако веднъж ѝ извадеше оръжие.

— Имам чувството, че постоянно се предаваме един друг — отбеляза Анхела. — Защо това все се повтаря?

— Съжалявам, Анхел.

Наистина ѝ повярва заради тона, с който го каза. Луси не искаше да постъпва така. Виждаше ясно болката ѝ — заедно с решителността.

— Хайде, де, Луси. Достатъчно е само да се включиш в споразумението. Тези документи са билетът ни за отвъд границата. С тях мога да се обадя на отряд „Камилите“ да ни докарат хеликоптер и ще се озовем във Вегас навреме за вечеря.

— В такъв случай предполагам, че е най-добре да ми дадеш и телефоните си.

— Не можеш просто да ни зарежеш тук — възрази Тууми.

— Не вас двамата — каза му Луси. — Само него.

— Какво смяташ, че ще постигнеш с тези документи? — попита Анхела.

— Ще ги върна обратно на града. Те са негови. Правата принадлежат на града. Притежава ги Финикс. Не Калифорния. И не Невада. И определено не са на Лас Вегас или на шефката ти.

— Финикс дори не знае, че съществуват! А каквото не знаят, не може да ги нарани.

— Наистина ли ще се изправиш да заявиш, че хората във Финикс не са наранени? Тези водни права са равни на живота на жителите му — заяви Луси. — Градът може да бъде построен наново. Ако има вода, няма нужда да остане в руини.

— Стига, де, Луси! Градът е обречен, все едно какво става. Но ние можем да идем на север. Всички. Ти също си добре дошла. За всички ни има място. Можем да уредим дори да пратят кучето ти, ако това те тормози.

— Не е толкова просто, Анхел. Прекарала съм прекалено много време с тези хора и твърде дълго съм била сред страданията им, за да мога просто да си тръгна, щом има нещо, с което мога да им помогна.

— Ако дадеш тези документи на Финикс, просто ще преместиш страданието някъде другаде. Да не мислиш, че Вегас няма да страда, ако го сториш? Ще пресъхне и вятърът ще го разнесе.

Анхела внимателно се прокрадна крачка напред в търсене на начин да докопа Луси. Щеше да боли, но смяташе, че може и да успее.

— Не ме карай да те застрелям, Анхел!

Сериозна беше.

— Нека тогава да поговорим.

— Няма за какво да си приказваме.

— И... какво тогава? Ще ме зарежеш ли? — попита Анхела. — Сериозно ли?

— Ще оставя телефона ти на няколко мили оттук. Така ще можеш да се обадиш за помощ.

— Няма да ми дойде никаква помощ, ако не разполагам с тези документи.

— Тогава ела с мен — помоли го Луси. — Ще ги отнесем заедно обратно във Финикс. Градът ще се погрижи за теб.

Анхела не можа да сдържи смеха си при тези думи.

— Сега кой си измисля хубави историйки? Нали знаеш какви гадости съм им причинил?

— Аз имам ли право на мнение? — попита сухо Мария.

Луси не отговори.

— Според мен вече сме минали тази фаза — отвърна Анхела. Напълно се беше съсредоточил върху журната и пистолета. Втрещен беше в дивия ѝ поглед. В настоятелността на вярата ѝ.

Реши, че във Финикс хората полудяват. Понякога градът ги превръщаше в толкова лоши дяволи, че едва се разпознаваше човешкото в тях. А друг път ги правеше на същински светци.

„Просто такъв ми бил късметът — да се натъкна на последната проклета светица в целия проклет Финикс!“

Буквално чуваше как онзи sicario му се надсмива.

Живей, както искаш да умреш, и умри, както си живял, нали така, тѝѝ? Вадиш си хляба, като режеш водата на хората, и в един момент везните ще ти изравнят дълга.

Симетрия. Чиста симетрия.

Все някой трябва да кърви до смърт, за да има какво да пият другите. Проста работа. И сега беше негов ред.

За малко може би беше успял да се самоизмами. Седеше си на хладно в „Сайпръс 1“, режеше водата на другите хора, наслаждаваше се на климатика и водопадите и му беше лесно да си представи, че единствената значима игра е тази, която играе той самият.

— Нищо лично — додаде Луси. — Наистина те харесвам, Анхел.

— Ами да, знам! — той ѝ се усмихна леко и сви рамене. — Ние сме просто малки колелца в голямата машина. Схващам идеята. Понякога просто трябва да се въртим, понеже така е построена системата.

И си беше вярно. Той откри, че не може да го приеме вътрешно. Наистина бяха само въртящи се колелца. И той, и калитата, и Карвър Сити, и Кейтрин Кейс, и всичките различни части и детайли.

Понякога откриваш начин да се намесиш за кратко в работата на уреда, може би дори да се въртиш синхронно с някого — както бяха сторили те с Луси. Друг път просто не можеш да намериш къде ти е мястото. А понякога се оказваш най-важната част на машината.

Друг път пък се случва да си излишна част.

Анхела се зачуди дали и Саймън Ю не се е чувствал по същия начин, когато гвардията пристигна и отрязва водния запас на Карвър Сити.

Той бавно отпусна ръце.

— Ами давай тогава — въздъхна. — Щом това се каниш да направиш, давай, направи го.

Луси стрелна с поглед мотора си. Анхела измъкна оръжието си. Тя бързо завъртя пистолета си.

— Недей!

Той се ухили сковано:

— Все още нищо не съм направил.

— Хвърли го.

— Стига, де, Луси. Ти не си убиец. Не искаш да си оцапаш ръцете с кръв. Ти си светица. Аз съм Дяволът, нали не си забравила?

— Ще те гръмна, ако се опиташ да ме спреш.

— Просто те моля да ме изслушаш.

— Няма за какво повече да си говорим.

— Мислех си, че ти си онази, която изцяло разчита на думите.

За миг тя го зяпна уплашено и на ръба на паниката, после започна да се усмихва.

— Няма да ме застреляш.

— О, ще те гръмна, ако не ме слушаш — изръмжа Анхела.

Тя само се ухили по-широко:

— Не, няма — и праметна крак през мотора.

— Не го прави! — извика той. — Не ме карай да стрелям по теб!

— Няма да го направиш — повтори Луси. — Твърде много ме харесваш, за да ме застреляш. Освен това си ми дължник, нали не си забравил?

— Не ти дължа чак толкова.

— Пусни ме да си тръгна — каза тя меко. — Просто ме пусни да си ида.

Анхела не откъсваше очи от нея, докато тя включваше мотора. Помисли си за изкуплението и дълговете, спомни си как Луси коленичи над него и го връща от прага на смъртта. Чудеше се колко ли са издръжливи обещанията. Всички лъжи, които хората си разправяха, и всички обещания, които любовниците си даваха...

— Моля те — повтори, — наистина те моля!

— Съжалявам, Анхел. Твърде много хора се нуждаят от тези права. Не мога просто да им обърна гръб.

— А, по дяволите! — той свали пистолета си. — Ами тогава се махай отук. Върви да ставаш светица!

Прибра оръжието в кобура и се извърна.

Зад него електрическият мотор потегли, хрущейки по прахоляка. Анхела откри, че се вслушва с надежда Луси да промени мнението си и да се върне да го вземе, но знаеше, че няма да го направи.

Живей, както очакваш да умреш, и умри, както си живял.

Той вече обмисляше последиците. Трябваше да намери някакъв начин да се защити пред Кейс, когато Финикс се появеше в съда с тези документи в папката си.

Не. Нямаше да се получи. Трябваше да избяга. Трябваше да бяга колкото се може по-бързо и по-далеч. С Кейс по петите си и награда за главата си...

Зад гърба му изтрещя изстрел.

Цяло ято птици изхвърчаха в небесата, закръжиха и се разлетяха.

Анхела се върна на земята.

ГЛАВА 47

Оръжието риташе по-силно от очакванията на Мария, но жената рухна от мотора и тупна в прахоляка.

— Какво, по... — обърна се Тууми и изумено се взря в момичето.

Мария не му обърна внимание. Китките ѝ горяха от ритника на 44-калибровия, но още не беше свършила задачата.

Прокрадна се към жената, стиснала пистолета във вцепенените си ръце, в очакване да види дали онази ще се размърда.

Ако жената се опиташе да отвърне на изстрела, Мария беше сигурна, че ще се наложи да я довърши веднъж завинаги. Тя обаче лежеше в прахоляка на няма и дузина ярда от мястото, където моторът най-накрая бе паднал настрани. Не изглеждаше да мърда.

Зад нея затупкаха стъпки. Мария се обърна и се прицели с пистолета си. Беше белязаният — водосрезът.

— Опа! — той вдигна ръце във въздуха. — Полека, малката. Нищо не ти правя. На една страна сме!

Мария се поколеба.

— Сериозно ли говореше, че тези документи ще ни измъкнат оттук? Ще отидем в Лас Вегас.

— Аха — той кимна с мрачно изражение. — Аха, така е.

— И аз ще дойда с теб, нали сделката е такава?

— Точно така. Чак до Вегас. Чак до аркологите. „Сайпръс 4“ е почти готов. Там ще се намери достатъчно място и за теб.

— Обещаваш ли? — попита Мария с дрезгав глас.

Водосрезът кимна отново, тържествено:

— Няма да оставя никого тук.

— Добре. Става — тя свали 44-калибровия.

Той я подмина бързешком и изтича до жената, която беше паднала в прахоляка. Мария се приближи по-бавно. Жената лежеше отпуснато. Водосрезът беше вдигнал главата ѝ в скута си. Утешително

й гукаше, все едно е малко бебе. Жената обърна към момичето озадачените си сиви очи.

— Ти ме застреля?

— Ами да — Мария коленичи до нея. — Съжалявам, че се наложи.

— Защо? — изхриптя тя.

— Защо ли? — Мария зяпна жената в опит да разбере какво кара всички тези хора по света да се държат по начина, по който се държаха. — Понеже нямам намерение да се връщам във Финикс. Ти може и да си мислиш, че документите са особено важни, но градът никога няма да се оправи, а аз няма да се върна там.

Водосрезът погледна към нея.

— Само предна скорост имаш, а?

— Естествено — каза Мария.

— Дявол го взел... — той поклати глава с лека усмивка. — Кейтрин Кейс направо ще се влюби в теб.

Преди тя да успее да го попита какво има предвид, той подвижна на Тууми и взе от него телефон, а след това се обади на някого и започна да изрежда поредици цифри и букви, навързани на дълги пароли.

Тууми се приближи иззад Мария и я прегърна. Тя очакваше да ѝ каже какво ужасно нещо е направила, но той просто я задържа в обятията си.

Мария се взираше в жената и се чудеше дали тя ще оживее. Чудеше се и дали трябва да се чувства виновна, задето е убила някого. Както и дали сделката ще бъде успешна.

Питаше се дали не е редно да се чувства по-зле заради страданията на жената, но не изпитваше нищо и това я накара да се почуди за самата себе си. Например дали не се е повредила нещо покрай всичко, което беше видяла и направила, но в крайна сметка не успя да се притесни и за това. Мислеше си само как ще пресече реката и ще види фонтаните в Лас Вегас, където всеки можеше да си напълни чашата; където Тау Окс караше егати яката тесла и всички живееха в големи, бляскави аркологии; където не гълтаха прах и не се пържеха по цял ден.

Отърси ръцете на Тууми и се отдалечи да седне сама на глиневия бряг.

Спускаше се здрач.

Постепенно Мария долови песента на щурците, пърхането на врабчетата, плискането на рибите. Прилепи и лястовици се въртяха и се стрелкаха през сгъстяващия се мрак и ловяха насекоми.

Момичето се взираше в ленивата река и се наслаждаваше на прохладния полъх откъм водата, която целуваше въздуха.

Мек.

Въздухът тук, край реката, беше толкова мек!

Не си спомняше последния път, когато я е лъхнал толкова прохладен вятър.

Хрущенето на ботуши я предупреди за приближаването на водосреза. Той се настани до нея на речния бряг. Не каза нищо, просто седна до Мария и също се взря в реката.

— Съжалявам, че стрелях по момичето ти — каза му накрая.

— Ами виж сега — въздъхна водосрезът, — тя не ти остави особен избор.

— Очите ѝ са стари — заяви Мария. — Татко ми имаше същия проблем.

— Така ли?

— Тя смята, че светът трябва да бъде скроен по определен начин, но не е права. Той вече се е променил. И тя не го вижда, защото знае само как е било преди. Едно време. Когато нещата са били по-старому... — тя се поколеба, без да си вярва, че е нужен отговор, но изпитваше нуждата все пак да попита. — Тя ще оцелее ли?

— Е, да ти кажа, че е дяволски корава — водосрезът се усмихна леко. — Предполагам, че ако стигне до Вегас, ще има шанс.

На Мария това ѝ прозвуча разумно. По-разумно от всичко, което през последните години ѝ беше казвал някой възрастен. Каза:

— Значи, предполагам, всички сме в една лодка.

Водосрезът тихо се засмя при тези думи.

— И аз така мисля — отвърна. — Сигурно сме в лодката.

Изправи се, изтупа си джинсите и изкуцука обратно при жената и Тууми, като остави момичето насаме с цвърченето на щурците и бълбукането на водата покрай обраслите с върби брегове.

Мария вдиша дълбоко вечерния въздух. Беше толкова прохладен и така свеж, все едно вдишваше самата река. Поемаше я в себе си и я

задържаше в дробовете си. Вслушваше се в песента на щурците и гледаше прилепите да пърхат над водата.

Стори ѝ се, че в далечината чува нов звук — рева на приближаващ хеликоптер, който се носеше нагоре по течението. Ехото от свистенето на перките отекваше във водата и стените на каньона и заглушаваше цвърченето и бълбукането.

Далечен звук, който се усилваше.

Все по-реален.

БЛАГОДАРНОСТИ

„Водосрез“ е фантастика с всичките съпътстващи измислици и удобни изменения, които вървят в комплект с този етикет. Длъжен съм да кажа обаче, че корените на съсипаното му бъдеще черпят соковете си от щателните проучвания и статии на многобройни журналисти от научните и природозащитните среди, които от години познавам и следя. Ако желаем да научим как изглежда бъдещето ни, то си струва да следим хората, отразяващи подробностите и насоките на развитие, които бързо дефинират света ни. Добре свършената журналистическа работа не е просто да отразиш настоящето, а в разкриването и на формата на бъдещето ни. Благодарен съм за свършения труд на всички писатели и репортери, от които съм имал възможността да се поуча.

Специално ми се ще да благодаря на Мишел Нийхаус, Лаура Паскус, Мат Дженкинс, Джонатан Томпсън и списание „Хай Кънтри Нюз“, които осигуриха голяма част от първоначалното вдъхновение за тази книга много преди да осъзная, че ще пиша за недостиг на вода. В частност искам да благодаря на Грег Ханскъм, задето ме окуражи да напиша разказа „Ловецът на тамарикси“ — семето, което с времето прерасна във „Водосрез“. Други, на които бих искал да благодаря, понеже съм имал възможността да отривам рамене от тях в Туитър, включват Чарлз Фишман @cfishman, Джон Флек @j fleck, Джон Ор @CoyoteGulch, Майкъл И. Кампана @WaterWired и новинарския воден сайт @circleofblue, без да споменавам и многобройните други индивиди и организации, които пускат истории и сведения в хаштагове като #coriver, #drought и #water.

Сред другите, на които дължа много благодарности, включвам писателя и редактор Пепе Рохо, който ми даде тъй нужните напътствия за ужасния ми испански, приятеля и художник Джон Пикачио, С. С. Финли, който силно разчиташе на мен да се посветя на книгата; Холи Блек — гениална опитомителка на сюжети, която ми показва, че разполагам с всички парченца от историята, но не ги сглобявам по правилния начин; редактора ми в Knopf — Тим О’Конъли, който ми

даде мъдри съвети по пътя към финалната чернова, също и агента ми Ръсел Галън, който ми помогна да намеря най-добрия възможен дом за тази книга.

И най-вече бих искал да благодаря на жена си, Анджула, за непоклатимата дългогодишна подкрепа.

И както при всички мои книги, ако тук срещнете грешки и пропуски, те са изцяло по моя вина.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.